

Tiểu thuyết thần thoại

Thường Vũ Kiếp

2025

Tác giả: Bạch Vân Phi
Nguồn: ChanhKien.org
Dịch từ: big5.zhengjian.org

MỤC LỤC

<i>Lời mở đầu: “Nhân duyên Pháp giới”</i>	1
(Phần 1): “Thệ ước của chúng Thần”	1
(Phần 2): Đóa liên hoa cuối cùng	10
(Phần 3): Sấm vang chớp giạt, kiên quyết hạ phàm trần	17
<i>Chương 1: Vấn đạo</i>	28
Phần 1: Vạn ngọn đèn dưới chân núi Nga Mi	28
Phần 2: Bỏ lỡ	35
Phần 3: Bi thương	43
Phần 4: Hào quang tình bạn	49
Phần 5: Nguyên thần của Lục Thanh	55
Phần 6: Gặp chuyện kinh hồn trên đỉnh tam ngưỡng – Sự bi thương của Lục Thanh (Kỳ 1)	64
Phần 6: Gặp chuyện kinh hồn trên đỉnh Tam Ngưỡng – Sự bi thương của Lục Thanh (Kỳ 2)	69
Phần 7: Kiếm Phong cầu Pháp	74
Phần 8: Đại Lôi Đình – Pháp Luân chuyển	85
<i>Chương 2: Đại Đạo hành</i>	95
Phần 1: Hai thánh đồng dưới Văn Phong Sơn	95
Phần 2: Trạm phụ đạo của thị trấn nhỏ	102
Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn (Kỳ 1)	110
Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn (Kỳ 2)	118
Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn (Kỳ 3)	125
Phần 4: Vị Thần đoán mệnh	137
Kỳ 1: Người không trong vòng che phủ của Pháp Luân ...	137

Kỳ 2: Cái chết của phụ đạo viên	145
Kỳ 3: Vũ trụ bi thương (1)	154
Kỳ 4: Vũ trụ bi thương (2)	163

Chương 3: Satan giáng xuống 172

Phần 1: Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu (1)	172
Kỳ 1: Tâm nguyện dưới mưa sao băng	172
Kỳ 2: Phong ba ngày 25 tháng 4	182
Kỳ 3: Sấm chớp đêm trước cơn bão	192
Phần 2: Hào quang chân tính bay trong đêm đen	201
Kỳ 1: Satan giáng xuống	201
Kỳ 2: Bản fax từ tỉnh gửi đến	209
Kỳ 3: Đêm soát nhà	219
Kỳ 4: Một bức tường, hai tầng trời	229
Phần 3: Khế Ước của Quang Minh Tàng	240
Kỳ 1: Phong ấn của Ma vương	240
Kỳ 2: Lựa chọn về phía ánh sáng	252
Kỳ 3: Quang Âm đối đầu	266
Kỳ 4: Phong ấn, chờ khai mở	275
Phần 4: Thanh Liên Hoa khai nở	287
Kỳ 1: Lời thề của ngày hôm qua	287
Kỳ 2: Lựa chọn của Lục Thanh	298
Kỳ 3: Bước Bước Thanh Liên Hoa như biển	311
Kỳ 4: Chuyển tàu tốc hành đưa đến Cổng của chúng Thần ..	325

Lời mở đầu: "Nhân duyên Pháp giới"

(Phần 1): "Thệ ước của chúng Thần"

"Thương Vũ Kiếp"

Đương thiên địa vô đạo, thương khung tận không
Đương hắc bạch diên đảo, thiên lương luân tắng
Duy hữu

Sinh mệnh truy cầu chân lý đích vĩnh hằng
quang mang

Hóa tác đại bạch liên hoa
Tại lê minh đích hắc dạ trung
Nộ nhiên trán phóng

(Lời tựa "Thương Vũ Kiếp")

Tạm dịch

Khi trời đất vô đạo, thương khung trống rỗng
Khi đen trắng diên đảo, lương tâm tắng tận
Duy có

Các sinh mệnh truy tìm ánh sáng vĩnh hằng của
chân lý

Hóa thành những đóa đại bạch liên hoa
Trong đêm tối trước bình minh
Bừng bừng khai nở

(Lời tựa "Thương Vũ Kiếp")

Vũ trụ bao la, thương vũ vô tận, trong thời không rộng lớn vô hạn có vô lượng vô số tựa như cát sông Hằng những thiên thể, tất cả đều đang xoay vần theo quy luật của Tạo hóa.

Trong số đó, có một hạt bụi, được chúng Thần trong các thiên thể to lớn gọi là “Pháp giới”, khi chúng ta tiến nhập vào bên trong hạt bụi ấy, thì phát hiện hạt bụi này cũng là một vũ trụ to lớn vô ngần, to lớn đến mức tu tưởng con người không cách nào tiếp thu nổi. Dựa theo ngôn ngữ của Thần trong thể hệ này để hình dung, thì phạm vi của “Pháp giới” rộng lớn đến nỗi cho dù ánh sáng nơi nhân loại có dùng thời gian vô lượng “kiếp” cũng không cách nào xuyên qua được, “Tam giới” bao gồm cả địa cầu trong đó cũng nằm trong phạm vi thể hệ của “Pháp giới”, nhưng đứng tại cảnh giới này của “Pháp giới” mà quan sát “Tam giới” và địa cầu, thì thấy giống như một hạt bụi ở trong một hạt bụi bên trong hạt bụi bên trong hạt bụi... nhỏ bé đến mức cứ như là không tồn tại.

Bên trong Pháp giới có vô lượng vô số thể giới Thiên quốc, to lớn không gì sánh nổi, phân bố khắp nơi trong Pháp giới giống như những ngôi sao, trong số đó có chín thể giới hồng đại nhất, thù thắng tráng lệ nghiêm trang nhất mà lại có các đặc tính khác biệt của riêng mình, chiếu theo phương vị của tiên thiên bát quái được phân bố đều trong các thời không của Pháp giới, ở vị trí trung tâm Pháp giới là một thể giới Thiên quốc thần thánh và trang nghiêm nhất, gọi là “thể giới Pháp Luân”, tám thể giới còn lại lần lượt là: “thể giới Kim Sắc Quang Minh”, “thể giới Trang Nghiêm”, “thể giới Kim Lưu Ly”, “thể giới Thanh Tịnh”, “thể giới Kim

Cương Vô Úy”, “thế giới Vô Cấu”, “thế giới Kim Liên Hoa” và “thế giới Thanh Hu”, chín thế giới to lớn nhất này là cội nguồn duy trì sự vận hành của Pháp giới, chúng đã tồn tại trong Pháp giới vô số vô số năm vũ trụ.

Thời gian đối với các sinh mệnh trong Pháp giới này mà nói, dường như không tồn tại, ở nơi đây là sự an lạc, thanh tịnh và cát tường vĩnh hằng.

Có một ngày, “thế giới Pháp Luân” ở trung tâm phát ra muôn vạn tia sáng tốt lành, theo đó là tám thế giới thần thánh theo phương vị bát quái cũng phát ra muôn ngàn tia sáng rực rỡ tương ứng, toàn bộ Pháp giới đã hoàn toàn được bao phủ trong ánh sáng rực rỡ, hằng hà sa số các thế giới khác trong Pháp giới đều rung động theo, tất cả các vị Phật, Đạo, Thần – chủ nhân của những thế giới này – lập tức biết rằng Pháp giới sắp xảy ra đại sự, Pháp Luân Thánh Vương của thế giới Pháp Luân sắp giáng về bộ Đại Pháp bất khả tư nghị, chỉ thấy rằng trong mỗi thế giới bên trong Pháp giới đều hoan hô nhảy múa, các Vương, các Chủ trong các thế giới ấy đều đồng thời phát ra những ánh quang huy thánh khiết, từ bên ngoài phạm vi Pháp giới nhìn vào, thì thấy toàn bộ Pháp giới đều ngập tràn ánh sáng.

Thế giới Pháp Luân triển hiện sự biến hóa thần thánh to lớn, trở nên vô cùng rộng lớn, tràn đầy toàn bộ Pháp giới, bao trùm hoàn toàn tất cả các thế giới nhỏ bé như các hạt bụi trong Pháp giới, nhưng không hề gây ra bất kể trở ngại gì đối với hết thảy vạn vật trong những thế giới nhỏ bé ấy, các vị Phật Đạo Thần trong các thế giới hạt bụi đó đều có thể nhìn thấy nhau, chào hỏi nhau, mà không hề can nhiễu lẫn nhau, chỉ thấy vô lượng thế giới Thần Phật ấy, vô lượng thù thắng trang

nghiêm, vô lượng chủng loại chúng sinh, vô lượng hoan hỷ tán thán.

Trong ánh hào quang, đạo tràng của thế giới Pháp Luân trang nghiêm, thần thánh vô tỷ, muôn ngàn ánh sáng màu sắc rực rỡ, trong Liên Hoa Trì rộng lớn cũng lung linh ngập tràn màu sắc.

Thánh Vương vì chúng sinh trong Pháp giới đã giảng ra hết thảy Pháp lý mà chúng sinh không thể nghĩ bàn, sau đó nhập định thâm sâu, định trụ trong Phật quang rực rỡ, ánh sáng thiền định của Ngài chiếu xạ toàn bộ Pháp giới rộng lớn, Phật Đạo Thần và hết thảy chúng sinh cùng lúc nhập vào trạng thái thiền định này, cảnh tượng Pháp giới đột ngột trở nên tĩnh lặng quang minh.

Đột nhiên, từ trong Liên Hoa Trì của thế giới Pháp Luân nhẹ nhàng vang lên tiếng nhạc thần tiên, 99.999 đóa Thánh Liên Hoa bùng bùng khai nở, hương thơm đặc biệt ngào ngạt khắp nơi, đồng thời một đạo kim quang từ dưới hạ giới xuyên thẳng lên không trung hòa nhập vào không gian này, ánh sáng bao xung quanh 99.999 đóa Liên Hoa nhiều màu sắc, càng làm tăng thêm sự thần thánh quang minh.

Thánh Vương trong khi thiền định uy nghiêm tựa tòa kim sơn, trên đỉnh đầu từ trong vòng hào quang trí huệ hiện ra một bộ thánh điển, bìa ngoài của thánh điển là một Pháp Luân với ánh sáng chín màu đang xoay chuyển thay đổi biến ảo, phát phóng ra vô lượng vô tận các loại ánh sáng, như ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống mặt đất, từng lượt từng lượt luân phiên chiếu sáng thế giới của chúng sinh trong Pháp giới.

Thế giới của chúng Thần được gia trì trong thần uy này, chúng sinh lặng lẽ không nói lời nào, tĩnh lặng chờ đợi Thánh Vương xuất định.

Trong sự tịch lặng thần thánh, Thánh Vương bắt đầu mở thánh mục, nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt từ bi phổ chiếu khắp chúng sinh trong Pháp giới, trong rung động nhẹ nhàng, một giọng nói vô cùng uy nghiêm và thần thánh từ trong Pháp giới rộng lớn chậm chậm truyền ra:

“Đại nạn của vũ trụ đang đến gần, ta sẽ hạ xuống từng tầng từng tầng, xuống đến tầng thấp nhất trong Pháp giới là nhân gian ở Tam giới, tại đó mà truyền Đại Pháp vũ trụ độ khắp cả thế gian con người và thiên thượng, Pháp chính càn khôn, cứu độ vô lượng chúng sinh vũ trụ, có ai nguyện đấng Pháp này, cùng ta hạ xuống nhân gian, cứu độ chúng sinh không?”

Thuận theo giọng nói của Thánh Vương vừa dứt, Pháp giới càng thêm tĩnh mịch, trở thành một cõi trầm mặc.

Trong tĩnh lặng, tầng tầng thiên thể vũ trụ bên dưới Pháp giới từng lớp một hiện ra trong tầm mắt của chúng Thần, chỉ thấy vô lượng vô số những vũ trụ và thiên thể bên dưới Pháp giới đều đang rệu rã xoay vần, chúng Thần đều đã nhìn thấy, những thiên thể này sắp chuyển vận đến giai đoạn cuối cùng trong quy luật “Thành, Trụ, Hoại, Diệt, Không” của vũ trụ. Đối diện với sự giải thể toàn bộ vào lúc tối hậu, chỉ nhìn thấy các sinh mệnh trong các tầng vũ trụ ấy đều đã mất đi sự an lạc và tương hòa, họ buồn phiền bất an, đặc biệt là ở tầng thấp nhất nơi địa cầu nhân gian trong Tam giới, nơi đây sóng đen cuồn cuộn, dơ bẩn cực kỳ, đạo đức sẽ

hoàn toàn băng hoại vào thời khắc cuối cùng, đây chính là nơi sẽ bị giải thể đầu tiên vào thời mạt kiếp.

Nơi khóe mắt của các vị Thần đã tràn đầy những giọt lệ, những giọt lệ tựa như nước biển, hóa thành cơn Pháp vũ (mưa Pháp) từ bi, phiêu đảng bay vào nơi thiên thể ở hạ giới trong mạt kiếp, tịnh hóa hết thảy những buồn bực của sinh mệnh.

Song, không một vị Thần nào nguyện ý đi xuống.

Một sinh mệnh tầng tầng đi xuống, có nghĩa là tầng tầng của sinh mệnh đó bị rớt xuống, tầng tầng sinh mệnh chết đi, khi xuống đến nơi nhân gian trong Tam giới thì trong mắt chúng Thần, sinh mệnh này chính là đã hoàn toàn tử vong. Trong quy luật của vũ trụ, từ trước đến nay chỉ có những sinh mệnh đã bại hoại mới bị đẩy xuống từng tầng từng tầng vào hạ giới, khi đến nhân gian điều thuộc về sinh mệnh này chính là đã triệt để bại hoại, sau đó bị tiêu hủy, từ xưa đến nay chưa hề có sinh mệnh nào có thể quay trở về nơi thượng giới.

Trong Pháp quang tịch lặng, hào quang muôn trượng của Pháp điển trên đỉnh đầu của Thánh Vương chiếu rọi khắp thập phương, trong Liên Hoa Trì 99.999 đóa Thánh Liên tắm mình trong Pháp quang, rục rã lạ thường, Thánh Vương uy nghiêm mỉm cười, giọng nói từ bi và uy phong của Ngài lại lần nữa vang vọng toàn thể Pháp giới:

“Đại nạn sắp đến, có ai nguyện theo ta hạ xuống nhân gian, cứu độ chúng sinh không?”

“Đại nạn sắp đến, có ai nguyện theo ta hạ xuống nhân gian, cứu độ chúng sinh không?”

“Đại nạn sắp đến, có ai nguyện theo ta hạ xuống nhân gian, cứu độ chúng sinh không?”

Trong Phật âm mệnh môn, 99.999 đóa Thánh Liên Hoa đủ màu sắc lại bùng lên ánh hào quang muôn màu rực rỡ, hòa quyện vào nhau, vô cùng tráng lệ.

Pháp giới vô cùng sáng chói, khắp nơi lần lượt chấn động.

Trong ánh sáng rực rỡ, có vị “Kim Lưu Ly Như Lai” của “thế giới Kim Lưu Ly” ở phương Đông, trang nghiêm bước xuống tòa Kim Sắc Lưu Ly Đại Bảo Liên Hoa, ngồi xuống dưới Thánh Vương, cà sa để trần vai phải, quỳ gối hợp thập nói: “Kim Lưu Ly nguyện cùng Thánh Vương hạ xuống nhân gian, con nguyện làm đệ tử của Thánh Vương, đấng Đại Pháp này, con nguyện kề vai sát cánh cùng Thánh Vương, bất luận tương lai nơi thế gian có bao hiểm ác, ác độc, con nhất định không từ bỏ Đại Pháp, con sẽ đi giáo hóa tứ phương, độ hóa người hữu duyên, con nhất định sẽ trợ giúp Thánh Vương hoàn thành việc cứu độ chúng sinh, nếu làm trái thệ ước này, Kim Lưu Ly nguyện bị hình thần toàn diệt, vĩnh viễn không quay về Pháp giới”.

Kim Lưu Ly Như Lai hiên ngang bước vào Đại Bảo Liên Hoa trong Liên Hoa Trì, chỉ thấy một Pháp Luân màu vàng kim bay ra từ Pháp điện với ánh hào quang muôn trượng trên đỉnh đầu Thánh Vương, hóa thành một bản thệ ước rực rỡ sắc vàng kim, tiến nhập vào thức hải (nơi sâu thẳm của tri thức rộng lớn) trong Nê Hoàn Cung của Kim Lưu Ly Như Lai.

Trong ánh sáng rực rỡ, có vị Kim Sắc Quang Minh Như Lai của “thế giới Kim Sắc Quang Minh” ở phương Nam, với tướng mạo phi phàm trang nghiêm, trong tay cầm viên Mani Bảo Châu sắc vàng kim, dâng lên trước Thánh Vương, cà sa để trần vai phải, quỳ gối hợp thập

nói: “Kim Sắc Quang Minh nguyện ý trở thành đệ tử của Thánh Vương, nguyện đi theo Thánh Vương xuống nhân gian, nhân gian trong tương lai, sẽ là thời vô cùng độc ác, ai cũng không chịu nổi, con là đệ tử của Thánh Vương, nhất định sẽ truyền rộng Đại Pháp, nhất định sẽ nan nhân năng nhân, nan hành năng hành, tấm lòng con như viên Mani Bảo Châu sắc vàng này, thuần thiện vô tạp, không khởi tâm sân hận độc ác, lấy từ bi để hóa độ hết thảy chúng sinh, nếu làm trái thệ ước này, con nguyện bị hình thần toàn diệt, không quay về Pháp giới”. Nói xong, liền bước vào Đại Kim Sắc Quang Minh Bảo Liên Hoa trong Liên Hoa Trì. Pháp điển trên đỉnh đầu Thánh Vương phát ra Pháp quang muôn trượng, một Pháp Luân rực sáng ánh vàng kim hóa thành bản thệ ước, tiến nhập vào thức hải của Kim Sắc Quang Minh Như Lai.

Trong ánh sáng rực rỡ, có vị Kim Sắc Liên Hoa Như Lai đến từ thế giới Kim Sắc Liên Hoa ở phương Tây, mỗi bước đi dưới chân lại sinh ra một đóa hoa sen, bước đến ngồi xuống dưới Thánh Vương, cựa sa để trần vai phải, quỳ gối hợp thập nói: “Kim Sắc Liên Hoa nguyện theo Thánh Vương, nguyện trở thành đệ tử của Thánh Vương, trong thời đại tương lai, khổ nạn vô biên, đặc biệt là nữ tử, khó có thể tu luyện, con nguyện rằng trong tương lai khi đắc Pháp, con sẽ dùng thân nhi nữ hóa độ hết thảy chúng sinh hữu duyên, cứu độ hết thảy người hữu duyên đến được bờ bên kia, nhược bằng làm trái với thệ ước này, nguyện vĩnh viễn đọa địa ngục, không trở về Pháp giới”. Nói xong, nhập vào tòa Liên Hoa sắc vàng trong Liên Hoa Trì, trong ánh

sáng sắc vàng kim, Pháp Luân hóa thành bản thệ ước, nhập vào thức hải của Kim Sắc Liên Hoa Như Lai.

Trong ánh sáng rực rỡ, có vị Kim Cương Vô Úy Như Lai của thế giới Kim Cương Vô Úy ở phương Bắc, trang nghiêm bước xuống tòa Kim Cương Thấu Minh Đại Liên Hoa, đến ngồi xuống dưới Thánh Vương, cò sa để trần vai phải, quỳ gối hợp thập: “Kim Cương Vô Úy, nguyện trở thành đệ tử của Thánh Vương, nguyện theo Thánh Vương hạ xuống nhân gian, tương lai khi đạo đức thế gian suy đồi, trắng đen bất phân, yêu ma khắp chốn, tất sẽ có yêu tà mê hoặc con người mà phỉ báng Chính Pháp, đưa chúng sinh đọa đến địa ngục khổ ác, con nhất định sẽ dùng thần lực to lớn của Kim Cương Vô Úy mà thanh trừ chúng, hộ vệ Thánh Vương Chính Pháp, nhược bằng làm trái thệ ước này, thì thịt nát xương tan, không quay về Pháp giới”. Nói xong, Kim Cương Vô Úy Như Lai bước vào Đại Kim Cương Liên Hoa trong Liên Hoa trì. Trong tiếng sấm vang trời, từ Pháp điện tỏa ánh hào quang tứ phía bay lên một Pháp Luân trong suốt như kim cương, hóa thành bản thệ ước màu kim cương lấp lánh, nhanh như sấm chớp bắn vào thức hải của Kim Cương Như Lai.

Lại nói trong Pháp giới có đến 99.998 vị đại Thần, hoặc là các vị Như Lai sắc vàng rực rỡ, hoặc là các vị Đại Đạo thần thánh trang nghiêm, hoặc là các vị Thần Chủ trong trắng thánh khiết, các dạng hình thái nhiều vô kể, các loại hào quang muôn màu muôn vẻ, không cách nào diễn tả hết sự thần thánh, uy nghiêm, phát ra hồng thệ đại nguyện trước Thánh Vương, nguyện theo Thánh Vương hạ xuống nhân gian, trong vầng hào quang đại từ bi, Pháp Luân Thánh Vương lần lượt

thọ ký cho chúng Thần trong Liên Hoa trì, trong Pháp giới mưa Pháp rơi lả tả, như hoa giăng khắp trời, hoàn vũ huy hoàng, toàn bộ quá trình này kéo dài 99.998 tiểu kiếp.

(Phần 2): Đóa liên hoa cuối cùng

Chỉ thấy bên trong Liên Hoa Trì, chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín đóa hoa vẫn còn một đóa Liên Hoa cuối cùng chưa khai nở, chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi tám (99.998) đóa Thánh Liên Hoa khác đã bùng nổ rực rỡ là chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi tám (99.998) vị Đại Thần nghiêm trang tọa bên trong Pháp Liên. Đóa Pháp Liên Hoa cuối cùng này vẫn y nhiên khép mình chờ đợi, hào quang biến đổi liên tục, khi thì là sắc trắng thánh khiết, lúc lại là ánh đen sâu thẳm, có khi là sắc vàng kim đầy từ bi, lại có lúc biến đổi thành sắc đỏ huyết dụ đầy quý dị, tĩnh lặng trầm mặc trong ánh nhìn của Pháp Vương và chúng Thần.

Thánh Vương nhẹ cười, đã hiểu nguyên do, ánh mắt từ bi nhìn các chúng sinh trong Pháp giới, nói : “Hôm nay ta cùng 99.998 đóa Thánh Liên từ Pháp giới đi xuống, hạ nhập vào tầng thiên thể phía dưới – Thứ Pháp giới, sau đó lại hạ xuống tầng thấp hơn, cho đến tận tầng con người nơi tam giới, Chính Pháp Chi Luân (bánh xe Chính Pháp) bắt đầu khởi động từ hôm nay, như vậy, Chính Pháp như thế nào, cứu độ những thiên thể dưới hạ giới như thế nào, ta cùng tất cả chúng Thần Pháp giới thương thảo”.

Thánh Vương nói xong, liền phóng ra vạn ánh hào quang, từ trong thức hải trí huệ bay ra một Pháp Luân thần thánh rực rỡ vạn trượng, biến hóa to lớn, phủ trùm toàn bộ Pháp giới, chậm chậm chuyển động trên không trung của Pháp giới, chỉ thấy ở bên trong hằng hà sa số các thế giới chúng Thần của Pháp giới, từ trong thức hải của những Đại Phật, Đạo, Thần chủ trì các thế giới ấy cũng đồng thời khởi lên những Pháp quang vạn trượng, hội tụ trong Chính Pháp Chi Luân thần thánh ấy.

Các sắc hào quang của Chính Pháp Chi Luân giao thoa hòa quyện tỏa sáng rực rỡ, từng lượt từng lượt nối tiếp nhau, thiên biến vạn hóa, đây là hình thức chúng Thần nơi Pháp giới trao đổi và câu thông tư tưởng với nhau, ý chí vĩ đại này trong thoáng chốc phóng xuất ra ánh sáng vô lượng vô tận giống như phô thiên cái địa. Khi ánh sáng này quét qua hết thấy các thế giới trong Pháp giới, khiến các nơi ấy chấn động từng lượt từng lượt, sau khi ánh sáng ấy đi qua, có một phần năm các vị Đại Thần ở nơi Pháp giới hiển xuất ra ánh sáng hồng huyết, rực rỡ chói sáng giữa chúng Thần Pháp giới thánh khiết. Đây chính là ý chí vĩ đại của Thánh Vương và chúng Thần Pháp giới, sự kiện Chính Pháp vô cùng vĩ đại đã được định ra kể từ thời khắc đó.

Một phần năm các vị Đại Thần được bao phủ trong vầng sáng hồng huyết, là những vị Phật, Đạo, Thần có năng lực và trí huệ bậc nhất trong Pháp giới, bất luận là tự bản thân họ tình nguyện cũng vậy, không tình nguyện cũng vậy, họ đều đã được ý chí của chúng Thần Pháp giới tuyển chọn, những vị ấy sẽ trực tiếp cùng Thánh Vương tham dự vào sự kiện Pháp Chính Càn

Khôn, đóng vai trò quan trọng trong những sự việc cụ thể để trợ giúp Thánh Vương Chính Pháp.

Thánh Vương lặng lẽ thở dài, cảm thán cho kiếp nạn trong tương lai của chúng Thần Pháp giới, nhưng lúc này đây chỉ thấy ánh mắt từ bi của Ngài vẫn đang chăm chú quan sát một phần năm những vị Đại Thần đã được tuyển chọn để tham dự Chính Pháp, Pháp quang vàng kim ở mi tâm của Thánh Vương từ từ tỏa sáng, hướng về các vị Đại Thần kiêu hãnh này mà truyền đạt cho họ ý chí từ bi, thần thánh vô tỉ của Ngài, ý chí vĩ đại của Thánh Vương muốn cấp cho những sinh mệnh được tuyển trạch này một cơ hội.

Những Đại Thần được ánh hồng quang bao phủ lại lần nữa được đắm mình trong hào quang từ bi của Thánh Vương, cảm nhận sự từ bi ấy sâu thẳm to lớn vô tận tựa đại dương, tâm tình kiên cường pha lẫn tự hào trong một khắc lắng đọng này trở nên mềm mại tường hoà và an định, tất cả họ chính tề từ từ rời khỏi đại bảo liên hoa tọa, cùng hướng đến trước liên hoa tọa lớn nhất sáng chói nhất của Thánh Vương, quỳ gối hợp thập, đồng thanh nói: “Nguyện xin Thánh Vương bớt ưu phiền, Thánh Vương hạ xuống nhân gian, con xin dùng hết thầy thần thông và pháp lực của mình, cùng thúc đẩy Chính Pháp Chi Luân, vận chuyển thiên tượng, trợ giúp Thánh Vương hoàn thành hồng thệ Chính Pháp, nguyện xin Thánh Vương bớt ưu phiền!!”

Những vị Đại Thần ánh sáng hồng huyết cứ thế hướng đến Thánh Vương lặp lại ba lần, mong Thánh Vương giảm bớt âu lo, Thánh Vương im lặng, trầm mặc không nói.

Lại thấy chính vào lúc này đóa liên hoa cuối cùng trong Liên Hoa Trì đột nhiên bùng bùng khai nở rực rỡ, nụ hoa vẫn còn nửa khép nửa mở mà ánh sáng hồng huyết đã bùng sáng cả đất trời, lần lượt chiếu tỏa ra ba tia Pháp quang đen, trắng, vàng, sau đó thành bốn đạo ánh sáng lần lượt hồng huyết, trắng thánh khiết, đen huyền ảo, hoàng kim. Từ trong các vị Đại Thần được ánh sáng hồng huyết bao phủ bước ra một tiểu đồng, mi thanh mục tú, ánh mắt tinh anh thâm thúy biểu lộ ý chí kiên cường, nguyên vốn cậu mặc một thân y bào trắng bạch thánh khiết nhưng vì được chúng Thần tuyền trạch mà được nhuộm trong ánh sáng hồng huyết. Phía trước ngực của tiểu đồng có một thái cực chậm chậm xoay chuyển, hào quang âm dương liên tục biến đổi từ ánh đỏ sang đen hoặc có khi là xanh lam một cách huyền ảo, hai thanh Pháp kiếm một trắng một đen bay cắm vào hai bên vai, vị đồng tử này bước đến dưới liên hoa tọa của Thánh Vương, quỳ gối hợp thập, nói:

“Nguyện xin Thánh Vương bớt ưu phiền, Huyền Thanh nguyện theo Thánh Vương hạ xuống nhân gian, trợ giúp Thánh Vương hoàn thành thế nguyện hồng đại!!”

“Như thế, 99.998 vị tôn giả đã ký ước thế nguyện với Thánh Vương và đi xuống, một khi tiến nhập chốn hồng trần nơi nhân gian, linh quang bản tính sẽ hoàn toàn bị lu mờ, trở thành kẻ phàm phu tục tử, vì vậy để có thể trở về Pháp giới quả thật là nghìn vạn khó khăn, chuyển đi xuống hồng trần này, sinh tử thật khó lường, Huyền Thanh nguyện cùng các vị tôn giả hạ xuống nhân gian, con nếu có đắc Pháp trước, sẽ nhất định truyền

rộng Đại Pháp, dùng đến tất cả biện pháp, hoá tỉnh chúng Thần đang ở trong mê!!”

“Đúng là, từ người thành Thần, gian khổ vô cùng, sau khi đắc Pháp, con nếu không bị mê quên mất bản tính, nhất định sẽ dũng mãnh tinh tấn trên con đường tu luyện, giống như đại hùng sư trên đường tu hành, cùng dẫn dắt chúng Thần trở về Pháp giới!!”

“Song, chúng Thần muốn quay trở về Pháp giới, không đạt đến tiêu chuẩn thì khó trở về, vì để chúng Thần có thể đạt tiêu chuẩn, con nguyện dùng đến tất cả biện pháp, hóa thành hình tượng ma vương, ma luyện chúng Thần, nhằm tăng uy đức cho chúng Thần!!”

“Chỉ mong Thánh Vương nghe được nguyện này của con, thành toàn cho Huyền Thanh được toại nguyện, chỉ có làm vậy thì con mới được có thể tiến vào pháp môn chân chính của Thánh Vương, đắc Đại Pháp chân chính của Thánh Vương, làm một đệ tử chân chính của Thánh Vương, cũng từ đó theo chân Thánh Vương trở về Pháp giới, nhờ bằng phản bội lại lời thề, Huyền Thanh nguyện hình thần toàn diệt, vĩnh viễn không thể quay về nơi Pháp giới thần thánh, chỉ mong Thánh Vương từ bi, giúp con toại nguyện!!”

Huyền Thanh sau khi phát xong lời thề, toàn thân phát ra ánh sáng chói lóa rực rỡ như nhật nguyệt, ánh sáng hồng huyết như ngọn lửa phấp phới rực cháy.

Thánh Vương thở dài, vẫn im lặng không nói.

Huyền Thanh cứ thế lặp lại ba lần, Thánh Vương vẫn trầm mặc không nói, trang nghiêm như tòa núi Tu Di, hào quang tỏa khắp đất trời.

Chợt thấy từ trong Liên Hoa Trì có một đóa Đại Bạch Liên Hoa, từ từ bay lên, ánh sáng hình đĩa trắng

thánh khiết bay vòng quay, rồi dừng lại ngay bên cạnh Huyền Thanh, vị tôn Thần ngồi bên trong đóa Đại Bạch Liên Hoa ấy là “Nhật Nguyệt Quang Như Lai”, trắng muốt như ngọc, thân khoác thánh bào trắng khiết, vị Thần ấy định làm gì thế? Ngài nhẹ nhàng mỉm cười với Huyền Thanh, cà sa để trần vai phải, quỳ gối hợp thập, hướng đến Thánh Vương mà nói rằng: “Duy chỉ một nguyện xin Thánh Vương giảm bớt âu lo, lời thệ ước này của Huyền Thanh thật hung hiểm, một khi nhập ma đạo, khó mà quay đầu, muốn quay về lại Pháp giới sẽ khó như lên trời, Nhật Nguyệt Quang nhất định vào lúc ma làm loạn trong tương lai, dù cho phải dùng đến trăm nghìn cách vẫn sẽ cứu độ ngài ấy, nhất định sẽ không từ bỏ các vị Thần bị mê lạc như Huyền Thanh, nguyện xin Thánh Vương giảm bớt ưu phiền!!”

Lại thấy 99.997 vị Thần tọa trong Liên Hoa Tọa của Liên Hoa Trì cùng nhất tề đồng thanh nói: “Nguyện xin Thánh Vương giảm bớt ưu phiền, chúng con vào thời mặt Pháp, chắc chắn sẽ không từ bỏ những đồng tu bị mê lạc mà nhập ma đạo, nhất định sẽ cứu họ, dựa vào tình bạn của tất cả 99.999 đóa Pháp Liên trong Liên Hoa Trì này, chắc chắn sẽ cùng nhau tinh tấn, cùng nhau trở về Pháp giới, duy chỉ một nguyện xin Thánh Vương giảm bớt âu lo!!”

99.998 đóa Thánh Liên Hoa phát sáng vạn trượng, khiến đóa Thánh Liên Hoa cuối cùng ấy cũng được đắm mình trong ánh quang huy thần thánh hồng đại.

Huyền Thanh toàn thân run lên, lệ tràn khóe mắt.

Thánh Vương lộ nét vui mừng, hào quang vàng kim cứ thế như những ngọn sóng lan tỏa thấp sáng tận nơi thâm sâu nhất của mỗi từng sinh mệnh trong Pháp giới

bao la rộng lớn, dưới ánh hào quang ấy, Pháp điển nơi đỉnh đầu Thánh Vương phát ra vàng sáng cầu vồng bảy sắc, liền đó có Pháp Luân bay ra, hóa thành thệ ước, tiến nhập vào nơi sâu thẳm trong tâm thức của Huyền Thanh.

Ánh mắt Thánh Vương từ bi nhìn hết một lượt các chúng sinh trong Pháp giới, ngữ điệu trịnh trọng uy nghiêm chứa đựng tâm tư sâu thẳm, từ tốn nói:

“Hôm nay ta và 99.998 đóa Thánh Liên từ “Pháp giới” sẽ chuyển sinh đến “Thứ Pháp giới”, hết thủy ký ức về Pháp giới sẽ được phong kín lại, từng tầng từng tầng mà chuyển sinh xuống các tầng thứ thiên thể vũ trụ bên dưới, thẳng đến tầng nhân gian, quá trình ấy thật hung hiểm, khó mà dự đoán, con cùng các vị Thần nơi Pháp giới này hãy thiện đãi 99.999 đóa Thánh Liên Hoa, cần vì việc họ có thể đắc Pháp tu luyện mà tăng mỗi duyên thuận lành, chứ đừng tăng thêm duyên nghịch, 99.999 đóa Thánh Liên này cũng chính là tương lai và hy vọng căn bản cho toàn Pháp giới, các con hãy dùng Thiện mà suy xét, cân nhắc!!!!”

“Tương lai nơi nhân gian, ta sẽ gióng lên tiếng trống Chính Pháp, chuyển Đại Pháp Luân, truyền ra Đại Pháp của vũ trụ, quy chính lại hết thủy những đảo điên, Pháp Chính Càn Khôn, sự kiện Chính Pháp, biến số rất nhiều, khó mà dự liệu, các con những vị Thần không tham gia Chính Pháp, chớ khinh suất, hãy tĩnh tĩnh mà quan sát, hãy nhớ kỹ, hãy nhớ kỹ!!”

“Huyền Thanh vẫn còn nhân duyên chưa kết, hiện tại hãy cứ lưu lại tại nơi Pháp giới này, chờ đến lúc đóa Thánh Liên Hoa cuối cùng hoàn toàn khai nở, thì hãy chuyển thế hạ xuống nơi nhân gian!!”

Thánh Vương vừa dứt lời, mưa hoa giăng rợp trời, sấm sét rền vang chấn động bên tai, nhạc tiên chậm chậm du dương, trong vô tận vô lượng ánh quang minh, Thánh Vương cùng với 99.998 đóa Thánh Liên Hoa, cùng biến mất trong ánh mắt đăm lẹ của chúng Thần nơi Pháp giới; chỉ còn thấy đóa Pháp Liên cuối cùng ấy, nửa khép nửa nở, dưới ánh hào quang rực rỡ của Chính Pháp Chi Luân trên bầu trời Pháp giới, thoát ẩn thoát hiện bên trong Liên Hoa trì.

(Phần 3): Sấm vang chớp giạt, kiên quyết hạ phạm trần

Vũ trụ như bánh xe xoay vùn, thời gian trôi qua nhanh như nước chảy, chớp mắt đó, mà đã trải qua biết bao bể dâu.

Nơi Pháp giới chỉ vừa mới trôi qua một ngày ngắn ngủi, thế nhưng tại tầng thiên thể “Thứ Pháp giới” ở bên dưới thì đã trôi qua hơn nghìn vạn năm rồi, chúng Thần ở Pháp giới nhìn thấy rất rõ ràng, Thánh Pháp Luân Pháp Vương cùng 99.998 đóa Thánh Liên Hoa kia đã chuyển sinh xuống thế giới bên dưới nữa, tiến nhập tầng thứ “Vi Pháp giới”, Thánh Vương chuyển sinh thành Chủ Thần của “Vi Pháp giới”, còn 99.998 đóa Thánh Liên Hoa cũng tiếp tục chuyển sinh thành các vị Phật Đạo Thần với hình dạng khác nhau, đến nay vẫn đang còn trong một cuộc sống vô ưu vô lo, Huyền Thanh thấy cảm khái vô cùng, các vị Thần vừa hồng đại vừa trang nghiêm của ngày hôm qua, đến hôm nay lại thấy hệt như một cơn mộng ảo vậy.

Huyền Thanh lúc này đang ngồi trên Pháp tọa cao cao tại thượng trong thế giới Huyền Thanh, nhưng tâm

tur lại đặt đến Đại Liên Hoa Trì nơi Pháp Luân Thế Giới, nhìn những đóa liên hoa lặng lẽ nở rộ, nhưng đóa “liên hoa cuối cùng” của Huyền Thanh vẫn cứ nửa khép nửa nở, thoắt ẩn thoắt hiện trong ánh hào quang rực rỡ của Chính Pháp Chi Luân.

Pháp Liên ấy vẫn là y nguyên như lúc trước khi Thánh Vương rời đi, nhưng Chính Pháp Chi Luân uy nghiêm chuyển động trên không trung thì đã không còn là Pháp Luân trước lúc Thánh Vương ly khai nữa.

Thánh Vương và 99.998 đóa Thánh Liên Hoa vừa biến mất khỏi nơi Pháp giới, những vị Thần được bao trong ánh hào quang hồng huyết đã cử hành đại hội thương thảo đầu tiên về sự kiện Chính Pháp nơi Pháp giới, những vị đại Thần có trí huệ nhất, có pháp lực nhất được ý chí của chúng Thần nơi Pháp giới lựa chọn, cùng tập trung thương thảo về việc cần làm thế nào mới có thể trợ giúp Thánh Vương Chính Pháp tốt hơn nữa, những vị Thần kiêu hãnh này ai ai cũng đều thập phần ưu tú, thập phần kiệt xuất, những vị Thần này kiêu hãnh đến nỗi họ cho rằng bản thân mình nhìn được còn rõ ràng hơn cả vị Thánh Vương. Tuy Thánh Pháp Luân Thánh Vương là vị đại Thần chủ trì cả Pháp giới, nhưng mà, trong số những vị Thần hồng huyết ấy có vị đã tồn tại từ những niên đại xa xưa hơn cả Thánh Pháp Luân Thánh Vương, họ thậm chí vẫn còn nhớ rất rõ thời gian rất sơ khai từ khi Thánh Vương đản sinh nơi Pháp giới, có vị thì xuất hiện tại Pháp giới này cùng lúc với Thánh Vương. Những vị đại Thần kiêu ngạo này nghĩ, Ngài cũng là ở nơi đây, chúng ta cũng là ở nơi đây, điều ta nhìn thấy có khi lại còn rõ ràng hơn cả Ngài, chúng ta sẽ an bài những thứ tốt hơn cho Ngài.

Chúng ta đều vì muốn tốt cho Thánh Vương, những vị đại Thần ấy đều nghĩ như vậy.

Trong cuộc hội họp đầu tiên của các vị đại Thần hồng huyết, kết quả chỉ có một, Chính Pháp Chi Luân mà Thánh Vương và chúng Thần vốn đã thương thảo xong sẽ được sửa đổi lại mới, lấy tiêu chuẩn nhận thức của các vị Thần hồng huyết ấy làm hạch tâm, để thêm thắt sửa đổi lại từ đầu rất nhiều điều, trong đó bao gồm cả Pháp nạn.

Huyền Thanh cũng là một đại biểu trong các vị đại Thần hồng huyết ấy, tiến nhập hàng ngũ các đệ tử của Thánh Vương, sẽ làm những việc mà các vị đại Thần hồng huyết kia muốn làm.

Chính lúc đang suy tư, thế giới Huyền Thanh xuất hiện chấn động từng lượt từng lượt, một hương thơm kỳ lạ ngào ngạt khắp nơi, mưa hoa mạn đà la giăng xuống, các tia sáng chói lóa từ trong Liên Hoa Trì của Pháp Luân Thế Giới phóng thẳng lên bầu trời, chiếu thẳng đến thế giới Huyền Thanh, Huyền Thanh vô cùng vui mừng, biết rằng đóa “Pháp Liên cuối cùng” đã hoàn toàn nở, đây là lúc Huyền Thanh rời khỏi Pháp giới, chuyển sinh xuống hạ giới. Đồng thời với đó, hết thảy chúng Thần và chúng sinh trong thế giới Huyền Thanh cũng đã biết rằng Thánh chủ của mình sẽ phải rời khỏi Pháp giới, thanh âm khóc thương thống khổ bất chợt vang thấu khắp cả thế giới trang nghiêm màu xanh lam ấy.

Huyền Thanh cùng chúng sinh của chàng đứng dưới hào quang xanh lam ấy, đến bên Liên Hoa Trì của Pháp Luân thế giới, chính vào lúc vừa định bước vào đóa Pháp Liên ấy, đột nhiên có bốn tia sáng từ phía sau

người xông thẳng đến “đóa Pháp Liên cuối cùng” trong Liên Hoa Trì, sấm vang chớp giật, các tia Pháp quang của Pháp Liên xông vọt thẳng lên trời, chặn bốn tia sáng đứng lại bên bờ Liên Hoa Trì, ánh sáng tan biến, hóa thành bốn tiểu đồng đỏ, vàng, trắng, đen té ngã rơi xuống đất.

Huyền Thanh mỉm cười, dừng bước, xoay người.

Chàng nhìn kỹ lại, thì ra đó là “Xích Diễm”, “Huyền Hoàng”, “Bạch Vân”, “Ám Dạ”, bốn đồng tử vừa giáng sinh tại thế giới Huyền Thanh vào hôm qua, chúng sinh trong thế giới Huyền Thanh tuy là vô cùng vô tận không đếm kể xiết, nhưng dưới pháp nhãn đầy trí huệ của người chủ trì thế giới này thì không gì là không thấu tỏ, từng việc từng việc cứ như bày ra trước mắt, cho dù chỉ là sự dao động tâm trí nhỏ như hạt bụi của bất kể một sinh mệnh nào cũng đều không vượt khỏi ý chí vĩ đại bao phủ khắp nơi của vị Chủ Thần.

Từ ngày hôm qua khi Pháp Vương rời khỏi Pháp giới, Huyền Thanh đã cảm nhận được có 9.999 sinh mệnh già yếu bị tiêu vong trong thế giới của mình, cũng lại đản sinh thêm 9.999 sinh mệnh mới, trong đó, có bốn sinh mệnh mới sinh nhưng đã sở hữu một năng lượng cự đại minh hiển khác thường, hơn nữa bốn sinh mệnh mới này vừa mới giáng sinh đã lớn tiếng muốn chuyển sinh xuống nơi hạ giới.

Huyền Thanh đương nhiên biết rằng bốn tiểu sinh mệnh này nhất định sẽ cùng nhau đến Liên Hoa Trì nơi Pháp Luân Thế Giới, chàng không hề ngăn cản, chàng cũng muốn biết xem bốn tiểu đồng này có thể dựa vào năng lực của mình mà chuyển sinh xuống hạ giới hay không.

Huyền Thanh rất từ bi, chàng thương xót nhìn bốn sinh mệnh mới giáng sinh đến thế giới của mình, ánh sáng xanh chợt lóe, Huyền Thanh đã nâng bốn đồng tử trong lòng bàn tay to lớn như đóa liên hoa màu xanh.

Bốn tiểu đồng ấy nhìn thấy ánh mắt hiền từ nhu thuận của Huyền Thanh, đột nhiên khóc lớn.

Huyền Thanh bèn hỏi: “Các con cũng muốn đi xuống hạ giới sao?”

Các tiểu đồng đều gật đầu nói có.

Huyền Thanh từ bi nói: “Các con không thể đi, một khi đến hạ giới sẽ bị mê mất bản tính, vĩnh viễn sẽ không thể quay trở về”.

Các đồng tử dùng thanh âm non nớt hỏi đáp: “Thế Thánh chủ vì sao ngài lại muốn đi xuống chứ?”

Huyền Thanh mỉm cười nói: “Là vì đại kiếp của vũ trụ sắp giáng xuống, ta đã có nguyện ước với Thánh Vương, ta cần đi xuống đắc Pháp tu luyện, cứu độ chúng sinh!!”

Các đồng tử vui vẻ đáp lời: “VẬY chúng con và Thánh chủ ngài đây cùng nhau đi, chúng con cũng đến nhân gian đắc Pháp tu luyện, cứu độ chúng sinh, Thánh chủ ngài cho chúng con đi cùng với ngài đi mà!!”

Huyền Thanh nhìn bốn đồng tử vui vẻ này, trầm mặc hồi lâu.

Huyền Thanh vẫn luôn có một nghi vấn, mỗi khi chàng nhìn xuống vô cùng vô tận tầng thứ vũ trụ bên dưới Pháp giới, chàng thường nghĩ, Pháp giới phải chăng cũng không phải là nơi cao nhất của vũ trụ, lẽ nào Pháp giới cũng chỉ là một tầng thứ nào đó thuộc thể hệ vũ trụ to lớn hơn mà thôi? Có hay không các thế giới và các vị Thần hòng đại hơn ở bên trên Pháp giới? Tuy

nhiên khi Huyền Thanh vọng nhìn lên khoảng không bên trên, chỉ thấy một khoảng hư không bao la bất tận, lại cũng không nhận thấy được sự tồn tại của bất kỳ vật chất nào, nhưng cũng thật kỳ lạ vì sao mà chàng vẫn luôn chất chứa những nghi vấn không nên có đối với một vị Thần như thế này.

Hoặc cũng có lẽ, bốn đồng tử này chính là đến những tầng thứ cao hơn không thể thấy ấy.

Huyền Thanh từ một niệm này, mà đã đưa ra một quyết định.

Chỉ thấy chàng từ bi nhìn bốn đứa trẻ tỏa sáng lấp lánh trong lòng bàn tay, từ bi nói: “Các con giáng sinh trễ mất rồi, Thánh Pháp Luân Pháp Vương đã cùng 99.998 vị Thánh Liên rời Pháp giới từ hôm qua, các con đã mất đi cơ hội tại Pháp giới kết duyên cùng Thánh Vương để hạ xuống nhân gian, hơn nữa thông đạo duy nhất để các vị Thần chuyển sinh hạ giới là Liên Hoa Trì thì nay đã bị các vị đại Thần hồng huyết phong ấn rồi, trở thành cấm địa của Pháp giới, không cho phép chúng sinh Pháp giới được tự ý đi xuống thế giới bên dưới nữa!!”

Lúc này bốn đồng tử mếu máo, mắt ngân ngấn lệ chuẩn bị òa khóc, Huyền Thanh vội vàng dỗ dành: “Nhưng, vẫn còn một con đường đi xuyên qua phong ấn huyết hồng, chuyển sinh hạ giới”.

Bọn trẻ vội ngăn những giọt nước mắt chực trào, hơi thở dường như ngưng đọng, toàn bộ tinh thần dồn vào vị Thánh chủ vĩ đại.

Huyền Thanh nói tiếp: “Chúng Thần Pháp giới vì để trợ giúp và tăng thêm uy đức cho Thánh Vương và 99.998 đoá Thánh Liên tốt hơn nữa, đã thay đổi lại

Chính Pháp Chi Luân, an bài nhiều thiên tượng cực lớn, chúng sinh Pháp giới không được tự ý hạ giới, trừ phi đồng ý phối hợp với thiên tượng này để chuyển sinh vào những đệ tử Đại Pháp trong tương lai, hoá loạn mà ma luyện 99.998 Thánh Liên, để tôi luyện đạo tâm của Thánh Liên hoa, gia tăng uy đức cho Thánh Liên, ngoài trừ việc đó ra, không thể hạ giới!!”

Các đồng tử lặng người, xem ra muốn đến nhân gian đắc Pháp, chỉ có thể chuyển sinh thành ma mà thôi.

Bốn đồng tử sau khi trải qua trận tranh luận kịch liệt, chỉ thấy “Xích Diễm” trong y phục đỏ, “Ám Dạ” trong y phục đen đều hướng về phía Huyền Thanh quý xuống hợp thập, nói: “Vì để đắc được Đại Pháp của Thánh Vương, Xích Diễm, Ám Dạ, nguyện nhận lãnh kế ước vào bộ phận chúng sinh sẽ thành ma trong tương lai, chỉ nguyện chúng Thần Pháp giới nghe thấy và cho phép con được chuyển sinh hạ giới!!” Lời vừa dứt, chỉ thấy từ trong Chính Pháp Chi Luân đang chậm chậm xoay chuyển trên không trung, ánh sáng chói lòa, có hai đạo ánh sáng một đỏ, một đen biến thành kế ước bay ra tiến nhập vào thức hải của “Xích Diễm” và “Ám Dạ”.

Chỉ thấy “Huyền Hoàng” vận y phục sắc vàng, “Bạch Vân” trong y phục trắng, ôm chầm lấy nhau, cùng khóc lớn, tiếng khóc vô cùng thê lương.

Huyền Thanh cũng cảm lòng chằng đặng, cảm thấy có chút chua xót, thương cảm các tiểu đồng tử này.

Chỉ thấy hai đồng tử không nguyện ý lãnh nhận bộ kế ước vào bộ phận làm ma này, trong lòng bàn tay rộng lớn như Thanh Liên của Thánh chủ Huyền Thanh, cúi đầu trước Huyền Thanh hành đại lễ “ngũ thể đầu

địa”, khóc nghẹn ngào, nói: “Chỉ mong Thánh chủ toại nguyện được xuống hạ giới của con, con vì để được đắc Đại Pháp của Thánh vương, dù có vạn lý xa xăm, chịu muôn đấng nghìn cay, cũng quyết kết duyên với Thánh Vương cùng hạ xuống nhân gian, nhưng, con giáng sinh quá trễ, lỡ mất cơ duyên, đây là nỗi tiếc nuối lớn nhất của con! Nhưng mà, ngày hôm nay nếu muốn con ký khế ước làm ma, tuyệt đối ngàn vạn lần không thể được, nếu như ngày sau con thật sự có thể đắc được bộ Đại Pháp của Thánh Vương, thì ân của Thánh Vương nặng như phụ mẫu, sao có thể phỉ báng Chính Pháp đây, làm sao có thể phỉ báng vị Thánh Vương có ơn như phụ mẫu đây, hành vi đại nghịch bất đạo như vậy con tuyệt không thể làm được, tuy nhiên, mong Thánh chủ rủ lòng thương xót, chấp thuận cho con cùng hạ giới”.

Hai đứa trẻ nước mắt tuôn như mưa, thống khổ trần thuật. Xích Diễm và Âm Dạ cũng đồng thời quỳ xuống, lệ như mưa bay, thỉnh cầu giúp cho Huyền Hoàng, Bạch Vân.

Huyền Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, nhẫn nại nói: “Không thể được, quy tắc mà chúng Thần đã định ra không thể làm trái”.

Hai đứa trẻ ánh mắt vẫn còn ngấn lệ, cùng nhìn nhau, tâm lĩnh thần hội, chợt nở nụ cười lạnh lẽo thê lương, nói: “Pháp không thể đắc, tấm thân này còn xá gì!!” Hàm răng bành bạc cắn chặt, đột ngột hóa thành hai đạo ánh sáng một vàng một trắng, hướng thẳng đến “đóa Pháp Liên cuối cùng” trong Liên Hoa Trì.

Ánh sáng này như thể không màng đến sự chuyển sinh trước đó, quyết cùng nhau thịt nát xương tan, hình thần tiêu tán.

Chợt ánh sáng xanh lóe lên.

Bàn tay to lớn như những cánh hoa sen xanh thắm của Huyền Thanh đã kịp ngăn Huyền Hoàng và Bạch Vân bên trong.

Huyền Thanh tán thán nói: “Thật kỳ lạ! Thật kỳ lạ! Hai con thể mà lại có ý chí kiên quyết như vậy, thật có thể buông bỏ sinh tử, thế thì còn gì có thể ngăn cản con đường phía trước của các con nữa chứ! ‘Sự tại nhân vi, mệnh bất tại thiên’, đây cũng là do sự lựa chọn của bản thân các con, nếu các con đã có ý chí to lớn kiên quyết như vậy, ta sao có thể không giúp các con một tay đây!!”

Từ trong lời tán thán ấy, thấy rằng “đóa liên hoa cuối cùng” kia bỗng phát ra ánh sáng rực rỡ soi sáng hoàn vũ, đỏ, vàng, trắng, đen, bốn vầng sáng giao thoa ngang dọc khắp thiên khung, Pháp giới chấn động, “Đóa liên hoa cuối cùng” triển hiện những biến đổi to lớn không gì kể xiết, ánh sáng rực rỡ chói mắt, “đóa liên hoa cuối cùng” từ một phân thành năm, hóa thành năm đóa liên hoa thần thánh, ở giữa là một đại bảo liên hoa trong suốt như kim cương, bốn hướng phân ra bốn đóa tiểu liên hoa với các màu sắc đỏ, vàng, đen, trắng, lộng lẫy huy hoàng, sáng trong như nhật nguyệt.

Vào lúc này, chúng Thần ở Pháp giới đều bị chấn kinh, lẽ nào đây chính là ý của Thánh Pháp Luân Thánh Vương đã chọn, thì ra nguyên lai không phải là một đóa Pháp Liên, mà chính là năm đóa Pháp Liên chăng?

Chỉ thấy rằng, vào đúng thời khắc ấy, Huyền Thanh dẫn theo bốn tiểu đồng tử này chuyển sinh hạ thế.

Nhưng lại cũng chính thời khắc này, có những đám mây màu huyết từ từ bay lên không trung, huyết vân

hội tụ bốn phương, sấm chớp rền vang đình tai nhưc óc, một tấm lưới huyết sắc khổng lồ từ không trung chụp xuống, bao phủ Liên Hoa Trì vào trong, huyết quang tràn ngập bầu trời, trong tích tắc ý chí các vị Thần hồng huyết đã cùng nhau niệm chú ngữ phong ấn, đem toàn bộ Liên Hoa Trì phong bế lại. Trên thiên không vang vọng một âm thanh như sấm rền, oanh động đất trời, âm thanh ấy vang lên: “Huyền Thanh Thánh chủ không thể!”

Huyền Thanh ngẩng đầu lên trời đáp: “Ý ta đã quyết!”

Thanh âm này của chàng như một thanh thần kiếm xông thẳng lên trời cao, xuyên qua đám mây huyết sắc dày đặc trên bầu trời, toàn thân Huyền Thanh phát sáng, một vòng Thái cực trên đỏ dưới xanh lam trong nháy mắt bao lấy chàng và bốn đồng tử vào trong, Huyền Thanh hô to: “Mở!!!”, hai thanh kiếm âm dương một đen một trắng trên vai đồng thời hóa thành hai con hắc long và bạch long cùng nhau lao lên, chém về phía tấm lưới phong ấn.

Một tiếng sấm kinh thiên động địa, chấn động hằng hà sa số các thế giới bên trong Pháp giới.

Quả cầu Thái cực trên đỏ dưới xanh lam đó dựa theo khí thế của điện quang chớp giạt ấy mà tiến nhập vào bên trong Liên Hoa Trì, hóa thành năm đạo ánh sáng, khi còn chưa tiến vào năm đóa Pháp Liên đang tỏa ra ánh sáng thần thánh huy hoàng, thì trong khoảng khắc, năm đóa Thánh Liên Hoa liền biến mất không còn thấy nữa.

Duy chỉ còn lại sự kinh ngạc tán thán của chúng
Thần vẫn còn được truyền khắp thập phương trong
thời không to lớn vô hạn của Pháp giới.

Chương 1: Văn đạo

Phần 1: Vạn ngọn đèn dưới chân núi Nga Mi

Vũ trụ như bánh xe xoay vần, ngày tháng như thoi đưa, vật đổi sao dời, địa cầu trong tam giới không biết đã trải qua bao nhiêu lần giải thể hủy diệt của vũ trụ, để rồi cũng lại không biết bao nhiêu lần từ trong u minh được chúng Thần trùng tân tổ hợp và dẫn sinh.

Đến nay lại tiếp thêm một chu kỳ tạo hóa, thêm một kỳ văn minh nhân loại nữa xuất hiện: từ Ân, Thương, Chu, Xuân Thu – Chiến Quốc, Hán, Đường, Ngũ Đại Thập Quốc, Tống, Nguyên, Minh, Thanh, Dân Quốc... Lịch sử lâu đời của nền văn hóa Trung Nguyên 5000 năm chính là các triều các đại thay thế tiếp nối nhau, như vòng quay của chiếc đèn kéo quân mãi xoay vần, vùng đất Thần Châu lâu đời ấy cũng đã triển hiện một nền văn minh thiên ngoại huy hoàng rực rỡ, cuối cùng thì cũng đã đến hôm nay, thời điểm mật hậu của “triều đại đỏ”.

...

Tháng 11 năm 1994.

Núi Nga Mi, tỉnh Tứ Xuyên.

...

Ở sườn dốc chân núi Nga Mi có vài tòa nhà được xây theo lối kiến trúc lỗi thời, kiểu kiến trúc này là đặc trưng của Trung Quốc vào thời đại thập niên 60, 70, nghe nói, vào thời ấy, nơi đây là căn cứ bí mật của một đơn vị quân sự nào đó, thuận theo chính sách đối ngoại

mở cửa cải cách kinh tế của Trung Quốc, sự tồn tại của đơn vị này cũng không còn cần thiết nữa, toàn bộ cơ chế nhân sự đã bị giải tán từ lâu, chỉ còn những dãy nhà nằm lại giữa cảnh sắc núi non thanh tú của núi Nga Mi. Tường lâu tro xám ám bụi này thật chẳng tương xứng với phong cảnh cổ xưa lâu đời đầy nhân văn của núi Nga Mi chút nào, hiện tại nơi này đã được một vị khí công sư nổi danh thuê lại, bên ngoài cổng lớn treo lên biển hiệu “Đại học khí công quốc tế Nga Mi Sơn”, theo họ nói thì họ có đăng quảng cáo chiêu sinh trên các tạp chí khí công, như “Khí công Trung Quốc” v.v., mỗi ngày đều có nam thanh nữ tú từ khắp các nơi trên cả nước đến để ghi danh, phần lớn là thanh niên, ngoài ra cũng có cả trẻ em và người lớn tuổi đến, nghe nói đều yêu cầu căn cơ tốt mới được thu nhận.

Vào thời đó, những trường dạy khí công kiểu vậy rất phổ biến ở Trung Quốc, từ cuối thập niên 80 bắt đầu bùng nổ cơn sốt khí công và đạt đến cao trào vào những năm 90, chỉ nói riêng các loại khí công có tên có tuổi được đăng trên tạp chí “Khí công Trung Quốc” đã lên đến vài trăm loại, các hội nghiên cứu cũng theo đó mà xuất hiện như sao trên trời. Những môn khí công này tự xưng là Phật gia công, Đạo gia công, Nho gia công, Kỳ Môn công v.v., thật sự là muốn loại nào liền có loại đó, khiến người ta mắt hoa lòng loạn. Cả Trung Quốc rộng lớn vào thời điểm đó cơ hồ nhà nhà luyện công, hộ hộ thu khí, mỗi ngày có đến một, hai trăm triệu người luyện công, từ trong nhà ra ngoài hẻm, đâu đâu cũng sôi nổi bàn tán xem hôm nay sẽ có vị khí công đại sư nào tới thuyết giảng mở lớp truyền công, có thể nói

đó là một thiên tượng đặc biệt kỳ lạ, gần như toàn dân đều tham gia vào phong trào khí công.

Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn là một trường khí công dạy học do tư nhân lập ra.

Vào một đêm mùa thu tháng 11, trời quang mát mẻ, sao sáng giăng đầy, dưới chân núi Nga Mi là hàng vạn ngọn đèn lung linh phát ra từ các ngôi nhà trong thị trấn, ánh sao giao thoa cùng ánh đèn lại trở nên độc đáo. Đại học quốc tế Nga Mi Sơn ở lưng chừng núi cũng sáng rõ trong ánh đèn, từ ký túc xá thỉnh thoảng truyền đến những tiếng cười rộn rã náo nhiệt, những người trẻ tuổi một lòng muốn đến đây tu luyện đều còn trong độ niên thiếu thanh xuân, lại còn là chí đồng đạo hợp, thế nên ký túc xá ấy lúc nào cũng đầy những tiếng cười thanh xuân giòn tan, khiến ngôi trường ở nơi sơn dã này luôn tràn đầy sức trẻ.

Thế nhưng khoảng sân trước cổng trường đại học lại rất tĩnh mịch, chỉ có mỗi tiếng côn trùng tiết thu kêu rả rả, như đang tâm sự với các vì tinh tú trên cao.

Trong sân, một thanh niên ăn vận kiểu học sinh đang nhìn xa xăm về vạn ánh đèn bên dưới núi, nước mắt giàn giụa.

Người thanh niên này là Lục Thanh, 23 tuổi, đang là sinh viên mới của Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn, vừa mới nhập học khoảng hai tháng, nhưng chỉ ngày mai thôi anh buộc phải rời khỏi ngôi trường này, anh đã không đủ tiền để nộp học phí cho trường, vậy nên chỉ đành rời khỏi nơi này, trường dạy khí công thì cũng cần tồn tại, vả lại đây lại là thời buổi kinh tế thị trường, không có bữa ăn nào miễn phí, Lục Thanh đương nhiên hiểu đạo lý này. Tuy nhiên khí công trong trái tim của

Lục Thanh là một điều gì đó vô cùng thần thánh, cái tâm cầu đạo của anh vì thế mà cũng vô cùng mạnh mẽ, Lục Thanh vốn dĩ muốn mặt dày một chút thử đến khoa tài vụ để hỏi mong các thầy cô giáo có thể xét miễn giảm học phí được hay không, nhưng chân chưa bước vào phòng, đã thấy các giảng viên ở đây vì vấn đề thiếu thốn kinh phí mà đau đầu nhức óc, trong tình cảnh giật gấu vá vai như thế, Lục Thanh cũng không dám mở lời.

Điều khiến Lục Thanh buồn nhất là gia đình cũng không ủng hộ anh học khí công.

Năm ngoái, Lục Thanh mới tốt nghiệp đại học, được phân công đến làm việc cho một công ty chế tạo máy tại một huyện vùng núi của tỉnh nọ, đó là một công ty quốc doanh, mức lương ít đến đáng thương chỉ vỏn vẹn có 115 đồng 5 xu, cũng may là Lục Thanh chỉ một lòng tu luyện khí công, nên những nhu cầu về sinh hoạt vật chất vì thế mà đã giảm xuống ở mức tối đa, cứ thế mà dành dụm được một ít tiền. Sau một năm, cộng cả tiền thưởng, cả tiền bố mẹ thương mà cho thêm, thầy được 2.400 nhân dân tệ, vừa thấy tạp chí “Khí công Trung Quốc” đăng tải quảng cáo chiêu sinh của “Đại học quốc tế khí công Nga Mi Sơn”, Lục Thanh vui mừng khôn xiết, lập tức nộp đơn xin nghỉ phép một tháng, rồi vội vội vàng vàng trở về quê, xin cha mẹ đồng ý cho mình từ chức để theo học chuyên sâu tại “Đại học quốc tế khí công Nga Mi Sơn”. Kết quả nhận lại được sự phản đối của cả nhà, kiên quyết không đồng ý với việc Lục Thanh nghỉ việc, một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học mà lại muốn học khí công gì đó, ngay cả công việc cũng chẳng thiết, lẽ nào bị tẩu hỏa nhập ma rồi? Một khoảng thời gian, trong nhà náo loạn gà bay chó chạy,

tiếng cãi vã ầm cả xóm, mâu thuẫn leo thang đỉnh điểm, Lục Thanh kiên trì khóc lớn, thậm chí còn lấy dao kề cổ, nói rằng nếu cha mẹ không chấp thuận, thì sẽ lập tức tự vẫn, lúc ấy nào là anh rể, chị dâu, anh trai, chị gái cũng phải lao vào can ngăn, nhưng cũng không sao khuyên nổi đứa em trai cứng đầu này.

Cứ như thế mà Lục Thanh ôm một bụng bực tức tự mình đến núi Nga Mi, dù sao đi nữa chàng cũng muốn đến xem xem “Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn” rốt cuộc là như thế nào. Lục Thanh thật đúng là một người “bất đao Hoàng Hà bất tử tâm”. (Bất đao Hoàng Hà bất tử tâm: ý nói không đến phút chót thì không chịu từ bỏ).

Bất quá, hơn 2.000 tệ cũng chỉ có thể kéo dài sinh hoạt trong hai tháng ở đây.

Lục Thanh tiếc hận, chỉ có thể đứng bên dưới những vì tinh tú này mà ôm mặt khóc ròng.

Ngày hôm qua, chị gái và anh rể đã thay mặt gia đình đến núi Nga Mi thăm Lục Thanh, yêu cầu Lục Thanh phải quay lại đơn vị công tác, còn nói rằng cha chàng đã vội vã đến đơn vị công tác để xin các lãnh đạo, để họ giơ cao đánh khế, đừng vì chàng đã nghỉ vượt phép mà bị khai trừ. Cũng bởi vì các doanh nghiệp nhà nước có quy định, rằng nếu không giải trình rõ tình hình với nhà máy, tự ý nghỉ phép quá một tháng, thì người đó sẽ bị coi như tự động từ chức, đồng thời đơn vị sẽ tiến hành các thủ tục cho nghỉ việc. Lục Thanh ôm khí hận, cũng chỉ có thể nén nước mắt mà đồng ý, đúng thật là không có tiền thì chuyện gì cũng không làm được, Lục Thanh thầm nghĩ, khi quay về mình nhất

định phải kiếm thật nhiều tiền, đợi mình có tiền rồi, thì có thể tùy ý mà tu luyện.

Khi tiễn chị gái và anh rể xuống núi, lúc ấy chị gái mới bộc bạch rằng, thật ra họ có đem theo số tiền học phí mà cha đưa cho, rằng nếu Lục Thanh một mực nhất định muốn ở lại Nga Mi học khí công, thì sẽ để lại khoản học phí này cho anh, sợ rằng Lục Thanh nghĩ quẩn, lỡ như xảy ra chuyện gì bất trắc, thì hai vợ chồng già cũng không muốn sống nữa, nghe thế thì Lục Thanh nổi giận bưng bưng mà nói: “Hiện tại anh chị có muốn đưa tiền cho em, em cũng không cần, em sẽ tự kiếm tiền để chi trả học phí”.

Những vì sao đêm nay thật rục rỡ, hàng vạn ngôi nhà bên dưới chân núi Nga Mi lung linh ánh đèn, thật đúng là phong cảnh như tranh.

Cảnh đêm đẹp đẽ đó thế mà lại trở thành buổi tối cuối cùng của Lục Thanh ở núi Nga Mi. Nghĩ đến điều này, Lục Thanh sao có thể không đau lòng, lệ sầu tuôn như mưa?

Rất lâu, rất lâu sau đó.

Lục Thanh lau khô nước mắt, chậm rãi xoay người rời khỏi sân, quay trở về ký túc xá, khi đi ngang qua khu ký túc của những sinh viên lớp trên, từ bên trong vọng ra tiếng bàn luận sôi nổi của những sinh viên lớp trên đầy cao ngạo:

“Các khí công sư xuất thế trong những năm gần đây nghe nói người sau tầng thứ cao hơn người trước...”

“Giới khí công có lưu truyền rằng những điều này đều là để trải đường, mở đường cho vị Sư phụ cuối cùng ở tầng thứ cực kỳ cao, cực kỳ cao đến...”

“Các vị thầy có tầng thứ cao ở trường chúng ta đây, bao gồm hiệu trưởng, tớ nghe nói rằng họ đều chỉ ở tầng La Hán, nhưng không ai trong số họ đạt tới quả vị Bồ Tát...”

“Vậy theo anh thì ai mới là vị Sư phụ cuối cùng ở tầng thứ cực kỳ cao, cực kỳ cao ấy?...”

“Truyền thuyết nói rằng vị ấy là vương của vạn vương, còn cao hơn cả Phật Như Lai, hiện tại những khí công sư làm việc trái đường này đều không đủ tư cách sánh cùng...”

...

Lục Thanh trong lòng đang tràn ngập bi thương cùng tê dại, bỗng một tia suy nghĩ vụt lên trong đầu, vị Sư phụ tối cao mà họ nhắc đến là ai nhỉ? Tương lai nếu có thể tìm ra ông ấy thì tốt rồi, mình sẽ theo ông ấy học đạo chăm chỉ... Thế nhưng, hiện giờ vị Sư phụ tối cao ấy là ai đối với chàng căn bản không còn quan trọng lắm, giờ đây bên trong Lục Thanh đầy chán nản này chỉ là một trái tim đã nguội lạnh, đang bận suy tính nên làm thế nào để kiếm nhiều tiền, vì chỉ ngày mai nữa thôi, Lục Thanh sẽ phải xuống núi rồi.

Kỳ thực Lục Thanh vẫn chưa biết rằng, vị Đại sư tối cao, tối hậu mà truyền thuyết nhắc đến ấy đã ở nhân gian chính thức truyền Pháp được hai năm rồi, mà chàng trai trẻ Lục Thanh ngây ngô khờ khạo ấy đã đem bảo châu xem thành mắt cá, đã cầm được trong tay nhưng lại không hay, đã vô tình ném vào trong bóng tối.

Ngàn vạn ngọn đèn dưới chân núi Nga Mi, như mộng như ảo, chứa đựng tràn đầy những kỳ vọng mong chờ vào một ngày mai.

Phần 2: Bỏ lỡ

Hai bên đường Nga Mi Sơn vào tiết thu vàng tháng 11, phong đỏ cỏ xanh ngân hạnh nở vàng, sắc thu rực rỡ.

Trên đường mòn xuống núi, có hai thanh niên trẻ vừa kết bạn.

Cùng Lục Thanh rời Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn còn một người, tên là Chân Đại Phúc, khác với Lục Thanh, Đại Phúc bỏ học không phải vì không có tiền đóng học phí, anh ta là vì cảm thấy những công pháp được dạy bởi Đại học khí công này hoàn toàn không phải là công pháp cao tầng chân chính gì, cũng không khác mấy với các công pháp khác ngoài xã hội hiện nay, đều là cái gì mà phát khí, phát quang, liệu pháp khí châm, phép quang chiếu trị bệnh, chộp bắt, v.v. Vậy nên, Đại Phúc đã sáng suốt quyết định rời đi.

Hơn nữa, người cô của Chân Đại Phúc có gọi điện thoại, báo với anh rằng Sư phụ Lý Hồng Chí sắp mở lớp giảng Pháp Luân Công cuối cùng ở Trung Quốc tại Quảng Châu, một mực muốn anh phải đến tham gia. Trước khi Chân Đại Phúc đến Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn, anh chính là đã từng luyện qua Pháp Luân Công, chỉ là anh ta không thể trụ vững trước những lời tuyên truyền đầy mê hoặc trong các mẫu quảng cáo được đăng trên tạp chí “Khí công Trung Quốc”, cảm lòng chằng đặng cái tâm hiếu kỳ trước những chuyện thần kỳ, đã không ngại ngàn dặm xa xôi từ Sơn Đông đến núi Nga Mi, kết quả thất vọng tràn trề, cảm thấy vẫn là Pháp Luân Công tốt hơn nhiều. Cùng thêm vào sự thúc giục của người cô, thế là anh ta không chút do dự mà quyết định thôi học, chuẩn bị đến Thành Đô mua

vé tàu tốc hành đến Quảng Châu, tham dự lớp giảng Pháp chín ngày của Sư phụ Lý.

Nặng thu rục rĩ tiêu sái, dẫn lối hai thanh niên xuống núi. Lục Thanh và Chân Đại Phúc cùng nhau trên con đường xuống núi, cảm thấy thật là kỳ diệu không cách nào tưởng tượng được.

Mặc dù Lục Thanh cũng giống như Chân Đại Phúc đều là sinh viên năm nhất tại Đại học Khí công Nga Mi Sơn, nhưng do được phân vào các lớp khác nhau nên cả hai đều không quen biết, cũng không nghĩ đến việc đồng thời cùng nhau xuống núi. Hơn nữa, công pháp mà Lục Thanh đã học trước khi đến núi Nga Mi, thật trùng hợp, lại giống hệt như Chân Đại Phúc, cũng là Pháp Luân Công, Lục Thanh và Chân Đại Phúc thông dong ngắm ngọn núi cao, nhưng trong lòng lại nghĩ, thật đúng là có duyên.

Thời đại học, Lục Thanh đã đặt định kỳ các tạp chí khí công như “Khí công Trung Quốc”, năm 1993, Lục Thanh xem được phần giới thiệu về Pháp Luân Công trên tạp chí khí công, có nói công lý của công pháp Pháp Luân Công, là tu luyện chiếu theo đặc tính của vũ trụ “Chân-Thiện-Nhẫn”, chiếu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ để luyện, tu luyện một Pháp Luân ở bụng dưới, Pháp Luân mỗi ngày 24 giờ đều đang xoay chuyển không ngừng, không ngừng hấp thụ năng lượng từ vũ trụ và cung cấp cho người tu luyện, là một công pháp thuộc loại “Pháp luyện người”. Lục Thanh cảm thấy công pháp này rất đặc biệt, lại đọc được phần giới thiệu về Sư phụ Lý Hồng Chí trên tạp chí khí công, chàng ta liền cảm thấy rằng Sư phụ Lý là một vị Sư phụ đại đức công phu cao, cũng không biết điều gì thôi thúc,

lúc ấy Lục Thanh liền muốn đi tìm Sư phụ Lý, muốn bái sư học công, đáng tiếc chàng còn phải đi học, vượt mất cơ duyên học công cùng Lý Sư phụ.

Thời đại học của Lục Thanh cũng chính là thời kỳ tư tưởng chàng có sự chuyển biến mạnh mẽ, cơn sốt khí công sục sôi oanh oanh liệt liệt khắp cả nước giống như chiếc chìa khóa mở ra tư tưởng bị phong bế của Lục Thanh, giúp Lục Thanh khai mở một kho tàng kiến thức về văn hóa tu luyện Trung Quốc cổ xưa. Thì ra, ngoài những thứ như văn hóa Mác-Lênin bị rót vào từ nhỏ, vẫn còn có văn hóa truyền thống kỳ diệu và huyền ảo như vậy, Lục Thanh đối với những điều này say mê chìm đắm, hễ có thời gian liền đến thư viện, chuyên môn đọc các thư tịch về Phật, Đạo, Nho và Cơ Đốc giáo, lại còn từng đến Nam Nhạc Hằng Sơn bái một vị Đạo gia phái Long Môn làm sư phụ. Sau này, chàng ta còn muốn đến tông miếu của Lục tổ Thiên tông Huệ Năng để xuất gia làm hòa thượng, muốn tu theo Thiên tông, đến việc lấy bằng đại học chàng ta cũng chẳng thiết, đương nhiên, đến cuối cùng thì tất cả đều không thành.

Lục Thanh giống như một con ruồi không đầu, chỉ cần nghe người ta nhắc đến pháp môn tu Phật, tu Đạo nào, Lục Thanh đều hận không thể lập tức chạy ngay đến chỗ người ta mà dập đầu xin làm đồ đệ.

Lục Thanh đối với Pháp Luân Công cũng là một tâm thái như vậy, chàng cho rằng Pháp Luân Công cũng giống như các môn khí công khác.

Sau khi tốt nghiệp, Lục Thanh vừa đi làm vừa tu luyện Pháp Luân Công, chàng ta còn đặc biệt đặt mua cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” từ hiệu sách khí công, chiếu theo từng chiêu từng thức được dạy ở

trong sách mà học mà luyện, lại còn luyện cùng một người bạn thân ở xưởng. Luyện tới luyện lui, kết quả một ngày kia người bạn nói với chàng, trong sách chẳng phải đã giảng, Pháp Luân phải là do chính tay Sư phụ cấp thì mới có thể đắc được, tự mình là không thể tu luyện ra được, mà chúng ta lại không được Sư phụ đích thân truyền thụ nên không có Pháp Luân, vậy chẳng phải chúng ta chính là luyện cũng như không rồi sao? Người bạn này vì thế mà dừng lại không luyện nữa, Lục Thanh cũng cảm thấy rằng sau thời gian luyện tới luyện lui thì tín tâm cũng không còn đủ nữa, trong tâm thầm nghĩ ắt phải có một ngày nào đó chính mình sẽ đến gặp Sư phụ Lý để bái sư mới được.

Ký túc xá của Lục Thanh chất đầy cơ man các dạng, các loại thư tịch và tạp chí khí công, nguyện vọng của Lục Thanh là bất kể gặp được đại sư khí công nào thì đều là phúc phận của Lục Thanh, chỉ cần gặp một người, thì chàng cũng sẽ không bỏ qua. Lục Thanh cứ thế mà vừa luyện Pháp Luân Công vừa cẩn thận theo sát các động tĩnh trong giới khí công, xem xem có vị khí công đại sư nào đến những thành phố lân cận để tổ chức lớp học hay không.

Thế nên, ngay khi quảng cáo chiêu sinh của “Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn” được đăng trên tạp chí “Khí công Trung Quốc”, Lục Thanh liền tức tốc chạy ngay tới đó, chỉ tiếc là Lục Thanh không may mắn, không có tiền, hiện tại chỉ biết cúi đầu chán nản thất vọng mà rời đi.

Lục Thanh và Chân Đại Phúc trên đường cùng xuống núi, suốt đường đi hai người trẻ giao lưu đàm luận với nhau rất nhiều.

Chân Đại Phúc đã kể cho Lục Thanh nhiều sự tình về Pháp Luân Công, kể về những chuyện thần kỳ khi Sư phụ Lý Hồng Chí đến Sơn Đông truyền công, kể về những điều kỳ diệu trùng trùng trong khóa học chín ngày, khiến Lục Thanh nghe đến nhập thần. Đương nhiên, Chân Đại Phúc cũng chưa từng tham gia qua lớp truyền Pháp của Lý Sư phụ, là người cô của Chân Đại Phúc đã tham gia, người cô kể với anh ta, rằng Pháp Luân Công chính là cao đức Đại Pháp, là chính Pháp ngàn năm khó gặp, muốn Chân Đại Phúc nhất định phải học Pháp Luân Công, nhưng Chân Đại Phúc vẫn là cầm lòng chẳng dặng trước những chuyện thần kỳ mà đã đến núi Nga Mi, sau này khi người cô biết chuyện, người cô đã mắng cho Chân Đại Phúc một trận qua điện thoại, và rằng nhất định muốn anh ta phải đến Quảng Châu để tham dự lớp giảng Pháp cuối cùng của Lý Sư phụ ở trong nước.

Lục Thanh vô cùng hâm mộ, chàng hán tử Sơn Đông có vẻ ngốc nghếch Chân Đại Phúc này thật đúng là có đại phúc a!

Chân Đại Phúc nói: “Lục Thanh, hay là anh cùng tôi đến Quảng Châu tham gia lớp giảng Pháp của Lý Sư phụ đi, đây là lần cuối cùng Sư phụ Lý mở lớp giảng Pháp ở trong nước, đừng lỡ mất cơ hội!”

Lục Thanh lắc lắc đầu, vỗ vỗ miệng túi, cười khổ nói: “Lần này không được rồi, không được rồi, nghèo đến rỗng túi rồi, tiền còn lại chỉ đủ để tôi về đơn vị thôi”.

Chân Đại Phúc do dự một lúc, bèn vỗ ngực nói: “Không sao, lộ phí hành trình đi Quảng Châu lần này, tôi chịu, sau này anh có tiền thì trả lại tôi sau, anh thấy

sao? Cơ hội lần này quả đúng là ‘Qua hết thôn này, không còn thấy lại cửa tiệm ấy nữa!’”

Lục Thanh trong lòng chột ảm áp, thật đúng là một tiểu tử Sơn Đông nhiệt tình!

Lục Thanh vỗ vỗ vai Chân Đại Phúc và nói: “Đa tạ Đại Phúc, nhưng thật sự là không được đâu, tôi mà còn không quay lại làm việc, đơn vị thực sự sẽ khai trừ tôi, bố mẹ tôi sẽ tức chết mất. Ôi chao, tôi đúng là người không có phúc mà”.

Chân Đại Phúc cảm thấy đáng tiếc, không ngớt thở dài.

Hai người bầu bạn cả chặng đường, từ thành phố Nga Mi Sơn đến Thành Đô, tại nhà ga Thành Đô Lục Thanh tiễn Chân Đại Phúc lên chuyến xe lửa xuôi hướng phía Nam tới Quảng Châu, hai người lưu luyến tạm biệt, nước mắt ướt đầm vạt áo. Trước khi rời đi, Chân Đại Phúc đã tặng Lục Thanh một huy hiệu Pháp Luân, đây là do người cô của Chân Đại Phúc tặng cho Chân Đại Phúc, bây giờ Chân Đại Phúc lại tặng lại cho Lục Thanh, Chân Đại Phúc hy vọng rằng Lục Thanh sẽ được Lý Sư phụ gia trì và bảo hộ, sớm ngày đắc chính Pháp.

Lục Thanh mang theo tâm tình phiền muộn, vọng nhìn theo đoàn tàu rầm rập chạy về phương Nam, từ từ biến mất khỏi tầm mắt, chàng đeo balo lên sau vai, rời khỏi đám đông. Đêm nay chàng dự tính tá túc ở chùa Chiêu Giác ở Thành Đô, ngày mai lại đi, lúc chàng rời Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn, các bạn học đã dặn rằng, Thành Đô có một ngôi chùa Chiêu Giác, đó là đạo tràng của Hoàng Giáo Mật tông ở Hán địa, không thể không đến.

Huy hiệu Pháp Luân mà Chân Đại Phúc tặng cho chàng, Lục Thanh đã ghim nó vào chiếc áo bên trong người, như muốn đem lời chúc phúc của Chân Đại Phúc gắn chặt vào trong tim.

Nhìn dòng người qua lại không ngớt nơi thành phố phần hoa náo nhiệt này, Lục Thanh đột nhiên nhớ đến, lúc chàng vừa mới đến Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn, đã từng có một học viên mới đến từ Hà Nam, cũng từng học Pháp Luân Công, nghe nói anh ta cũng tham gia các lớp truyền công giảng Pháp của Sư phụ Lý. Một vị sư tử lớn tuổi đã khai mở thiên mục nói nhìn thấy Pháp Luân xoay chuyển ở bụng dưới của anh ta, nhưng sau khi anh học luyện khí công của Nga Mi Sơn thì Pháp Luân đã biến mất, không còn nữa. Sau đó, người học viên đến từ Hà Nam này xuất ra công tự phát rất lợi hại, cả người lắc lư dao động, la hét inh ỏi, mọi người đều vô cùng hâm mộ, cho rằng căn cơ của anh ta thật tốt, có thể tự phát xuất công thật tốt. Lục Thanh lúc ấy nghĩ rằng, sao bản thân mình lại kém cỏi đến thế, tại sao bản thân mình động một chút cũng không được chứ, nếu bản thân mình có thể lắc động một chút cũng thật là tốt quá.

Lục Thanh của hiện tại đã nghe Chân Đại Phúc giải thích trên suốt cả đoạn đường, đột nhiên cảm thấy rằng, biểu hiện của vị học viên đến từ Hà Nam kia, có lẽ cũng chưa hẳn là chuyện tốt, ôi, rốt cuộc trong vô vàn các loại công pháp, đâu mới thực sự là công pháp tốt chân chính đây?

Tâm tình Lục Thanh trong phút chốc chợt rơi vào mờ mịt, hoang mang.

Trước quảng trường nhà ga xe lửa Thành Đô nhộn nhịp người qua kẻ lại, vô cùng náo nhiệt, thân ảnh không thể bình thường hơn của Lục Thanh bị nhấn chìm vào biển người, trong chớp mắt, như một giọt nước tan vào đại dương, biến mất vô ảnh vô tung.

Hai người trẻ tuổi tràn đầy hy vọng vào tương lai làm sao biết được, trong vô minh thật sự có một đôi tay từ bi đang an bài nhân sinh và vận mệnh cho từng người bọn họ, Ông khiến cho hai người trẻ tuổi từng luyện qua Pháp Luân Công, những người thanh niên được chủ định trong tương lai sẽ lại lần nữa quay trở lại tu luyện Pháp Luân Công, trong sắc vàng lẫm mạn của tiết trời cuối thu này, đồng thời cùng nhau rời khỏi Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn, tránh xa chốn hiểm địa hang cùng nơi mà cáo chồn quỷ rắn đang tụ tập.

Từ khi cáo biệt Chân Đại Phúc, Lục Thanh vẫn chưa gặp lại anh ta, Lục Thanh của những năm sau này nhớ lại khoảng thời gian ấy, chỉ biết thở dài bất đắc dĩ, cơ duyên như bè nước tương phùng, đến chỗ rẽ liền mất ngay tung tích. Chàng không đến Quảng Châu cùng với Chân Đại Phúc, là một tổn thất rất lớn trong cuộc đời của chàng, bỏ lỡ mất một lần nữa cơ duyên lớn nhất, một lần nữa để chính Pháp vượt qua tay, lỡ mất cơ may, khiến thời gian đắc Pháp của chàng vì thế mà lùi xuống chậm trễ mất hai năm. Nếu như, lần đó chàng đến Quảng Châu để tham gia lớp học Pháp Luân Công, thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Phần 3: Bị thương

Lục Thanh ở chùa Chiêu Giác liền ba ngày.

Phòng nghỉ trong chùa Chiêu Giác rất rẻ, vừa nghe có người đến để cầu Pháp, vị tăng trẻ đón khách rất nhiệt tình, tạo mọi thuận lợi. Cho dù Lục Thanh vẫn chưa quy y, cũng chưa tính là cư sĩ Phật giáo, nhưng vị tăng nhân vẫn đối đãi với chàng theo phương thức dành cho cư sĩ Phật giáo. Tiền trọ tính ba nhân dân tệ một đêm, cơm chay tại trai phòng giá hai tệ một bữa. Nhà sư trẻ vừa đăng ký nơi ở cho Lục Thanh, vừa khen ngợi Lục Thanh có Phật tính, tuổi còn trẻ thế mà đã có tâm cầu Pháp, có Phật tính tốt, đồng thời chúc mừng Lục Thanh đã tới chùa đúng lúc, phương trượng ngôi chùa này, là vị phật sống nổi danh của Hoàng giáo nơi đất người Hán, thượng sư Thanh Định, vừa hay mới từ Tây Tạng trở về, Lục Thanh vừa đúng thế quy y theo thượng sư, tu hành Phật Pháp thật tốt, tương lai nhất định sẽ đắc chính quả.

Lục Thanh vui mừng khôn xiết, mừng thầm vì được trời thương xót, cuối cùng cũng đã được kết duyên với Phật Pháp.

Theo chân nhà sư đón khách đến nơi ở dành cho cư sĩ, Lục Thanh cảm thấy bất ngờ khi lại có thể gặp nhiều người trẻ tuổi đến vậy cũng đến đây cầu Pháp tầm Đạo, núi Nam biển Bắc, năm sông bốn biển, tất cả đều là vì ngưỡng mộ thanh danh của thượng sư Thanh Định nên đã đến chùa Chiêu Giác, mong nguyện được quy y theo thượng sư, tu hành Phật Pháp. Tâm tình Lục Thanh trong chốc lát bỗng trở nên phấn khởi, đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện

bất tương phùng, ở cùng một chỗ với những người trẻ tuổi cùng chí hướng này, lời qua chuyện lại nói cũng không hết. Lục Thanh khi ở đây cũng hiểu được rất nhiều điều liên quan đến Phật giáo và những tri thức về Mật tông, quả là mở mang tầm mắt.

Lục Thanh tại ban hậu cần pháp vật của chùa Chiêu Giác đã thỉnh được một bức pháp chiếu của đại hòa thượng Thanh Định, trên bức hình thật khiến người ta ngạc nhiên chính là một bức tượng Pháp thân của Địa Tạng Vương Bồ Tát, đỉnh đầu là vòng hào quang, tay trái cầm minh châu, tay phải nắm tích trượng, tọa trên đài sen, pháp tướng nghiêm trang. Các nhà sư trong chùa kể rằng, đó là vào năm trước khi đại hòa thượng Thanh Định trong lúc khai quang cho thánh tượng Quán Thế Âm ngàn tay ngàn mắt đặt ở Viên Thông Điện, có vị cư sĩ đã chụp ảnh thượng sư Thanh Định, kết quả sau rửa ảnh thì thấy trong hình là một pho tượng Pháp thân của Địa Tạng Bồ Tát, mọi người liền xôn xao không ngớt, liền cho rằng thượng sư Thanh Định là hóa thân của Địa Tạng Bồ Tát. Sự việc này bỗng chốc được lan truyền khắp miền Tứ Xuyên, thậm chí còn lan truyền khắp toàn giới Phật giáo. Mỗi ngày Chiêu Giác tụ đều đón tiếp vô số thiện nam tín nữ từ khắp cả nước đến thăm bái thượng sư Thanh Định liên miên không ngớt, còn những người đến xin bái làm đệ tử tục gia của Thanh Định lên tới con số hàng vạn.

Lục Thanh đối với câu chuyện này đương nhiên cũng hết sức kinh sợ, tôn sùng thượng sư Thanh Định như Thần.

Bốn giờ sáng hôm sau, tiếng chuông chùa Chiêu Giác khoan thai từ xa vọng đến, đánh thức các tăng

nhân, cư sĩ và thiện nam tín nữ trong chùa, đây là giờ niệm kinh sáng của các tăng nhân Hoàng giáo, tất cả mọi người đến chánh điện cử hành pháp sự, cùng tụng niệm “Thượng sư tụng” và các kinh điển phổ biến của Hoàng giáo, công khóa này không có hạn chế, đều mở rộng cửa cho hết thầy người từ xa đến bái phỏng cùng tham dự, nói rằng đây là để kết thiện duyên cùng chúng sinh. Lục Thanh cũng tham gia khóa niệm kinh sáng cùng các tín đồ khác, mắt thấy thượng sư đầu đội pháp quan, cựa sa che thân, ngồi ngay ngắn ở trung tâm pháp tọa, dẫn dắt mọi người tụng kinh, tăng nhân cùng tín chúng cung kính đồng thanh hòa ứng, tiếng tụng niệm kinh điển âm vang như sóng biển, khi trầm khi bổng trong làn hương khói càng lộ rõ sự linh thiêng thần thánh và thần bí của Mật giáo.

Vào giờ nghỉ khi kết thúc buổi tảo khóa sáng sớm, Lục Thanh và mọi người lần lượt tiến đến pháp tọa của thượng sư Thanh Định, khấu đầu hành lễ, lễ bái phật sống, dâng lên tài vật làm lễ cúng dường, phật sống cũng sẽ làm mô đỉnh gia trì cho họ. Người quản sự đứng bên cạnh sẽ đưa cho mỗi người một phong bao đỏ ghi pháp danh bên trong, khi ấy họ sẽ chính thức trở thành đệ tử của thượng sư.

Lục Thanh hiện tại đang lúc nghèo cùng cực, thật sự không kiếm đâu được nhiều tiền, cắn răng để vào trong phong bao đỏ ấy tờ tiền 30 tệ, đây là quy củ của Mật tông, không thể phá lệ, những sư huynh khác đều bỏ vào trong bao hàng trăm, thậm chí đến hàng nghìn tệ, đều nói rằng tiền để vào càng nhiều, thì công đức tích được càng nhiều, mà có ai lại không muốn tích nhiều công đức cơ chứ. Lúc Lục Thanh dâng lễ cúng

dường, chàng len lén khẽ nhìn trộm thượng sư một cái, ông ấy thân người gầy gò, tướng mạo chính trực, sắc mặt đôn hậu, hoàn toàn không có dấu hiệu nào của tuổi già và thiếu minh mẫn của một ông lão ngoài 90 tuổi.

Lục Thanh và những người khác nhận phong bao đỏ, nhanh chóng rời khỏi Pháp điện, bởi vì những tăng nhân của Hoàng giáo này sẽ bắt đầu một nghi thức tôn giáo tiếp theo, trì tụng kinh điển Mật tông, chỉ có những tăng nhân với cư sĩ nào đã được quán đỉnh và truyền thụ Mật thừa mới được ở lại, Lục Thanh cùng một số người khác phải rời đi.

Lục Thanh mở phong bao đỏ ra, xem xem pháp danh của mình, chính là “Thích Trí Không”.

Các nhà sư quản sự sớm đã đến đợi, dẫn mọi người đến phòng làm việc, cấp cho họ giấy chứng nhận quy y theo quy định của Phật giáo, từ nay trở đi, họ đã chính thức được thừa nhận là cư sĩ Phật giáo.

Lục Thanh cảm nhận được bầu không khí tôn giáo tại chùa Chiêu Giác có chút quen thuộc, chàng cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ thấy tất cả những gì đã thấy hôm nay vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc, dường như tất cả những điều này đều đã từng xuất hiện trong một giấc mộng nào đó, bản thân chàng trong giấc mộng ấy giống như những tăng nhân này, mặc cà sa màu đỏ, cùng đại chúng làm qua những pháp sự tương tự như hôm nay.

Cũng có thể, bản thân mình ở kiếp trước chính là hòa thượng? Lục Thanh trầm nghĩ.

Thời gian sau đó, Lục Thanh tham quan thật kỹ các đại điện lớn trong chùa Chiêu Giác như Đại Hùng bảo điện, Địa Tạng điện, Di Đà điện, Viên Thông điện... từng pho từng pho thần tượng trang nghiêm thù thắng,

từng tiếng từng thanh Phật hiệu thành kính, khiến mỗi từng tế bào thần kinh cảm quan của Lục Thanh rung lên mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên Lục Thanh mang theo một thái độ thành kính mà không kém phần thần thánh đến thưởng ngoạn ngôi chùa này, phảng phất có thứ gì đó từ sâu thẳm nơi ký ức đang dần dần bừng tỉnh, đánh thức linh hồn đang say ngủ tại thời không vô cùng xa xưa ngõ như không bao giờ chạm đến được.

Buổi trưa, Lục Thanh một mình ngồi ở bãi đất trống bên ngoài Viên Thông Điện đọc kinh, chính là cuốn “Địa Tạng Bản Nguyện Kinh”, khiến Lục Thanh rơi những giọt lệ cay đắng, sơn hết từng lỗ chân lông, Địa Tạng Bồ Tát, ta không vào địa ngục, thì thử hỏi có ai dám bước vào địa ngục? Chính tấm lòng vĩ đại ấy đã hoàn toàn chinh phục Lục Thanh. Lục Thanh trong lòng âm thầm phát thệ, từ nay về sau Lục Thanh ta cũng sẽ giống như Địa Tạng Bồ Tát, chùng nào địa ngục chưa trống không, thì ta sẽ không chứng đắc quả vị Bồ Đề, phát nguyện tu hành Phật Pháp, phổ độ hết thủy chúng sinh.

Canh khuya giờ tỵ, Lục Thanh đến bãi đất trống trước Đại Hùng bảo điện ngồi đả tọa.

Bởi vì ngày mai Lục Thanh cần phải rời chùa Chiêu Giác, lên xe lửa trở về đơn vị, đường xá xa xôi ngàn dặm, e rằng khó mà lại được tương ngộ Chiêu Giác tự, trong lòng Lục Thanh lưu luyến không nổi, chỉ muốn ở trước Đại Hùng bảo điện, đả tọa nhập định, cảm nhận nhiều thêm chút trường năng lượng cường đại nơi thánh địa Phật môn, lòng chàng cảm động khôn nguôi.

Chùa Chiêu Giác vào giờ tỵ, im ắng không một tiếng động, ngoại trừ những tăng nhân và cư sĩ tinh tấn trong chùa đang đả tọa thiền định, hầu hết mọi người

đều đã chìm vào giấc ngủ, cây đại thụ Hoàng Giác mấy người ôm không xuể phía trước Đại Hùng bảo điện tĩnh mặc không một thanh âm, cành lá của nó xum xuê xoè rộng như tán ô khổng lồ, sắc xanh rục rờ. Bầu trời xanh thẳm, tinh tú điểm tuyết đầy trời, thật đúng là một nơi Phật môn tịnh địa, vạn vật đều không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Lục Thanh chỉ ngồi được một lát, thì liền ngủ thiếp đi.

Chỉ thấy Lục Thanh nhẹ nhàng thở đều, có một vòng quang huy nhàn nhạt chầm chậm từ trước ngực chàng phóng xuất ra, xoay chuyển qua lại, ngạc nhiên làm sao đó chính là một Pháp Luân nhỏ đang chớp lên ánh huy quang thần thánh, thấy Pháp Luân nhỏ ấy từ từ thăng khởi lên không trung phía trên đỉnh đầu Lục Thanh, đột nhiên Pháp Luân trở nên to lớn thành một Pháp Luân lớn bán kính một trượng, uy nghiêm xoay chuyển, phát ra một luồng sáng trắng bàng bạc mỏng như tấm khinh sa, biến thành một lồng nhỏ bao phủ chàng trai Lục Thanh đang say ngủ vào trụ ánh sáng bên trong.

Phía trên Pháp Luân lớn, một vị Tôn giả kim quang chói sáng hiển hiện sừng sững vĩ đại, ngồi đá tọa trên bảo tọa Kim Sắc Liên Hoa, Pháp nhãn từ bi, nhìn thấu thiên địa vạn vật, thương xót tương lai của muôn nghìn muôn vạn chúng sinh.

Có thể thấy, trong chùa Chiêu Giác cùng một thời gian, cùng một địa điểm mà mắt thịt người phàm không thấy được, lại hiển hiện kim quang như sóng biển, hết lớp này đến lớp khác, tràn ngập toàn thương vũ, trong biển ánh sáng rợp trời ấy, những hào quang của chúng

Thần rực sáng như nhật nguyệt, tề tụ trước Đại Hùng bảo điện, hành lễ với vị Tôn giả ngồi trên Pháp Luân, dâng lời chúc tụng, thiên hoa giăng như mưa, chú tiếng Phạm phiêu đăng, mùi đàn hương tràn ngập.

Chỉ thấy rằng từ trong thân thể đang say ngủ của Lục Thanh đột nhiên xuất hiện một bóng người, ánh sáng lay động, giống như đúc với vị Lục Thanh đang ngủ kia, vị Lục Thanh phát ra ánh sáng lay động ấy cùng các vị Thần ở Chiêu Giác tự, hướng đến Pháp Luân trong không trung không ngừng bá lạy.

Vị Tôn giả từ bi tỏa ra những vầng hào quang sắc vàng, chăm chú quan sát vị Lục Thanh đang ngủ say bên dưới, trong mục quang của Thánh giả ngập tràn sự từ bi xót thương vô hạn.

Khoảnh khắc ấy, vũ trụ mênh mông, duy chỉ có lòng từ bi thương xót của Thánh giả ngập tràn khắp đất trời!

Phần 4: Hào quang tình bạn

Đơn vị công tác không gây khó dễ gì cho Lục Thanh, cha của Lục Thanh đã không quản đường xa đến nhà máy cơ khí mong ban lãnh đạo thương tình, hoàn cảnh đáng thương, tấm lòng bậc làm cha mẹ khắp thiên hạ này, ai chẳng muốn che chở con mình, nào có ai không mong con mình hạnh phúc, dù hiện tại hay tương lai, tuổi trẻ mà, khó tránh phạm sai lầm, chịu quay lại là tốt, bí thư nhà máy cơ khí giáo huấn Lục Thanh một chập nặng nề rồi mới chịu cho chàng trở lại làm việc.

Sự trở về của Lục Thanh khiến bạn bè của chàng rất cao hứng.

Hai vợ chồng trẻ Bạch Phi và Hồng Lăng chuẩn bị một bàn tiệc rượu rất thịnh soạn, hẹn cả Lưu Kiếm Phong, ba người cùng mừng Lục Thanh trở về.

Ngoại thành nơi huyện nhỏ là những cánh đồng ngang dọc đan xen đã phủ lên sự hoang vắng thê lương sau mùa gặt của buổi chiều muộn, xa xa những ngọn đồi núi nhấp nhô, những con sông nhỏ nối liền liên miên không dứt, những ánh đèn lấp lánh như những vì sao rải rác trên bầu trời đêm, trong xanh lành lạnh, trái ngược với khung cảnh đó bên trong khu ký túc xá của nhà máy cơ khí vùng ngoại ô này, lại tỏa sáng một ánh đèn rực rỡ, ấm áp như mùa xuân, nơi đó chính là ngôi nhà của Bạch Phi và Hồng Lăng.

Bạch Phi, Lưu Kiếm Phong và Lục Thanh đều là những sinh viên từ các nơi khác được phân công cùng lúc đến nhà máy cơ khí này. Bạch Phi tốt nghiệp trường trung cấp kỹ thuật tỉnh, trong khi Lưu Kiếm Phong và Lục Thanh là bạn cùng lớp đại học, cả ba người họ cùng đến nhà máy cơ khí này, quan hệ rất tốt, cũng coi như là duyên phận sâu dày. Hồng Lăng và Bạch Phi vốn là đồng hương, họ yêu nhau khi Bạch Phi đang học trường trung cấp kỹ thuật tỉnh, đợi Bạch Phi tốt nghiệp, bố trí xong công việc, Hồng Lăng đã cùng đến nơi huyện nhỏ miền núi này, đồng cam cộng khổ, nương tựa lẫn nhau.

Bữa tiệc bốn người rất náo nhiệt.

Lục Thanh có luyện tịch cốc khi còn ở núi Nga Mi, những ngày đầu chỉ ăn hai bữa một ngày, mỗi bữa chỉ khoảng 200gr, dần dần giảm xuống còn một bữa một ngày, mỗi bữa chỉ ăn 100gr, thể trọng từ 60kg giảm xuống còn 48 kg, gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, sắc mặt xanh xao, đi đường cảm giác liêu xiêu không

vững, mắt hẳn trọng tâm. Thêm nữa là Lục Thanh còn vác theo một tấm bồ đoàn rơm từ núi Nga Mi, phối cùng bộ đồng phục xanh đậm thêu hoa sen và thái cực do Trường Đại học Khí công Quốc tế Nga Mi Sơn phát, hình tượng quái dị ấy quả thực khiến khuôn mặt thanh tú đáng yêu của Hồng Lăng đỏ bừng, không nhịn được bật cười nghiêng ngả, cười đến đau bụng. Khuôn mặt Lục Thanh lúng túng, ấp úng nói: “Hồng Lăng, cô đừng chỉ thấy hình tượng của tôi không đẹp, tôi đã học được bản sự đây, hiện tại tôi còn có thể trị bệnh cho người ta nữa. Không tin cô cứ thử là biết!”

Hồng Lăng ngạc nhiên: “Thần kỳ như vậy sao? Tôi không tin”.

Hồng Lăng từ nhỏ khắp người bệnh tật, cơ thể hư nhược, bình thường chỉ cần hơi sơ ý, nhiễm chút gió lạnh liền bị cảm mạo, trong ngăn kéo lúc nào cũng chứa đầy các loại thuốc, vừa nghe Lục Thanh học được thủ pháp trị bệnh, liền muốn Lục Thanh trở tài biểu diễn. Lục Thanh chẳng nhiều lời, liền lập tức vận công, tích tụ năng lượng, hướng đến Hồng Lăng vổ vổ, nào là khí châm, chộp bắt, bài khí bệnh, pháp quang chiếu học ở núi Nga Mi cùng vận dụng, vừa trị vừa hỏi: “Có cảm giác gì không, có cảm giác gì không?”

Hồng Lăng kinh ngạc nói: “Hây, hây, đúng là có cảm giác thật này, tê tê, cả người cảm thấy thoải mái hơn hẳn”.

Lục Thanh dương dương tự đắc, tâm hư vinh được thỏa mãn bay đến tận mây, nghiêng nhiên có chút phong thái của một bậc đại sư khí công rồi, lâng lâng khó tả, dường như từ lúc rời khỏi núi Nga Mi đến giờ, mới coi như có chút mặt mũi.

Hồng Lăng cười to nói: “Tốt rồi, sau này tôi cũng không cần uống thuốc nữa, có vấn đề sẽ tìm cậu, mấy chiêu liền khỏi, cậu không được từ chối đâu nhé!”

Lục Thanh vỗ vỗ ngực, tự hào đáp: “Không thành vấn đề, giao cả cho tôi!”

Lưu Kiếm Phong bên cạnh cau mày không lên tiếng.

Lưu Kiếm Phong dáng người cao lớn, trán rộng, chân mày sắc, cũng như Lục Thanh, anh cũng là một người đam mê khí công, công pháp mà anh đang luyện gọi là “chân khí vận hành pháp”, là một pháp môn Đạo gia khiến chân khí vận chuyển qua các kinh mạch, công pháp này xuất hiện tương đối sớm trong giới khí công đương thời, chủ yếu là tu bản thân, rèn luyện thân thể, công pháp này không nói đến việc chữa bệnh cho người khác, đương nhiên, so với những công pháp thần kỳ đang được lưu truyền hiện nay, danh tiếng tự nhiên thua kém rất nhiều. Nhưng những năm học đại học, Lưu Kiếm Phong luyện “chân khí vận hành pháp”, có những cảm nhận mạnh mẽ, theo anh tự nói, đã thông được tiểu chu thiên, có cảm giác mãnh liệt về khí, tinh thần dồi dào. Chuyện tu luyện, vốn dĩ giống như ngâm mình trong nước, ấm lạnh tự biết, Lưu Kiếm Phong thực sự không nỡ từ bỏ công pháp này, thêm nữa, Lưu Kiếm Phong luôn cảm thấy hiện tại những công pháp ấy được tâng bốc khoác lác quá huyền hoặc, ba ngày có thể trị bệnh cho người ta, năm ngày có thể truyền công, điều này khiến Lưu Kiếm Phong khó lòng tiếp nhận. Trong quan niệm tư tưởng của Lưu Kiếm Phong, giúp người khác trị bệnh chính là tiêu hao công lực của bản thân, vậy nên trong mấy năm nay dù Lưu Kiếm Phong tiếp xúc với nhiều loại khí công, nhưng anh vẫn một

lòng như thuở đầu, duy trì luyện công pháp mà thời đại học đã luyện.

Kỳ thực, trong ấn tượng của Lưu Kiếm Phong, giữa mênh mông các công pháp đến hoa cả mắt mà các tạp chí khí công quảng cáo, Lưu Kiếm Phong lại cảm thấy Pháp Luân Công mà Lục Thanh từng luyện trước kia là một công pháp rất đặc biệt, nhất là những điều được đề cập trong Pháp Luân Công đều là tu luyện cần chiếu theo tiêu chuẩn “Chân-Thiện-Nhẫn” mà tu luyện tâm tính, điều này khiến cho Lưu Kiếm Phong vô cùng đồng tình, ít nhất, Lưu Kiếm Phong cho rằng Pháp Luân Công là môn công pháp rất chính.

Bạch Phi im lặng, ngồi bên cạnh mỉm cười, những khí công này anh ta nghe không hiểu, đành làm khán giả cũng tốt.

Bốn người nâng ly ăn uống thoả thuê, vui vẻ thỏa thích.

Lục Thanh hứng khởi bùng bùng, huyền thuyên kể những chuyện lạ đã trải qua khi còn trên núi Nga Mi, kể chuyện vào buổi sáng nọ ở ký túc xá dành cho sinh viên của Đại học khí công Nga Mi Sơn có một vị phát hiện một con nhện to bằng cái chậu ở chân giường, Hồng Lăng kinh hãi le lưỡi, ngắt lời khẳng định là một con nhện đã thành tinh, núi Nga Mi là một ngọn núi nổi tiếng, sông núi diễm lệ sống động, sơn tinh, quái vật rất nhiều, nói không chừng ngày nào đó biết đâu lại gặp được nàng bạch xà tinh tu thành Bạch Tố Trinh cũng nên; Lục Thanh lại kể tiếp chuyện Đại học Khí công Nga Mi vào ngày nọ mời lão đạo sĩ ở núi Thanh Thành đến giảng bài, lão đạo sĩ này biết ngũ lô pháp quyết, biết phóng ra tam vị chân hỏa, lần này mọi người đều lắc

đầu không tin, nói chẳng phải lại cùng một giuộc với những người hành tẩu giang hồ, những kẻ mãi nghệ tạp kỹ, biểu diễn ảo thuật hay sao, trên tivi cũng xem chán rồi; Lục Thanh kể tiếp về chùa Chiêu Giác có một vị sư huynh tục gia cúng dường một lần đến 3.000 nhân dân tệ, ba người Lưu Kiếm Phong làm những động tác khoa trương, cất tiếng than thở hâm mộ, chảy nước miếng, than rằng 3.000 nhân dân tệ nếu đưa cho mình dùng thì tốt biết mấy, sao chúng ta lại nghèo rách mồng tơi thế này, tiền lương mỗi tháng hơn 100 tệ chẳng bõ bèn tí nào.

Cuối cùng, Lục Thanh kể đến truyền thuyết về vị Đại sư huyền thoại tối cao nhất mà các sinh viên khóa trên đã nhắc đến lúc chàng sắp rời khỏi núi Nga Mi. Khoảnh khắc đó, tại nơi sâu thẳm nhất của linh hồn, nơi ẩn chứa những bí mật dường như vốn dĩ đã bị phong ấn rất sâu trong tiềm thức của ba người Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng dường như cùng một lúc bị thứ gì đó làm xúc động mạnh mẽ, cũng không nén nổi chùng lòng hướng về nơi thần tiên, tâm tư chợt trở nên mơ hồ, nói mấy năm nay xác thực rất kỳ lạ, tại sao khí công lại đột nhiên thành trào lưu nóng đến vậy, khí công sư xuất hiện nhiều như kiến trên mặt đất, liệu có lẽ nào sẽ xuất hiện một vị khí công đại sư vĩ đại nhất, siêu phàm nhất giống như trong truyền thuyết đã nhắc đến chẳng?

Lục Thanh vô cùng cao hứng, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt đỏ bừng vì rượu nóng, nói: “Này, ta có Liên Hoa công từ Đại học khí công Nga Mi Sơn, truyền cho mọi người, muốn học không? Miễn phí!”

Ba người cùng cười, kéo dài thanh âm, đồng thanh nói: “Không học!”

Lục Thanh đỏ mề hôi hột, tiếp tục nói: “Vây được, ta có tâm pháp Mật tông do Thanh Đỉnh Thượng sư chùa Chiêu Giác truyền thụ, muốn học hay không?!”

Ba người cười to, làm vẻ mặt kỳ quái, đồng thanh nói: “Không học!”

Lục Thanh sốt ruột, đập bàn một cái, nói to: “Vây nếu sau này ta học được Đại Pháp của vị Đại sư tối cao nhất, vĩ đại nhất, có ai muốn học không?!”

Ba người cười to nói: “Học!!!”

Bốn người đồng thanh cười rộ, tình bạn rục rờ tràn ngập gian phòng nhỏ, tiếng cười vang tràn trong đêm. Một tia linh cảm chợt lóe lên trong đại não của bốn người, tựa như nhớ ra điều gì, tựa như có mấy bản thế ước cổ xưa xuyên việt thời không từ xa xưa, khẽ chạm vào từng tầng từng tầng ký ức đã bị khóa chặt bởi cái mê nơi thế gian con người, lay động từng sợi linh quang trong tư tưởng, chớp mắt lại biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Bốn người trẻ tuổi đắm mình trong sự sáng lạn ấm áp của tình bạn mà không biết rằng, trong truyền kỳ tu luyện đã chú định trong tương lai của họ, tại một ngày nào đó, định mệnh rằng họ sẽ từ bạn thành thù, sẽ xung đột, sẽ lựa chọn đứng về phía đối lập nhau, ai cũng không chịu nhường bước, tình bạn ấm áp ngày hôm nay sẽ hoàn toàn...vỡ nát...

Phần 5: Nguyên thần của Lục Thanh

Ngày thu vàng óng bội thu qua đi, tuyết trắng điêu tàn của mùa đông sắp đến gần.

Rồi tuyết trắng tiêu điều ngày đông cũng qua, một sắc xanh đầy hy vọng của mùa xuân lại đến.

Trong tiết dương xuân tháng ba ấm áp, bàn tay tạo hóa của đất trời đang tạo tác nên một bức họa mùa xuân, lấy sắc xanh hy vọng làm chủ đạo cho núi non sông nước, điểm xuyết sắc tím ánh đỏ rực rỡ nở rộ khắp nơi, phối cùng tiếng chim hót oanh ca yến vũ, hoa đào đỏ, hoa lê trắng, hoa cải vàng tựa như tấm vải gấm rực rỡ, hết thảy đều hiển lộ sinh cơ bừng bừng ngập tràn trong ánh mặt trời vàng kim.

Tâm tình của Lục Thanh lúc này rất giống cảnh sắc mùa xuân ấy.

Sau khi Lục Thanh từ núi Nga Mi trở về, nghiêm nhiên trở thành một khí công sư trẻ có chút tiếng tăm nho nhỏ, từ nhà máy đến thôn Tam Cô nơi chàng đang cư trú, hầu như ai cũng biết trong nhà máy cơ khí có một chàng trai trẻ mới từ núi Nga Mi học khí công trở về, rất thần kỳ, chàng trai này dùng khí công chữa bệnh cho mọi người rất hiệu quả, nào là bong gân, cảm mạo, đau đầu và các bệnh vặt khác, hễ trị là khỏi. Đương nhiên, chỉ qua mấy hôm thì bệnh lại tái phát. Những thôn dân chất phác ở thị trấn nhỏ nơi miền núi này cũng không truy cứu đến cùng, ít nhất tại lúc đó đã giúp người ta giải quyết được vấn đề, như vậy là mãn nguyện rồi.

Lục Thanh rất may mắn, không có bệnh nhân ung thư nào đến tìm chàng, khiến chàng vẫn giữ vững cái mỹ danh khí công sư.

Lục Thanh sau khi trở về từ núi Nga Mi cũng thử tình nguyện dạy khí công, đương nhiên là dạy công pháp do Đại học khí công Nga Mi Sơn đã truyền thụ, gọi

là “Liên hoa công”, mọi người thấy rất hiếu kỳ, lúc đầu không ít người đến học luyện, vào buổi sáng ở mảnh đất trống trước ký túc xá của Lục Thanh có một đám đông học theo chàng luyện tập động tác, nhưng khi cái lạnh giá của mùa đông đến gần, không ai muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp, càng không ai muốn ra ngoài chịu lạnh, kết quả sau khi mùa đông qua đi, chỉ có một mình Lục Thanh còn luyện.

Trái tim Lục Thanh thấy có chút mất mát, chẳng qua là, điều này cũng không ảnh hưởng đến tín tâm tu luyện của chàng, thời gian rảnh ngoại trừ việc đọc kinh thư Mật tông ở chùa Chiêu Giác, chàng chỉ một lòng tu luyện Liên hoa công của núi Nga Mi, chàng muốn tu thành chính quả, đối với chàng người khác có luyện hay không, lại không phải việc quan trọng gì.

Vào ngày này, nhà Bạch Phi và Hồng Lăng có khách, là mẹ và hai người chị gái của Hồng Lăng ở làng bên cố ý đến thăm Hồng Lăng, xem xem nàng út nhà mình sống thế nào, hơn nữa lại càng muốn kiểm tra thái độ đối xử của chàng rể với Hồng Lăng ra sao. Ngôi nhà của đôi vợ chồng trẻ bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Dĩ nhiên, nơi ở trở thành một vấn đề lớn.

Vậy nên, buổi tối Bạch Phi đến ở trong ký túc xá của Lục Thanh. Ký túc xá của Lục Thanh vừa đúng có hai gian phòng, gian trong là phòng ngủ, gian ngoài dựng mấy tấm ván gỗ làm bếp, đặt thêm chảo điện, nồi cơm điện, vậy là đã thành một gian nhà bếp. Bạch Phi vừa đến, liền gỡ mấy tấm ván gỗ của nhà bếp xuống, sửa thành một chiếc giường gỗ đơn giản, trải lên tấm đệm, đắp chăn bông lên là đã trở thành một nơi ngả lưng tuyệt vời.

Sao treo đầy trời đêm, ở vùng ngoại ô sơn dã yên tĩnh và thanh bình, đúng là một đêm dài thanh tĩnh.

Bạch Phi vì không hiểu được ý tứ của mẹ vợ, nên nằm nghĩ ngợi mông lung, lăn qua lộn lại, trần trọc mãi không ngủ được, đành chỉ biết đếm những vì sao ngoài cửa sổ, chẳng phải người ta bảo rằng khi bị mất ngủ thì chỉ cần đếm sao là có thể ngủ ngon đó sao? Bạch Phi lúc này cũng chỉ có thể dùng biện pháp ấy để ép bản thân chìm vào giấc ngủ. Nhìn thấy ngoài khung cửa nhấp nhô nào đồi nào núi, đếm từ mảng trời xanh thẫm đầy sao ở phía xa, Bạch Phi dần dần nhắm mắt lại, nhưng, ý thức của Bạch Phi rất thanh tỉnh, rất kỳ lạ là, rõ ràng bản thân mắt đã nhắm, thế mà vẫn có thể thấy rõ ràng mọi vật trong phòng.

Bạch Phi thấy rất rõ ràng, anh ta nhìn thấy bên ngoài cửa phòng vang lên một tiếng “kẹt...”, bên ngoài tối đen như mực phẳng phất có một sự việc quỷ dị nào đó đang thăm dò chàng, Bạch Phi tựa hồ cảm thấy một đôi mắt không phải của con người đang lạnh lẽo quan sát mình, nhất thời, Bạch Phi sợ đến tóc gáy dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy xuống từng hàng.

Nói thì chậm, sự việc lại nhanh, một thứ đồ đen xì lăn nhanh vào trong, bay lên người Bạch Phi.

Bạch Phi sợ hãi hét to, nhưng kêu không thành tiếng, mắt không mở được, cơ thể cũng không cách nào cử động, cái thứ màu đen đen này như nặng ngàn cân đè lên người Bạch Phi, Bạch Phi thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở lạnh giá và bộ lông xù xì của nó.

Bạch Phi lớn lên ở nông thôn, thường nghe những cụ già trong thôn kể chuyện, đều là những truyền thuyết kỳ bí như sơn tinh, thụ quái, quỷ hồn, lúc nhỏ, chàng ta

cũng giống như bao đứa trẻ khác trong thôn, thường không dám nghe, nhưng lại vẫn muốn nghe, nghe rồi lại sợ không dám đi ngủ, sợ rằng lỡ ngủ say thì con ma ấy sẽ đến bắt hồn mình mang đi mất. Sau này lớn lên đi học, đọc sách, học tập chủ nghĩa duy vật, tin vào khoa học hiện đại, không còn tin vào những truyền thuyết ma quỷ này nữa, hiểu rằng đó đều là những chuyện mê tín phong kiến, chỉ là những câu chuyện do người già lạc hậu mê tín bịa ra để hù dọa trẻ con mà thôi.

Còn tình hình hiện tại lại chính là “bóng đè” mà những người già trong thôn đã kể lúc còn nhỏ!!!

Bạch Phi bị dọa đến hồn phi phách tán, chỉ có thể kêu lớn: “Lục Thanh cứu tôi!! Lục Thanh cứu tôi!!” Trong ấn tượng của Bạch Phi, Lục Thanh biến thành Thiên thần thần quái, vừa biết kinh Phật, biết cả khí công, nghĩ rằng chắc hẳn là có thể cứu được mình, huống hồ gần Bạch Phi nhất lúc này cũng chỉ có Lục Thanh, mặc dù Bạch Phi nói không ra lời, nhưng ý niệm của Bạch Phi lại vô cùng mạnh mẽ gọi tên Lục Thanh.

Chỉ thấy cánh cửa gian phòng của Lục Thanh “cách...” một tiếng mở ra.

Vị cứu tinh của Bạch Phi, Lục Thanh đáng yêu thật sự đã bước ra rồi!

Chỉ thấy rằng khắp người Lục Thanh tỏa ra hào quang nhàn nhạt, nhu hòa và ấm áp, ánh mắt Bạch Phi toát lên một cảm giác thần thánh mạnh mẽ, Lục Thanh trong vầng hào quang này bước tới bên giường của Bạch Phi, cười nói: “Đừng sợ, Đừng sợ!” Vừa nói, chàng vừa đưa tay nắm chặt lấy tay Bạch Phi, Lục Thanh dùng đầu ngón tay phát ra kim quang viết vào lòng bàn tay của Bạch Phi hai chữ. Bạch Phi nhìn thấy rất rõ ràng,

chính là hai chữ: “Phật” vàng kim sáng lấp lánh, tay trái một chữ và tay phải một chữ.

Bạch Phi trong khoảnh khắc ấy cảm thấy sức mạnh tràn đầy vô tận, song chưởng dùng lực đẩy mạnh thứ màu đen trên người ra, kim quang bùng phát, thứ đồ lạ kia trong nháy máy chạy trốn không còn tung tích, gánh nặng ngàn cân trên người Bạch Phi cũng đồng thời biến mất. Bạch Phi thở dài một hơi, mở to hai mắt.

Chỉ thấy ánh sao sáng bên ngoài cửa sổ vẫn rực rỡ như thế, trong phòng ngoài phòng cửa vẫn đóng chặt như cũ, hết thấy vẫn yên tĩnh như vậy, giống như những chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh, đương nhiên, cũng không thấy bóng dáng chàng trai Lục Thanh toàn thân tỏa sáng đâu nữa.

Thì ra chỉ là giấc mộng Nam Kha à! Không, không đúng, đây tuyệt không phải giấc mơ, Bạch Phi lập tức phủ định suy nghĩ của mình, một màn vừa rồi chân thực đến vậy, hơi thở lạnh lẽo kia, bộ lông xù xì thô ráp kia, sự sợ hãi đến mức hồn phi phách tán kia... tuyệt đối không phải là một giấc mơ, Bạch Phi ngồi dậy, sờ vào bộ đồ bên trong người, chiếc áo này đã ướt đẫm mồ hôi.

Đêm nay Bạch Phi không cách nào ngủ tiếp, sự khủng bố đáng sợ của thứ đồ quý dị kia cùng sự thần kỳ của Lục Thanh, lại còn ý tứ khó đoán của mẹ vợ, đan xen trăm mối trong tâm trí Bạch Phi, khiến anh không cách nào gạt đi được.

Cả một đêm dài đằng đẵng Bạch Phi trần trọc thao thức.

Những tia sáng của ánh bình minh như nứt ra từ phía bờ đông đường chân trời, buổi sáng mùa xuân

được tiếng ca hát líu lo ríu rít của bầy chim đánh thức, Lục Thanh trong phòng cũng vừa luyện công xong, chàng đẩy cửa bước ra chuẩn bị rửa mặt súc miệng, ngờ đâu vừa mới mở cửa phòng, liền thấy Bạch Phi sớm đã đứng đợi sẵn từ lúc nào, thật kỳ lạ, con sâu lười này hôm nay sao lại còn dậy sớm hơn cả mình, mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Bạch Phi nhìn thấy Lục Thanh đi ra, vô cùng mừng rỡ, nắm chặt tay Lục Thanh, liên tục cảm tạ, lại tán thưởng khen ngợi tài nghệ của Lục Thanh, coi chàng ta như là thần tiên.

Lục Thanh khó hiểu, mơ hồ không hiểu là thế nào bèn nói: “Bạch Phi, cậu còn mơ ngủ à, ngủ đến hồ đồ rồi sao? Nói nhăng cuội gì thế?!”

Bạch Phi cẩn thận kể lại một lượt hết sức chi tiết chuyện đêm qua, sau đó nhìn Lục Thanh bằng một ánh mắt sùng bái, nghĩ, tôi đã nói rõ ràng như thế, cậu còn muốn chối đó không phải là mình sao?

Lục Thanh trầm mặc hồi lâu, chàng ta thật sự không biết sự việc tối hôm qua, đêm qua chàng ngủ rất say, không hề nghe được tiếng Bạch Phi kêu cứu, đương nhiên, lại càng không thể ở trong hình dạng giống như thần tiên đi cứu Bạch Phi, nhưng mà, nhìn dáng vẻ của Bạch Phi không hề giống như đang lừa người, vậy thì vị Lục Thanh mà Bạch Phi nhìn thấy là ai nhỉ? Có thật là mình không? Lục Thanh nhất thời thấy hoang mang nghi ngờ, không dám nói “Đúng”, cũng ngại nói “Không”, thêm nữa, chuyện thần kỳ như vậy lại phát sinh trên người Lục Thanh mình, đối với thanh danh của bản thân Lục Thanh chỉ có lợi, hà tất không nhận?

Lục Thanh nhìn Bạch Phi cười ha ha, sau đó đi lấy nước đánh răng rửa mặt.

Lục Thanh suy nghĩ chuyện này cả buổi sáng, tư tưởng trôi lang thang, đến nỗi bản vẽ cơ khí đang làm cũng bị sai mấy chỗ, khiến trưởng phòng khiển trách một trận.

Sau khi tan làm, Lục Thanh chậm rãi đạp xe trên đường trở về thôn Tam Cô, dọc đường sắc xuân bừng bừng, chim hót hoa thơm, núi non trập trùng xanh ngắt, vẻ đẹp kinh động lòng người, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua đầu Lục Thanh, y da, lẽ nào nguyên thần của mình đã tu luyện xuất lai. Lục Thanh nhớ rất rõ ràng, trong cuốn điển tịch khí công Đạo gia của sư phụ phái Long Môn ở Nam Nhạc Hằng Sơn, có đoạn viết: “thức thần tử, nguyên thần sinh”, khi tu luyện đến một trình độ nhất định, thức thần hậu thiên với đầy những tạp niệm sẽ bị ức chế, sau đó nguyên thần tiên thiên trong trạng thái thanh tịnh, vô tạp niệm có thể được sinh ra, đến một tầng thứ nhất định nguyên thần còn có thể rời khỏi nhục thân, độc lập đi làm các việc, gọi là “nguyên thần xuất khiếu”, đương nhiên, Lục Thanh sẽ không biết được nguyên thần đi làm những việc gì.

Lục Thanh vô cùng vui mừng, xác định mình đã tu luyện đến cảnh giới khá cao, nguyên thần xuất khiếu này không phải người luyện công thông thường có thể làm được. Lục Thanh lòng vui phấp phới, lập tức nhớ tới mùa đông năm ngoái, Lục Thanh đã nhìn thấy nguyên thần của mình mấy lần. Bởi vì mùa đông lạnh lẽo, có mấy lần buổi sáng đến giờ luyện công Lục Thanh đều không muốn dậy, kết quả vừa mới nhắm mắt, Lục Thanh đang nằm trên giường có thể thấy rất rõ ràng,

từ trong cơ thể mình ngồi dậy một mình khác, toàn thân phát ra hào quang nhàn nhạt, tướng mạo y hệt bản thân, quần áo cũng giống như đúc, thấy anh ta rời khỏi thân thể, đến bên cửa sổ nhìn xuống. Lục Thanh biết anh ta muốn ra ngoài luyện công, nhưng mà không có thân thể sẽ rất nguy hiểm, Lục Thanh thầm nghĩ, thôi được rồi, ta dậy luyện là được chứ gì, người mau quay trở lại, ý niệm sau khi xuất ra, liền thấy Lục Thanh trong ánh hào quang nhàn nhạt kia xoay người, trở lại cơ thể, sau đó Lục Thanh đành phải xuống giường thay quần áo, ra ngoài bắt đầu buổi luyện công.

Rất lâu sau đó, Lục Thanh vẫn không hiểu rõ đây là chuyện gì.

Thì ra người kia chính là nguyên thần do mình tu luyện ra! Lục Thanh vui mừng quá đỗi, xem ra sự tu luyện gian khổ của bản thân cuối cùng cũng không uổng phí.

Lục Thanh đạp nhanh xe đạp, cất tiếng cười to, cười đến suýt chảy nước mắt, tâm trạng cũng hệt như ngày xuân tươi đẹp, vui vẻ tươi sáng. Chàng tuyệt không biết rằng, cùng lúc ấy, nguyên thần Lục Thanh toàn thân phát sáng kia ở bên trong thân thể chàng, lúc này cũng đang cười chảy cả nước mắt, trong tâm của vị nguyên thần Lục Thanh phát sáng cười mà cảm thán rằng: “Ài, con người à, thật là sinh vật đáng thương lại còn ngu xuẩn!!”

Phần 6: Gặp chuyên kinh hồn trên đỉnh tam ngưỡng - Sự bi thương của Lục Thanh (Kỳ 1)

Thời gian vùn vụt trôi, chỉ chớp mắt, sắc xuân dần héo tiêu điều, những bông sen mùa hạ dần phai, một mùa thu sắc vàng của những đóa hoa cúc sắp đến.

Hiện tượng “nguyên thần xuất khiếu” của Lục Thanh không hề mang đến bất kỳ biến hóa về bản chất nào cho sự tu luyện của Lục Thanh, chàng cảm thấy Liên hoa công mình học ở núi Nga Mi có luyện tiếp nữa cũng chỉ dậm chân tại một tầng thứ, không đề cao thêm được. Kinh sách của Mật tông thì thâm áo khó hiểu, câu từ thâm sâu, Lục Thanh đã tìm đọc tra cứu rất nhiều từ điển văn cổ, cũng chỉ hiểu được một vài hàm nghĩa trong cổ văn, vẫn không cách nào lý giải được hết những nội hàm trong các kinh điển này. Hết thầy đã khiến trạng thái tu luyện của Lục Thanh rơi vào bế tắc, tu luyện thật khó khăn, tựa như lên trời, không biết đã bao đêm Lục Thanh trần trọc không ngủ lạng lẽ buông tiếng thở dài.

Lục Thanh quyết định một lần nữa đi tìm đạo.

Kỳ nghỉ dài dịp lễ “1 tháng 10” là một thời điểm thích hợp, Lục Thanh mở bản đồ du lịch, tìm kiếm cẩn thận những danh sơn đại xuyên, cuối cùng chàng đã chọn một ngọn núi nổi tiếng của Đạo giáo ở Phúc Kiến - núi Vũ Di. Tương truyền các triều đại trong lịch sử tại nơi đây có rất nhiều tiên nhân tu thành phi thăng, là một động thiên phúc địa [1] nổi tiếng. Lục Thanh sắp xếp ít hành lý đơn giản, lên tàu về phương nam, xuống xe ở thị trấn Thiệu Vũ, phía bắc tỉnh Phúc Kiến, lại bắt

tiếp một chuyến xe buýt đường dài đến núi Vũ Di, đi xe hai giờ đồng hồ thì đến nơi.

Nói cũng trùng hợp, trên chuyến xe này Lục Thanh đã gặp một vị tăng nhân, khoảng 30 tuổi, tướng mạo bất phàm. Lục Thanh đưa ra giấy chứng nhận quy y Phật giáo, tỏ rõ thân phận một cư sĩ của mình, đồng thời cung kính chào hỏi tăng nhân này. Hai người một tăng một tục hàn huyên hồi lâu. Hóa ra vị tăng ấy có pháp danh là Minh Tạng, người gốc Đài Ninh, tỉnh Phúc Kiến, vốn từng là giáo viên trung học, chán cõi hồng trần, xuất gia tu hành, xuất gia đã được 5 năm rồi. Năm nay, anh bế quan đả tọa trên ngọn Kim Đỉnh của Núi Nga Mi nơi có đạo tràng của Bồ tát Phổ Hiền, vì núi Nga Mi cao hơn so với mực biển rất nhiều, nên khí hậu lạnh giá, vừa đến tháng 10, nước trên núi đã đóng thành băng, điều kiện khí hậu này khiến thể chất người miền nam của Minh Tạng khó lòng thích nghi, có lần không cẩn thận liền bị khí lạnh làm tổn thương phổi, không thể tiếp tục đả tọa ngồi thiền được nữa. Minh Tạng chỉ đành xuống núi Nga Mi, trở về Phúc Kiến, hiện tại vừa đứng đang trên đường quay về đỉnh Tam Ngưỡng, núi Vũ Di.

Lục Thanh và Minh Tạng nói chuyện tâm đầu ý hợp, chàng từ con người của Minh Tạng mà thấy được sự tinh tấn dũng mãnh của một người tu luyện, điều này khiến Lục Thanh bội phục không thôi. Minh Tạng thấy thái độ cung kính của Lục Thanh, nảy sinh thiện cảm, liền hỏi Lục Thanh có muốn cùng mình đến đỉnh Tam Ngưỡng một chuyến không. Người tu hành của hai gia Phật, Đạo trên núi Vũ Di không phải là ít, đều giống như Minh Tạng dựng lều cỏ sau núi Vũ Di độc tu,

trong đó ắt hẳn có cao nhân, có thể đến thăm bái, tặng thêm kiến thức, cũng là việc tốt. Lục Thanh mừng rỡ, quả đúng là điều chàng mong đợi.

Hai người xuống xe ở thôn Tinh, đi theo con đường mòn nhỏ lên núi, vốn là con đường (hành tẩu) của những người xuất gia trong các am miếu, đạo quán, mới đầu còn thấy vài căn nhà dân, đan xen vài am đường miếu nhỏ, càng đi sâu thì càng hoang vu hẻo lánh, duy chỉ có tiếng chim bay, thú chạy thoát ẩn thoát hiện. Minh Tạng cười hỏi cư sĩ Lục Thanh có sợ không? Lục Thanh đáp, Không, người tu đạo vì tu hành, sinh tử đều có thể buông bỏ, có gì mà sợ chứ?

Nhà nhem tối, mây chiều uốn lượn, Lục Thanh và Minh Tạng từ con đường sau núi cuối cùng đã đến được đỉnh núi chính của núi Vũ Di – đỉnh Tam Ngưỡng. Chỉ thấy trên đỉnh Tam Ngưỡng có một động đá, bên trong có bếp đá, giường đá, ghế đá, nồi, chảo đầy đủ. Minh Tạng vừa thu dọn đồ đạc trong động, vừa giới thiệu với Lục Thanh. Nơi đây vốn là nơi chân nhân đạo gia Bạch Ngọc Thiềm đắc đạo phi thăng, vô cùng cát tường, chỉ có hai con đường núi có thể đi thông, một là đường mòn nhỏ sau núi mà Lục Thanh và Minh Tạng vừa đi qua, một là con đường nhỏ bên dưới khu phong cảnh động Đào Viên, hiện nay núi Vũ Di tuy đã được khai phá du lịch, nhưng vì ngọn núi chính dốc cao hiểm trở, đường núi khuất sâu. Nên trước mắt chưa khai phá đến nơi này, khách du lịch thông thường đều không đến đây, người đến đây phần lớn đều là người tu đạo, nhìn thấy động phủ này, phần lớn đều yêu thích, sẽ không làm tổn hại. Nói đến đây, Minh Tạng thở dài, bây giờ người dựng lều tu hành ngày càng khó, nơi đâu cũng

khai phá du lịch, đang là vùng đất thanh tu tốt lại đều bị làm thành ô yên chướng khí.

Nhân trời chưa tối hẳn, hai người Minh Tạng và Lục Thanh nhanh chóng nhóm lửa, lấy mì sợi mua dưới núi cho vào nồi nấu chín, hái đại một ít rau rừng cho vào nồi, cứ thế bữa tối đã xong. Khi tia nắng cuối cùng biến mất ở phía trời tây, Minh Tạng, Lục Thanh cũng dùng xong bữa tối.

Hiện tại là ngày 17 tháng 9 âm lịch, Minh Tạng, Lục Thanh trò chuyện về thể hội tu luyện của mỗi người, trong lúc đàm luận, chợt thấy một vầng trăng sáng từ chân trời phương đông nhẹ nhẹ nhô lên, càng ngày càng cao, sáng xanh như ngọc, chiếu rọi khắp một vùng núi Vũ Di, sương mù và hơi nước vẫn vít giữa các khe suối dọc theo dãy núi, từ từ cùng hội tụ thành biển, đó chính là nguồn gốc của tên gọi “Vũ Di Vân Hải” nổi tiếng, chỉ thấy hàng ngàn con sóng uốn lượn trong biển mây, đỉnh núi lúc ẩn lúc hiện, trời cao xanh biếc như gột, trăng lạnh như băng, sao sáng lấp lánh. Hai người luận đạo trên đỉnh Tam Ngưỡng cứ như những tiên nhân trong thần thoại, cúi xuống ngắm biển mây, ngẩng lên hái sao trời, như dạo nơi tiên cảnh, đúng là Vũ Di động thiên, tiên gia phúc địa. Quả là cảnh giới trên thiên thượng, nhân gian thử hỏi mấy lần được thấy?

Trước cảnh tượng tuyệt sắc nhân gian ấy, tâm tình Lục Thanh khai mở, không ngừng tán thán, người ta đều nói rằng cảnh sắc tuyệt mỹ chỉ có thể nhìn thấy ở nơi hiểm địa, lời này không sai chút nào, chỉ có tại đỉnh Tam Ngưỡng cao nhất của núi Vũ Di này mà chiêm ngưỡng thì mới thấy được toàn diện tiên cảnh nhân gian này.

Trời dần về khuya, hai người kết thúc trò chuyện, trở về chiếc giường đá trong động cùng ngủ. Giường đá đã được lót rơm từ trước, lại phủ lên một tấm đệm, chỉ là chần đắp có vẻ không đủ, chỉ có một tấm, hai người đành đắp chung, miễn cưỡng cũng đủ. Lục Thanh không quen, trần trọc khó ngủ.

Đến quá nửa đêm, Minh Tạng kia thức dậy, bước ra khỏi động, trên mảnh đất trống trước cửa động trải ra một tấm bồ đoàn, ngồi xếp song bàn, chuẩn bị thiền định. Lục Thanh xem đồng hồ, mới 3 giờ sáng, biết rằng đây là việc thiền định thường ngày của Minh Tạng. Chiếu theo lời của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, người xuất gia không được tham ngủ, sau nửa đêm phải thức dậy tọa thiền. Lục Thanh trong tâm rất ngưỡng mộ người tu hành chân chính như Minh Tạng.

Lục Thanh trần trọc mãi không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường, lại nhẹ nhàng bước đến cửa động, chàng muốn xem thử tư thế đả tọa của Minh Tạng này có giống mình không. Nhưng cái nhìn này đã khiến Lục Thanh hồn phi phách tán.

Chàng thấy sau Minh Tạng có một con đại mãng xà màu trắng đang cuộn mình, miệng há to, vảy trắng trên thân dưới ánh trăng phản chiếu ra từng tia sắc lạnh, đầu rắn hình tam giác, trên trán có một chấm chu sa đỏ, phát ra ánh sáng đỏ. Chỉ thấy mãng xà thè ra cái lưỡi rắn hướng về phía ánh trăng, đang hấp thụ tinh hoa của vàng trăng ấy.

Hai chân Lục Thanh run rẩy, không thể động đậy, chỉ có mồ hôi lạnh đầm đìa rơi xuống.

Mãng xà tựa hồ cảm giác được có người đang nhìn trộm, liền xoay đầu, lập tức phát hiện Lục Thanh ở bên

cửa động, ánh mắt sắc lạnh, nó đột ngột nhảy lên không trung, phóng bổ về phía Lục Thanh. Lục Thanh sợ tới mức bầy hồn bay mất ba, hai chân không cách nào cử động, không nói nên lời, chỉ có thể giương mắt nhìn mãng xà bổ xuống, Lục Thanh trong lòng gào thét nghĩ đời này đến đây là hết! Trong lúc tuyệt vọng, đầu não chàng hét lớn theo bản năng: “Sư phụ, cứu mạng! Sư phụ, cứu mạng!!!” Kỳ thực, ai là “Sư phụ”, Lục Thanh hoàn toàn không biết, lúc thường ngày trong lòng chàng luôn có một ý niệm bám rễ sâu, một ý niệm đã rất lâu rất lâu, chàng nghĩ mình là nhất định có sư phụ, sẽ có một ngày, Lục Thanh nhất định sẽ tìm được vị sư phụ trong định số ấy của mình. Tình thế cấp bách trước mắt, Lục Thanh buột miệng gọi hai tiếng “Sư phụ”, có thể thấy trái tim tầm sư của Lục Thanh mạnh đến cỡ nào.

Chú thích: [1] Động thiên phúc địa (洞天福地): trong đạo giáo chỉ nơi thần tiên sinh sống trú ngụ. còn hiện nay thường để chỉ những danh lam thắng cảnh

Phần 6: Gặp chuyện kinh hồn trên đỉnh Tam Ngưỡng - Sự bi thương của Lục Thanh (Kỳ 2)

Đang lúc đại mãng xà bổ xuống chỉ còn cách Lục Thanh khoảng 3 trượng, đột nhiên như bị thứ gì ngăn trở, sau đó bị đẩy bật về chỗ cũ, cứ thế bổ ba lượt, ba lượt đều bị chặn lại, đánh bật trở về, đại mãng xà không cách nào tiến đến gần Lục Thanh trong chu vi 3 trượng.

Đại mãng xà dưới ánh trăng trên bãi đất trống dựng đứng nửa thân trên, cao ngang một người, ngẩng

đầu rắn thè ra cái lưỡi về phía Lục Thanh, trong ánh mắt có vài phần kiên ky. Vốn dĩ mắt thịt phàm trần như Lục Thanh nhìn không thấy cảnh tượng này, chính vào tích tắc khi măng xà bổ nhào đến ấy, tại ngực trái của Lục Thanh phi xuất ra một đạo ánh sáng xoay tròn, đó là một Pháp Luân nhỏ. Pháp Luân đó xoay chuyển cực nhanh, tại đỉnh đầu của Lục Thanh khuếch đại thành một Pháp Luân lớn khoảng 1 trượng, lập tức trở thành tấm bình phong bảo hộ, phát ra luồng ánh sáng trắng bao phủ toàn bộ chu vi 3 trượng xung quanh Lục Thanh, măng xà vừa chạm vào lồng sáng trắng đó, thì lập tức bị đẩy ngược trở lại, không cách nào động đến Lục Thanh được.

Con đại măng xà vốn là một loại máu lạnh vô tình mà lại dễ nổi nóng nhất trong các loài thú, sau vài lần không đánh được, thẹn quá hóa giận, miệng há to phun ra một luồng độc hỏa màu xanh lục, một lần nữa toàn lực đánh thẳng vào chiếc lồng sáng trắng, mà chiếc lồng sáng trắng bảo hộ ấy chỉ hơi động nhẹ. Chỉ thấy Pháp Luân trên đỉnh đầu Lục Thanh xoay chuyển tỏa sáng rực rỡ, phóng ra một đạo sáng đỏ, chuẩn xác đánh thẳng vào đỉnh đầu măng xà, khiến nó trọng thương, lăn lộn không ngừng khắp mặt đất, mắt thấy thân hình của nó biến hóa càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành một con rắn nhỏ màu trắng to bằng chiếc đũa, chui vào trong thân thể Minh Tạng, biến mất không còn tung tích.

Phải một lúc lâu sau Lục Thanh mới định thần, hít một hơi, dần dần tay chân bắt đầu cử động được, nhưng trong lồng ngực trống vắng đánh liên hồi.

Lục Thanh nhìn con mãng xà lao về phía mình nhiều lần, lần nào cũng bị bật ra, lần cuối dường như còn bị trọng thương, chàng thấy rất rõ ràng, con bạch xà lớn thế cuối cùng hóa thành con rắn nhỏ, hết sức rõ ràng chui vào trong thân thể Minh Tạng. Lục Thanh kinh hãi, trong đầu đột nhiên xuất hiện vô số tình tiết trong tiểu thuyết thần thoại và truyền thuyết dân gian, thì ra những truyền thuyết thần thoại kia đều là thật! Hóa ra yêu tinh quái vật thật sự tồn tại! Chẳng lẽ Minh Tạng này lại đúng là bạch xà tinh tu thành hình người?

Trời tờ mờ sáng sau một đêm dài, Lục Thanh không dám ngủ lại, cứ thế vừa cảnh giác vừa hồi hộp dõi theo Minh Tạng đang ngồi thiền trước cửa động.

Khi ánh sáng mặt trời dần ló dạng ở phía trời đông, Minh Tạng cũng tỉnh lại sau thiền định, thoát thế song bàn, vươn người đứng dậy, Lục Thanh bước đến, thận trọng hỏi: “ Sư Minh Tạng hôm nay thiền định có cảm thấy điều gì bất thường không?” Khuôn mặt Minh Tạng mệt mỏi, thần tình uể oải, nói: “Hôm nay có hơi bất thường, bình thường đá tọa thiền xong tinh thần rất tốt, hôm nay lại vô cùng mệt mỏi, cứ như nguyên khí tổn thương nặng, có lẽ là do đi đường từ Nga Mi về bị kiệt sức”. Lục Thanh không đáp lời, Minh Tạng đột nhiên cảnh giác hỏi: “Lục cư sĩ đêm qua hẳn đã trông thấy gì sao?” Lục Thanh nào dám nói gì, một mực phủ nhận, lập tức chuyển chủ đề, chặn anh ta lại.

Minh Tạng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lục Thanh nói: “Dãy núi Vũ Di, thuộc vùng Đông Nam, sơn dã tuy không có những loại lớn như hổ, sói, nhưng rắn rết độc trùng nhiều vô số kể, nếu thấy những thứ ấy, cũng đừng quá ngạc nhiên”. Lục Thanh gật gù đầu.

Bữa sáng trên đỉnh Tam Ngưỡng rất đơn giản, bắc bếp nhóm lửa nấu mì ăn. Ăn xong, chiếu theo bàn bạc tối qua của hai người, Minh Tạng vốn định đưa Lục Thanh đến xem những ngôi nhà tranh của người tu đạo phía sau núi, nhưng Lục Thanh nói có việc phải xuống núi sớm, khiến cho tinh thần Minh Tạng nhất thời chùng xuống, cũng không giữ lại, rồi chỉ cho Lục Thanh con đường nhỏ từ trước núi dẫn xuống khu thắng cảnh động Đào Viên, muốn Lục Thanh nhân dịp này đi xem ngắm khu phong cảnh núi Vũ Di, để không uổng một chuyến ngàn dặm đường xa đến núi Vũ Di. Lục Thanh cúng dường cho Minh Tạng 200 nhân dân tệ, coi như tấm lòng nhỏ giúp đỡ Minh Tạng tu hành, Minh Tạng cũng không từ chối. Người xuất gia, nguyên là không có nguồn thu nhập, thường dựa vào cúng dường của các cư sĩ thế tục, Lục Thanh lời nói cung kính, khiến Minh Tạng có ấn tượng rất tốt đẹp, hai bên cùng kết một mối duyên phận giữa người cúng dường và người tu luyện, Minh Tạng và Lục Thanh đều rất hài lòng.

Lục Thanh đặt 200 nhân dân tệ vào tay Minh Tạng, nói: “Mong sư Minh Tạng sớm tu thành chính quả, không quên cứu độ chúng sinh khổ nạn, cũng xin đừng quên mỗi kỳ duyên tốt đẹp giữa hai chúng ta trên đỉnh Tam Ngưỡng đã từng ngủ chung một giường. Nếu sư Minh Tạng ngày sau đắc đạo, nhất định đến độ tôi nhé”.

Minh Tạng nhận tiền, gật đầu đáp ứng, cũng đáp lễ một bái, sau đó dùng ngôn từ khẩn thiết, nói: “Lục cư sĩ đại trí, đại dũng, trí tuệ như biển, ngày sau nếu đắc Chính Pháp, ắt sẽ thành tựu thành bậc Chính Giác vô thượng, khi đó, Lục cư sĩ nhất định đừng quên Minh Tạng khắc khổ chờ trên đỉnh Tam Ngưỡng này, cứu

tôi thoát khỏi chốn khổ ải hồng trần này”. Lời vừa dứt, trong mắt Minh Tạng ngấn lệ.

Lục Thanh khloe mắt cay cay, gạt đầu đáp ứng, trong khoảnh khắc này, đột nhiên Lục Thanh cảm nhận được sự thống khổ của Minh Tạng sâu sắc đến thế nào, lời thỉnh cầu này của Minh Tạng vô cùng tha thiết và chân thành.

Lục Thanh bước ra khỏi động phủ của Bạch Ngọc Thiềm trên đỉnh Tam Ngưỡng, đi con đường nhỏ đến động Đào Viên, quay đầu vẫy tay từ biệt Minh Tạng, Minh Tạng cũng vẫy tay đáp lại, hai người trong lòng đều rõ, biển người mêh mông, duyên phận mù mịt, trên đỉnh Tam Ngưỡng chia xa, sau này khó mà gặp lại. Trong lòng Minh Tạng bỗng nhiên có chút thương cảm, một đoạn quan hệ nhỏ giữa đỉnh Tam Ngưỡng và Lục Thanh như một làn sóng khuấy động trên mặt nước, chớp mắt đã không thấy tung ảnh, Minh Tạng lại quay trở lại con đường sự nghiệp tu luyện tịch mịch đặng đặng của mình.

Lục Thanh xuống tới chân đỉnh Tam Ngưỡng, cũng vốn là khu phong cảnh nổi tiếng của núi Vũ Di: Động Đào Viên, chỉ thấy những Đạo quán ẩn hiện, tường đá dựng đứng, dòng suối vắt ngang, thảo mộc xanh tươi rậm rạp, chốn nhân gian đã là thu vàng tháng 10, sắc thu rực rỡ, mà động Đào Viên vẫn cứ xanh tươi như thế, nhưng tâm ý Lục Thanh ảm đạm, không có tâm trạng ngắm cảnh, ngay tại khu thắng cảnh chằng chịt ngang một chiếc xe đi đến Thiệu Vũ, muốn đi thật nhanh đến trạm Thiệu Vũ để lên tàu trở về căn phòng nhỏ của mình.

Quang cảnh tuyệt đẹp của núi Vũ Di lướt qua hai bên đường, Lục Thanh mãi cũng không thể xua đi một màn kính hồn đêm qua trên đỉnh Tam Ngưỡng cùng tình cảnh chia ly đầy nước mắt vào sáng nay với Minh Tạng, Lục Thanh mơ hồ cảm giác rằng, Minh Tạng biết chuyện về con đại mãng xà trắng đó, nhưng tại sao Minh Tạng không đuổi nó đi, hay tìm cách thoát khỏi nó?... Đang nghĩ ngợi miên man, một nỗi bi thương khó nói thành lời từ sâu trong lòng chọt dâng lên, đột ngột tràn đầy trong lòng Lục Thanh, nước mắt hắt không ngừng rơi xuống, bay xa dần theo ngọn gió nơi núi Vũ Di.

Một năm sau, Lục Thanh đắc được Pháp Luân Đại Pháp, vì lời ước định với cố nhân Minh Tạng, lại lần nữa leo lên đỉnh Tam Ngưỡng núi Vũ Di, nói cho Minh Tạng về sự khai truyền của Pháp Luân Đại Pháp, khuyên anh ấy chuyển sang tu luyện Đại Pháp, cũng cho Minh Tạng biết về chuyện bị mãng xà phụ thể, nhưng Minh Tạng không tin, Lục Thanh đành tay không trở về. Năm sau nữa, Lục Thanh lại vì Minh Tạng mà đến đỉnh Tam Ngưỡng, nhưng trên đỉnh Tam Ngưỡng người đã rời đi chỉ còn động đá trống không. Lục Thanh lòng trống rỗng đầy bi thương.

Gió núi phấp phới, Lục Thanh ngửa mặt lên trời thở dài, duyên ôi, mệnh ôi. Trong tiếng thở dài, chỉ có hai hàng nước mắt lặng lẽ.

Phần 7: Kiểm Phong cầu Pháp

Sau khi từ đỉnh Tam Ngưỡng trở về, tâm tình Lục Thanh cứ sa sút mãi, luyện công cũng buông lơi, ngày luyện ngày không, cảnh Minh Tạng nước mắt giàn giụa

nói lời cáo biệt vẫn cứ vẫn vít trong đầu chàng, đuổi mãi không đi, Lục Thanh tra cứu khá nhiều điển tịch tu Đạo thời cổ đại, cũng tìm kiếm rất nhiều tác phẩm của những khí công sư hiện đại, nhưng đều không tìm được đáp án mà chàng mong muốn. Tuy nhiên, Lục Thanh có thể khẳng định chắc chắn rằng con đại mãng xà trắng mà mình đã thấy tuyệt không phải ảo giác, đại mãng ấy lẽ ra là thuộc về các loại yêu ma quỷ quái từng được nhắc đến trong điển tịch tu Đạo thời cổ và tiểu thuyết thần thoại, năm dài tháng rộng, tu luyện thành tinh, thế nhưng vì sao con bạch xà không thể gây tổn thương đến mình? Và vì sao mãng xà lại chui vào cơ thể Minh Tạng? Minh Tạng vốn dĩ không phải yêu ma, trái lại, sự dũng mãnh tu luyện của Minh Tạng khiến Lục Thanh vô cùng bội phục, vậy thì rốt cuộc giữa mãng xà trắng và Minh Tạng là chuyện thế nào? Lục Thanh mơ hồ cảm thấy, những lời già biệt trong nước mắt của Minh Tạng, thực sự là cầu cứu với Lục Thanh, mong Lục Thanh trong tương lai khi có đủ năng lực thì hãy giúp cậu ấy, cứu độ cậu.

Lục Thanh âm thầm phát lời thề, bản thân nhất định không thể bội ước, một khi có được năng lực, chàng nhất định sẽ giúp Minh Tạng giải quyết vấn đề này.

Thời gian cứ thế trôi nhanh, búng tay một cái, đã tới tháng 4 năm 1996, lại một mùa xuân rực rỡ cùng hoa đỏ cỏ xanh.

Ngày hôm nay Lục Thanh đang ngồi trong văn phòng của mình vẽ bản vẽ, phân xưởng sản xuất xe Seiko có vài linh kiện đang cần thiết kế lại mới, trưởng phòng đã giao nhiệm vụ này cho Lục Thanh, độ khó về kỹ thuật của công việc này không cao, đối với Lục

Thanh mà nói thì dễ như ăn kẹo, rất thư thả chẳng mấy chốc mà đã hoàn thành rồi. Thời khắc này Lục Thanh vừa buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, buông thước và bút trong tay xuống bàn, ngẫm nghĩ về việc chiều nay sau khi tan làm sẽ đến hiệu sách Tân Hoa dạo vài vòng, xem xem có sách tu luyện khí công hay sách dịch của Phật giáo, Đạo giáo nào mới được nhập về hay không, cũng đã lâu Lục Thanh chưa đến tiệm sách dạo chơi.

Trong lúc đang nghĩ ngợi miên man, cửa phòng làm việc “phanh” một tiếng bị đẩy mở ra, có một người đang tức giận bùng bùng xông vào, ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Lục Thanh.

Lục Thanh ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Lưu Kiếm Phong, khuôn mặt hầm hầm, có vẻ rất tức giận, liền hỏi: “Kiếm Phong, đã xảy ra chuyện gì? Sao lại khiến cậu tức đến thế này?” Lưu Kiếm Phong rút chông bản vẽ trong tay xuống bàn của Lục Thanh, tức giận nói: “Bà nó, việc này tôi không làm nữa!”

Lưu Kiếm Phong vốn là kỹ thuật viên xưởng dập của nhà máy cơ khí, phụ trách mảng kỹ thuật của việc dập và lắp ráp linh kiện với nhau, hôm nay bản vẽ cậu ta giao cho nhóm làm việc đã được đánh dấu hết sức cẩn thận rõ ràng, bản thân còn đặc biệt dặn dò hai vị tổ trưởng về những yêu cầu kỹ thuật của lô phối kiện này, kết quả phối kiện của hai nhóm này làm vẫn bị sai, toàn bộ lô linh kiện này phải bỏ, giám đốc nhà máy nổi trận lôi đình, nói rằng đó là trách nhiệm của Lưu Kiếm Phong, trước mặt rất nhiều nhân viên trong xưởng, lớn tiếng khiển trách thái độ làm việc của Lưu Kiếm Phong không nghiêm túc, lại còn muốn trừ tiền thưởng của cậu ta. Lưu Kiếm Phong nén giận, ôm một bụng tức

giận, đợi đến khi cuộc họp xong giải tán, liền chạy ngay đến chỗ người bạn học cũ mà phát tiết.

Lục Thanh nhìn bộ dạng giận dữ mắng chửi không ngừng của Lưu Kiếm Phong, im lặng không nói.

Lục Thanh quá hiểu Lưu Kiếm Phong, Lưu Kiếm Phong được sinh ra ở vùng nông thôn tỉnh An Huy, trong nhà có ba anh em, Lưu Kiếm Phong là lão tam, là đứa con bảo bối của cha mẹ. Ba anh em nhà họ Lưu rất xuất sắc, đều đỗ đại học, đây là sự việc rất xuất sắc ở vùng nông thôn quê hương của Lưu Kiếm Phong, thế nhưng vì gia cảnh bần hàn, không có tiền cho con học đại học, ba anh em họ buồn bã khóc suốt mướt. Cuối cùng, người mẹ nói rằng, nhà họ Lưu kiếp này đã nghèo đến đây rồi, không thể để các con mình tiếp tục chịu cái khổ này nữa, giờ có cơ hội thoát khỏi cảnh làm nông vất vả, dù thế nào đi nữa, dù có phải đập nồi lấy sắt bán cũng phải cho các con được đi học, nếu không các con sau này chẳng phải sẽ oán cha mẹ chúng cả đời hay sao. Thế là hai vợ chồng già chạy vạy thân bằng quyến thuộc khắp nơi, bằng mọi giá cũng đã vay mượn được ít tiền, lại còn đến chính quyền thị trấn vay được một khoản, mới đủ cho ba anh em Lưu gia được đến trường.

Thành tích của Lưu Kiếm Phong ở đại học khá bình thường, sinh hoạt vô cùng tần tiện, các bạn học đều nói sự tần tiện của cậu ấy đã đến mức tự ngược đãi bản thân, trong bát cơm của cậu ấy trước giờ chỉ toàn rau xanh chứ không hề có thịt, quần áo từ năm nhất đến tận năm tư chưa từng mua mới, các kỳ nghỉ cũng không thấy về nhà, toàn bộ đều là ở lại trường làm công dành tiền đi học, kiếm được ít tiền lẻ cũng là để kéo dài cảnh khốn khó giật gấu vá vai của Lưu Kiếm Phong. Hoàn

cảnh kinh tế khó khăn khiến tinh thần Lưu Kiếm Phong trở nên vô cùng nhạy cảm và tự ti, sự tự tôn thái quá của cậu ấy là từ sự tự ti quá độ được phát triển đến mức gần như có dấu hiệu của thần kinh rối loạn, thích làm việc độc lập, tính cách cực đoan, trừ sinh hoạt học tập thông thường, Lưu Kiếm Phong gần như không có sự giao lưu trò chuyện nào với các bạn cùng lớp

Lưu Kiếm Phong từng thề với trời rằng, sau khi tốt nghiệp nhất định phải công thành danh toại, khiến bản thân nở mày nở mặt.

Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt, Lục Thanh thời đại học là một cán bộ rất năng nổ, thành tích học tập thuộc hàng đầu, năm nào cũng lấy được học bổng hạng nhất. Tuy là điều kiện kinh tế của gia đình Lục Thanh so với các bạn trong lớp cũng không phải giàu có gì, tầng lớp trung lưu, coi như không phải lo chuyện ăn mặc, Lục Thanh thời đại học có thể nói là phong quang vô cùng, hào hoa rục rỡ, so với hoàn cảnh của Lưu Kiếm Phong đúng rõ là trái ngược hoàn toàn. Năm đó, mỗi khi Lưu Kiếm Phong nhìn thấy Lục Thanh, cậu chàng thường than ngắn thở dài ông trời bất công, cũng là người với nhau mà sao lại khác biệt đến vậy? Chẳng qua là, hai năm cuối đại học Lục Thanh bị chấp mê vào tu luyện khí công, cuối cùng phát triển đến mức muốn xuất gia làm hòa thượng, điều này Lưu Kiếm Phong thật không ngờ tới. Cũng khiến Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong không ngờ đến là, hai người bạn cùng lớp vốn dĩ chỉ dừng lại ở mức xã giao nhàn nhạt, thế mà sau khi tốt nghiệp lại đồng thời được phân về cùng một đơn vị. Thật đúng là

tạo hóa trên người, hay duyên phận sắp đặt, ai có thể nói rõ được đây?

Được phân đến một môi trường mới hoàn toàn xa lạ, như tinh tú cùng thấp sáng, Lục Thanh vì thế cũng dần bước vào thế giới nội tâm của Lưu Kiếm Phong, hiểu được hiện thực cuộc sống của một kiểu người hoàn toàn khác mình, cũng liễu giải được nguồn căn nguyên trong nội tâm dẫn đến trùng trùng những hành vi khác thường của Lưu Kiếm Phong thời đại học. Lục Thanh thường khuyên Lưu Kiếm Phong nên xem nhẹ những danh lợi thế gian, nên sống thoát tục một tí, nhưng Lưu Kiếm Phong không thể buông được, mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời của Lưu Kiếm Phong là muốn hơn người, công thành danh toại. Tuy thế nhưng Lưu Kiếm Phong cũng đang tu luyện khí công, “Chân khí vận hành pháp” cũng đã luyện được vài năm rồi, “tu luyện”, có lẽ cũng là một giấc mơ khác của Lưu Kiếm Phong. Nhưng ở giai đoạn hiện tại vẫn đặt công danh lợi lộc của thế gian làm mục tiêu hàng đầu, còn tu luyện khí công vẫn chỉ là một phương pháp để Lưu Kiếm Phong có được một cơ thể khỏe mạnh cường tráng mà thôi. Muốn sự nghiệp có thành tựu, muốn công thành danh toại, cơ thể này chẳng phải chính là cơ sở vốn liếng quan trọng nhất hay sao? Lưu Kiếm Phong cần một thể lực tráng kiện để đạt được mục tiêu kiến công lập nghiệp ở xã hội này.

Đây chính là mục đích luyện khí công của Lưu Kiếm Phong, hoàn toàn khác với mục đích tu luyện của Lục Thanh.

Lục Thanh cũng nhìn thấy sự khác biệt giữa Lưu Kiếm Phong và bản thân mình, Lưu Kiếm Phong sử

dụng khí công như một phương tiện để đạt được lợi ích hiện thực, còn Lục Thanh thì khác hẳn, Lục Thanh xem khí công là một phương thức để tu luyện viên mãn, là một mục đích phi lợi ích thế tục, đó là sự khác biệt căn bản trong tu luyện của hai người, sự khác biệt về bản chất.

Cuộc sống của Lưu Kiếm Phong trong mắt Lục Thanh vô cùng khổ sở, tính cách cực đoan và lòng tự tôn thái quá của Lưu Kiếm Phong, khiến cậu ấy gặp trùng trùng chướng ngại trong công việc, hễ động tí là lại phát sinh tranh chấp với đồng nghiệp, Lưu Kiếm Phong lại thường hay nổi trận lôi đình, máu huyết sục sôi. Hơn nữa, Lưu Kiếm Phong lại thường oán trách ông trời không công bằng, phân anh ta đến một thị trấn miền núi lạc hậu thế này, năng suất đơn vị kém, đồng lương thì ít ỏi, nếu cứ tiếp tục thế này thì biết khi nào mới có thể xuất chúng hơn người đây? Vào buổi đêm bình yên nơi phố thị của huyện nhỏ, Lưu Kiếm Phong thường hay uống rượu để rồi khí hận xông thẳng trời cao, hễ động chút là lại chạy đến chỗ Lục Thanh tố khổ, chung quy thì, Lục Thanh cũng là vượt khỏi các truy cầu thế tục, có phong phạm bình tĩnh như nước của một người tu đạo, điều này lại khiến nội tâm Lưu Kiếm Phong thấy an toàn, khiến cậu ta tạm thời thoát khỏi tình cảnh tâm phiền ý loạn. Nói thật lòng thì, Lưu Kiếm Phong thích nói chuyện cùng Lục Thanh, tâm thái bình hòa của Lục Thanh khiến cậu ta cảm thấy an toàn, hoặc có thể là, “tu đạo” mới đúng là mơ ước thật sự bị che giấu sâu tận trong tim của Lưu Kiếm Phong, vừa thấy Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong tựa hồ như đã nhìn thấy một bản thân khác vậy.

Hiện giờ, Lưu Kiếm Phong lại chạy đến chỗ Lục Thanh để tổ khổ.

Lục Thanh cũng không khuyên can, tĩnh tĩnh đợi cho oán khí trong lòng của Lưu Kiếm Phong được phát tiết ra hết, chàng biết rằng, với tâm trạng rối bời của Lưu Kiếm Phong hiện tại, nói gì với cậu ấy cũng bằng không, trừ phi tự cậu ta gỡ bỏ những nút thắt ấy bình tĩnh trở lại, tâm thái bình ổn rồi, lúc đó Lưu Kiếm Phong mới có thể nghe được. Chẳng qua, đợi đến khi Lưu Kiếm Phong bình tĩnh lại, những mâu thuẫn kia cũng không cần Lục Thanh phân tích khuyên giải nữa, Lưu Kiếm Phong là một người thông minh như vậy, sao lại không nhìn rõ đầu đuôi sự việc được, sao lại không tìm được cách giải quyết tốt nhất chứ?

Thấy Lưu Kiếm Phong đã trấn tĩnh, Lục Thanh không bàn về những mâu thuẫn trong công việc kia nữa, Lục Thanh hỏi: “Kiếm Phong, chân khí vận hành pháp của cậu luyện thế nào rồi? Hẳn là đã đến cảnh giới thông đại chu thiên rồi chứ?”

Lưu Kiếm Phong cười khổ, mặt mày rầu rĩ nói: “Nào có chứ, đạo này công việc mâu thuẫn, đồng nghiệp nghi kị nhau, khiến tôi sút đầu mẻ trán, như trong một mớ bòng bong, hễ ngồi xuống thì lại nghĩ ngợi lung tung, căn bản không tĩnh lại được, không cách nào luyện công, hiện tại tiểu chu thiên của tôi còn động không nổi, còn nói gì đến đại chu thiên!”

“Còn cậu thì sao? Lục Thanh, Liên Hoa công ở Nga Mi Sơn của cậu luyện đến trình độ nào rồi?” Lưu Kiếm Phong hỏi lại.

Lục Thanh thở dài, có chút buồn bã, nói: “Từ sau lần Bạch Phi nhìn thấy nguyên thần của mình, tôi cảm

thấy công lực bản thân mình rất khó đề cao thêm nữa, đến tận hiện giờ cũng không có tiến bộ rõ ràng nào. Tôi nghĩ, có thể nguyên do là do tôi thật sự chưa được sư phụ cao công phu chân truyền, nếu cứ tiếp tục tu luyện như vậy, e rằng cả đời cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này mà thôi, vì thế, Kiếm Phong, tôi vẫn muốn đi một chuyến, đến Chiêu Giác tự ở Thành Đô xuất gia và chuyên nhất tu luyện Phật Pháp, cậu thấy thế nào?”

Lưu Kiếm Phong trầm mặc hồi lâu, rồi gật đầu tán đồng.

Lưu Kiếm Phong biết rõ, Lục Thanh không giống bản thân mình, không giống phần lớn người trên thế giới này, người như Lục Thanh, vốn chủ định chỉ là khách qua đường nơi hồng trần nhiều như vậy, chủ định là lữ khách trên con đường tu Phật, tu Đạo được kể trong truyền thuyết. “Xuất gia” với Lục Thanh thì chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nếu đã quyết định xong phương hướng, thì hành động nhanh còn hơn trì hoãn, miễn cho lãng phí thời gian. Lưu Kiếm Phong nhận định như thế.

Lưu Kiếm Phong ngẩng đầu, cẩn thận tỉ mỉ quan sát một Lục Thanh dường như đã siêu thoát khỏi con người thế tục bụi trần này, đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt của Lục Thanh ngập tràn khí đen, khiến khuôn mặt vốn hồng quang nhuận sắc trước kia của Lục Thanh bây giờ trông thấy vô cùng tiêu tụy, Lưu Kiếm Phong hỏi: “Lục Thanh, cậu có phải lại đi trị bệnh cho người ta phải không?” Trong ấn tượng của Lưu Kiếm Phong, sau mỗi lần Lục Thanh dùng khí công đi trị bệnh, đều sẽ xuất hiện trạng thái thế này, lần này cũng giống như thế.

Lục Thanh gật đầu thừa nhận.

Lưu Kiếm Phong không khỏi có chút bực bội, nói: “Khuyên cậu không biết bao nhiêu lần, đừng trị bệnh cho người ta nữa, chút công lực nhỏ nhoi của cậu trị không được mấy lần thì sẽ cạn năng lượng, cậu chính là ‘Bồ Tát bùn qua sông, tự mình còn khó giữ’, tự xem bộ dạng bây giờ của cậu xem, sẽ có ngày trị bệnh cho người ta không xong, bản thân lại trở thành cái túi bệnh!”

Lục Thanh lại gật đầu, đúng thật là, lần này người ta cầu chàng trị cho một người bại liệt ở thôn Tam Cô, trong lúc Lục Thanh đang trị liệu, cảm nhận được khí bệnh của người này quá mức hung mãnh, công lực bản thân không áp chế nổi nó, tuy là sau đó đã tạm thời bị đẩy lùi được khí bệnh, nhưng Lục Thanh lại cảm thấy mệt mỏi rã rời chưa từng có. Hiện giờ nghe Lưu Kiếm Phong nói như vậy, Lục Thanh cũng có chút sợ hãi, lẽ nào lại giống như những gì Lưu Kiếm Phong nói, trị không được cho người ta, lại tự kéo chính mình xuống, thật quá nguy hiểm. Lục Thanh nghĩ, hôm nay sau khi tan làm, chàng sẽ ghé qua nhà người đó và từ chối không trị nữa.

Đang ngẫm nghĩ, Lưu Kiếm Phong lại hỏi: “Lục Thanh, cuốn ‘Pháp Luân Công Trung Quốc’ của cậu có còn đó chứ, cho tôi mượn xem chút, gần đây tâm tình tôi rất dễ nổi nóng, ‘Chân khí vận hành Pháp’ cũng không luyện tiếp được nữa, ‘Pháp Luân Công Trung Quốc’ của Sư phụ Lý lại là một cuốn sách rất hay, tôi cảm thấy đọc cuốn sách này thì những phiền não kia có thể sẽ giảm bớt đi nhiều”.

Lục Thanh tiếc nuối nói: “Thật không may, một năm trước tôi đã tặng cuốn sách đó cho người ta mất rồi, hiện giờ cậu lại không xem được rồi”.

Lưu Kiếm Phong rất khó chịu, mấy ngày nay mọi việc đều không thuận lợi, đến cái mong muốn nhỏ nhoi là đọc một cuốn sách cũng không xong, xem ra mình thực sự đang gặp vận xui rồi đây.

Lục Thanh cười nói: “Không cần phiền muộn, tôi sẽ lập tức chuyển tiền cho tiệm sách khí công, để họ gửi sách đến là được”.

Tạp chí “Khí công Trung Quốc” mà Lục Thanh đặt định kì có rất nhiều quảng cáo về tiệm sách khí công, Pháp Luân Công, là môn khí công nóng nhất trong giới khí công hiện nay, rất dễ để tìm và đặt mua cuốn sách “Pháp Luân Công Trung Quốc” tại bất kỳ tiệm sách nào. Hôm qua, Lục Thanh đã xem qua cẩn thận danh mục đặt hàng từ những tiệm sách khí công này, thấy rằng trong danh mục kinh sách Pháp Luân Công không biết tự khi nào đã xuất hiện thêm một cuốn “Chuyển Pháp Luân”, không biết rằng “Chuyển Pháp Luân” là cuốn sách thế nào, chỉ là, Lục Thanh cảm thấy điều này không có quan hệ gì với mình, chàng ta đã quyết định đến chùa Chiêu Giác chuyên tu Mật tông của Hoàng giáo, còn khí công, dù sao giảng tới giảng lui cũng chỉ thế thôi, không đọc cũng được. Thế nhưng, chúng Thần trong vô lượng các thế giới nơi Pháp Giới to lớn mênh mông bên trên đều biết rằng, Lục Thanh đã được định sẵn để đọc bộ Đại Pháp này, chàng với hết thấy những sinh mệnh vĩ đại được giảng sinh vào thời đại này, cũng đều là vì bộ Pháp này giảng sinh đến thế gian thập ác này đây, những sinh mệnh ấy nếu thật sự lỡ mất cơ duyên cùng

Đại Pháp, thì tồn tại của họ đối với chính bản thân họ, đối với toàn bộ vũ trụ của họ mà nói: hết thảy đều trở nên vô nghĩa!

Ánh mặt trời tháng tư rực rỡ, tâm tình của Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong không biết vì sao đồng thời trở nên vui vẻ, tiếng cười không dứt, có lẽ, là nơi bản nguyên sinh mệnh của họ sớm đã biết, Đại Pháp vũ trụ mà họ đã chờ đợi trong vô số vô số những kỷ nguyên xa xôi cuối cùng đã đến, khi bộ Phật Pháp vĩ đại này triển hiện trước mắt những sinh mệnh vĩ đại có thể ước trên thân này, thì vận mệnh của họ cũng từ đó bắt đầu thay đổi.

Phần 8: Đại Lợi Đình – Pháp Luân chuyển

Tháng 5 năm 1996, đầu hạ, khi ánh tịch dương hạ về Tây.

Trời đêm đầu hạ, thật trắng lệt mà thần kỳ, sao giăng ngập trời, từng hạt từng hạt như kim cương, chạm khắc trên bầu trời xanh đen thăm thẳm, lấp lánh thứ ánh sáng huyền bí, mà người trên mặt đất lại chẳng đoái hoài đến sự huyền diệu và trang nghiêm của thương khung vĩ đại ấy. Ôi con người thế gian, vĩnh viễn đều đang đuổi theo công danh lợi lộc hư ảo mù mịt, vĩnh viễn trầm luân mê loạn trong thất tình lục dục như nhớp, chẳng lúc nào dừng lại. Một bầu trời đêm trắng lệt đẹp đẽ nhường ấy, thế mà người ta lại bận vùi thân diễn theo cảnh hỷ nộ ai lạc, yêu hận tình thù, không một ai có thể cảm nhận được, không một ai có thể thấu hiểu được sự từ bi bao la cùng với ân điển vô bờ trong trái tim của thương khung vũ trụ đầy vĩ đại.

Dưới bầu trời sao thôn Tam Cô thật an tường và tĩnh lặng, ký túc xá của Lục Thanh nằm ở đầu Bắc của thôn ngay bên ngoài ký túc xá đội xe của nhà máy cơ khí. Đó là một tòa nhà hai tầng kiểu cũ, vốn dĩ chuyên dùng để cung cấp chỗ ở cho những nhân viên độc thân trẻ tuổi của đội xe, do xưởng cơ giới kinh doanh không tốt, hiệu suất năm sau không bằng năm trước, hầu như những sinh viên trẻ năm đó được phân công vào xưởng cơ giới cơ hồ đều nghỉ việc. Tòa ký túc xá hai tầng lớn vậy đã bị bỏ hoang, chỉ còn vài hộ gia đình cư trú, rất yên tĩnh, nhưng đối với Lục Thanh mà nói thì đây lại là nơi thanh tịnh cực tốt cho tu luyện, căn phòng thứ ba ở phía Tây của tầng hai, chính là nơi ở của Lục Thanh.

Tinh quang như vũ.

Thương khung vô ngôn.

Đại địa trầm tịch.

(Sao giăng như mưa

Thương Khung lặng tiếng

Đại địa tĩnh mịch)

Lúc này, hai tay Lục Thanh đang nâng cuốn “Chuyển Pháp Luân” sáng ánh vàng kim, đứng trước cửa sổ, ngược nhìn lên không trung rộng lớn, lệ từng hàng rơi, tràn ngập lòng biết ơn vô hạn.

Hai tuần trước, Lục Thanh nhận được cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” do tiệm sách Khí công gửi đến, đó là Lục Thanh đặc biệt mua cho Lưu Kiếm Phong. Lục Thanh mở kiện hàng, phát hiện thấy cuốn sách này so với cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” mà chàng đã mua từ mấy năm trước không giống nhau, cuốn sách này là “Pháp Luân Công Trung Quốc” (bản hiệu chỉnh). Khi Lục Thanh lật mở “Pháp Luân Công Trung Quốc”

(bản hiệu chỉnh) xem, vô cùng chấn động, bản hiệu chỉnh này so với bản cũ, hiển nhiên có sự khác biệt rất lớn về tầng thứ luận thuật. Trong bản hiệu chỉnh bàn đến rất nhiều vấn đề, như những luận thuật về thiên mục, công năng và công lực, trị bệnh bằng khí công và trị bệnh ở bệnh viện, chính pháp và tà pháp, v.v. khiến Lục Thanh cảm thấy hết sức mới mẻ, nhập tâm từng câu từng chữ, trong chốc lát đã có thể phá giải hết thảy rất nhiều những khúc mắc mà Lục Thanh gặp phải trong tu luyện khí công nhiều năm qua, làm cho Lục Thanh phấn khích muôn phần.

Lục Thanh chú ý thấy rằng, ngày xuất bản “Pháp Luân Công Trung Quốc” (bản hiệu chỉnh) là tháng 10 năm 1993, trong khi “Pháp Luân Công Trung Quốc” bản cũ là tháng 4 năm 1993, chỉ cách nhau gần nửa năm. Lục Thanh tốt nghiệp đại học, được phân công đến thị trấn nhỏ này, vừa đúng là tháng 9 năm 1993, Lục Thanh tu luyện Pháp Luân Công cũng đúng vào thời gian đó, nhưng lại mua cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” bản cũ, nếu chậm lại khoảng một tháng, có lẽ Lục Thanh sẽ mua được cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” (bản hiệu chỉnh) này. Lục Thanh tin, bản thân mình khi đọc cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc” (bản hiệu chỉnh), chàng đã sớm hạ quyết tâm tu luyện Pháp Luân Công đến cùng, con đường tu luyện trong mấy năm nay cũng không cần cực khổ thế này, thật đúng là thiên ý trêu người mà!

Tiếp đó, Lục Thanh đã đặt mua ngay thêm cuốn sách “Chuyển Pháp Luân” từ Tiệm sách Khí công.

Cũng vì việc Lưu Kiếm Phong hỏi mượn Lục Thanh cuốn “Pháp Luân Công Trung Quốc”, mà khiến Lục

Thanh sau hai năm rời xa Pháp Luân Công, cuối cùng chàng cũng đã tìm thấy lại Phật Pháp vĩ đại mà chúng Thần khắc khoải chờ đợi trong ức vạn năm – “Chuyển Pháp Luân”. Lục Thanh chăm chú đọc “Chuyển Pháp Luân”, ánh mắt không rời khỏi trang sách dù chỉ một khắc, chàng cảm thấy mọi bộ phận trên cơ thể mình từ trên xuống dưới đều đang xoay chuyển, vô cùng huyền diệu, ánh sáng chân lý của Pháp Luân Đại Pháp đi đến đâu, những khúc mắc và nghi hoặc liền giống như băng tuyết tan chảy, biến mất vô ảnh vô tung. Tâm hồn Lục Thanh nhất thời trở nên trống rỗng, rõ ràng, rung động vô hạn, trong thời khắc này, Lục Thanh chợt hiểu ra, mấy năm nay, điều bản thân vẫn khổ sở tìm kiếm, lại chính là bộ Pháp Luân Đại Pháp vĩ đại này, nhất thời, từng chuyện lớn nhỏ trong quá khứ hiện lên mãnh liệt trong tâm trí, làm sao chàng có thể không rơi lệ cho được? Làm sao mà chàng không ngửa mặt lên trời bày tỏ sự biết ơn vô hạn đây?

Đọc xong “Chuyển Pháp Luân”, Lục Thanh quyết định từ nay về sau sẽ chuyên nhất tu luyện Pháp Luân Đại Pháp.

Sáng ngày hôm kia sau khi tan làm đã xảy ra một chuyện, Lục Thanh đeo cuốn “Chuyển Pháp Luân” trước ngực, đạp xe trở về thôn Tam Cô, trong đầu chàng ngập tràn cơ man các nội dung giảng Pháp trong cuốn “Chuyển Pháp Luân” của Sư phụ Lý, hoàn toàn không chú ý đến xe cộ trên đường. Khi đến ngã ba đường chuẩn bị rẽ trái vào hướng thôn Tam Cô, thì một chiếc ô tô nhỏ lao từ đằng sau tới, tài xế thấy có người băng qua đường, nhanh chóng thắng gấp, chỉ nghe một tiếng “két” kéo dài, chiếc xe đã để lại một vết bánh xe đen sì

trên mặt đường, dừng lại ngay sát bánh xe đạp của Lục Thanh. Trong đầu Lục Thanh đang mãi suy ngẫm về Pháp mà Sư phụ giảng, thì cảm thấy có ai đó kéo xe đạp của mình lùi về sau, tiếng còi ô tô inh ỏi bên tai, quay đầu nhìn, thì thấy một chiếc ô tô phóng tới rồi dừng ngay sát bánh xe đạp của mình. Tài xế của chiếc xe nhỏ ấy bước xuống, vô cùng tức giận, trở vào Lục Thanh quát to: “Không cần mạng nữa à! Đi đường không biết nhìn sao!” Lục Thanh lúc này mới sực tỉnh, ô, mình đã chặn đường của ông ấy, Lục Thanh vội vàng rồi rít xin lỗi tài xế, người ngồi trong xe cũng khuyên tài xế, nói: “Không sao là may rồi, bỏ đi”. Tài xế ô tô mắng mắng mấy câu rồi lái xe rời đi.

Khi chiếc xe nhỏ đi xa, Lục Thanh cẩn thận kiểm tra xe đạp của mình, phát hiện bánh sau đã bị tông đến biến dạng hoàn toàn, căn bản không thể chạy tiếp được nữa, chỉ có thể thay chiếc bánh mới mà thôi, phải tốn bao nhiêu tiền nữa đây. Lục Thanh vỗ vỗ chiếc xe đạp cũ đã rụng răng của mình, tự trào phúng: “Tốn tiền tiêu tai, cũ không đi, mới sẽ không đến, không sao, đều tốt cả”. Lục Thanh vui vẻ vác chiếc xe đi bộ về hướng thôn Tam Cô, niềm hạnh phúc đặc được Pháp trong tim chàng không vì tí chuyện nhỏ này mà vơi đi chút nào. Vào buổi trưa, Lục Thanh tiếp tục đọc “Chuyển Pháp Luân”, khi đọc mục “Sư phụ cấp gì cho học viên” trong bài giảng thứ ba, Lục Thanh mới đột nhiên hiểu rằng: “Ồ, thì ra là Sư phụ Lý đang bảo hộ mình rồi!”

Ngày hôm qua Lục Thanh đã xếp các loại tạp chí và sách khí công (bao gồm cả sách Liên Hoa Công của Nga Mi Sơn) thành chồng rồi thiêu hủy sạch sẽ toàn bộ, từ trong ngọn lửa ngùn ngụt kia bay ra các loại mùi

hôi của cáo, rắn, chồn. Lục Thanh thậm chí còn nhìn thấy, khi chàng đốt những sách tạp loạn này, cáo, chồn, quỳ, rắn, không ngừng gào rú, chạy trốn, sau đó hóa thành vô số làn khói đen, tiêu biến vào không gian vũ trụ bao la.

Tuy nhiên, đối diện với những kinh thư Mật tông mà chàng mang từ chùa Chiêu Giác về, còn có kinh sách của Phật giáo, Đạo giáo và Cơ đốc giáo, Lục Thanh cảm thấy khó xử, nên giải quyết những thứ đồ này thế nào đây? Nếu thiêu hủy như những cuốn sách khí công tạp loạn kia, dường như không ổn thỏa lắm, dù gì thì đây cũng là những kinh điển Phật, Đạo, Thần trước kia đã lưu lại, Sư phụ không nói rằng chúng là tà pháp, nhưng giữ những kinh sách tôn giáo này trong ký túc xá cũng càng không thỏa đáng, Sư phụ đã nhiều lần giảng rằng, tu luyện phải chuyên nhất, không thể đạp chân trên hai thuyền, giữ kinh điển của các pháp môn khác trong ký túc xá hiển nhiên là một loại can nhiễu rất lớn. Lục Thanh suy đi tính lại, cuối cùng quyết định gửi những kinh điển tôn giáo này đến nơi mà chúng thuộc về. Hôm nay, chàng vác một chõng lớn kinh thư tôn giáo chạy vòng quanh thị trấn, Phật giáo thì gửi vào chùa, Đạo giáo thì gửi đến Đạo quán, Cơ đốc giáo thì mang đến Nhà thờ, cho đến khi gửi hết tất cả mới thôi.

Hiện tại ký túc xá của Lục Thanh đã được thanh lý hết sức sạch sẽ, không còn bất cứ món đồ nào của pháp môn khác nữa, càng không còn những cuốn sách khí công tạp loạn, kể cả nơi vách tường vốn treo những pháp tượng của Tây Phương Tam Thánh cùng Địa Tạng Bồ Tát, cũng đã được thay bằng bức Đồ hình Pháp Luân có diện tích một mét vuông, đây là do Lục Thanh đặc

biệt mua giấy và bút màu, án chiếu theo đồ hình Pháp Luân trên trang bìa “Chuyển Pháp Luân”, phóng to tỷ lệ, tự mình cẩn thận tỉ mỉ vẽ ra, màu sắc tươi sáng, sống động như thật. Lục Thanh có một cảm giác mơ hồ rằng trong ký túc xá này, tựa như có ánh sáng xoay chuyển, trường năng lượng rất thuần chính, từ bi mà mạnh mẽ.

Tinh tú sáng lạn, gió đêm nhẹ lướt qua mặt, đây là một đêm tuyệt đẹp.

Trái tim Lục Thanh chọt mềm đi, song bàn ngồi xếp trên bồ đoàn, bắt đầu luyện công, chính là bài công pháp thứ năm trong Đại Viên Mãn Pháp: “Thần thông gia trì Pháp”. Đây là bài tĩnh công tu luyện của Pháp Luân Đại Pháp, Lục Thanh thần thái đoan chính tường hòa, tạp niệm dần dần biến mất, dần dần nhập tĩnh, tiến nhập vào cảnh giới tĩnh công mỹ diệu và thù thắng chỉ có ở Pháp Luân Đại Pháp.

Chỉ thấy rằng con mắt trần thịt của người thường không thể thấy những điều đang xảy ra ở tại cùng một lúc cùng một chỗ, một Pháp Luân khổng lồ đang xoay chuyển nơi bầu trời phía trên ký túc xá của Lục Thanh, uy nghiêm chậm chậm chuyển động, phóng phủ xuống một màn hồng quang, hoàn toàn bao phủ căn phòng Lục Thanh vào trong, đây chính là trường năng lượng bảo hộ đặc biệt chỉ có ở Pháp Luân Đại Pháp, bảo hộ người tu luyện không bị ngoại tà xâm nhiễu.

Pháp Luân khổng lồ lần lượt hoán đổi màu sắc, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, hữu sắc và vô sắc lần lượt chiếu xạ, lồng sáng bảo hộ sáng đỏ rực rỡ, thần thánh vô tỷ. Những uy đức và thù thắng chỉ có ở trường năng lượng của Pháp Luân Đại Pháp lập tức kinh động đến tất cả Thần, gồm cả tinh linh, yêu quỷ và cả những

người tu luyện có thành tựu nơi thị trấn nhỏ miền núi này, tất cả những sinh vật có linh tính đều cảm nhận được nơi đầu Bắc của thôn Tam Cô này có một trường năng lượng mạnh mẽ xuất hiện. Đột nhiên, trùng trùng các sinh mệnh linh dị lần lượt tập trung đến đầu phía Bắc thôn Tam Cô, muốn xem người tu luyện Đại Pháp đầu tiên ở nơi thị trấn nhỏ này.

Pháp Luân nhất xuất chấn thiên địa, uy đức hiển hách kinh quỷ thần.

Tận mắt chứng kiến sự thù thắng trang nghiêm của trường năng lượng Đại Pháp, muôn vật sinh linh đều chấn động vô hạn, không thể không hành lễ, nhưng có một bộ phận những hung Thần có pháp lực dũng mãnh thấy bất phục, không phục vì một người tầm thường nhỏ bé như Lục Thanh dựa vào đâu lại có thể đắc được Pháp Luân thù thắng như thế, họ quyết định Đại Pháp thần kỳ trong truyền thuyết này cùng người tu luyện kia phải bị khảo nghiệm.

Chúng Thần động một niệm, mà trời khuynh đất đảo!

Chỉ thấy nơi bầu trời thăm thẳm đằng xa bắt đầu nổi gió, mây đen ùn ùn kéo đến, sấm vang chớp giạt, đất trời run rẩy, rừng cây xào xạc, trong phạm vi 5 km thôn Tam Cô, sét đánh chói lòa, sấm đánh ầm ầm, dọa đến nhà nhà nơi thôn Tam Cô lần lượt đóng cửa cài then, ngắt nguồn điện, để phòng sét đánh, người lớn trẻ nhỏ đều im hơi lặng tiếng, một sự sợ hãi vô hình bao trùm. Người dân thôn Tam Cô chưa bao giờ nhìn thấy sấm sét rợp trời như thế, trời muốn sụp, đất muốn nứt, người muốn chết mà tiểu thuyết hay miêu tả. Sau đó, “Tiểu thành văn báo” đã đưa tin, nói rằng ngoại ô

thôn Tam Cô bị một trận giông tố chưa từng có suốt trăm năm qua công kích, kéo dài tận 30 phút, may mắn là không có thương vong về người, đây thực sự là một kỳ tích trong lịch sử ngành khí tượng học.

Người dân thôn Tam Cô không hề thấy rằng, trung tâm trận sét này chính là ngay trước ký túc xá của đội xe xưởng cơ giới tại đầu Bắc thôn, tia sét như con rắn dài, tiếng sét ầm ầm như núi lở, dường như muốn đánh nát tòa nhà cũ hai tầng trong phút chốc, chúng Thần thấy rất rõ, lồng bảo hộ sáng đỏ rực rỡ ấy y nhiên sừng sững bất động, những tia sét điện đánh thẳng vào vầng sáng đỏ ấy, cũng như muối bỏ bể, bị hóa giải thành vô hình, hoàn toàn không còn chút tác dụng nào.

Lục Thanh vẫn ngồi chỉnh tề trong vầng sáng đỏ, toàn thân bất động, lồi đình vạn trượng ngoài kia cũng chỉ như gió thoảng bên tai mà thôi.

Chúng Thần ca ngợi không ngớt, hành lễ rồi rồi đi, sấm sét đột nhiên biến mất, mây đen tan, hiển lộ bầu trời xanh thẳm mênh mông như ngọc, tinh tú rợp giăng, trời đất tịch lặng, cứ như thể trận sấm sét vạn cân vừa rồi chưa hề xảy ra.

Rất lâu sau đó, Lục Thanh hợp thập xuất định, tháo song bàn, hai tay hợp thập trước bức đồ hình Pháp Luân lớn treo trên tường, Lục Thanh âm thầm phát nguyện: “Đệ tử Lục Thanh ngày hôm nay đắc Đại Pháp này, đời này không còn gì hối tiếc, trừ Đại Pháp này, Lục Thanh không mong cầu gì khác, nhất định tu luyện đến cùng, công thành viên mãn!” Đất trời yên ắng, dường như đang chăm chú tĩnh tĩnh lắng nghe lời tâm nguyện thành kính của người tu luyện trẻ tuổi ấy, đem lời thề ước nơi nhân gian ấy hóa thành từng làn gió nhẹ trôi,

truyền khắp thập phương đến mênh mông nơi chúng
Thần của thương khung vũ trụ rộng lớn.

Chương 2: Đại Đạo hành

Phần 1: Hai thánh đồng dưới Văn Phong Sơn

Tháng 5 năm 1997, lại vào đầu hè biển hoa rộ nở, cây cỏ xanh tươi.

Chàng trai trẻ Lục Thanh đã đắc Pháp tu luyện hơn một năm, sau khi đắc Pháp, Lục Thanh đã hồng Pháp cho Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng không biết bao nhiêu lần, chỉ cần mọi người có dịp ngồi lại cùng nhau, Lục Thanh đều không ngại phiền mà hết lòng khuyên nhủ những người bạn tốt của mình nhanh chóng tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, nói cho họ hiểu rằng Pháp Luân Đại Pháp chính là Đại Pháp tu luyện cao nhất, lớn nhất, cuối cùng nhất mà giới tu luyện khí công vẫn luôn truyền tai nhau, bây giờ không tu, thì đợi đến khi nào? Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng mỗi khi nghe lời khuyên chân thành của Lục Thanh đều thấy lòng rung động, nhưng chỉ cần họ chia tay nhau trở về với cuộc sống và công việc thường ngày của bản thân, thì lại quên mất chuyện tu luyện Đại Pháp trên chín tầng mây, Pháp mà Sư phụ Lý giảng nghe thì thấy rất có đạo lý, nhưng để mà thật sự làm được trong cuộc sống hiện thực này, quá là khó, họ cho rằng những lợi ích hiện thực này mới là thực thực tại tại, sờ được, thấy được, những yêu cầu của Thầy Lý họ thật sự không cách nào đạt đến được, nhưng kể cũng lạ, mỗi lần họ ở cùng với Lục Thanh, nghe Lục Thanh kể về trùng trùng những sự thù thắng của Pháp Luân

Đại Pháp, nói về trùng trùng Pháp lý trong Đại Pháp, mấy người Lưu Kiếm Phong đều không tự chủ mà sinh ra cảm giác khao khát trong tim, có tâm muốn tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, nhưng chỉ cần vừa về đến nhà thì lại quên mất.

Sự tình thế này, lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng Hồng Lăng đáng yêu đỏ mặt, rất ngại ngùng mà nói với Lục Thanh: “Trong sách của Sư phụ Lý giảng “Phật tính nhất xuất, chấn động thập phương thế giới”, chúng tôi cứ khi tu khi không thế này, trên thiên thượng không biết đã bị chấn động bao nhiêu lần rồi, Sư phụ Lý và các vị Thần, Phật trên trời, có lẽ sẽ không tin chúng tôi nữa chẳng? Tôi tự thấy hổ thẹn, không còn mặt mũi đối diện với Sư phụ Lý”.

Lục Thanh không biết làm thế nào, cũng chỉ có thể tùy kỳ tự nhiên, đành để họ tự lựa chọn vậy.

Trong thời gian một năm này, Lục Thanh ở trong trạng thái một mình thanh tu, ngoại trừ làm tốt công việc, thời gian rảnh đều dành để học Pháp luyện công, thời gian thảnh thơi thoi đưa, chớp mắt lại một năm qua đi. Trong tâm Lục Thanh vẫn luôn nghĩ, thành phố này tuy là không có phúc lớn, người dân ở đây không có phúc được tận tai nghe Sư phụ Lý mở lớp giảng Pháp, nhưng dù sao thì thị trấn miền núi nhỏ này cũng có đến 30, 40 vạn nhân khẩu, có lẽ cũng có những người hữu duyên đang tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Lục Thanh mong chờ một ngày nào đó có thể được tương ngộ cùng những vị đồng tu chưa biết mặt ấy, cùng nhau giao lưu thỏa thích những tâm đắc tu luyện, đó là chuyện hạnh phúc đến ngàn nào chứ, dù sao thì, trạng thái một mình

độc tu này, khiến Lục Thanh cảm thấy vô cùng cô đơn tịch mịch.

Hôm nay, A Đông ở bộ phận dập nói với Lục Thanh, mẹ anh, dì Lý lúc tập thể dục sáng ở công viên Văn Phong Sơn, nhìn thấy tại bãi cỏ phía nam gần cổng Nguyệt Hương Trai dường như có vài người đang tập Pháp Luân Công, A Đông cũng là bạn tốt của Lục Thanh, Lục Thanh đã sớm nhờ bạn bè mình giúp chàng để ý, xem xem nơi thị trấn nhỏ này có ai tập Pháp Luân Công không. A Đông vừa nghe mẹ nói, lập tức báo cho Lục Thanh, Lục Thanh vui mừng hớn hở, cao hứng đến nỗi cả đêm không ngủ, đến nằm mơ cũng mơ thấy mình đến công viên Văn Phong Sơn, trông thấy nơi cổng Nguyệt Hương Trai hoa sen nở đầy khắp nơi trên mặt đất, Pháp Luân xoay chuyển, nhìn thấy Pháp thân trang nghiêm của Sư phụ, đứng ở cổng Nguyệt Hương Trai nhìn chàng mỉm cười từ bi. Lục Thanh rung động, từ trong mộng choàng tỉnh, nhưng chỉ thấy ánh trăng nhàn nhạt ngoài song cửa, chỉ có tiếng côn trùng râm ran, kêu không ngừng, Lục Thanh thầm nghĩ đây nhất định là sự điểm hóa của Sư phụ, ở công viên Văn Phong Sơn nhất định có đồng môn của mình đang luyện công, Sư phụ là điểm hóa cho mình mau tới đó.

Thật không dễ để chờ đến cuối tuần, Lục Thanh 5 giờ thức giấc, dưới ánh trăng sáng bàng bạc, nhanh chóng đạp xe đến công viên Văn Phong Sơn.

Công viên Văn Phong Sơn nằm ở trung tâm thị trấn, bờ nam sông Kim Sa, là công viên cây xanh duy nhất của thị trấn nhỏ này, vì trồng nhiều cây phong, một khi đến mùa thu đến thì sắc phong đỏ phủ khắp ngọn núi, núi non trùng điệp phủ sương đỏ, dưới ánh tịch dương

chiếu rọi, biến hoán mỹ lệ, thật đúng tuyệt cảnh nhân gian, đúng là nơi có cảnh sắc đẹp nhất của thị trấn, tên “Vãn phong tịch chiếu” [1]. Khi Lục Thanh đạp xe từ ngoại ô thôn Tam Cô đến công viên Vãn Phong Sơn, sắc trời dần hửng sáng, ráng mây nhuộm đỏ phương đông, chỉ thấy Vãn Phong Sơn thật náo nhiệt, nào là múa kiếm, chạy bộ, tản bộ, tập thể dục, luyện khí công, đúng là một bức tranh đến công viên tập thể dục điển hình.

Lục Thanh không có tâm trạng ngắm cảnh, đạp xe thẳng đến cổng Nguyệt Hương Trai của Vãn Phong Sơn, chợt nghe tiếng nhạc luyện công ưu mỹ du dương, có khoảng mười mấy người đang luyện động công, đang luyện bài công pháp thứ nhất “Phật triển thiên thủ Pháp”. Lục Thanh mừng rỡ, cũng không lên tiếng, nhẹ nhàng bước ra phía sau, nhắm mắt, bắt đầu luyện công. Lục Thanh ở nhà đều là luyện công một mình, cũng không có âm nhạc luyện công và khẩu lệnh, nên không bắt kịp tiết tấu, cậu chàng Lục Thanh này dứt khoát không nghe nhạc nữa, tự luyện theo ý mình.

Một lúc sau, Lục Thanh nghe thấy bên tai một giọng nữ trung niên ôn tồn: “Chàng trai trẻ, cậu luyện sai rồi”, Lục Thanh mở mắt, chàng thấy một thím lớn tuổi cao cao gầy gầy, làn da trắng đang đứng trước mặt, khí chất tao nhã, mỉm cười tường hòa. Lục Thanh nhìn kỹ phía trước, phát hiện động tác của họ và các động tác ngày thường chàng ta vẫn luyện quả thật có nhiều chỗ khác nhau, tốc độ, tiết tấu, phương hướng động tác đều có chỗ khác. Thím ấy giúp Lục Thanh sửa lại mấy lần, phát hiện các động tác sai của Lục Thanh đã định hình, không thể trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể sửa lại được, vậy nên nói với Lục Thanh đợi sau khi

mọi người tập luyện xong thì sẽ dạy lại động tác từ đầu cho chàng, Lục Thanh gật đầu đồng ý.

Luyện công xong, mọi người nhìn chàng trai trẻ mới đến, đều rất vui vẻ, liền vây quanh, hỏi thăm, đa phần họ đều là những người già đã về hưu, người trẻ rất ít, khi gặp được đồng tu trẻ tuổi liền cảm thấy hoan hỷ. Lục Thanh cũng rất mừng rỡ, mọi người với nhau đều thấy vô cùng hòa hợp, không có chút cảm giác xa lạ nào, cứ như là mọi người vốn đã quen biết từ trước vậy. Vị thím trung niên trước đó rất nhiệt tình mời Lục Thanh đến nhà dùng bữa sáng, sau đó bà mở băng hình Sư phụ dạy công cho chàng xem. Động tác của Lục Thanh sai khá nhiều, buộc phải học lại toàn bộ, động tác của Lục Thanh là chiếu theo hình ảnh động tác trong sách, chưa từng xem băng hình dạy công của Sư phụ, vì thế vừa nghe đề xuất của vị thím này, chàng liền vui vẻ đồng ý. Mọi người đứng dậy thu dọn thảm tập, cười nói vui vẻ cùng nhau rời khỏi Văn Phong Sơn.

Người thím trung niên này tên là Chu Nghi Thanh, kỳ thực bà đã hơn 60 tuổi, mấy năm trước bà đã nghỉ hưu tại Viện Thiết kế Cục Công trình Thủy lợi, đi cùng Chu Nghi Thanh là chồng bà, ông Vương Kiến Dân, tướng mạo uy vũ, toát ra phong thái lãnh đạo, ông Vương vốn là phó cục trưởng Cục Thủy lợi, đã nghỉ hưu, đam mê tu luyện khí công, từng là phó hội trưởng của một hiệp hội khí công rất nổi tiếng nào đó, Chu Nghi Thanh ban đầu không luyện khí công, nhà bà vốn là một gia đình nhiều đời theo Cơ Đốc giáo, bản thân bà cũng mấy chục năm rất thành kính tin Cơ Đốc giáo. Cuối năm ngoái, con gái bà từ trên tỉnh lỵ về thăm nhà, có cầm theo sách “Chuyển Pháp Luân” cùng các loại sách và băng nhạc

luyện công, nói cha mẹ mình nhất định phải học Pháp Luân Đại Pháp. Sau khi Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân đọc Chuyển Pháp Luân, cảm thấy rằng đây là một cuốn kỳ thư chưa từng có về tu luyện, những đạo lý được giảng trong sách đều là những chân lý chân pháp mà chưa từng có ai có thể giảng ra một cách rõ ràng như vậy, thế là hai vợ chồng già đã buông bỏ nào là tín ngưỡng và khí công ban đầu, tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Ban đầu, họ luyện công trong hoa viên khu dân cư Cục Thủy lợi, sau đó họ thấy rằng, một công pháp tốt như thế này nên có nhiều người hữu duyên hơn đến học, vậy nên hai tháng trước hai vợ chồng đã bắt đầu tự khởi phát luyện công ở công viên Văn Phong Sơn, có người đến hỏi muốn học, sẽ tình nguyện dạy động tác, tình nguyện tặng tài liệu cho học viên mới, kết quả là từng đôi, từng tốp những người hữu duyên lần lượt đến, hiện tại Văn Phong Sơn có 10 đến 20 người luyện công mỗi ngày.

Lục Thanh vừa đi, vừa nghe, vô cùng cảm động trước cảnh giới tinh thần của vợ chồng thím Chu, vì để người ta đắc Pháp, đã tự nguyện dạy công, thật là công đức cực lớn. Lục Thanh có chút hổ thẹn, cảm thấy cảnh giới tư tưởng của mình không bằng người ta, tuy rằng đã đắc Pháp tu luyện một năm rồi, so với họ thì còn đắc Pháp sớm hơn, nhưng cơ bản vẫn là một thân một mình thanh tu độc tu, rất ít khi thật sự nghĩ tới việc giúp đỡ người khác đắc Pháp, đến cả vài người bạn tốt của mình cũng không có cách nào giúp họ đắc Pháp tu luyện, thật sự quá tệ.

Ăn sáng xong, lại có vài học viên mới đến, đều là đến học động tác, vợ chồng dì Chu bắt đầu mở băng

hình Sư phụ dạy luyện công cho mọi người. Lục Thanh sau một năm chính thức tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, cuối cùng lần đầu tiên được nhìn thấy Sư phụ đích thân dạy công, trong tiếng nhạc luyện công êm dịu và tường hòa, Sư phụ đứng trong khung cảnh núi non mỹ lệ lại thuần tịnh, mặc trang phục luyện công vàng kim, động tác ưu mỹ chậm rãi.

Trong lúc vô ý, đột nhiên nhìn thấy, phòng khách rộng rãi nhà thím Chu tràn ngập ánh sáng vàng kim, vô số Pháp Luân đủ màu sắc rực rỡ xoay chuyển, thím Chu và chồng hiện ra dáng vẻ tiểu đồng 11, 12 tuổi, sắc mặt trang nghiêm, khoác trên người tấm vải bố màu vàng kim, ngồi ngay ngắn trên đài sen, hào quang thánh khiết không gì sánh nổi. Mà ở phần bụng của mỗi một vị học viên mới đều có một Pháp Luân đang xoay chuyển.

Nhất thời trong đúng tích tắc này, Lục Thanh trong tâm vô cùng xúc động, mắt chột nhòe đi...

Chú thích:

[1] Văn phong tịch chiếu: diễn nghĩa: Hoàng hôn buông xuống chiếu sáng rừng phong. Khung cảnh rừng phong chiều hoàng hôn thường được ví là một bức tranh tuyệt đẹp. Buổi chiều ánh hoàng hôn ấm áp, những cây phong cao thẳng tắp, lá phong đỏ rực tạo nên một khung cảnh nghệ thuật yên bình, hài hòa. Đời Đường, thi nhân Đỗ Mục trong bài Sơn Hành có đoạn miêu tả cảnh rừng phong dưới hoàng hôn:

“Dừng xe ngắm phong dưới ánh chiều
Thấy lá sương đỏ như hoa tháng hai”

Phần 2: Trạm phụ đạo của thị trấn nhỏ

Từ khi tìm thấy điểm luyện công ở Văn Phong Sơn, Lục Thanh đã không còn luyện công ở nhà nữa, mỗi ngày chàng thức dậy lúc 4:30, đạp xe từ thôn Tam Cô đến công viên Văn Phong Sơn luyện công, luyện công xong thì ăn sáng qua loa trên đường rồi đến xưởng cơ giới đi làm, Lục Thanh thấy trạng thái này vô cùng tốt. Chàng cảm nhận rằng, giữa việc luyện công tập thể ở công viên và tự luyện một mình ở nhà có cảm giác khác biệt rất nhiều, luyện công tập thể có trường năng lượng vô cùng mạnh mẽ, Lục Thanh nhiều lần nhìn thấy lồng bảo hộ khổng lồ rực rỡ ánh sáng đỏ bên trên bầu trời của trường luyện công ở công viên Văn Phong Sơn, ánh sáng đỏ rực rỡ, Đại Pháp Luân xoay chuyển ở trung tâm, khung cảnh hùng vĩ. Một đôi lần, Lục Thanh thậm chí còn nhìn thấy Thiên Thần giáp vàng đứng hộ pháp xung quanh trường luyện công, những cảnh tượng này khiến tín tâm tu luyện của Lục Thanh càng thêm kiên định, chàng biết rằng điểm luyện công tập thể có sự gia trì đặc biệt của Sư tôn, luyện công tập thể vô cùng thù thắng, đây là điều mà luyện công một mình không thể nào đạt được, vậy nên dù mưa to gió lớn Lục Thanh vẫn sẽ đến công viên Văn Phong Sơn luyện công.

Vì để giúp các học viên mới nhanh chóng đề cao, vợ chồng thím Chu đã mở băng hình Sư phụ giảng Pháp lần thứ hai tại Tế Nam ngay tại phòng khách nhà mình để mọi người cùng xem, thời gian sắp xếp giống như hình thức lớp chín ngày, mỗi tối mở một bài giảng, học viên mới và cũ dường như đều đến tham gia. Những ngày này nhà thím Chu rất đông người, đến cả ban công

cũng chật kín người, nam nữ già trẻ chuyện trò rôm rả, thật náo nhiệt, nhưng chỉ cần thanh âm trong video giảng Pháp của Sư phụ vang lên, mọi người nhất tề im lặng, mọi người hết sức thành kính và chuyên chú, nơi phòng khách chỉ vang lên thanh âm Sư phụ giảng Pháp, thật đúng như Pháp hội trang nghiêm thù thắng.

Lục Thanh thấy rất rõ vòng hào quang cực lớn của Sư phụ trong video, vô cùng thần thánh trang nghiêm, cả phòng khách được bao phủ trong vòng hào quang vàng kim, vô số Pháp Luân xoay chuyển bay bay rớt lên thân các học viên, trong khi xoay chuyển, đánh tan những vật chất màu đen trên thân học viên, hóa thành hư không, hiển nhiên là đang tịnh hóa thân thể cho học viên. Lục Thanh sửng sốt, thì ra chỉ cần dùng tâm thái thuần tịnh tập trung xem băng hình giảng Pháp của Sư phụ, thì không có khác biệt gì với việc tham dự các khóa giảng Pháp trực tiếp của Sư phụ, Sư phụ thật sự đã ban Đại Pháp này cho mỗi từng học viên thật tâm tu luyện.

Bất giác, nước mắt của Lục Thanh chảy xuống giàn giụa.

Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng cũng tham gia buổi Pháp hội trang nghiêm ở thị trấn nhỏ ấy, ban ngày đến công viên Văn Phong Sơn tham gia luyện công tập thể, buổi tối đến nhà thím Chu nghe Sư phụ giảng Pháp, chín ngày trôi qua, những người bạn của Lục Thanh đã chính thức bước vào hàng ngũ những người tu luyện Đại Pháp.

Thời gian này Lục Thanh và các học viên khác đã nhận được các kinh văn Đại Pháp khác như “Tinh tấn yếu chỉ” và “Giảng Pháp ở Pháp hội Sydney [1996]”, mọi người đều nhận thức rõ tầm quan trọng của việc

học Pháp, đề xuất một địa điểm cố định để học Pháp tập thể, mỗi tối thứ bảy mọi người sẽ cùng tụ họp để đọc Pháp của Sư phụ, lại có thể trao đổi những vấn đề mình gặp phải trong quá trình tu luyện. Em trai thím Chu là Chu Nghĩa Chính đề xuất ý kiến đến trường mẫu giáo Khăn Quàng Đỏ của mình, nơi đó rộng rãi sáng sủa, có sẵn bàn ghế, rất tiện lợi, mọi người vui vẻ đồng ý, như thế đã quyết định dùng trường mẫu giáo Khăn Quàng Đỏ làm nơi học Pháp tập thể, điểm học Pháp tập thể đầu tiên ở thị trấn đã ra đời như vậy.

Đó là mùa hè tháng 7 năm 1997, giữa cái nóng như thiêu của tháng 7, thời tiết nóng bức, đúng ngay tiết Tam phục (1). Một buổi sáng thứ bảy, bởi vì xưởng cơ giới là xí nghiệp quốc doanh, hiệu suất không tốt, toàn bộ xưởng đều không có chế độ nghỉ hai ngày, chỉ nghỉ chủ nhật, vậy nên thứ bảy Lục Thanh vẫn phải đi làm. Lục Thanh đang ngồi trong văn phòng sửa lại tài liệu kỹ thuật, thì nhận được điện thoại của thím Chu, hỏi chàng chiều nay có rảnh không, muốn chàng chiều nay đến trường mẫu giáo Khăn Quàng Đỏ một chuyến, có việc cần thương lượng. Lục Thanh nghĩ thầm tối nay chẳng vừa hay là buổi học Pháp tập thể sao? Có chuyện gì quan trọng đến mức phải thương lượng vào chiều nay nhỉ? Lục Thanh gật đầu nhận lời, gần đây hiệu quả của xưởng cơ giới ngày càng đi xuống, đã lâu không nhận được đơn đặt hàng mới nào, công nhân đều nhàn rỗi, phòng kỹ thuật cũng không có việc, buổi chiều báo xin nghỉ phép một tiếng với trưởng phòng chắc cũng không có vấn đề gì.

Buổi chiều Lục Thanh đạp xe đến trường mẫu giáo Khăn Quàng Đỏ, trên cả đoạn đường bên dưới thì hơi

nóng bê tông tỏa ra hầm hập, trên đầu thì mặt trời như thiêu như đốt, nhiệt ngoài trời lúc này là 38 độ, cái nóng ấy khiến Lục Thanh cả người ướt sũng mồ hôi. Khi Lục Thanh đến trường mẫu giáo, thấy có vợ chồng thím Chu, ông Chu Nghĩa Chính em trai thím Chu, ngoài ra còn có ba người lạ, một nam hai nữ, thần thái an tĩnh, cử chỉ tường hòa, gật đầu chào Lục Thanh, tỏ ý cười, Lục Thanh đáp lễ, cười đáp lại. Một lúc sau, lại có thêm năm, sáu học viên cũ đến, Vương Kiến Dân thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, bắt đầu giới thiệu về ba người lạ mới đến.

Hóa ra ba người này đến từ Tổng trạm Pháp Luân Đại Pháp của tỉnh, lần này họ đến thị trấn này để giúp đỡ mọi người kiến lập trạm phụ đạo, người phụ nữ trẻ tuổi nhất là con gái của thím Chu, cô Vương Ngọc Mai, hai vợ chồng Chu Nghĩa Thanh, Vương Kiến Dân chính là được con gái hồng Pháp mới bước vào tu luyện Đại Pháp. Việc 40, 50 người trong thị trấn này tu luyện Đại Pháp không thể không kể đến sự hồng Pháp của vợ chồng Chu Nghĩa Thanh, Đại Pháp được hồng dương tại thị trấn nhỏ này, không thể không kể đến Ngọc Mai.

Một nam một nữ còn lại là phụ đạo viên tại Tổng trạm Đại Pháp tỉnh, người đàn ông tên Hoàng Đại Minh, tuổi ngoài 30, vàng trán rộng, sắc mặt hồng nhuận, trên cổ đeo sợi dây đỏ có huy hiệu Pháp Luân; người phụ nữ tên là Lâm Như Yến, ngoài 40 tuổi, nước da trắng trẻo, đôi mắt trong sáng, cứ như cô gái trẻ tuổi đôi mươi. Hai người ngồi đó trầm tĩnh như nước, mang đến sự tươi mát phảng phất giữa trời mùa hè nóng bức, Lục Thanh thầm tán thưởng, không hổ danh là học viên lâu năm đến từ tỉnh, khí chất này, thần thái này, so với những

học viên mới đăc Pháp tu luyện thời gian không lâu ở thị trấn này mà nói thì thật quá khác biệt.

Hai người nói một cách đơn giản cho mọi người về mục đích họ đến thị trấn nhỏ này: “Về tổng thể thì học viên ở tỉnh ta đăc Pháp muộn, số lượng người tu luyện ít hơn rất nhiều so với các tỉnh khác, về phương diện hồng dương Đại Pháp cũng chưa làm đủ, hiện tại các phụ đạo viên của tổng trạm phụ đạo tỉnh đã phân công mọi người đi đến các địa khu, cùng giúp đỡ người phụ trách ở các huyện, thị thành lập trạm phụ đạo, tăng mạnh lực độ hồng Pháp, khiến số học viên Đại Pháp các nơi có thể thành thực hơn, khiến càng nhiều người có duyên đăc Đại Pháp”, Hoàng Đại Minh và Lâm Như Yến đăc phân phụ trách giúp đỡ để kiến lập trạm phụ đạo Đại Pháp ở thị trấn này. Họ thông qua Vương Ngọc Mai biết đăc thị trấn này có 40 đến 50 học viên, số lượng người tu luyện sau này sẽ càng ngày càng nhiều, vì vậy việc thành lập trạm phụ đạo trở thành ưu tiên hàng đầu, kỳ thực cũng không phải cơ cấu hay tổ chức nào của người thường, trạm phụ đạo chính là nghĩa vụ giúp đỡ mọi người, giúp mọi người học Pháp tốt hơn, đề cao nhanh hơn, chính thể thẳng hoa tốt hơn, mọi người có góp ý nào đều có thể đề xuất ra.

Mọi người vừa nghe thấy hai người này là phụ đạo viên trên tỉnh đến, lúc đầu còn dè dặt, sau lại thấy Hoàng Đại Minh và Lâm Như Yến rất bình dị gần gũi, chẳng có chút kiêu ngạo nào, hoàn toàn không có cái khí thể trịch thượng hủ bại quan liêu của người thường, tâm tình mọi người dần dần cởi mở hơn, bạn một câu, tôi một lời, cuộc thảo luận rất sôi nổi.

Kết quả mọi người nhất trí đề cử hai vợ chồng Chu Nghĩa Thanh, Vương Kiến Dân và Lục Thanh làm trưởng và phó trạm phụ đạo, đây là điều mọi người cùng mong mỏi, Đại Pháp xuất hiện ở thị trấn này cũng nhờ hai vợ chồng họ hồng dương, ngày thường cũng đã tự nguyện vì mọi người phục vụ, tình nguyện dạy công, dùng tiền mua đài luyện công, mua sách tặng cho các học viên, những việc họ làm trên thực tế sớm đã chính là những việc của một người phụ trách trạm phụ đạo rồi, còn có chàng trai trẻ Lục Thanh, đặc Pháp sớm, người thì trẻ, lại là sinh viên đại học, sức khỏe dồi dào, những việc của trạm phụ đạo đương nhiên sẽ có thể làm được càng tốt.

Chu Nghĩa Thanh đỏ mặt, liên tục xoa tay, nói bản thân không được, khi còn trẻ chưa từng làm việc quản lý, hiện tại làm sao mà làm trạm trưởng được, đổi người khác đi thôi, Lục Thanh cũng lắc đầu nói rằng mình còn trẻ, công việc trạm trưởng khó lòng làm tốt, chỉ có lão Vương không lên tiếng, lão Vương trước khi nghỉ hưu vốn là phó cục trưởng Cục Thủy Lợi, trong lòng ông thật sự cho rằng mình làm trạm trưởng trạm phụ đạo là thích hợp nhất, hưởng hồ ban đầu Đại Pháp tại thị trấn này cũng do hai vợ chồng họ hồng dương.

Hoàng Đại Minh nói với Chu Nghĩa Thanh: “Thật ra trạm phụ đạo Đại Pháp không phải là tổ chức cơ cấu như của người thường, trạm trưởng cũng không phải là người quản lý, tu luyện là việc của chính người tu luyện, tinh tấn hay không là vấn đề cá nhân, người phụ trách trạm phụ đạo chỉ cần tâm tính tốt, sẵn sàng vì mọi người mà tình nguyện phục vụ, có thể lấy mình làm gương, mẫu mực với mọi người, thì đã có thể đáp ứng

tiêu chuẩn của một người phụ trách trạm phụ đạo rồi. Thím Chu, lão Vương và tiểu Lục đều là những học viên tu lâu, nên có năng lực đảm nhận trách nhiệm tổ chức cho mọi người học Pháp tu luyện, các vị xin đừng chối từ nữa”. Chu Nghĩa Thanh và Lục Thanh ngẫm nghĩ đôi chốc, rồi gật đầu đồng ý. Vương Kiến Dân nói: “Tôi tin chúng ta có thể làm tốt việc của trạm phụ đạo, nhưng tôi đề nghị để lão Chu làm trạm trưởng, tâm tính của lão Chu cao hơn tôi, ít nhân tâm hơn, nhận thức đối với Pháp lý cũng càng sâu sắc hơn”.

Cuối cùng, dưới sự động viên của Hoàng Đại Minh và Lâm Như Yến, Chu Nghĩa Thanh sẽ đảm nhận trạm trưởng trạm phụ đạo Đại Pháp của thị trấn nhỏ, Vương Kiến Dân và Lục Thanh sẽ đảm nhận phó trạm trưởng, bốn học viên còn lại làm phụ đạo viên.

Buổi họp chiều kết thúc, Hoàng Đại Minh, Lâm Như Yến nán lại giao lưu cùng ba người Chu Nghĩa Thanh, Vương Kiến Dân và Lục Thanh rất lâu, họ trao đổi rất nhiều việc mà phụ đạo viên, trạm trưởng cần đặc biệt chú ý, trạm trưởng và phụ đạo viên là những tinh anh trong Đại Pháp, càng cần chú trọng học Pháp, càng thêm nghiêm khắc trong tu luyện tâm tính, mới không cô phụ trọng trách Sư phụ đã giao phó, dẫn dắt thật tốt các học viên trong thị trấn nhỏ này.

Đến giờ ăn tối, ba người Vương Kiến Dân muốn giữ Hoàng Đại Minh và Lâm Như Yến ở lại dùng bữa, nhưng hai người khước từ, nói rằng họ phải ngay lập tức đến huyện Xuân Hòa kế bên thị trấn này, để giúp đỡ các học viên ở huyện Xuân Hòa kiến lập trạm phụ đạo, việc không thể chậm trễ, đến chiều mai họ sẽ ngồi tàu hỏa

trở về tỉnh, mỗi người đều có công việc của mình, thời gian thật sự rất gấp gáp.

Cả ba đành chịu, chỉ biết tiễn hai người Hoàng, Lâm đến trạm xe, chuyển xe tối đến huyện Xuân Hòa vừa hay lại là chuyển xe cuối cùng.

Trông theo chiếc xe chạy băng băng trong ánh hoàng hôn xa dần, trong lòng ba người Lục Thanh, Chu Nghĩa Thanh, Vương Kiến Dân đều dâng lên một loại cảm động, còn có vài phần nặng nề. Cảm động trước việc hai người Hoàng, Lâm vì công việc Đại Pháp mà bỏ ba, không ngại vất vả; nặng nề là vì từ hôm nay trở đi, ba người họ chính là trạm trưởng trạm phụ đạo của thị trấn nhỏ này, Sư phụ giao cho mình trọng trách lớn thế, bản thân mình thật sự phải tận hết trách nhiệm, làm cho tốt, để không hổ thẹn sứ mệnh được giao, làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến một lô lớn học viên, tội nghiệp lớn như núi.

Tà dương chiếu rọi, biểu cảm của ba con người như ngưng đọng lại, trầm mặc không nói.

Chú thích:

(1) Tam phục: ba tiết khí nóng nhất trong mùa hè rơi vào khoảng thời gian từ tháng 6 đến tháng 7 âm lịch, ngày nóng thứ nhất là Sơ phục, 10 ngày sau sẽ đến ngày nóng thứ hai là Trung phục và ngày nóng thứ ba, Mạt phục thường rơi vào khoảng thời gian sau tiết lập thu. Ở phương Tây người ta gọi những ngày này là “Dog days” (ngày chó dại) để chỉ cái nắng nóng oi bức.

Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn (Kỳ 1)

Tháng 3 năm 1998, cuối tuần, xế chiều.

Đoàn tàu hỏa men theo bờ sông Kim Sa xinh xịch chạy đến, xuyên qua những ngọn đồi núi cheo leo, Lục Thanh ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn non xanh nước biếc vùn vụt lướt qua bên ngoài khung cửa, chỉ thấy từ trong sắc xanh ngọc bích lại đột ngột cuộn mở ra từng mảnh từng mảnh tơ lụa rực lửa, chớp mắt lại bay vụt qua mắt, đó là những cánh đồng hoa đỗ quyên đại đặc biệt chỉ có ở nơi vùng núi, còn gọi là ánh sơn hồng, hiện giờ vừa đúng mùa đỗ quyên nở rộ, bùng nở như ánh lửa rực rỡ, ngập tràn vùng sơn dã.

Hôm nay là thứ Bảy, trạm phụ đạo tổ chức cho các học viên huyện mình đến huyện Thương Lãng bên cạnh để hồng Pháp, buổi chiều ngồi xe lửa, buổi tối nghỉ ở huyện Thương Lãng, chuẩn bị cho sáng sớm Chủ nhật sẽ luyện công hồng Pháp ở công viên núi Thương Lãng. Lục Thanh lại một lần nữa xin trưởng phòng cho nghỉ phép nửa buổi, trưởng phòng cũng hào sảng phê chuẩn, nhà máy cơ khí hiện đang thoi thóp, kỹ sư phòng kỹ thuật đã rảnh đến mức quên cách vẽ bản vẽ rồi, cậu chàng này muốn ra ngoài truyền bá khí công, cũng không phải chuyện xấu, dù gì vẫn tốt hơn nhiều so với đám thanh niên đang đánh bài kia, trưởng phòng liền phê duyệt cho Lục Thanh.

Chuyến này đến huyện Thương Lãng hồng Pháp, do Chu Nghi Thanh và Lục Thanh dẫn dắt, hai phụ đạo viên, thêm tám học viên, tổng cộng 12 người, đều là tự phát tình nguyện mà đến. Đến từ huyện Tiểu Thành còn một nhóm nữa do Vương Kiến Dân dẫn dắt, đến

trung tâm thị trấn hồng Pháp. Hồng Lăng cũng cùng Lục Thanh đến tham gia hồng Pháp ở huyện Thương Lăng, cô vẫn luôn tu luyện không được tinh tấn, học Pháp luyện công đều gần như là ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới. Thời gian gần đây vì Bạch Phi đi công tác xa, chủ nhật cảm thấy buồn chán vô vị, vừa nghe nói mọi người sẽ đến hồng Pháp tại huyện Thương Lăng, Hồng Lăng liền xung phong đi theo. Lục Thanh trong lòng biết rõ, cô nàng này là vì để giết chết buồn chán tìm kiếm điều mới lạ, nhưng Lục Thanh cũng không nói gì, mặc kệ cô ấy, tham gia nhiều các hoạt động hồng Pháp tập thể thế này với những học viên chưa tinh tấn cũng giúp ích rất nhiều.

Nhóm Lục Thanh chọn chuyến tàu ngắn ở địa phương, trên khoang đa phần là ghế trống, mười mấy vị học viên nhanh chóng tìm được chỗ ngồi, cứ ba đến năm người hợp thành nhóm nhỏ tán gẫu với nhau, Lục Thanh cảm thấy hơi phiền, tự tìm chỗ ngồi một mình xa xa, tĩnh lặng ngắm cảnh núi non. Chu Nghi Thanh nhìn đoàn người phân tán, không biết nói gì, bèn lấy ra cuốn “Tinh Tấn Yếu Chỉ” lặng lẽ học Pháp. Đi từ huyện Tiểu Thành đến huyện Thương Lăng mất hai giờ đi tàu, bà muốn tranh thủ thời gian học thêm Pháp, bình thường trạm phụ đạo rất nhiều việc, nếu không tranh thủ thì rất khó đảm bảo đủ thời gian học Pháp, không học Pháp hoặc học Pháp ít, đối với người tu luyện tinh tấn dũng mãnh như Chu Nghi Thanh mà nói thì là tuyệt không được phép.

Các học viên khác nhìn thấy thím Chu học Pháp, đều trở nên ngại ngùng, cũng lần lượt dừng tán gẫu, người thì đọc sách, người thì nghe băng giảng Pháp, cả

khoang tàu đột nhiên tĩnh lặng trở lại, vài hành khách hiếu kỳ, cảm thấy nhóm người này không giống người thường, bèn hỏi xem họ đang làm gì, các học viên ngay lập tức bắt đầu hồng Pháp, còn giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp cho những hành khách này, đột nhiên, toa tàu lại náo nhiệt trở lại.

Lục Thanh trong lòng tán thưởng, thím Chu thật sự làm rất tốt, đây là sự khác biệt giữa chàng và thím Chu, bản thân mình khi nhìn thấy những sự việc phiền loạn giữa các học viên liền theo bản năng muốn tránh đến một nơi xa xa, tĩnh lặng một mình, nhưng thím Chu lại không thế, thím ấy lúc nào cũng dùng những hành động ở cảnh giới cao tạo ra sự ảnh hưởng đến những người tu luyện xung quanh, cứ như đóa hoa sen trắng có thể khai nở giữa chốn bùn nhơ, sự thanh cao thánh khiết không nhiễm bụi trần ấy đem lại một sự trong lành thanh mát đến nơi nhân gian này, khiến người ta tâm mắt khoáng đãng, tự muốn ước thúc bản thân, thật sự đúng là một đệ tử chân tu xuất sắc.

Sau khi Tiểu Thành thành lập trạm phụ đạo, công việc của trạm chủ yếu tập trung vào hai vợ chồng Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân, Lục Thanh ngày thường phải đi làm, chỉ là sáng sớm đến Văn Phong Sơn luyện công, tối thứ bảy cùng học Pháp tập thể, chiều chủ nhật thì học Pháp cùng phụ đạo viên, có chuyện gì thì ba người cùng nhau trao đổi, nhanh chóng cùng nhau điều phối, đạt đến nhận thức chung. Sau này, người luyện công tại Tiểu Thành càng đông, từ xuất phát điểm muốn giúp mọi người thuận tiện luyện công, các điểm học Pháp luyện công mới được mở ra càng nhiều hơn, theo đó số lượng phụ đạo viên cũng tăng thêm tương

ứng, hiện tại Lục Thanh chủ yếu được phân công phụ trách điểm học Pháp và luyện công tại nhà máy cơ khí, cụ thể hơn, chính là mỗi sáng đem đài luyện công cho mọi người, mỗi tối thứ tư và thứ bảy thì tổ chức cho mọi người người học Pháp, điểm luyện công tại nhà máy cơ khí này cũng không nhiều người lắm, chỉ có khoảng sáu, bảy người.

Lục Thanh trong khoảng thời gian từ khi kiến lập trạm phụ đạo ở Tiểu Thành cho đến nay, tu luyện cũng vô cùng tinh tấn, bản thân chàng cũng cảm nhận rõ ràng sự đề cao nhanh chóng về tầng thứ, đột phá mỗi tầng tầng cảnh giới nhanh như hỏa tiễn, chính bản thân Lục Thanh cũng cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, làm thế nào mà chàng có thể tu nhanh đến thế nhỉ? Lục Thanh là thuộc về loại tu luyện “tiệm ngộ”, ngay từ đầu đã được Sư phụ khai mở thiên mục, có thể nhìn thấy ánh sáng của không gian khác, có thể nhìn thấy Pháp Luân xoay chuyển. Thuận theo việc tâm tính của chàng không ngừng đề cao, tầng thứ cũng được đột phá liên tục, những thứ nhìn thấy được càng mỹ diệu hơn, càng thù thắng hơn, nhất là sau khi thành lập trạm phụ đạo, Lục Thanh càng nghiêm khắc học Pháp tu tâm, tầng thứ càng đột phá được nhanh hơn, có lúc một ngày có thể đề cao hơn mấy tầng thứ, còn nhanh hơn cả tên lửa. Lục Thanh phát hiện, màu sắc của không gian vũ trụ là đối ứng với màu sắc của công mà người luyện công tu luyện xuất lai, ban đầu rất thô tháo, rất giống những màu sắc không gian người thường: đỏ, cam, vàng, lục, xanh da trời, lam, tím, có màu và không màu; rồi lặp lại là các màu đỏ, cam, vàng, lục, xanh da trời, lam, tím, có màu và không màu trong suốt hơn, tiếp đến lại là đỏ,

cam, vàng, lục, xanh da trời, lam, tím, có màu và không màu trong suốt hơn nữa... Cứ lặp lại như thế tận cùng không ngừng.

Lục Thanh nhớ rất rõ Sư phụ giảng Pháp về trạng thái tiệm ngộ trong “Chuyển Pháp Luân”, tuyệt đối không được lưu luyến bất kỳ tầng thứ nào, lúc đầu, Lục Thanh còn hay kể cho Bạch Phi, Hồng Lăng những cảnh tượng bản thân chàng nhìn thấy được, càng về sau này, Lục Thanh phát hiện chàng không nên kể tiếp nữa, kể những điều này chỉ khiến nhóm người Bạch Phi thêm phần hâm mộ, can nhiễu nghiêm trọng đến tu luyện của họ, cũng là chướng ngại nghiêm trọng với sự đề cao của bản thân. Đám người Hồng Lăng hể động tí là lại đến tìm đến Lục Thanh, hỏi xem Lục Thanh đã nhìn thấy gì, xem xem bản thân mình tu thế nào rồi, thường Lục Thanh hể nói gì đó, thiên mục của chàng liền bị đóng lại một thời gian dài, lại còn sẽ vô duyên vô cớ bị một phen lộn nhào, nếu chàng vẫn chưa ngộ ra, Lục Thanh sẽ đâm vào bức tường trong phòng mình đến u đầu mẻ trán. Sau này khi Chu Nghi Thanh tìm Lục Thanh, vô cùng nghiêm túc cùng Lục Thanh giao lưu dựa trên các Pháp lý, một lần nữa nghiêm túc chăm chỉ học lại kinh văn được Sư phụ công bố ngày 18 tháng 6 năm 1997 “Lại luận về tiêu chuẩn đo lường” (Tinh Tấn Yếu Chỉ). Lục Thanh toàn thân phát lạnh, biết rằng, rất nhiều chuyện ở không gian khác là không thể tùy tiện nói đến, đặc biệt là tình huống tu luyện của đệ tử Đại Pháp lại càng không thể tùy tiện nói ra. Điều mình thấy được chỉ là những thứ được triển hiện tại tầng thứ sở tại của bản thân mà thôi, tuyệt nhiên không phải là toàn bộ chân tướng của đệ tử Đại Pháp, hơn nữa, dưới

sự ảnh hưởng của tâm người thường, những gì nhìn thấy được có khả năng là tùy tâm nhi hóa, tùy tiện nói ra một cách vô trách nhiệm, sẽ can nhiễu nghiêm trọng đến tu luyện của học viên.

Kể từ đó, Lục Thanh nói năng thận trọng, không còn nói về những chuyện mà thiên mục của mình nhìn thấy với Bạch Phi, Hồng Lăng cùng các học viên khác nữa, mặc kệ Hồng Lăng khích tướng đến đâu, Lục Thanh chính là không nói. Sau này, Hồng Lăng, Bạch Phi cũng từ trong Pháp lý biết rằng đây là tâm chấp trước của mình, lại còn là tâm người thường vô cùng bất hảo, tuyệt đối phải bỏ, từ đó họ cũng không gặng hỏi Lục Thanh về các không gian khác nữa. Việc Lục Thanh có thể nhìn thấy các không gian khác dần dần biến mất khỏi chủ đề thảo luận của những người tu luyện trong Tiểu Thành, nhưng các học viên lâu năm ở đây đều biết trạm phó trạm phụ đạo của họ, Lục Thanh, là một đệ tử Đại Pháp tu trong tiệm ngộ.

Trong khi Lục Thanh đang miên man suy nghĩ, đoàn tàu đã đi vào trong địa phận của huyện Thương Lăng, vào một tích tắc khi đường ray giới tuyến của huyện Thương Lăng hiện ra trước tầm mắt Lục Thanh, Lục Thanh đột nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái, dường như một sinh mệnh nào đó đang âm thầm thăm dò quan sát đoàn người này, Lục Thanh có một dự cảm vô cùng mạnh mẽ, rằng hành trình đến huyện Thương Lăng sẽ không thuận lợi.

Ngay thời điểm Lục Thanh có dự cảm mãnh liệt ấy, Chu Nghi Thanh tựa hồ cũng cảm nhận được tư duy của Lục Thanh đang dao động, dùng ánh mắt hỏi Lục Thanh

xem đã xảy ra chuyện gì, Lục Thanh cười nhẹ với Chu Nghi Thanh, lắc lắc đầu, biểu thị không có chuyện gì.

Chạng vạng tối, đoàn người Chu Nghi Thanh, Lục Thanh đã đến được huyện Thương Lãng, mọi người dùng cơm tối tại một quán ăn nhỏ trong huyện, Chu Nghi Thanh muốn giành trả tiền cho mọi người, mọi người đều không đồng ý. Việc đến Thương Lãng hồng Pháp đều là mọi người tự nguyện, làm sao có thể để thím Chu trả phần tiền của mình được chứ, không được, không được, mọi người vội vàng mỗi người một câu cản Chu Nghi Thanh lại, kết quả là mọi người chia đều nhau. Ăn cơm xong, mọi người tìm một nhà khách gần công viên Thương Lãng Sơn – Nhà khách Cục chăn nuôi gia súc huyện Thương Lãng, ổn định xong mọi người cùng nhau học Pháp tập thể, giữa tiếng đọc sách đều đều, ai cũng vô cùng tập trung, duy chỉ có Lục Thanh có chút lơ đãng, cái dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Mười giờ tối mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi, ngày mai cần phải dậy sớm đến công viên Thương Lãng Sơn hồng Pháp.

Phòng của Lục Thanh là một gian phòng có bốn giường, tính cả Lục Thanh thì có bốn học viên nam, nhóm người của Chu Nghi Thanh có tám học viên nữ, vừa đứng ở hai gian phòng. Mấy học viên nam phòng Lục Thanh trở về tán gẫu một hồi liền đi ngủ. Lục Thanh không ngủ được, từ sau khi rời Nga Mi Lục Thanh đã dưỡng thành thói quen dựa tựa vào giờ Tý, sau này khi tu luyện Đại Pháp rời chàng cũng sắp xếp luyện tĩnh công vào giờ Tý, Lục Thanh ngại làm phiền đến các bạn đồng tu khác, nên đã lấy cuốn “Chuyển Pháp Luân” bước đến

dưới ánh đèn bên ngoài hành lang học Pháp, sau 11 giờ đêm Lục Thanh ra vườn hoa sau cửa nhà khách đã tọa.

Trên bầu trời sao lấp lánh, ngân hà treo ngược, người dân ở thị trấn nhỏ miền núi đều đã ngủ say, đắm chìm trong những giấc mơ đẹp bình yên, mọi thứ thật yên bình và tường hòa, Lục Thanh dần dần nhập tĩnh, tiến nhập trạng thái tĩnh công tu luyện đặc thù của Pháp Luân Đại Pháp, trạng thái tuyệt diệu như ngồi trong vỏ trứng gà, cảnh tượng các không gian khác cũng dần dần triển hiện trước mắt Lục Thanh. Toàn thân Lục Thanh tỏa ra ánh sáng màu trắng, vừa nhu hòa vừa rực rỡ, một Pháp Luân lớn đang chậm chậm xoay chuyển trên đỉnh đầu, tấm lồng đỏ nhạt bao phủ hoàn toàn Lục Thanh vào trong, đây là tấm lồng bảo hộ người tu luyện Đại Pháp. Chuyện kỳ quái đã phát sinh, chỉ thấy từ trong người Lục Thanh đột nhiên ly thể ra một Lục Thanh khác, ngồi cạnh Lục Thanh, song bàn đã tọa, kết ấn nhập tĩnh, cùng Lục Thanh chủ thể giống hệt nhau, đến cả tư thế, quần áo đều giống như đúc, càng kỳ lạ hơn là, từ trong thân thể của chủ thể Lục Thanh bay ra hai luồng sáng một trắng một đen, bay ra khỏi lớp lồng bảo hộ hóa thành hai con phi long, bay lượn vòng quanh lồng bảo hộ đỏ nhạt kia, hiển nhiên là đang hộ pháp cho Lục Thanh.

Lục Thanh cứ thế mà tĩnh tĩnh luyện bài tĩnh công của Pháp Luân Đại Pháp “Thần thông gia trì Pháp”, huyền diệu lại trang nghiêm, còn ở nơi chân trời xa xa, mây đen ùn ùn kéo đến, dường như ẩn chứa những vân chớp lập lòe, phảng phất như báo hiệu sự nguy hiểm khó lường sắp đến.

Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lăng Sơn (Kỳ 2)

Giờ Tý, trời đất yên tĩnh, cửu âm đỉnh thịnh, nhất dương sơ sinh, trong văn hóa tu đạo của Trung Quốc cổ đại, giờ Tý là điểm khởi đầu mới của vũ trụ, lại là một vòng tuần hoàn mới của vũ trụ, thế nên có rất nhiều công pháp tu luyện đều chọn giờ Tý để luyện công, họ hy vọng được trường sinh, hy vọng vĩnh viễn bảo trì trạng thái tối nguyên sơ của vũ trụ. Liên Hoa Công mà Lục Thanh học ở núi Nga Mi trước đây cũng là luyện công vào giờ Tý, nhưng trong Pháp lý tu luyện của Pháp Luân Đại Pháp không đặc biệt nhấn mạnh luyện công vào thời gian đặc thù nào, bởi vì Pháp Luân toàn chuyển, một ngày 24 giờ toàn chuyển không dừng, lại không hề có những yêu cầu đặc thù về thời gian luyện công như những công pháp kia. Hơn nữa các không gian khác nhau lại có thời gian khác nhau, trong không gian vật chất này của nhân loại, giờ Tý là thời điểm khởi đầu của trời và đất, nhưng trong những không gian vũ trụ lớn hơn và vi quan hơn khác thì lại không nhất định là thời điểm khởi đầu của vũ trụ. Chỉ có Pháp Luân Đại Pháp mới giải quyết được các vấn đề luyện công như thế, mọi thời mọi khắc đều đang diễn luyện cho người tu luyện, đây là trí huệ thù thắng của Pháp Luân Đại Pháp vượt trên hết thảy các môn tu luyện trên thế giới hiện nay.

Chỉ là Lục Thanh đã quen với việc luyện công vào giờ Tý, chàng thấy giờ này rất yên tĩnh, thích hợp đả tọa luyện công, chàng cũng đã hình thành thói quen sinh hoạt như thế. Lục Thanh đương nhiên biết rằng việc chàng luyện công vào giờ Tý hoàn toàn không

khác gì so với các đệ tử Đại Pháp luyện công vào thời điểm khác, thật sự không có sự khác biệt thực chất nào.

Giờ Tý đêm nay huyện Thương Lãng, tĩnh lặng tường hòa, gió nhẹ vi vu, chỉ có những vì sao vẫn mặc kệ sự tịch mịch đó, tụ lại gần nhau, hiếu kỳ cùng nhau bàn luận về chàng đệ tử Pháp Luân Đại Pháp trẻ tuổi đang đả toạ nhập tĩnh trước tầm mắt kia.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc Lục Thanh song bàn kết ấn một cách thanh tĩnh, Lục Thanh đã ngồi đả toạ trong một giờ, hoàn thành bài tu luyện tĩnh công hôm nay. Chàng chuẩn bị hợp thập xuất định, chợt trong vô thức, nhìn thấy trên lầu phía trước nhà khách có 11 cột trụ ánh sáng phóng thẳng lên trời cao, trong đó 10 cột sáng trắng, duy có một cột sáng tím đỏ hết sức thù thắng, phóng thẳng lên trời, không nhìn thấy đỉnh. Lục Thanh biết mình đang thấy công trụ của các bạn đệ tử đồng môn, còn cột công trụ có màu tím đỏ thông thiên kia chính là cột công trụ của trạm trưởng Chu Nghi Thanh, hiển nhiên tầng thứ công lực của Chu Nghi Thanh đã vượt rất xa các đồng môn khác, Lục Thanh cũng không nhìn được điểm đầu đỉnh.

Lục Thanh tán thưởng không ngớt, không ngăn được lại nghĩ bản thân mình bình thường tu luyện giải đãi, có khi còn phóng túng việc tu luyện tâm tính, hơn nữa lại rất dễ tâm các nhìn nhận của các đồng tu, ai tu tốt, ai tu chưa tốt, đặc biệt là khi các đồng tu bàn luận về những điểm tốt hay xấu của chàng, thì cái tâm đó lại không ngừng nhảy nhót, tâm cầu danh thật là nặng! Đúng là cần phải tu bỏ cái tâm này thật tốt, kỳ thực tầng thứ công lực của một người tu luyện tại không gian khác chỉ cần liếc mắt là thấy được rất rõ ràng, vì

trí của công trụ rành rành ở đó, bạn ở vị trí tầng thứ nào thì chính là ở vị trí đó, đây là không thể lừa người.

Lục Thanh đang suy nghĩ, đột nhiên có một luồng cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ áp về phía chàng, Pháp Luân trên đỉnh đầu lập tức xoay ngược chiều kim đồng hồ, lồng bảo hộ hồng quang phòng hộ rực sáng. Lục Thanh khác bên cạnh Lục Thanh thần sắc đại biến, lập tức đứng dậy, từ trong tay xuất hiện một thanh kiếm sáng, chăm chú tập trung vào khoảng không trước mặt. Hai con rồng một đen một trắng đang uốn lượn bên ngoài tấm màn bảo hộ lúc này cũng lập tức dừng lại, đầu rồng ngẩng lên, cùng nhau nhìn về khoảng không phía trước Lục Thanh, nhe nanh múa vuốt, ánh mắt nghiêm trọng gầm vang, hiển nhiên có ý chống lại kẻ cường địch nào đấy đang chuẩn bị bất ngờ xông đến.

Từ nơi cách Lục Thanh ba trượng về phía trước, trong không trung đột ngột xuất hiện một cánh cổng vòm máu huyết dụ cao một trượng, cánh cửa mở hé, từ đó đi ra một người đàn ông tí hon cao tầm một tấc, trong chớp mắt, người tí hon này đã biến thành một vị Thần cổ đại cao hai trượng. Ông ta khuôn mặt dữ tợn, mắt sáng như điện, miệng to như cái chậu, trên đầu đội chiếc mũ phán quan ô sa đỏ, triều phục đỏ có xích long uốn lượn, trong tay cầm một cuốn sổ đỏ rực, toàn thân rực đỏ như một ngọn lửa. Có một trường năng lượng tà ác mạnh mẽ lập tức áp xuống toàn bộ không gian này.

Pháp Luân xoay vòng, ánh sáng đỏ chói mắt, song long giận dữ nhìn, trong nhất thời hai bên hình thành khí thế đối đầu bức người.

Vị Thần sắc đỏ máu ấy bước đến bên ngoài lớp màn phòng hộ của Lục Thanh, thi lễ với chàng, lại

lật mở cuốn sổ sáng đỏ chói tứ phương trên tay kia, nói: “Huyền Thanh Chủ, thời gian hồng Pháp ở huyện Thương Lãng vẫn chưa đến, theo phương án mà chúng Thần đặt định, đệ tử Đại Pháp ở Tiểu Thành nên là vào giờ này năm sau đến huyện Thương Lãng hồng Pháp mới phải, xin mời Huyền Thanh Chủ và các đệ tử Đại Pháp khác nhanh chóng quay về Tiểu Thành”. Lời vừa dứt, một tiếng nổ lớn trên đầu, tiếng nổ thật chói tai, còn vị Thần sắc đỏ máu kia biến mất không dấu vết.

Lục Thanh mở mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen cuồn cuộn, sấm chớp rền vang, dường như sắp đổ mưa to, Lục Thanh vội tháo song bàn, vội vã từ vườn hoa chạy nhanh về sảnh nhà khách, vừa về đến nơi, thì sau lưng mưa đã ào ào trút xuống. Tiếng mưa rầm rập, liên miên không ngớt, chớp giật sáng cả trời đất, sấm gầm vang trời, đúng là một cơn mưa to hiếm thấy.

Lục Thanh về phòng trong tâm trạng bất an, các đồng tu cùng phòng đang đứng trước cửa sổ, chỉ trông cơn mưa lớn ngoài song cửa, bàn luận, đều nói thôi rồi, mưa to thế, không biết sáng mai có tạnh kịp không, nếu mà sáng sớm vẫn không tạnh kịp, vậy chuyến hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn của chúng ta chẳng phải công cốc rồi sao. Lục Thanh không lên tiếng, lặng lẽ rời khỏi phòng, đến trước phòng của Chu Nghi Thanh, gõ cửa, gọi Chu Nghi Thanh ra ngoài, kể lại cận kề tình huống chàng thấy được trong định cho Chu Nghi Thanh nghe, hỏi thím Chu rằng họ nên làm thế nào. Lục Thanh cũng không biết vị Thần có màu đỏ kia là Thần Thánh phương nào, càng không biết “Huyền Thanh Chủ” từ trong miệng vị Thần nọ nói đến là ai, nghe khẩu khí thì có vẻ như là đang nói về mình, còn về “phương án mà

chúng Thần định ra” ấy là gì thì chàng càng không biết, nhưng có một điểm rất rõ là, vị Thần ánh đỏ kia yêu cầu các đệ tử Đại Pháp của Tiểu Thành phải rời khỏi huyện Thương Lãng, giờ này năm sau mới được đến.

Chu Nghi Thanh nghe xong cũng thấy mơ mơ hồ hồ, đầu não hoang mang bối rối.

Thiên mục Chu Nghi Thanh bị đóng, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng không gian khác, thế nhưng Chu Nghi Thanh cũng chưa bao giờ truy cầu thiên mục, Sư phụ giảng rồi:

“Công năng bản tiểu thuật, Đại Pháp thị căn bản”.
(Cầu Chính Pháp Môn, Hồng Ngâm)

Chu Nghi Thanh từ trong *Chuyển Pháp Luân* biết được hai loại phương pháp tu luyện của các đệ tử Đại Pháp: “đốn ngộ” cùng “tiệm ngộ”, có lẽ bản thân mình chính là đang tu theo phương thức “đốn ngộ”, dù là phương thức nào, điều Sư phụ an bài cho mình nhất định là tốt nhất, Chu Nghi Thanh nghĩ, mình chỉ quản việc học Pháp và tu luyện tâm tính một cách thiết thực thì nhất định có thể đạt được tiêu chuẩn của một đệ tử Đại Pháp. Kỳ thực, trong lòng Chu Nghi Thanh, vô cùng cảm kích việc Sư phụ an bài cho mình phương thức tu luyện “đốn ngộ” thế này, chỉ quản tu luyện tâm tính của bản thân, không nhận can nhiễu của các không gian khác. Đôi lúc Chu Nghi Thanh rất lo lắng cho Lục Thanh, Lục Thanh có thể nhìn thấy các không gian khác, trong các không gian ấy đều rực rỡ đẹp mắt, vô cùng đẹp đẽ, lẽ như ngày nào đó không giữ vững tâm tính, chịu nhận can nhiễu, xuất hiện tự tâm sinh ma, thì sẽ bị rớt đến đấy. Chu Nghi Thanh tự thấy may mắn, nhưng sau lại nghĩ, suy nghĩ này của bản thân cũng không đúng,

phương thức tu luyện Sư phụ an bài cho đệ tử, đối với mỗi một đệ tử mà nói, đều là tốt nhất, mình sao có thể dùng nhân tâm mà đo lường loại phương thức nào tốt, loại phương pháp nào không tốt chứ? Bất luận là loại phương thức tu luyện nào chẳng đều dùng mức độ cao thấp của tâm tính để đo lường tầng thứ cao thấp của một người tu luyện hay sao? Sau khi Chu Nghi Thanh minh bạch ra điều này, tu luyện càng thêm dũng mãnh tinh tấn, yêu cầu đối với tâm tính cũng càng nghiêm khắc hơn.

Sau Tết Nguyên Đán năm nay, Chu Nghi Thanh đi lên tỉnh để tham dự Pháp hội của Tổng trạm phụ đạo Đại Pháp, Pháp hội thảo luận về thiên tượng không ngừng biến hóa, phải nhanh chóng hồng Pháp, nếu không, trong tương lai sẽ có nhiều người lẽ ra nên đắc Pháp có thể sẽ không được đắc Pháp.

Sau khi Chu Nghi Thanh trở về từ Tổng trạm, liền trao đổi ngay với Vương Kiến Dân, Lục Thanh, đồng thời tổ chức một cuộc họp phụ đạo viên để thảo luận về việc hồng Pháp. Mọi người chia khu vực và định ra kế hoạch hồng Pháp, khu thị trấn nhỏ, hương trấn, quảng trường của thôn chỉ cần là địa điểm chưa được hồng pháp, mọi người đều đưa vào kế hoạch. Vừa đến thứ bảy, chủ nhật, trạm phụ đạo sẽ tổ chức học viên đi hồng Pháp, nhiệt tình hồng Pháp của các học viên rất cao, cảnh giới đề cao rất rõ ràng. Ba người Chu Nghi Thanh, Vương Kiến Dân và Lục Thanh thực sự rất vui, đều cảm thấy rằng việc hồng Pháp đối với sự đề cao của học viên, của bản thân rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên họ đến huyện Thương Lãng hồng Pháp, hy vọng mượn chuyến hồng Pháp này giúp

những người có duyên ở huyện Thương Lãng được đặc Pháp, chấm dứt lịch sử không có người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp tại huyện Thương Lãng, nhưng chuyện Lục Thanh vừa rồi gặp phải trong định thì mọi người chưa từng gặp qua, xem ra, trở lực hồng Pháp ở đây là rất lớn.

Hai người Chu Nghi Thanh và Lục Thanh thương lượng hồi lâu, trao đổi ý kiến, đi đến thống nhất: Mặc kệ vị Thần đỏ kia là Thần Thánh phương nào, chúng ta nên làm gì thì cứ làm như thế, chúng ta là đệ tử của Sư phụ Lý, hồng dương Đại Pháp là trách nhiệm của chúng ta, chỉ cần sáng mai trời tạnh mưa, chúng ta sẽ như đã định đến công viên Thương Lãng để luyện công hồng Pháp.

Hai người nói chuyện xong, ai trở về phòng nấy, Lục Thanh thấy các đồng tu cùng phòng vẫn đang ngắm mưa chuyện trò, liền giục mọi người đi ngủ sớm, ngày mai còn phải ra hồng Pháp, không ngủ sớm, ngày mai ngủ gà ngủ gật, bà con huyện Thương Lãng thấy bộ dạng luộm thuộm của chúng ta như thế, ai còn đến học công chú? Mau đi ngủ thôi! Thế là mọi người tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Ngoài cửa sổ, chớp giật lấp lóe, sấm sét rền vang, mưa không ngớt hạt, mọi người dần dần chìm vào giấc ngủ, chỉ có Lục Thanh khẽ khẽ trở mình, bộ dạng đáng sợ của vị Thần màu đỏ máu kia không ngừng hiện ra trước mắt Lục Thanh, còn cuốn sách đỏ rực sáng trong tay ông ta, nó rốt cuộc là gì nhỉ? Tại sao Thần đó lại gọi mình là “Huyền Thanh Chủ”... Không biết vì sao, Lục Thanh đột nhiên cảm thấy, vị Thần này toàn thân ông ta như ngọn lửa đỏ rùng rục ấy, vậy mà có chút quen

thuộc, lại có đôi phần chán ghét, sấm gầm sét đánh đùng đoàng, Lục Thanh thế mà cả đêm không ngủ.

Phần 3: Hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn (Kỳ 3)

Mưa to gió lớn cũng không kéo dài lâu, trận mưa lớn đến ba giờ sáng là tạnh hẳn. Đoàn người Chu Nghi Thanh, Lục Thanh thức dậy vào bốn giờ rưỡi sáng, làm vệ sinh cá nhân, đeo hành trang, cất tiếng chào hỏi người phụ nữ trực ở quày lễ tân, rồi liền rời Nhà khách Cục Chăn nuôi, dưới ánh sao mờ mờ, thẳng tiến tới công viên Thương Lãng Sơn.

Trời còn chưa sáng tỏ, duy chỉ có đèn đường và ánh sao đồng hành.

Lục Thanh sớm đã nghe nói, công viên Thương Lãng Sơn giáp bờ Nam sông Kim Sa, long lanh tú lệ, phong cảnh như tranh, là công viên duy nhất ở huyện Thương Lãng, hiện giờ đang là tiết xuân tháng ba, cỏ cây xanh tươi, trăm hoa đua nở, sau cơn mưa lớn buổi đêm, không khí trong lành ẩm ướt, hương thơm hoa tươi, cỏ xanh, nước mưa, bùn đất hòa quyện lẫn vào nhau, mãnh liệt nhắc nhở người ta rằng đây là tiết trời đẹp nhất của bốn mùa trong năm. Trời lúc này chưa sáng hẳn, mặc dù Lục Thanh cũng không thể thưởng thức rõ ràng phong cảnh mỹ lệ của công viên Thương Lãng Sơn, nhưng dựa vào hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ những cánh đồng hoa nơi đồi núi này, Lục Thanh đoán rằng Thương Lãng Sơn nhất định là một nơi phong cảnh tuyệt sắc, so với Văn Phong Sơn của Tiểu Thành đúng là khó phân cao thấp.

Nhóm của Chu Nghi Thanh lựa chọn một khu vực tương đối rộng rãi gần cổng vào của công viên Thương Lăng Sơn, treo tấm biểu ngữ màu vàng của Pháp Luân Đại Pháp ở nơi dễ thấy, bên cạnh thì treo tấm biển giới thiệu công pháp, như vậy, chỉ cần người ta đến công viên thì đều có thể nhìn thấy sự kiện hồng dương Pháp Luân Đại Pháp này rồi, sau đó mọi người bắt đầu luyện công. Hôm qua họ đã thương lượng xong, nhân lúc sáng trời còn sớm, đa phần người đi tập thể dục sáng sớm đều sẽ không đến sớm như vậy, mọi người sẽ luyện trước một giờ đồng công, khi luyện xong bốn bài công pháp, ước tính sẽ chính là thời gian vàng của người đi tập thể dục sáng, mọi người sẽ luyện bài công pháp thứ năm: “Thần thông gia trì Pháp”. Toàn bộ học viên đến Thương Lăng Sơn hồng Pháp lần này đều có thể song bàn, thế nên mọi người dùng ngoại hình song bàn để biểu hiện ra bài tĩnh công tu luyện tầng thứ cao này, đầu tiên cần tạo một ấn tượng thị giác mạnh mẽ cho những người hữu duyên tại huyện Thương Lăng, triển hiện ra sự độc đáo đặc biệt không tầm thường của Pháp Luân Đại Pháp, mọi người đều vỗ tay khen hay.

Trong tiếng nhạc luyện công ưu mỹ của Pháp Luân Đại Pháp, các đệ tử Đại Pháp Tiểu Thành bắt đầu luyện công, Chu Nghi Thanh bên cạnh quan sát, khi có người xung quanh đến xem hoặc hỏi han, Chu Nghi Thanh sẽ tiến đến giới thiệu.

Thời gian dần trôi trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, nhưng người đến công viên Thương Lăng Sơn tập thể dục đặc biệt ít, có lẽ là cơn mưa trong đêm đã đánh thức những người tập thể dục buổi sáng này khỏi giấc mộng đẹp, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ, nên giờ này có

lẽ họ vẫn còn đang ngủ. Thỉnh thoảng một vài người tập thể dục đi đến, vội nhìn biểu ngữ và đồ hình đang treo rồi rời đi, thời gian một giờ động công đã sắp hết, thế mà vẫn không có ai dừng chân lại để xem biểu ngữ hồng Pháp. Đây là chuyện mà nhóm người Chu Nghi Thanh chưa từng gặp khi hồng Pháp, Chu Nghi Thanh khê cau mày, nghĩ đến tình huống hôm qua Lục Thanh bàn đến, lẽ nào có liên quan đến chuyện này sao?

Luyện xong động công, Lục Thanh và Chu Nghi Thanh giao tiếp bằng mắt, gật gật đầu, trong lòng ngầm hiểu ý. Tiếp theo là tu luyện tĩnh công, Chu Nghi Thanh luyện công, Lục Thanh và một phụ đạo viên khác là Lưu Quế Phân đứng trông coi trường luyện công, nếu người tới hỏi nhiều, thì khi đó sẽ gọi Chu Nghi Thanh và các học viên khác.

Âm nhạc tĩnh công vừa vang, Chu Nghi Thanh cùng mọi người đã tọa nhập tĩnh, lúc này trời đã sáng rõ, người đến tập thể dục ở công viên Thương Lăng Sơn dần nhiều hơn, tĩnh công một khi hiển xuất, quả nhiên khác biệt phi thường, người tập thể dục ở công viên Thương Lăng Sơn chưa bao giờ thấy qua nhiều người ngồi thiền đến thế, lại còn song bàn, công pháp này hiển nhiên khác hẳn với những công pháp khác mà người ta từng luyện ở Thương Lăng Sơn trước đây, độ khó càng lớn, nhiều người như thế ngồi đó, thoạt nhìn, còn tưởng là Bồ Tát sống đang tọa thiền trong các chùa vậy! Tâm hiếu kỳ nổi lên, mọi người dần vây xung quanh, chỉ chỉ trở trở, lại dừng chân nhìn ngắm đồ hình giới thiệu công pháp đang được treo cạnh bên.

Lục Thanh và Lưu Quế Phân rất cao hứng, nhiệt tình giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp cho mọi người,

những người vây quanh người này hỏi một câu, người kia hỏi một lời, hỏi hỏi đáp đáp, khung cảnh nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhưng lúc này trời nổi trận gió bất thường, đang lúc náo nhiệt, bỗng cuồng phong nổi lên, cát bụi mù mịt, mây đen cuồn cuộn kéo đến, bầu trời vốn dĩ quang đãng trong xanh đột ngột biến thành một khoảng tối đen, dường như báo hiệu một trận mưa lớn sắp trút xuống. Đám đông trở nên hốt hoảng, đêm qua vừa mới đổ một trận mưa lớn, thế nào mà sáng sớm lại mưa lớn tiếp nữa, dự báo thời tiết nói những ngày này đều trời xanh mây tạnh cơ mà, quả là chuyện lạ hiếm thấy, mọi người vừa than phiền thời tiết khác thường, vừa vội vã mau mau chóng chóng về nhà, cổng vào công viên Thương Lãng Sơn đang náo nhiệt đột ngột giải tán, không còn bóng người.

Trong cuồng phong, những người tu luyện đang luyện công hiển nhiên cũng sinh ra dao động, thậm chí một số đệ tử đã mở mắt, dùng ánh mắt thăm dò ý tứ của nhau, hiển nhiên là muốn hỏi xem có nên dừng luyện công không. Nhưng thấy Chu Nghi Thanh vẫn bất động, trấn định như núi, liền gạt bỏ niệm đầu, mắt nhắm lại, nhập tĩnh trở lại, mặc cho cuồng phong kia thổi y phục tung bay.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn trời, chau mày không nói, thời tiết quỷ dị này chắc hẳn là do vị Thần màu đỏ máu xuất hiện ngày hôm qua gây ra.

Mây đen cuồn cuộn bên trên những người tu luyện huyện Tiểu Thành, gió nổi mây vần, sấm chớp rền vang, nhưng nhóm người tu luyện Đại Pháp cứ thế không hề thoái lui, nhất loạt bất động, thấy rõ là sự kiên trì tu

luyện đến cùng, không tìm nổi tức giận, một đường sét điện sáng quắc rạch mây đen giáng xuống, sấm nổ động trời, hạt mưa như hạt đậu rơi xuống lá tả, đánh vào trường luyện công của những người tu luyện Đại Pháp, rớt xuống đầu, xuống quần áo và bàn chân của họ.

Lúc này, 8, 9 trong số 10 người tu luyện huyện Tiểu Thành đang đả tọa, đã lần lượt mở to mắt, muốn đứng dậy trú mưa, duy chỉ có Chu Nghi Thanh không hề dao động, uy nghiêm như ngọn núi Thái Sơn. Lục Thanh thấy tâm lý mọi người dao động, bèn bước vào trường luyện công, nói với mọi người:

“Có Sư phụ ở đây, có Pháp ở đây, sợ cái gì?” ***(Giảng Pháp tại Pháp hội Sydney [1996])***

Dứt lời, chàng liền ngồi xuống, hai chân bắt chéo, kết ấn nhập tĩnh, bắt đầu luyện tĩnh công. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời mặt đỏ cả lên, phải rồi, có Sư phụ ở đây, có Pháp ở đây, sợ gì chứ? Chẳng phải chỉ là dầm chút mưa thôi sao? Mọi người tại đúng khoảnh khắc này đã cảm nhận được sự khác biệt về cảnh giới cùng hai vị trạm trưởng, bản thân tu thật quá kém cỏi mà, mọi người trầm mặc im lặng, lại lần nữa hạ tầm mắt xuống từ đầu, lần nữa nhập tĩnh.

Mây đen càng dày, sấm sét nổ vang, mưa rơi tí tách, cơn mưa lớn đã bắt đầu rơi xuống.

Lúc này đồng thời cũng tại đây trong một không gian khác, trên không trung trường luyện công ở công viên Thương Lãng Sơn này, một Đại Pháp Luân uy nghiêm chuyển động, một màn hồng quang bao trùm lấy toàn bộ đệ tử Đại Pháp huyện Tiểu Thành, ngăn trở toàn bộ những hạt mưa bên ngoài trường luyện công, bên ngoài trường luyện công một màn mưa mù mịt,

nhưng bên trong nửa hạt mưa cũng không thể lọt vào, mọi người vững chãi như sơn, bất chấp tiếng mưa rá rích bên tai.

Khi này từ trên người Lục Thanh lóe lên một tia sáng trắng, một hình người ly thể xuất ra, trong chớp mắt, bóng người này liền bay ra khỏi lớp màn bảo hộ của Pháp Luân, đứng trên màn mây đen cuộn cuộn trên không trung của công viên Thương Lãng. Trong ánh chớp lóe sáng nhìn thấy rõ, bóng người ấy vốn là một đứa bé đồng tử khoảng sáu, bảy tuổi, quần trắng áo trắng, tươi sáng động lòng người, Pháp Luân trước ngực đang xoay tròn, song kiếm hắc bạch cắm trên vai, dưới chân một đóa Liên hoa xanh biếc, đồng tử này mi thanh mục tú, ánh mắt linh động, hiển hách hết như dáng vẻ của Lục Thanh.

Đây là chủ nguyên thần của Lục Thanh xuất khiếu ly thể.

Tuy Lục Thanh tu luyện tiệm ngộ, trên con đường tu luyện Đại Pháp cho đến nay, các không gian khác lần lượt hiển hiện, nhưng những không gian khác mà Lục Thanh nhìn thấy hoặc là to lớn quảng đại nhưng mờ hồ không rõ; hoặc là rất rõ ràng, nhưng phạm vi nhỏ hẹp, trong hoàn cảnh tâm thái Lục Thanh cực tốt, có thể thấy được các tầng không gian vũ trụ khác nhau trong phạm vi lớn, rõ ràng hơn, nhìn thấy các sinh mệnh thể muôn hình vạn trạng, nhưng Lục Thanh chưa bao giờ chủ động giao tiếp với những sinh mệnh cao cấp đó, thông thường mà nói, những sinh mệnh cao cấp kia cũng không giao tiếp với Lục Thanh, còn tình huống như vị Thần đỏ máu xuất hiện vào đêm qua cực kỳ hiếm thấy, đây là lần đầu tiên từ khi tu luyện Pháp

Luân Đại Pháp cho đến nay Lục Thanh mới gặp một vị Thần chủ động giao tiếp với mình.

Vì bản nguyên sinh mệnh của Lục Thanh vốn là Đại Thần thuộc về bộ phận Pháp Giới Huyết Hồng – Huyền Thanh Chủ, trong đặc tính tiên thiên đã tồn tại một loại nhân tố tính cách ngoan cường và cực đoan, tuy là tầng thứ tu luyện hiện tại của Lục Thanh còn xa mới đạt đến mức độ khai công khai ngộ, để có lại đặc tính tính cách tiên thiên ấy thì vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi, nhưng cũng có một số đặc tính tiên thiên của Lục Thanh đã bắt đầu dần dần lộ diện. Lục Thanh nhìn màn mưa to gió lớn này, lập tức biết rằng do vị Thần đổ máu đêm qua gây ra, không nén được sự tức giận, hai chân vừa xếp bằng, nguyên thần lập tức xuất ra, hiển hiện trên bầu trời nơi đang xảy ra cuồng phong bạo vũ.

Trong ánh mắt Lục Thanh, chỉ thấy trong mây đen cuộn cuộn kia là bảy con hắc long uốn mình vờn vũ cùng mây, bên trên hắc long, quả nhiên là vị Thần đổ máu chói mắt đêm qua.

Tay phải Lục Thanh chỉ vào vị Thần đó, hét lớn: “Thần trên cao kia, mau dừng tay!”

Vị Thần đó nghe tiếng, vô cùng kinh ngạc, ông ta biết Lục Thanh là tu hành tiệm ngộ, thần thông khai mở, nhưng nguyên thần có thể tự ý xuất ra như thế, là điều vị Thần này không thể ngờ tới, còn có người phụ nữ trung niên kia nữa, định lực cao đến thế, cũng khiến ông ta cảm thấy kinh ngạc không nguôi, xem ra bản thân mình đã xem thường những đệ tử Đại Pháp huyện Tiểu Thành này rồi.

Vị Thần đó hành lễ, nói với Lục Thanh: “Huyền Thanh Chủ, đêm qua chẳng phải bốn Thần ta đã thông

báo với các vị rồi sao, bảo các vị rời khỏi huyện Thương Lãng, hà có gì không đi?”

Lục Thanh đáp: “Ngươi không phải Sư phụ ta, có gì nghe ngươi?”

Vị Thần nói: “Huyền Thanh Chủ sai rồi, ý chí chư Thần, không thể chống lại”.

Lục Thanh đại nộ, hai tay đưa lên trời, một Pháp Luân khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong đôi bàn tay rộng lớn, rực sáng muôn màu, hào quang chói sáng, trong Pháp Luân đang xoay tròn, Lục Thanh hét to: “Tên Thần kia, có đi hay không?” Tính cách nguyên thần của Lục Thanh này rất cương cường, nếu không nghe, tức khắc động thủ, lập tức dùng vũ lực giải quyết.

Vị Thần đó cũng nổi cơn thịnh nộ, toàn thân hỏa diễm bùng bùng, cơ thể biến lớn, biến thành to lớn vô tỉ, cười to nói: “Huyền Thanh Chủ, ngươi bất tuân mệnh lệnh chư Thần, vi phạm khế ước, ta sẽ cùng ngươi đánh!” Dứt lời, một thanh đại đao đỏ rực như máu xuất hiện trong tay, vị Thần này chuẩn bị động thủ.

Thì ra vị Thần đó gọi là “Xích Vân Thần Quân”, vốn thuộc cùng một thể hệ các Thần Huyết Hồng với Lục Thanh, tính cách kiêu ngạo kiên quyết, pháp lực cao cường, điều khác với Lục Thanh là, vị Thần này không hề ký khế ước hạ thế cùng Thánh Vương. Lục Thanh từ Pháp giới đi xuống, chuyển sinh tầng tầng không gian vũ trụ, trong tất cả tầng thứ đều lấy tên là “Huyền Thanh”, đã ký khế ước cùng Thần ở các không gian khác, rồi lại tiếp tục hạ xuống, trực chỉ nhân gian, quá trình này là một thời gian cực kỳ dài lâu trong vũ trụ, “Xích Vân Thần Quân” chính là tại một trong những tầng thứ Lục Thanh đã chuyển sinh – “Hư Linh Thần Giới” – quen

biết Lục Thanh, hai người trong “Hư Linh Thần Giới” vốn là Thần cùng triều, thế nên vị Thần đó biết Lục Thanh là một Đại Thần thuộc “Hư Linh Thần Giới”, chỉ là khi Lục Thanh tiến nhập hồng trần, hết thủy ký ức ở thượng giới bị phong ấn toàn bộ, tuy tu luyện có chút thành tựu, nhưng vẫn chưa khai ngộ, nên không biết vị Thần đó máu này là Thần Thánh phương nào.

Vị “Xích Vân Thần Quân” này hiện nay đã được chúng Thần của “Hư Linh Thần Giới” tuyển chọn, chuyên phụ trách các sự vụ Chính Pháp ở huyện Thương Lãng. Chư Thần của “Hư Linh Thần Giới” đối với sự việc Chính Pháp này sớm đã chế định phương án tương đối hoàn mỹ, đệ tử Đại Pháp huyện Thương Lãng có bao nhiêu người, thời gian đắc Pháp, dùng phương thức đắc Pháp nào, vân vân và vân vân, cực kỳ tường tận, tất cả đã có an bài, bộ kinh sách rực rỡ ánh sáng đỏ trong tay “Xích Vân Thần Quân” mà Lục Thanh nhìn thấy đêm qua, chính là Pháp sách của “Hư Linh Thần Giới” đã an bài cho Chính Pháp tại huyện Thương Lãng.

“Xích Vân Thần Quân” thấy nhóm người Lục Thanh đã làm rối loạn sự việc Chính Pháp ở huyện Thương Lãng, tự nhiên sẽ dốc toàn lực ngăn trở, yêu cầu nhóm người Lục Thanh lập tức rời khỏi huyện Thương Lãng.

Trên bầu trời Thương Lãng Sơn giờ đây mây đen cuồn cuộn, sấm vang chớp giạt, hai người chuẩn bị động thủ.

Bên dưới trường tu luyện Pháp Luân Đại Pháp đột nhiên phát sinh biến hóa, toàn thân của 11 vị tu luyện Đại Pháp phát ra hào quang sáng chói, hào quang này cực kỳ thánh khiết, cực kỳ thuần tịnh, vốn chính là hào quang của bản tính tiên thiên của 11 vị Thần,

hào quang muôn màu cùng tụ hội thành biển ánh sáng, biển hào quang ánh sáng này trong chớp mắt đột nhiên vươn cao thẳng đến Đại Pháp Luân bên trên bầu trời của trường luyện công, Đại Pháp Luân đột ngột phát ra vô số những hào quang đỏ, cam, vàng, lục lam, xanh lam, lam, tím, có màu và không màu, chiếu rọi khắp thiên địa hoàn vũ.

Hiển nhiên, 11 vị tu luyện Đại Pháp này đã hoàn toàn thanh trừ được can nhiễu do trận mưa to gió lớn vừa rồi gây ra, phàm tâm trừ bỏ, kiến chân tính, tư duy cực kỳ thuần tịnh, hơn nữa tư duy của 11 vị đệ tử Đại Pháp này phát ra rất minh xác, chính là cầu Sư tôn gia trì, xin Sư tôn giải trừ trận mưa to gió lớn này cho chúng đệ tử, mở ra cơ duyên đặc Pháp cho chúng sinh huyện Thương Lãng.

Chính vào một khắc này, sóng tư duy vũ trụ của chúng đệ tử cường đại vô tỉ, thánh khiết vô tỉ, khiến cho chúng Thần trong vũ trụ mênh mông cảm thấy kinh hoàng thần phục.

Chỉ thấy trong biển hào quang ấy, phía trên Đại Pháp Luân, đã đáp ứng lại lời thỉnh cầu của các đệ tử, một vị Tôn giả xuất hiện.

Vị Tôn giả này to lớn vô tỉ, thân hình uy nghiêm sừng sững như núi Tu Di, khoác tấm vải bố vàng kim óng ánh, ngồi nghiêm chỉnh trên bảo tọa Đại Liên Hoa vàng kim 99.999 tầng, song thủ kết ấn, trước vàng ngực rộng lớn như biển có một Đại Pháp Luân khổng lồ đang chuyển động, đây là chính là ký hiệu của Thánh Pháp Luân Thánh Vương, vị Tôn giả này mang hình tượng Như Lai, búi mái tóc xanh lam như ngọc, biển trí huệ quảng đại như thái dương, thánh mục khép hờ, thần

thái từ bi, giây phút này, thiên địa mang mang, đều được dung hòa trong sự từ bi vô hạn của Tôn giả.

Phật quang vạn trượng, phô thiên cái địa, quét ngang thương khung rộng lớn.

Mây đen tiêu tan, gió ngừng thổi, mưa cũng dừng, bảy con hắc long sớm đã chạy trốn mất dạng.

Vị Thần đỏ máu kia khụy gối quỳ trên mây, dưới Phật quang phổ chiếu bao la uy đức của Thánh giả, không thể cử động chút nào. Bộ Pháp sách do chư Thần “Hư Linh Thần Giới” chế định ở trước ngực cũng không cách nào lấy ra nữa, vị Thần đã biết ý chí vĩ đại của Thánh giả là không thể nghịch phản, chỉ có thể khấu đầu trước Thánh Giả, xin Thánh giả chuẩn cho mình được rời đi. Thánh Giả im lặng, thánh mục hé mở, trong ánh mắt chứa sự thương xót vô hạn, vị Thần này lập tức được giải trừ phong ấn, trong ánh hồng quang ẩn hiện, Xích Vân Thần Quân đã biến mất.

Lục Thanh khoa tay múa chân, vui mừng vô hạn, gọi lớn “Sự phụ”.

Thánh giả mỉm cười với Lục Thanh, trong tích tắc, Lục Thanh đã xuất hiện trên đầu ngón tay phải quang khiết như ngọc, rộng lớn như đại địa của Thánh Giả, bỗng chốc ý thức của đồng tử này hoàn toàn trống rỗng, duy chỉ còn niềm hân hoan vô hạn.

Thánh giả từ bi này khẽ gật đầu với đồng tử, ánh sáng trắng lóe sáng, nguyên thần của Lục Thanh được đưa trở về thân thể.

Lục Thanh mở to mắt, bầu trời quang đãng, trong xanh như gột, một vàng mặt trời đỏ dần treo tại phía Đông, hai dải cầu vồng vắt ngang bầu trời, đúng là tiết xuân tháng ba xinh đẹp!

...

Buổi tối, xe lửa xinh xịch, ngoài cửa sổ là những ngôi sao lấp lánh, đoàn người Chu Nghi Thanh, Lục Thanh vừa hay đang trên chuyến tàu trở về Tiểu Thành, trong khoang tàu không có hành khách nào, mọi người cũng rất an tĩnh, ai học Pháp thì học Pháp, ai nghe băng ghi âm thì nghe băng ghi âm, qua nửa giờ nữa, là về đến Tiểu Thành rồi. Lục Thanh không làm gì, nhìn ra dãy núi đen đen phía xa đang lao vút qua bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ.

Lần đầu tiên hồng Pháp ở Thương Lãng này, có sáu người hữu duyên đắc Pháp, Chu Nghi Thanh và Lục Thanh đã hẹn với họ, tuần sau sẽ lại quay lại huyện Thương Lãng hồng Pháp, người học Pháp tại huyện Thương Lãng nhiều lên, vẫn cần phải giúp đỡ họ tổ chức trạm phụ đạo.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lục Thanh hồi tưởng lại việc hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn, nếu khi đó không có hào quang chính niệm thuần tịnh và thánh khiết của 11 vị đệ tử Đại Pháp, thì việc hồng Pháp ở Thương Lãng Sơn sẽ trở thành thế nào đây? Tư duy của Lục Thanh hóa thành cơn sóng ý niệm, từng cơn từng cơn, phủ khắp vùng đất rộng lớn sâu thẳm đang yên tĩnh, nhưng đất lớn kia thì không lời, mà bầu trời trên cao thì không tiếng, duy có ý chí chúng Thần mới có thể dẫn dắt con rồng thép dài kia lao vun vút về phía trước, tiến về nơi Tiểu Thành tràn ngập ánh sáng.

Phần 4: Vị Thần đoán mệnh

Kỳ 1: Người không trong vòng che phủ của Pháp Luân

Miền Bắc Trung Quốc có một huyện cấp thị, tên là “Vân Lĩnh Thị”, là quê hương của Lục Thanh. Thành phố Vân Lĩnh phía Bắc giáp với núi Thanh Long, núi Thanh Long không cao, trải dài trăm dặm, khắp nơi mọc toàn tùng bách, bốn mùa tươi tốt, giống như một con rồng xanh, từ đó mà được đặt cái tên này. Một khe suối nhỏ như Thanh Long chảy ra từ giữa núi, chia Thành phố Vân Lĩnh thành hai đầu Nam Bắc, chậm rãi thông dong, chảy về hướng Đông. Thành phố Vân Lĩnh vì có non có nước Thanh Long mà đắc linh khí, trở thành vùng đất địa linh nhân kiệt, theo Vân Lĩnh huyện chí ghi chép, Thanh Long Vân Lĩnh từng sản sinh ra chín vị tể tướng, trạng nguyên, vô số các cử nhân, thật đúng là vùng đất quý phong thủy.

Tháng 10 năm 1998, là tháng 8 âm lịch, là mùa hoa quế thơm, Lục Thanh trở về Vân Lĩnh thăm nhà.

Lục Thanh chưa kết hôn, mỗi năm chàng được một kỳ nghỉ về thăm nhà khoảng 30 ngày, theo tập quán Trung Quốc, kỳ nghỉ thăm nhà thường rơi vào dịp Tết, dù là kẻ lãng tử có bôn ba xa đến đâu thì đều muốn về nhà đón năm mới, cũng là có ý mong muốn đoàn viên mỹ mãn, đây là phong tục truyền thống của dân tộc Trung Hoa. Hàng năm vào thời điểm này trên các tuyến đường sắt, đường bộ đều có hàng triệu, hàng chục triệu người xa xứ quay về quê hương, gây ra ùn tắc giao thông cực độ, chưa kể nghìn vàng khó mua tấm

vé, ngay cả khi mua được vé tàu, thì mức độ chen chúc đến ngột ngạt trong những toa khách đó cơ hồ cũng trở thành nỗi giày vò cực lớn. Bố mẹ Lục Thanh thương con, bèn không gọi con trai về nhà dịp năm mới, thế nên Lục Thanh đã chọn dịp Tết Trung thu tháng 8 trở về nhà đoàn viên.

Lục Thanh vừa về đến nhà liền đi nghe ngóng xem ai đang tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, trong lòng chàng cho rằng Cục Đất đai Vân Lĩnh mà bố mẹ đang làm việc, vốn là một đơn vị hành chính nhà nước có rất nhiều người, hẳn sẽ có người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Không ngoài dự liệu, khu nhà hành chính của Cục Đất đai nơi gia đình họ ở có hai đệ tử Đại Pháp, một nam một nữ, người nam tên Đàm Chính Phong, người nữ gọi là Tôn Nguyệt Hương, là một đôi vợ chồng già đã nghỉ hưu, nói đến cũng thật trùng hợp, hai người này Lục Thanh đều biết. Họ vốn là đồng nghiệp cũ của bố mẹ Lục Thanh, lại sống cùng một khu, đều chứng kiến Lục Thanh trưởng thành, khi Lục Thanh còn nhỏ đã từng bế chàng nữa. Lục Thanh nếu bình thường gặp vợ chồng Đàm Chính Phong, chàng đều lễ phép chào hỏi chú Đàm và dì Tôn. Vào những niên đại 90 trong cao trào khí công, dường như cứ là người luyện công thì đều có chút danh tiếng, hầu hết người người trong khu nhà của Cục Đất đai đều biết Đàm Chính Phong và Tôn Nguyệt Hương luyện công, đều biết rằng công pháp họ luyện là Pháp Luân Công, nghe nói đây là công pháp có tầng thứ cao nhất trong các môn khí công hiện nay, hai người họ cũng thường đi hồng Pháp cho mọi người, cũng từng nói với bố mẹ Lục Thanh vài lần, bảo họ đến luyện Pháp Luân Đại Pháp, chỉ là bố mẹ của Lục Thanh

không tin, chỉ mỉm cười khước từ. Lần này Lục Thanh về nhà, bố mẹ bèn kể về tình huống của hai người Đàm, Tôn cho chàng.

Tối hôm sau, Lục Thanh đến thăm nhà Đàm Chính Phong, hai người nghe nói Lục Thanh cũng đang tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, đều rất cao hứng, mọi người chột cảm thấy vô cùng gần gũi, như thể đã thân thuộc từ mấy kiếp vậy, loại cảm giác này giữa các đệ tử Đại Pháp dường như là một hiện tượng phổ biến. Có lẽ trong những thời kỳ khác nhau của lịch sử nhân loại hoặc trong các thời kỳ vũ trụ càng xa xưa hơn nữa mọi người đã từng quen biết nhau, cũng có duyên cớ là do chúng ta cùng tu một bộ Đại Pháp, chỉ cần nói là đệ tử Đại Pháp, mọi người sẽ có một loại cảm giác đặc biệt thân thiết.

Trải nghiệm đắc Pháp của Tôn Nguyệt Hương rất giống với Lục Thanh.

Tôn Nguyệt Hương sinh ra trong một gia đình thư hương giàu có, từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục lễ nghĩa Nho gia truyền thống, là người chất phác thiện lương, căn cơ tiên thiên vô cùng tốt, thiên mục của bà từ nhỏ đã được khai mở, nhìn thấy Thần Tiên ma quỷ ở không gian khác. Theo lời kể của mẹ Tôn Nguyệt Hương, vào cái đêm trước khi sinh Nguyệt Hương, bà đã có một giấc mộng kỳ lạ, bà mộng thấy một đồng tử trong hình tượng Bồ Tát toàn thân phát ra ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống, Bồ Tát đồng tử này tay trái cầm một lệnh bài lớn, bên trên có khắc chữ “Pháp Chính Càn Khôn”, tay phải cầm một thanh bảo kiếm rất lớn, trên đỉnh đầu Bồ Tát có một vàng thái dương và một vàng trắng sáng luân phiên chuyển động vô cùng trang

nghiêm. Đồng tử này mỉm cười với mẹ của Tôn Nguyệt Hương, biến thành một tia sáng trắng rồi bay vào trong bụng bà, hôm sau tỉnh dậy thì bà hạ sinh Tôn Nguyệt Hương. Thời thơ ấu, gia cảnh Tôn Nguyệt Hương giàu có sung túc, nhưng sau khi Đảng Cộng sản nắm quyền đã xếp gia đình họ vào hàng ngũ giai cấp tư bản địa chủ, từ đó gia đình rơi vào cảnh khốn cùng. Đặc biệt là trong thời kỳ “Đại Cách mạng Văn hóa”, Tôn Nguyệt Hương chịu đựng sự kỳ thị và bức hại nghiêm trọng. Nhưng dù trong hoàn cảnh ác liệt thế nào, Tôn Nguyệt Hương đều dùng tấm lòng thiện lương đãi người, dường như sự lương thiện vốn là thiên tính bẩm sinh của bà, chính sự lương thiện đó khiến cho rất nhiều bức hại đáng lẽ phải xảy ra cuối cùng đều cứ thế nhẹ nhàng lướt trôi, trừ khi là những kẻ hành ác táng tận lương tâm, chứ nào có ai muốn ức hiếp một người phụ nữ yếu đuối và tốt bụng đâu?

Tôn Nguyệt Hương từ nhỏ đã tin vào Thần Phật, tin vào tư tưởng “thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo” của Phật gia, lúc bốn, năm tuổi, bà hay cùng bà nội đến chùa thắp hương lễ Phật, theo năm tháng bà trưởng thành, bà cảm thấy trong u minh dường như bản thân mình đang tìm kiếm điều gì đó, đang ngóng trông một điều gì đó. Tôn Nguyệt Hương sau khi nghỉ hưu, từ trong cao trào khí công dường như đã thấy được tia hy vọng trong mê man, bắt đầu chạy đông chạy tây, cầu pháp tứ phương, luyện loại công nào đó, quy y Phật giáo, núi Nam biển Bắc đều đã đi, cũng không tìm thấy Chính Pháp. Lúc luyện khí công, bởi vì Tôn Nguyệt Hương có căn cơ tiên thiên tốt, được khai mở thiên mục, nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng của không gian khác, khiến cho đồng môn

ngưỡng mộ không thôi. Tôn Nguyệt Hương thì lại liên miên kêu khổ, bà nhìn thấy trên các tượng Thần Phật trong các chùa miếu, đạo quán đều toàn là yêu ma quỷ quái, cáo, chồn, quỷ rắn, dọa Tôn Nguyệt Hương sợ đến nỗi không dám lại đến chùa thắp hương nữa.

Một Tôn Nguyệt Hương được khai mở thiên mục còn nhiều lần phát hiện có một chàng thanh niên trẻ tuổi khoác cà sa vàng luôn bên cạnh mình, bà cũng không hiểu đây là chuyện gì.

Vào tháng 5 năm 1996, Tôn Nguyệt Hương đang học cái gọi là công phu cao cấp của một môn tu luyện tại trường dạy công núi Thanh Thành, học phí mấy trăm nhân dân tệ. Một ngày nọ, trên con đường núi bà tình cờ gặp một vị đạo sĩ núi Thanh Thành, đạo sĩ bói cho bà một quẻ, kêu bà ngay lập tức về nhà, quê nhà có phúc lớn đang đến. Tôn Nguyệt Hương giật mình sợ hãi, phúc đến thì tâm cũng sáng, lập tức thu dọn hành lý, trở về huyện Vân Lĩnh. Vào đêm đúng ngày trở về nhà, Tôn Nguyệt Hương đã mơ thấy lại người thanh niên trẻ khoác cà sa vàng luôn bên cạnh bà, chàng trai đó toàn thân lấp lánh kim quang, dáng người cao lớn, nhìn bà mỉm cười hiền từ. Ngày hôm sau vừa đúng là Chủ nhật, Tôn Nguyệt Hương dẫn cháu trai dạo chơi công viên, đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc luyện công mỹ diệu êm tai, bà lần theo thanh âm đó bước đến, thấy được đệ tử Pháp Luân Đại Pháp huyện Vân Lĩnh đang luyện công hồng Pháp, động tác thư thái nhu hòa, đây rõ ràng chính là động tác của Phật rồi. Hơn nữa, Tôn Nguyệt Hương thấy được tại trường luyện công của Pháp Luân Đại Pháp tràn ngập hồng quang, thấy được trên thân những người luyện công trong trường ấy đều

có Pháp Luân xoay chuyển, trên Pháp Luân lại còn có năm phù hiệu chữ “Vạn” của Phật gia, đây đúng là Đại Pháp tu luyện Phật gia tầng thứ cao rồi! Tôn Nguyệt Hương kích động không thôi, lập tức đến hỏi thăm phụ đạo viên việc học công, còn thỉnh cuốn “Chuyển Pháp Luân”. Về nhà mở trang đầu tiên, nhìn thấy Pháp tượng của Sư phụ, nước mắt Tôn Nguyệt Hương bỗng lăn dài, đây chẳng đúng là người thanh niên trẻ mình mơ thấy đêm qua sao? Hóa ra Sư phụ sớm đã chăm sóc cho mình rồi.

Cứ thế, Tôn Nguyệt Hương đã bước vào hàng ngũ người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Dưới ảnh hưởng của vợ, Đàm Chính Phong cũng bắt đầu tu luyện Đại Pháp, trở thành người tu luyện Đại Pháp sớm nhất ở Cục Đất đai huyện Vân Lĩnh.

Lục Thanh ngồi xếp bằng trên sô pha, lắng nghe hai người tu luyện này kể lại câu chuyện đắc Pháp tu luyện của chính mình, trái tim Lục Thanh cảm động hồi lâu, bản thân và Tôn Nguyệt Hương khá giống nhau, đều là khổ sở cầu đạo, cuối cùng mới đắc Đại Pháp, tâm ấy là tương đồng. Đang khi thờ dài, hình tượng của Tôn Nguyệt Hương và Đàm Chính Phong tại không gian khác đột nhiên hiển hiện trước mắt Lục Thanh, thấy rằng Đàm Chính Phong chính là hình tượng La Hán, khoác tấm vải bố vàng, rực rỡ kim quang, còn hình tượng của Tôn Nguyệt Hương lại to lớn phi thường, lại thấy bà ấy khoác một tấm vải bố màu trắng, đoan chính tọa trên Đại Bạch Liên Hoa thánh khiết, sau gáy có một chuỗi ngọc, trên đỉnh đầu có một vàng thái dương và một vàng trăng sáng, toàn thân tỏa ra hào quang trắng bạch, toàn bộ phòng khách đều bị bao phủ trong ánh

sáng này, đây là năng lượng tán xạ phát ra từ Phật thể của Tôn Nguyệt Hương. Chẳng trách khi Lục Thanh vừa bước vào nhà liền cảm nhận được trường năng lượng vô cùng cường đại, là năng lượng từ bi điển hình của Phật gia, Lục Thanh nghĩ thầm, rằng bản thể sinh mệnh của Tôn Nguyệt Hương hẳn là hình tượng Như Lai của Thiên quốc người da trắng, không hiểu vì sao, trong đầu Lục Thanh lập tức nhảy ra ba chữ “Nhật Nguyệt Quang”.

Cùng lúc với việc Lục Thanh nhìn thấy bản thể của Tôn Nguyệt Hương, thì Tôn Nguyệt Hương cũng thấy được hình tượng của Lục Thanh ở không gian khác, hóa ra hình tượng của Lục Thanh là một đồng tử đạo gia vận y phục trắng, tọa trên Bảo Liên Hoa lam sắc, đồng tử này thần thánh và trang nghiêm, đặc biệt kỳ lạ chính là, trên hai vai đồng tử có hai thanh pháp kiếm một đen một trắng bay qua lại, cho thấy xuất thân của đồng tử này không giống những người khác.

Trong khoảnh khắc này, Lục Thanh cùng Tôn Nguyệt Hương đều cảm thấy hình tượng của đối phương vô cùng quen thuộc, trong lòng hai người lập tức sinh ra một loại cảm giác thân thiết như những người bạn cũ đã lâu năm không gặp, trong phút chốc đều đồng thanh bật cười, cả hai biết đối phương cũng là tu hành tiệm ngộ, chắc hẳn cũng đã nhìn thấy được hình tượng mình được tu luyện.

Giữa tiếng cười, mọi người giao hẹn sớm mai sẽ cùng nhau đến điểm luyện công để luyện công.

Hôm sau Lục Thanh thức dậy lúc 5 giờ sáng, vội vã vệ sinh cá nhân, rồi nhanh chóng chạy đến cổng của khu nhà ở thuộc Cục Đất đai, Tôn Nguyệt Hương

và Đàm Chính Phong đã đợi sẵn ở đấy. Sắc trời còn tờ mờ tối, ba người đồng hành, cùng nhau đến điểm luyện công của trường trung học số 2 huyện Vân Lĩnh, một lúc sau, khoảng 20, 30 người tu luyện lần lượt đến điểm luyện công, 5 giờ rưỡi mọi người chính thức bắt đầu luyện công.

Nhạc luyện công Pháp Luân Đại Pháp tường hòa mỹ diệu, du dương êm tai, một lúc liền đến bài công pháp thứ hai: “Pháp Luân Trang Pháp”, Lục Thanh tĩnh tĩnh âm bão luân, tâm thái thanh tịnh, thiên mục khai mở, nhất thời nhìn thấy chân tướng của điểm luyện công Pháp Luân Đại Pháp này. Trên không trung một Pháp Luân khổng lồ đang xoay chuyển, một màn ánh sáng đỏ che phủ, tạo thành tấm lồng bảo hộ toàn bộ trường luyện công vào trong, bốn phía lồng bảo hộ có rất nhiều động vật nhỏ như thỏ, sóc và cáo chạy đến, chỉ dám âm thầm quan sát từ xa, Lục Thanh khi luyện công tại công viên Văn Phong Sơn ở Tiểu Thành đã nhiều lần gặp tình huống loại này, thấy rất đổi bình thường, bởi vì chàng biết trường cấp hai này nằm dưới chân núi Thanh Long, trường luyện công Pháp Luân Đại Pháp một khi xuất hiện, ắt sẽ kinh động đến các linh vật trong núi, cũng lại bởi vì đặc tính năng lượng của trường luyện công Đại Pháp là “Phật quang phổ chiếu, lễ nghĩa viên minh”, nên những động vật nhỏ trên núi này theo bản năng cũng muốn đến “nương nhờ” hào quang ấy, chỉ là vậy thôi.

Âm nhạc du dương, bốn động tác âm bão luân của “Pháp Luân Trang Pháp” đã kết thúc, mọi người đang song thủ điệp khẩu tiểu phúc, phía Đông nơi chân trời một dải mây đỏ rực vắt ngang, núi Thanh Long như

đắm mình trong ánh nắng sớm mai, mỹ lệ vô cùng. Lục Thanh đột nhiên phát hiện một sự tình kỳ quái, có một người trong trường luyện công này lại không nằm trong lồng bảo hộ của Pháp Luân, mặc dù người này đứng hàng đầu tiên trong nhóm những người luyện công, nhìn từ không gian vật chất này thì người ấy lẽ ra vẫn ở trong phạm vi lồng bảo hộ của trường luyện công, thế nhưng trong con mắt nhìn thấy được tại không gian khác của Lục Thanh thì, người này xác thực không hề ở trong lồng bảo hộ, hay nói cách khác là, lồng bảo hộ trường luyện công của Pháp Luân Đại Pháp không bảo hộ cho người này.

Lục Thanh vô cùng kinh ngạc, đây là chuyện mà chàng chưa từng thấy kể từ khi tu luyện Pháp Luân Đại Pháp đến nay.

Buổi sáng miền Bắc tháng 10, nhiệt độ đã hơi se lạnh, gió núi nhẹ lướt, thoang thoang đưa đến hương hoa quế tươi mát, Lục Thanh đang luyện công đột nhiên thân thể cảm thấy có chút ớn lạnh, chàng có một dự cảm mạnh mẽ rằng điểm luyện công ở trường trung học số 2 này sắp sửa phát sinh một tai họa khó lường.

Kỳ 2: Cái chết của phụ đạo viên

Mặt trời ló dạng đằng Đông, chiếu rọi núi non rộng lớn, phủ lên núi Thanh Long một dải hào quang vàng rực, nổi bật giữa bầu trời xanh thẫm thẫm, xinh đẹp mỹ lệ lạ thường.

Luyện công tập thể tại điểm luyện công của trường trung học số 2 Vân Lĩnh đã kết thúc. Luyện công nơi đây khác với Tiểu Thành nơi Lục Thanh đang ở, nơi

đây chỉ luyện bốn bài công pháp đầu, mọi người về nhà tự mình luyện bài tĩnh công thứ năm, còn luyện công tập thể ở Tiểu Thành là luyện hết toàn bộ năm bài công pháp. Lục Thanh vẫn nghĩ rằng việc bố trí luyện công ở Tiểu Thành hợp lý hơn, Sư phụ đã viết trong **Chuyển Pháp Luân** rất rõ ràng:

“năm bộ công pháp được truyền dạy hết để [chư vị] học”.

Hơn nữa Lục Thanh phát hiện, bởi vì bài công pháp tu luyện tĩnh công thứ năm yêu cầu song bàn, đối với người mới học là một quan có độ khó cao, một mình luyện ở nhà, rất khó kiên trì được thời gian dài, nhưng tại điểm luyện công tập thể, mọi người cùng nhau luyện thì rõ ràng có thể kiên trì trong thời gian lâu hơn. Trong khi đang đau đớn khó chịu, muốn gỡ chân xuống, lại trông thấy các học viên khác đều đang kiên trì, bản thân sẽ ngại tháo chân ra, thế nên có thể kiên trì đến giới hạn cao nhất của bản thân. Tại điểm luyện công ở Tiểu Thành, có học viên ngồi xếp bằng đau đến rơi lệ, cũng không tháo chân xuống, lại còn cố hết sức kiềm chặt tiếng nấc, tránh phiền đến các học viên đang luyện công khác. Đây chính là chỗ tốt của luyện tĩnh công tập thể, mọi người khích lệ nhau kiên trì, là việc mà tu luyện cá nhân rất khó đạt được.

Lại nói về điểm luyện công ở trường trung học số 2 sau khi luyện công xong, mọi người đã thấy có đồng môn mới đến, liền vây quanh hỏi thăm, dì Tôn Nguyệt Hương và chú Đàm Chính Phong bèn giới thiệu Lục Thanh với mọi người, bầu không khí trở nên náo nhiệt. Phụ đạo viên của điểm luyện công cũng đến hỏi han, vừa nghe nói Lục Thanh là phó trạm trưởng của Tiểu

Thành, phụ đạo viên này liền mời Lục Thanh đến nhà chia sẻ giao lưu, Lục Thanh nhận ra người này chính là người không ở trong vòng bảo hộ của Pháp Luân mà mình vừa thấy qua thiên mục, cũng muốn tìm hiểu thêm về tình huống của người ấy, bèn gạt đầu đồng ý, dì Tôn và chú Đàm cũng đi cùng ở phía trước.

Hóa ra phụ đạo viên này tên là Ông Kiến Quốc, đã hơn 50 tuổi, vừa thôi giữ chức trưởng phòng đào tạo của trường trung học số 2 về hưu. Ông ấy đặc Pháp vào năm 1995, thuộc nhóm những học viên đặc Pháp sớm nhất ở huyện Vân Lĩnh, điểm luyện công tại trường trung học số 2 chính là do ông ấy tổ chức lên, điểm học Pháp cũng được tổ chức tại nhà ông, thường ngày đã làm rất nhiều việc cho mọi người.

Bốn người ăn qua loa chút điểm tâm trên đường, khi đến nhà Ông Kiến Quốc, thì thấy đây là một nơi khá sang trọng, bày biện tinh xảo, trong phòng khách khói hương nghi ngút, ở vị trí nổi bật ngay lối vào treo pháp tượng lớn của Sư phụ, trước Pháp tượng đặt một lư hương, từ trong lư hương từng làn khói xanh đang nhẹ nhàng bay ra.

Bốn người ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, Ông Kiến Quốc liền thông thả bắt đầu câu chuyện, kể về bản thân đã cống hiến bao nhiêu bao nhiêu cho điểm luyện công, đã dẫn dắt mọi người hồng Pháp thế nào thế nào, lại còn cứu độ được bao nhiêu là chúng sinh, còn nhắc đến các học viên ở điểm luyện công của mình từng thứ tu luyện thấp thế nào, bản thân đã giúp đỡ họ đề cao ra sao. Trong suốt câu chuyện, ông ta mặt mày hớn hởi, hứng chí kể chuyện, tâm lý của Lục Thanh có chút chịu không nổi, từng cử chỉ hành

động, từng câu từng chữ của Ông Kiến Quốc trong mắt chàng, đều như phát ra nghiệp lực màu đen, đặc biệt là tâm hiển thị mạnh mẽ của Ông Kiến Quốc càng khiến Lục Thanh khó chịu. Trong những người tu luyện ở Tiểu Thành, Lục Thanh chưa từng gặp qua học viên nào như thế, mọi người khi giao lưu với nhau về cơ bản đều chỉ nói đến việc tu luyện tâm tính của bản thân, bản thân làm chưa tốt ở đâu, những chỗ nào chỗ nào nên đề cao, nhưng mà vị Ông Kiến Quốc ngay trước mắt chàng rõ ràng chính là một người thường.

Lục Thanh dùng mắt ra dấu với dì Tôn, hỏi bà là thế nào, nhưng dì Tôn chỉ lắc đầu bất lực, không nói lời nào.

Sau một hồi, Lục Thanh thực sự chịu không nổi nữa, bèn đứng lên nói mình có việc, cùng dì Tôn và chú Đàm rời khỏi nhà Ông Kiến Quốc. Trước khi rời đi, Lục Thanh nắm tay của Ông Kiến Quốc, nói chân thành: “Chú Ông, chú nhớ phải học Pháp chuyên tâm nghiêm túc, tu tâm vững vàng chắc chắn, làm một người tu luyện chân chính nhé! Tu luyện là tu bỏ nhân tâm, chứ không phải làm ra những thành tích trên bề mặt đâu!” Ông Kiến Quốc thoáng sửng sốt, biểu cảm rất ngượng ngùng, đồng thời nội tâm chấn động, những lời nói của Lục Thanh vừa chân thành vừa thuần tịnh, lập tức giải khai những quan niệm lẫn nhân tâm của Ông Kiến Quốc, đánh thẳng vào bản nguyên sinh mệnh của Ông Kiến Quốc.

Từ nhà Ông Kiến Quốc đi ra, ba người thảo luận về chuyện của Ông Kiến Quốc, đều có chung một cảm nhận.

Lục Thanh nói với dì Tôn và chú Đàm về tình huống mà mình nhìn thấy tại điểm luyện công, dì Tôn cũng tỏ ý tán đồng, vì bản thân bà cũng rất nhiều lần nhìn thấy tình huống này, hơn nữa còn phát hiện trên người Uông Kiến Quốc không có Pháp Luân, nhưng bà không dám nói, thậm chí cũng chưa từng kể chuyện này với chú Đàm, bà sợ các học viên không tin, Uông Kiến Quốc nhất định sẽ quay lại chỉ trích, còn có thể chụp rất nhiều chiếc mũ lớn lên đầu bà. Thiên mục dì Tôn được mở, thường hay thấy những cảnh tượng thù thắng của không gian khác. Lúc mới đầu, dì Tôn còn hay kể với mọi người ở điểm học Pháp về những gì mình thấy được, kết quả gặp phải sự khiển trách nghiêm khắc của Uông Kiến Quốc, nói rằng dì Tôn khoe khoang tiểu năng tiểu thuật, tự tâm sinh ma, thấy được toàn là tùy tâm nhi hóa. Đã mấy lần họp, dì Tôn bị khiển trách đến rụng rụng nước mắt, sau khi về nhà, dì Tôn nhịn không được bật khóc nức nở, dẫn đến chú Đàm cũng tức giận. Cuối cùng chú Đàm nói: “Từ giờ trong cuộc họp chúng ta đừng nói về những gì đã thấy nữa, chúng ta cứ làm một học viên bình thường, có gì phải chịu khổ thế này?” Từ đó trở đi, dì Tôn không còn nói về những gì thấy qua thiên mục với mọi người ở điểm luyện công nữa.

Tình huống mà Lục Thanh nhìn thấy lần này giống hệt với dì Tôn, khiến dì Tôn bỗng không kìm nén được nữa, giải bày hết thảy những ủy khuất về vấn đề thiên mục mà bà đã chịu đựng trong mấy năm qua, tâm bệnh nhiều năm lập tức hóa giải, dì Tôn bỗng chốc như được gỡ bỏ gánh nặng, vô cùng thoải mái.

Lục Thanh cười nói: “Dì Tôn, đây không phải là để cho dì đề cao hay sao? Dì và chú Đàm đều đã về hưu, thông thường rất ít tiếp xúc với người thường, luôn cần có một hoàn cảnh để tu luyện đề cao mà, phải vậy không?”

Dì Tôn gật đầu nói phải, vì vấn đề thiên mục mà ở điểm luyện công bản thân bà đã gặp phải rất nhiều bài xích, đặc biệt là Uông Kiến Quốc vẫn luôn gây khó dễ, có việc gì cũng lấy mình ra để đùa bỡn, tại điểm luyện công học Pháp luôn lấy bà ra làm ví dụ điển hình cho hiện tượng tự tâm sinh ma, khiến bản thân bà không thể gắng cao đầu. Nhưng mấy năm qua, xác thực là nhờ những mâu thuẫn này mà bản thân cũng đã được đề cao tâm tính, thăng hoa cảnh giới, nói cách khác đây chính là hoàn cảnh tu luyện đề cao mà Uông Kiến Quốc đã cấp cho bà, nên cảm ơn Uông Kiến Quốc mới phải.

Dì Tôn và chú Đàm cùng Lục Thanh vừa đi vừa cười nói suốt quãng đường, bỏ lại những gì không vui, dù sao thì hôm nay cuối cùng cũng coi như có nhân chứng cho sự trong sạch của bà, bà không phải tự tâm sinh ma, đây là nút thắt buộc chặt trong lòng dì Tôn, hôm nay cuối cùng cũng được giải khai. Đây là ngày vui vẻ nhất của dì Tôn trong mấy năm qua.

Kỳ thực, trong lòng Lục Thanh cũng không vui nổi, ở nhà Uông Kiến Quốc chàng đã thấy rằng, trên Pháp tượng lớn trong phòng khách không hề có Pháp thân của Sư Phụ, hơn nữa ấn đường của Uông Kiến Quốc phát khí đen, khí vận suy kiệt, hiển nhiên là sắp có đại họa giáng xuống, Lục Thanh có một dự cảm mạnh mẽ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra với Uông Kiến Quốc.

Vào giờ Tý lúc nửa đêm, Lục Thanh đang đả tọa luyện công trên ban công nhà mình. Bầu trời đầy sao, trăng khuyết như lưỡi liềm, như mộng như ảo, bạch long và hắc long uốn lượn xung quanh hộ Pháp. Bất thành linh, một trận gió mang khí âm nổi lên, lưỡng long cảnh giác, nhe nanh múa vuốt, chực chờ thủ thế, Lục Thanh giơ tay cản lại. Chỉ thấy Ông Kiến Quốc cả người bê bết máu, đang đứng bên ngoài cách chàng ba trượng, hiển nhiên là bị trường năng lượng cường đại của Lục Thanh ép đẩy ra, thân thể quý hồn chịu đựng không nổi, phải lùi lại bên ngoài ba trượng. Ông Kiến Quốc nước mắt lã lã nhìn Lục Thanh, chắp tay nghẹn ngào nói: “Hôm nay, Kiến Quốc thác mệnh xuống hoàng tuyền. Trong lòng nhớ mãi lời khuyên chân thành của Huyền Thanh Chủ hôm trước, khuyên ta chân tu, cố ý đến từ biệt, tạ ân đức Thánh Chủ, đau xót thay, ba năm đắc Pháp, quan niệm nhân tâm che lấp chân tính, ba năm ở trong Đại Pháp không đắc được gì. Đáng tiếc thay! Những lời Ngài nói ngày hôm trước, đã chạm sâu đến trái tim, lòng tức khắc rộng mở, quyết định chân tu, tiếc là oan nghiệt quán thân, báo ứng lâm đầu, hôm nay hoàn trả nghiệp báo, mất đi thân người, vĩnh viễn mất cơ duyên. Đáng tiếc thay!! Than ôi, ba năm cùng các đệ tử Đại Pháp ở huyện Vân Lĩnh, tuy không công đức, nhưng có khổ lao, ba năm đó, không có ai khuyên tôi, nếu sớm nghe được những lời khuyên bảo như của Huyền Thanh Chủ hôm trước, ta ắt tinh tấn thực tu, sao có thể đi đến kết cục như ngày hôm nay!! Đáng tiếc thay!!” Ông Kiến Quốc khóc không thành tiếng, nước mắt thành máu đỏ, khí âm nổi lên, sớm đã có hai quý sai hiện thân, hành lễ với Lục Thanh, rồi trối Ông Kiến

Quốc giải đi. Chỉ còn đọng lại tiếng than khóc thảm thiết buồn bã của Ông Kiến Quốc vang vọng dưới bầu trời đầy sao.

Lục Thanh xuất định, ngẩng mặt nhìn trời thở dài, biết Ông Kiến Quốc đã vong mạng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lục Thanh, buổi sáng Ông Kiến Quốc không đến điểm luyện công. Hai ngày sau, tin tức về một vụ thảm án kinh hoàng lan truyền khắp huyện Vân Lĩnh, giáo viên về hưu Ông Kiến Quốc của trường trung học số 2 đã bị người con trai độc nhất của mình sát hại tại nhà, thi thể bị chặt thành tám khúc, vứt rải rác tại tám thôn. Trong suốt một thời gian dài, vụ án của Ông Kiến Quốc trở thành tâm điểm bàn tán trong khắp hang cùng ngõ hẻm huyện Vân Lĩnh, người ta ca thán rằng xã hội ngày nay luân thường điên đảo, đạo đức táng tận, những kẻ đánh mất lương tri điều gì cũng dám làm, ngay cả cha ruột của mình cũng dám chặt thành tám khúc!

Vụ án của Ông Kiến Quốc giống như một quả bom nguyên tử, phát tiếng nổ lớn trong các học viên Pháp Luân Đại Pháp ở huyện Vân Lĩnh, một thời gian dài, lòng người hoang mang, các chủng tâm thái lẫn lộn đều biểu hiện ra. Chẳng phải Sư phụ đã giảng sẽ bảo hộ cho đệ tử tu luyện sao? Làm sao lại có thể xảy ra sự việc khủng khiếp như vậy? Trong suy nghĩ của rất nhiều học viên, họ đều cảm thấy Ông Kiến Quốc là một đệ tử rất tinh tấn và tích cực, lại là phụ đạo viên, làm rất nhiều việc cho mọi người, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?! Đại Pháp không phải là giả chứ?... Vụ án Ông Kiến Quốc là hiện thực tàn khốc làm rúng động các học viên Đại Pháp huyện Vân Lĩnh. Chứng kiến người phụ đạo

viên ngày ngày cùng mình luyện công xảy ra chuyện lớn như vậy, đây là một đả kích mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng được đối với những ai chưa rơi vào cảnh ngộ này.

Số người luyện công ở điểm luyện công trường trung học số 2 lập tức giảm đi hai phần ba, số người luyện công ở các điểm khác cũng giảm đi đáng kể, những học viên còn kiên trì ở lại luyện cũng thấp thỏm dè dặt. Ban đêm Đàm Chính Phong gặp phải ác mộng, mơ thấy Ông Kiến Quốc khuôn mặt dữ tợn, dùng đôi tay như chiếc vuốt quỷ tóm lấy ông, dọa cho chú Đàm sợ đến mức phải gọi lớn tên Sư phụ. Sau khi từ trong mộng tỉnh lại, cả người ông sớm đã ướt sũng mồ hôi.

Lục Thanh cũng không thể ngờ Ông Kiến Quốc lại chết theo cách như vậy, thế này chẳng phải là muốn phá hoại Đại Pháp sao? Đối với người thường thì không gây ra hậu quả gì lớn, người ta chỉ coi đây là một vụ án hình sự thông thường, bất quá chỉ thấy có phần thảm khốc mà thôi, nhưng lại tạo thành sự phá hoại nghiêm trọng trong cộng đồng những người tu luyện. Có bao nhiêu học viên ở huyện Vân Lĩnh vì vụ án của Ông Kiến Quốc bị lung lay, nghi hoặc ngừng tu luyện và thậm chí là quay lại phỉ báng Đại Pháp. Điều này rõ ràng có ma tại không gian khác ở đằng sau thao túng!

Lục Thanh quyết định phải điều tra triệt để rõ ràng sự việc này, nên đã thương lượng với dì Tôn, hai người sẽ cùng nhau giải quyết sự tình này. Dì Tôn gật đầu tán đồng, duy hộ Đại Pháp là trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, tra rõ chân tướng của việc này có ý nghĩa trọng đại, Tôn Nguyệt Hương cũng là tu hành tiệm ngộ, đệ

tử Đại Pháp được khai mở thần thông, trách nhiệm tự thân không thể chối từ.

Đó là vào đêm 24 tháng 8 âm lịch, dưới ánh sao chiếu rọi, vườn hoa trên sân thượng nhà chú Đàm yên tĩnh lạ thường, chú Đàm đứng canh ở cổng vườn, chủ yếu là ngăn không cho người khác vào trong, tránh quấy rầy đến hai người nhập định. Trong vườn hoa, Lục Thanh và dì Tôn ngồi xếp bằng trên tấm đệm hình hoa sen, an nhiên nhập tĩnh. Họ muốn sử dụng thần thông để vén bức màn sương mù, thấu tỏ chân tướng của vụ án Uông Kiến Quốc.

Kỳ 3: Vũ trụ bi thương (1)

Bầu trời đêm tháng tám quang đãng, trời cao ngập sao, những ngôi sao lấp lánh như kim cương, giăng giăng đầy trời. Trong những truyền thuyết cổ xưa, đều nói rằng con người thế gian là từ trên thiên thượng hạ xuống, trên trời một vì sao, mặt đất một con người, mỗi người đều đối ứng với một vì sao, vận mệnh mỗi một người chính là vận mệnh của mỗi một vì sao. Đây chính là tư tưởng triết học “thiên nhân hợp nhất” của Trung Quốc cổ đại.

Thế còn Uông Kiến Quốc?

Uông Kiến Quốc đó đã từng rất nhiệt tâm làm phụ đạo viên Đại Pháp?

Cái chết của ông ta có phải cũng sẽ khiến ngôi sao của chính ông rơi xuống vực sâu tăm tối?

Rốt cuộc ai mới là người đang thao túng vận mệnh của các ngôi sao trên khắp bầu trời?

Trời xanh không lời, mặt đất tịch mịch, các ngôi sao vẫn vô tâm náo động, chứng cho rằng sự rơi rụng của Uông Kiến Quốc là điều đương nhiên, sự làm than của sinh linh chốn hạ giới, trong con mắt của chúng thì đều không đáng nhắc đến, ai bảo vốn dĩ người như Uông Kiến Quốc chỉ là một quân cờ trong tay các vị Thần đỏ máu chứ? Quân cờ này đã bại hoại dơ bẩn rồi, vậy thì vứt bỏ thôi, cái chết của Uông Kiến Quốc có thể tạo ra hoàn cảnh và cơ hội khảo nghiệm cho các đệ tử Đại Pháp, vậy thì sao lại không thể? Các ngôi sao mặc nhiên chấp nhận cái chết của Uông Kiến Quốc, chúng vĩnh viễn không biết rằng, trong thương khung xa xôi vô cùng vô tận kia, một thiên thể vĩ đại vô tỉ và trang nghiêm không gì sánh nổi đã giải thể theo cái chết của Uông Kiến Quốc.

Các ngôi sao vĩnh viễn cũng không nghĩ đến điều này, hiện tại điều chúng quan tâm chỉ là hai vị đệ tử Đại Pháp đang xếp bằng nhập tĩnh trước mắt kia, nghe nói họ muốn dùng đại thần thông để thấu tỏ chân tướng vụ án Uông Kiến Quốc, các ngôi sao đều bật cười, chúng muốn xem thử đệ tử Đại Pháp kia sẽ phá giải những nghi án vĩnh hằng này thế nào.

Dưới gầm trời.

Trong vườn hoa, Lục Thanh và dì Tôn Nguyệt Hương xếp bằng, dần dần nhập tĩnh, không gian khác từ từ triển hiện...

Chỉ thấy Lục Thanh là một đồng tử Đạo gia quần trắng áo trắng, ngồi trên Đại Liên Hoa xanh lam, hai thanh Pháp kiếm âm dương bay lượn trên hai vai, còn Tôn Nguyệt Hương vốn là hình tượng Như Lai, ngồi trên Đại Bạch Liên Hoa, khoác một tấm vải trắng thánh

khiết, hai vầng nhật nguyệt phát ra hào quang tường hòa. Hai vị Thần trang nghiêm lại thần thánh, những vầng sáng trong trường năng lượng của họ bao phủ toàn bộ khoảng không phía trên Cục Địa chính. Hai cột ánh sáng, một xanh một trắng, phóng thẳng lên trời, xuyên qua thương khung, vô cùng vô tận, nhìn không đến đầu, đây là công trụ của hai người Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương.

Trong tịch lặng, hai người nhập định lần lượt mở ra từng tầng Phật nhãn, thấu qua các tầng không gian vũ trụ, quan sát hết thủy nhân duyên liên quan đến vụ án của Uông Kiến Quốc, tuy nhiên, việc hai người kích hoạt thần thông to lớn trong một phạm vi rộng như vậy là không được phép, hậu quả của việc làm này chính là đem toàn bộ chân tướng của vũ trụ hiển lộ trước mắt hai người, chỉ những người tu đến bước cuối cùng, hoàn toàn viên mãn khai công khai ngộ, mới được biết chân tướng, còn người vẫn đang trong quá trình tu luyện thì tuyệt đối không thể, chỉ có ở trong mê mới có thể tu luyện đề cao, phá mê rồi thì không thể nào tu được nữa, chỉ bởi vì hai người Lục Thanh, Tôn Nguyệt Hương điếc không sợ súng, vì để bảo hộ Đại Pháp, dùng lực lớn mở ra thần thông quảng đại, muốn nhìn thấu chân tướng vụ án Uông Kiến Quốc, thật ra đây là điều không được phép.

Vào khoảnh khắc Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương khai mở tầng tầng Phật nhãn, các tầng không gian vũ trụ đều vì đó mà chấn động, chúng Thần tầng tầng vũ trụ đều cảm thấy hai người này muốn mở ra chân tướng, cơ chế cân bằng của các tầng vũ trụ lập tức phát động, che đi chân tướng của vũ trụ bao la, chỉ để lại

một khoảng nhỏ hẹp để hai người nhìn. Tuy nhiên, đây đã là một sự việc rất đáng sợ, uy lực cường đại mở ra các tầng Phật nhãn của hai người Lục Thanh, Tôn Nguyệt Hương, khiến chư Thần vũ trụ thấy bất an, thực ra không cần chỉ vì một vụ án nhỏ bé của Uông Kiến Quốc mà tiết lộ tường tận toàn bộ thiên cơ của vũ trụ bao la như vậy, chúng Thần ngay lập tức cho triệu hồi vị Thần đỏ máu đã an bài vụ án Uông Kiến Quốc, phái ông ta đến nói rõ nguyên do vụ án Uông Kiến Quốc cho hai đệ tử Đại Pháp này.

Hồng quang lóe sáng, vị Thần đỏ máu đó giáng hạ đến bên trên vườn hoa của một căn nhà thuộc Cục Địa chính huyện Vân Lĩnh. Vị Thần này chân bước trên một đóa liên hoa màu đỏ máu, khoác một tấm vải bố màu đỏ máu, tay trái nắm quyền trượng vàng kim, tay phải nâng một Pháp điển lấp lánh ánh sáng đỏ, trên khuôn mặt vốn từ bi và hòa ái đó lại ẩn chứa chút tàn nhẫn lẫn yêu tà, đó là vị Thần đỏ máu thuộc hệ Phật gia.

Công trụ của vị Thần này hiển hiện ra màu đỏ máu, xuyên suốt tới tận không gian vũ trụ tầng thứ mười, hiển nhiên chúng Thần thuộc vũ trụ tầng thứ mười chính là người an bài cuối cùng của vụ án Uông Kiến Quốc.

Vị Thần này thi lễ với hai người Lục Thanh và dì Tôn, nói: “Hai vị Tôn giả xin dừng tay”.

Hai người Lục Thanh và dì Tôn tạm ngưng khai mở Phật nhãn, Lục Thanh hỏi: “Tôn Thần có chuyện gì sao?”

Vị Thần đỏ máu nói: “Hai vị Tôn giả vốn tu trong tiệm ngộ, muốn thấu tỏ chân tướng vụ án Uông Kiến Quốc, không phải không thể, ta có thể đưa hai vị Tôn

giả tiến vào địa ngục Đại Thiết Vi, gặp nguyên thần của Uông Kiến Quốc, để hai vị Tôn giả được tường tận nguyên nhân vụ án, nhưng hai vị Tôn giả cần nhớ kỹ, những gì nhìn thấy, dù sao cũng là thiên cơ, quyết không thể tiết lộ cho người thứ ba, hai vị Tôn giả có bằng lòng không?”

Hai người Lục Thanh và dì Tôn Nguyệt Hương nhìn nhau, gật đầu đồng ý. Hai người là tu trong tiệm ngộ, ắt biết rõ cái lý này, những gì hai người thấy trong định chỉ là chân tướng tại từng tầng không gian vũ trụ khác nhau, chỉ có Thần mới biết được toàn bộ chân tướng của các tầng vũ trụ ấy, rất nhiều đệ tử Đại Pháp là người đại căn cơ, Sư phụ an bài cho họ là tu hành “đốn ngộ”, là tu trong mê, một khi phá mê dù chỉ là một chút ít, dù chỉ nhìn thấy một điểm nhỏ chân tướng, thì những sinh mệnh vĩ đại này vĩnh viễn sẽ không tu trở về được nữa. Hai người Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương hiểu rất rõ tính nghiêm trọng của việc này, nên đã gật đầu đồng ý.

Vị Thần đỏ máu thấy hai người đồng ý, bèn vận thần thông, tay vừa giơ lên, một cánh cửa lớn màu đỏ liền xuất hiện trước mắt, hào quang lóe sáng, ba vị Thần biến mất.

Trong nháy mắt, xuyên việt thời không, ba vị Thần xuất hiện tại địa ngục Đại Thiết Vi, đây là sự vĩ đại trang nghiêm của Phật Pháp thần thông.

Ba vị Thần thu lại ánh sáng rực rỡ trên người, vì hào quang vô hạn của ba vị Thần lại không phải điều mà không gian địa ngục Đại Thiết Vi có thể chịu đựng được. Phật quang một khi chiếu đến, không chỉ hồn phách bị tan thành tro bụi, mà ngay cả không gian địa ngục này cũng sẽ ngay lập tức giải thể. Nhưng không

gian này là do chúng Thần đặc biệt tạo ra cho tội nhân được hoàn trả chuộc tội, không có Thần linh nào lại đi hủy hoại nơi này, chúng Thần đều duy hộ lý của vũ trụ, không có ai lại đi phá hoại điều ấy.

Bao quanh địa ngục Đại Thiết Vi là bức tường cao vạn trượng, vách sắt thành đồng, bên dưới là hỏa diễm rừng rực cháy, đang thiêu đốt bức tường đồng vách sắt này, sắt lỏng, đồng lỏng lăn dài xuống dưới, đảm bảo rằng không ai có thể leo lên dù là nửa phân. Bên trong Đại Thiết Vi chính là “biển khổ vô biên”, nước biển được cấu thành từ axit sulfuric, vô số tội nhân đang chìm nổi ngụp lặn, kêu trời gọi đất, khổ không tả xiết, còn có quỷ dạ xoa đi xung quanh, dùng thiết xoa đâm xuyên thân thể tội nhân, có tội nhân trốn ra được khỏi “biển khổ”, leo lên tường cao thì lại bị sắt và đồng lỏng chảy xuống, thảm thương đến không dám nhìn. Cứ thế lặp đi lặp lại, lại không được chết, chỉ có tiếng khóc than không ngừng.

Dì Tôn Nguyệt Hương không nhịn được, nước mắt giàn giụa, đều nói là địa ngục có thật, song người đời chẳng tin, đạo đức tiêu vong, sau khi chết đọa xuống địa ngục, hối hận cũng đã muộn.

Vị Thần đỏ máu nâng Pháp điển trong tay lên cao, sách Pháp phóng ánh sáng mạnh mẽ lên không, chiếu rọi biển khổ vô biên ở bên dưới, các sinh linh trong biển khổ tạm được giảm bớt thống khổ, vị Thần đó gọi lớn: “Hư Không Tử ở đâu? Mau mau ra khỏi biển! Hãy nói rõ cho Thánh Chủ Huyền Thanh cùng Tôn giả Nhật Nguyệt Quang nguyên có người phải chịu tội!!”

Dưới sự gia trì của hào quang Thần thánh của Pháp điển, một sinh linh từ từ bay từ dưới biển lên, thân thể đầy vết thương, chính là Ông Kiến Quốc.

Ông Kiến Quốc nhìn Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương, hào quang rực rỡ, thần thánh trang nghiêm, vốn dĩ bản thân cũng có cơ hội vinh diệu như hai vị Thần này, nhưng bây giờ lại là người ở thiên đường, kẻ ở địa ngục, khổ lắm thay! Ông Kiến Quốc buông tiếng khóc thê lương, nỗi thống khổ này so với việc ở trong biển khổ của địa ngục lại càng đau đớn hơn trăm triệu lần, là nỗi đau mà một sinh mệnh vĩnh viễn không cách nào chịu đựng nổi, cũng không có ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Cuốn sách Pháp ấy phát ra ánh sáng đỏ, chiếu lên Ông Kiến Quốc, rồi lập tức mở ra tầng vũ trụ tầng thứ mười của Ông Kiến Quốc – “Linh Không Thần Giới”. Ông Kiến Quốc dần dần bình tĩnh, nói với Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương: “Vào thời đại vô cùng xa xưa, tôi là Đại Thần của ‘Linh Không Thần Giới’, tên là ‘Hu Không Tử’. Khi tôi sinh ra ở ‘Linh Không Thần Giới’, đã lỡ sự kiện chúng Thần ở ‘Linh Không Thần Giới’ ký thệ ước với vị Thánh Pháp Luân Pháp Vương chuyển sinh hạ giới. Sự kiện vũ trụ Chính Pháp sớm đã truyền rộng khắp nơi tại ‘Linh Không Thần Giới’, tôi ngỡ ngàng mộ vô cùng, hận bản thân sinh ra quá muộn, lỡ mất cơ duyên, bèn ích kỷ đã tự mình chuyển sinh nhân gian, nhưng bị Đại Thần đỏ máu phụ trách các vấn đề Chính Pháp ngăn trở, duy chỉ có ký kết khế ước với ma thì mới được hạ phàm, khế ước quy định tôi có thể đắc Pháp, thời gian đắc Pháp tu luyện ba năm, sau ba năm tôi sẽ bị con trai chặt thành tám khúc, dùng cách chết

oan uổng để rời khỏi nhân gian, viên mãn quay về ‘Linh Không Thần Giới’. Hình thức viên mãn tàn khốc của tôi sẽ mang đến một khảo nghiệm nghiêm khắc cho các đệ tử Đại Pháp huyện Vân Lĩn, những sinh mệnh không đủ tiêu chuẩn, không xứng làm đệ tử Đại Pháp sẽ bị đào thải khỏi hàng ngũ tu luyện. Thế nhưng, tôi ở nhân gian đắc Pháp vào năm 1995, bị quan niệm và nhân tâm che lấp bản tính, tuy ở cùng với các đệ tử Đại Pháp, lại tuyệt chưa từng thật sự thay đổi bản thân mình, trong thời gian đó, Sư tôn đã vô số lần điểm hóa, dẫn dắt tôi phải chân chính tu luyện, song tôi lại chấp mê bất ngộ. Lúc đắc Pháp, tôi giữ chức Trưởng phòng đào tạo tại Trường Trung học Cơ sở số 2 huyện Vân Lĩn, tham ô hối lộ, lại ở bên ngoài trường học loạn luân nam nữ, làm đủ loại việc đáng xấu hổ, không dám nhắc đến, khiến chúng Thần không dung, ba năm ấy tôi chưa từng chân chính đắc Pháp. Sau ba năm, tôi vong mạng, lại gây họa loạn chúng đệ tử huyện Vân Lĩn, khiến rất nhiều đệ tử rơi vào bờ vực nguy hiểm, phạm trọng tội phá hoại Đại Pháp, nên đã bị chúng Thần ném vào địa ngục Đại Thiết Vi, đây là nguyên nhân tôi chịu tội”.

Lục Thanh hỏi: “Cớ sao đưa con trai độc nhất của người lại chặt người thành tám khúc, sao lại tàn nhẫn đến thế?” Ông Kiến Quốc nói: “Vào một năm kiếp trước, tôi cùng đưa con ấy là bạn tốt, cùng nhau làm ăn buôn bán, lợi nhuận chia đều, qua năm sau làm ăn có lãi lớn, tôi nổi lòng tham, mưu hại người ấy, chặt thành tám khúc, vứt tại tám chỗ khác nhau, chính là muốn hủy thi thể xóa dấu vết, hôm nay là ngày mà tôi phải hoàn trả nợ cũ. Trong sự an bài của ‘Linh Không Thần Giới’, dù trong lịch sử tôi có nợ nghiệp như thế

hay không, tôi cũng sẽ chết bởi kết cục ấy, hiện nay chỉ là đang lợi dụng nhân duyên nợ nghiệp này mà thôi”.

Trong khi Ông Kiến Quốc đang kể chuyện, Lục Thanh đột nhiên phát hiện bên trên lập tử tại tầng vũ trụ thứ mười của Ông Kiến Quốc, vẫn còn có tầng tầng các tầng thân thể khác. Lục Thanh thất kinh, điều này cho thấy rõ rằng nguồn gốc sinh mệnh của Ông Kiến Quốc tuyệt đối không chỉ đơn giản chỉ thuộc về tầng vũ trụ thứ mười của “Linh Không Thần Giới”, mà vốn là sinh mệnh cao cấp hơn, đến từ một vũ trụ tầng thứ cao hơn.

Lục Thanh sửng sốt, đây không phải chuyện nhỏ, lập tức dùng sóng ý niệm trao đổi với Tôn Nguyệt Hương, hạt vi vật chất của sóng ý niệm này vượt xa cảnh giới của vũ trụ tầng thứ mười, thế nên vị Thần đỏ máu kia không cách nào biết được chỉ trong tích tắc đó mà hai người đã chia sẻ xong.

Lục Thanh nói với vị Thần đỏ máu: “Tôn Thần, Ông Kiến Quốc dù gì cũng từng học qua Đại Pháp, có một số lời ta muốn trao đổi riêng với ông ấy, có được hay không?”

Vị Thần đỏ máu gật đầu đồng ý, sự thật đã hoàn toàn triển hiện trước mặt hai vị Tôn giả này rồi, họ muốn nói một chút lời thân mật cũng không sao, vị Thần đỏ máu có chút coi thường Lục Thanh, người tu luyện thật là ủy mị yếu đuối, những nhân tâm này vẫn giữ lại làm gì chứ.

Lục Thanh gật đầu với Tôn Nguyệt Hương, Tôn Nguyệt Hương chỉ tay liền bay ra một đóa Đại Bạch Liên Hoa, bao phủ lấy Ông Kiến Quốc vào trong, một tia sáng từ Lục Thanh lóe sáng, cũng đồng thời ẩn nhập

vào trong đóa Bạch Liên Hoa ấy. Đóa liên hoa này vốn dĩ là kết giới do Tôn Nguyệt Hương bố trí, đóng kín hoàn toàn những chia sẻ của Lục Thanh và Ông Kiến Quốc, dựa vào pháp lực của vị Thần đỏ máu kia, là không cách nào phá giải được vùng cấm này.

Trong hào quang thánh khiết của đóa Đại Bạch Liên Hoa, Ông Kiến Quốc quỳ gối khóc thảm, tiếng khóc thê lương này tuyệt không đơn giản chỉ là sự thống khổ của sinh mệnh trong vũ trụ tầng thứ mười, mà đó còn là âm thanh bi thương từ trong bản nguyên sinh mệnh của Ông Kiến Quốc, tiếng khóc bi thương dẫn động tầng tầng vũ trụ, cho đến sụp đổ của vũ trụ tầng thứ mười, Lục Thanh cũng bị xúc động, chàng nói: “Đừng khóc, đừng khóc, ta muốn hỏi ông đôi lời”.

Ông Kiến Quốc từ từ ngừng khóc, trong tích tắc này Lục Thanh mở ra các tầng Phật nhãn đại thần thông, tại trong phạm vi cảnh giới Liên Hoa do Tôn Nguyệt Hương thiết lập, nhìn đến chân tướng ở cảnh giới từ tầng vũ trụ thứ mười trở lên của Ông Kiến Quốc.

Ông Kiến Quốc, sinh mệnh vĩ đại đến từ một thiên thể tại tầng thứ cao, lịch sử của một vũ trụ siêu cấp, cứ thế dưới Phật nhãn đại thần thông của Lục Thanh, dần triển hiện ra chân tướng.

Vũ trụ mênh mang, không có điểm cuối.

Kỳ 4: Vũ trụ bi thương (2)

Lục Thanh phát hiện, Ông Kiến Quốc này thế mà đều hiển hiện tại các tầng vũ trụ bên trên tầng vũ trụ thứ mười, ở mỗi một tầng vũ trụ ông ấy đều có một hình tượng trang nghiêm thần thánh, tại mỗi một tầng

khác nhau đều có những ước định khác nhau cùng chúng Thần, ông sẽ chuyển sinh nhân gian, ông sẽ đắc Đại Pháp, ông rồi sẽ đem hết thầy những gì tốt đẹp nhất về lại thiên quốc, chúng Thần đều thán phục trước sự vĩ đại của vị Thần này, lần lượt ký thế ước cùng ông, đem hết thầy tương lai trong thế giới Thiên quốc của bản thân giao cho vị Thần này. Thực ra, vị Thần này đã mang theo sự ủy thác của chúng Thần hạ thế, nói cách khác, ông đã mang vô số thiên thể to lớn đến tầng vũ trụ thứ mười, đây là chân tướng mà Thần ở tầng vũ trụ thứ mười này vĩnh viễn không bao giờ biết được, không ngờ cuối cùng ông lại bị trầm mê trong cõi người, đã đắc được Đại Pháp rồi, nhưng lại để Đại Pháp lướt qua thân, đem hy vọng của vô số thiên thể to lớn phía trên tầng vũ trụ thứ mười này trong chốc lát hủy hoại hoàn toàn.

Xuyên qua tầng tầng vũ trụ.

Lục Thanh kinh hoàng tán thán không gì sánh nổi, kinh ngạc về sự vĩ đại của vị Thần này.

Khi đến một tầng vũ trụ nọ, Lục Thanh không cách nào tiến lên được nữa, đây là giới hạn cao nhất của công trụ của Lục Thanh, là cực hạn vũ trụ cao nhất mà chàng có thể đến, nhưng căn nguyên của sinh mệnh vĩ đại này vẫn chưa đến đỉnh điểm, Lục Thanh khiếp đảm, biết rằng lai lịch của sinh mệnh vĩ đại trước mắt này vượt quá xa cảnh giới sở tại của mình, đó là cảnh giới vĩ đại mà Lục Thanh vĩnh viễn không tài nào dung nạp nổi. Lục Thanh quỳ gối trên đóa Thanh Liên của mình, cung kính hợp thập, khẩn cầu Sư tôn vĩ đại của chàng, cũng là khẩn cầu sinh mệnh vĩ đại này:

“Hỡi Sư tôn vĩ đại, nếu như ý chí vĩ đại của Ngài muốn mở ra chân tướng của sinh mệnh vĩ đại này cho thế nhân, xin Ngài hãy gia trì cho đệ tử bé mọn này”.

“Hỡi sinh mệnh vĩ đại trước mắt ta, nếu ý chí ngài muốn mở ra chân tướng của bản thân cho thế nhân, xin ngài gia trì cho ta”.

Lục Thanh vừa dứt lời, hào quang chợt lóe, nơi đỉnh đầu của Lục Thanh xuất hiện một Pháp Luân lớn đang xoay chuyển, bên dưới Pháp Luân tỏa ra vầng sáng màu đỏ, hoàn toàn bao phủ Lục Thanh vào trong, dưới sự gia trì bảo hộ của Pháp Luân, Lục Thanh tiếp tục thăng lên, vì tại bất kỳ một cảnh giới nào trong không gian vũ trụ này, chỉ cần vượt trên tầng thứ của bản nguyên sinh mệnh Lục Thanh, một khi Lục Thanh tiến vào, thì sẽ lập tức bị giải thể, chỉ có dưới sự bảo hộ của Pháp Luân mới có khả năng giải trừ mối nguy sinh mệnh bị giải thể.

Đồng thời, không gian vũ trụ của sinh mệnh vĩ đại trước mắt này cũng đang phát ra cột ánh sáng nhu hòa màu xanh, màu sắc này chính là ánh sáng bản nguyên sinh mệnh của Lục Thanh, đây là con đường thăng hoa được sinh mệnh vĩ đại ấy khai mở cho chàng. Dưới sự bảo hộ của con đường màu xanh này, cùng sự dẫn dắt của ý chí vĩ đại kia, Lục Thanh đã lĩnh hội nhận biết được quá trình vũ trụ trang nghiêm vĩ đại này.

Pháp Luân xoay chuyển, xuyên việt không gian, trong vũ trụ mê mông vô tận.

Cứ thế, Lục Thanh phải dùng mười tiểu kiếp mới có thể xem hết lịch sử vũ trụ của sinh mệnh vĩ đại này, trong một cảnh giới rất cao tốt cùng của sinh mệnh Ưông Kiến Quốc, Lục Thanh mới phát hiện rằng, sinh

mệnh vĩ đại này thế mà lại là Chủ của một vũ trụ to lớn, vô lượng vô số những cảnh giới mà Lục Thanh đi qua đều là do ông sáng tạo, đều tồn tại trong thân thể của ông, vị Chủ đại khung này vì để cứu độ những thiên thể trong tầng sở tại của mình, đã ở chính tại cảnh giới này cùng “Vương của vạn Vương, Chủ của vạn Chủ” ký thệ ước, ông ấy vì muốn cứu độ đại khung thiên thể to lớn này, mới chuyển sinh xuống tầng tầng không gian bên dưới.

Sinh mệnh vĩ đại này, vị Chủ của đại khung vĩ đại, mắt nhắm nước nhìn Lục Thanh từ không gian tầng thấp bé như hạt bụi này thăng hoa lên đến cảnh giới cao tối hậu, trái tim ông hết sức thê lương, lại vô cùng ngưỡng mộ, từng giọt từng giọt nước mắt lã dài, một giọt nước mắt một tầng vũ trụ, một giọt nước mắt một tầng thiên thể.

Lục Thanh nhìn sinh mệnh này với sự vĩ đại to lớn không cách nào hình dung này, sự chấn động của chàng không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, nếu không có sự gia trì bảo hộ của Pháp Luân, sinh mệnh của Lục Thanh trong nháy mắt sẽ bị giải thể dưới sự bi thương của sinh mệnh vĩ đại này.

Vị Chủ đại khung ấy nhìn sinh mệnh vinh diệu trước mắt mình, nói: “Này đệ tử Đại Pháp, ngươi đã nhìn thấy rõ quá trình vũ trụ của ta hay chưa?”

Lục Thanh đáp: “Dưới sự gia trì của Sư phụ vĩ đại và ý chí vĩ đại của ngài, tôi đã nhìn rõ quá trình vũ trụ của ngài”.

Vị Chủ đại khung nói: “Ta đã ở chính tại cảnh giới này, ký thệ ước với “Vạn Vương chi Vương, Vạn Chủ chi Chủ”, từ đây ta bắt đầu hạ xuống tầng tầng không

gian vũ trụ, tại không gian tầng vũ trụ thứ mười lại ký ma ước cùng cụ thể lực”. Vị Chủ đại khung khi nói đến đây, bỗng bật khóc thành tiếng.

Lục Thanh nói: “Đúng vậy, ta đã thấy toàn bộ quá trình của ngài, nhưng tại sao sinh mệnh chân chính của ngài còn không thức tỉnh?”

Vị Chủ đại khung nói: “Đại Pháp vũ trụ của ‘Vạn Vương chi Vương, Vạn Chủ chi Chủ’ là cấp cho chủ nguyên thần của sinh mệnh này, ta trầm mê nơi thế gian quá sâu, khi gặp được Đại Pháp vũ trụ, là phần quan niệm của ta nhận thức Đại Pháp tốt, chứ không phải chân chính là chủ nguyên thần nhận thức tốt, tự kỷ chân chính và chủ nguyên thần của ta trước giờ chưa hề thực sự thức tỉnh, thế nhưng Sư phụ vĩ đại vẫn luôn cấp cho ta vô số cơ hội, giúp ta chân chính nhận thức được Đại Pháp, nhưng ta đã để mất cơ hội”.

“Mỗi khi sinh mệnh chân chính của ta sắp thức tỉnh, khi tự kỷ chân chính của ta muốn đắc Pháp, chúng Thần của tầng vũ trụ thứ mười liền bắt đầu ngăn trở, chúng không muốn ta thức tỉnh, không muốn ta chân chính đắc Pháp, chúng sẽ phóng đại, gia cường quan niệm người thường của ta, một lần nữa khiến những quan niệm che lấp đi chân tính, khiến cho ta không đắc được Pháp”.

Vị Chủ đại khung nói đến đây, lại bắt đầu khóc thành tiếng, tiếng khóc của ông khiến toàn bộ vũ trụ đều chấn động, sinh mệnh trong tất cả các tầng vũ trụ đều khóc.

Dưới sự gia trì của Pháp Luân, Lục Thanh hỏi: “Trong kế ước mà ngài ký tại tầng vũ trụ thứ mười, không phải bọn chúng đã đồng ý để ngài đắc Pháp sao?”

Vị Chủ đại khung này nghe xong lời nói của Lục Thanh, nói: “Đó là kế ước lừa gạt, hết thảy các vị Chủ của vũ trụ đều biết, phạm là khởi tác dụng phụ diện đối với Đại Pháp, đều không được thừa nhận, đều sẽ bị tiêu hủy, chúng chỉ lợi dụng ta để đạt mục đích riêng, sau khi lợi dụng xong thì chúng liền đánh ta hạ địa ngục, cuối cùng bị tiêu hủy, chúng sẽ không để ta chân chính đắc Pháp”.

Vị Chủ đại khung lại bật khóc đầy đau đớn, toàn bộ tất cả sinh mệnh trong đại khung của ông đều bị ép nhập trong nỗi đau thương của ý chí vĩ đại này.

Lục Thanh hỏi: “Trong cảnh giới vĩ đại của ngài, còn có những sinh mệnh vĩ đại giống như ngài hạ xuống nhân gian không?”

Vị Chủ đại khung nói: “Có rất nhiều sinh mệnh giống ta đã hạ xuống nhân gian, có một số trở thành đệ tử Đại Pháp, có người tinh tấn, có người giải đãi, có người lại trở thành người thường, nhưng vẫn còn có thể cứu được, có những người đã hoàn toàn không còn hy vọng”.

“Này đệ tử Đại Pháp, dưới sự gia trì của Sư tôn vĩ đại, dưới sự triệu hoán trong bản nguyên sinh mệnh của ta, người đã đến được đây, xin hãy giúp công bố chân tướng của ta khắp thiên hạ, giúp chúng Thần nào đang trầm mê cõi người kia có cơ hội thức tỉnh, xin truyền đạt lời chúc nguyện của ta đến các đệ tử Đại Pháp vĩ đại, chỉ mong các vị có thể cứu được càng nhiều vũ trụ hơn nữa. Này đệ tử Đại Pháp, xin hoàn thành nguyện vọng của ta, đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta”.

Sau khi vị Chủ đại khung nói xong những lời này, khóc thảm thương, hành đại lễ ngũ thể đầu địa với Lục Thanh.

Dưới sự gia trì của Pháp Luân, Lục Thanh gạt đầu đồng ý.

Vị Chủ đại khung thấy Lục Thanh đã đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của mình, không còn lo lắng, sự bi thương của ông đã bao trùm toàn bộ đại khung vũ trụ. Lục Thanh thấy rõ, từ tầng vũ trụ tầng thứ mười, đại khung này bắt đầu giải thể, từng tầng từng tầng vũ trụ, từng tầng từng tầng thiên thể, vật chất trong các tầng vũ trụ hết như một quả bom nguyên tử đang nổ, trong sự đau thương của vị Chủ đại khung ấy... hóa thành hư không.

Không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được sự chấn động của Lục Thanh.

Vị Chủ đại khung này đã giải thể hết thấy các thiên thể vũ trụ bên dưới của mình, lại hành đại lễ ngũ thể đầu địa với thương khung bao la trong cảnh giới này, Ông hướng lên trời cầu khẩn: “Sự tôn vĩ đại ơi, vị Chủ Sáng Thế đã tạo ra sinh mệnh của con, vị Vạn Vương chi Vương vĩ đại, xin tha thứ cho việc con đã phá vỡ thế ước”. Vị Chủ của đại khung này bật khóc thê lương, thân thể khổng lồ bắt đầu xuất hiện vết nứt, như thể chỉ trong một chớp mắt liền bị giải thể.

Lục Thanh không kịp được, bật khóc thảm thương, chàng kêu lớn: “Sự phụ ơi, xin Ngài cứu lấy ông ấy”.

Ánh sáng từ bi màu vàng kim đã xuất hiện khắp bầu trời, Lục Thanh đã không biết dùng ngôn từ nào để hình dung hào quang từ bi vĩ đại này, dưới sự gia trì của Sự phụ, Lục Thanh chỉ có thể thấy được có một

lòng bàn tay cự đại vô tỉ vô tỉ, sự rộng lớn của lòng bàn tay này đủ để che chắn toàn bộ vòm trời, bàn tay ấy nâng vị đại khung chi Chủ đang khóc lóc thê lương vào trong, ánh sáng vàng kim từ bi bao bọc lấy sinh mệnh đang khóc thương này, tu bỏ lại hết thảy những đau thương vĩnh hằng của sinh mệnh đáng thương ấy.

Khi ánh sáng vàng kim biến mất, sinh mệnh này đã ngừng khóc, hồi phục lại sự thánh khiết nên có của ông, đây là một sinh mệnh vĩ đại biết bao, một sinh mệnh thần thánh đến dường nào.

Một thanh âm nói với Lục Thanh: “Vị Chủ đại khung này đã bị xóa đi hết thảy những ký ức đau thương trong quá khứ, ông ấy sẽ bắt đầu một hành trình vũ trụ mới, nhưng vì thệ ước đã bị phá vỡ, ông ấy vẫn chưa hoàn tất việc cứu độ bản thân, tất cả những thiên thể to lớn của ông đã hoàn toàn bị giải thể, bắt đầu lại từ đầu”.

Pháp Luân bay bay xoay chuyển, vũ trụ xoay vần. Trong chớp mắt, Lục Thanh đã trở lại bên trong Đại Bạch Liên Hoa của Tôn Nguyệt Hương, Ônng Kiến Quốc vẫn đang quỳ trước mặt chàng khóc thương, thế nhưng, Lục Thanh biết rằng, toàn bộ phần Thần của Ônng Kiến Quốc đều đã giải thể, phần Thần tối hậu của ông ấy đã tiến nhập vào vũ trụ mới, bắt đầu một hành trình mới, còn cái thân xác trước mắt chàng đây chỉ còn lại quan niệm và nghiệp lực, sẽ ở trong địa ngục vĩnh hằng này mà khóc than mãi mãi.

Ánh sáng trắng chớp lên, Lục Thanh bay ra khỏi Bạch Liên Hoa, xuất hiện bên cạnh Tôn Nguyệt Hương, nhìn vị Thần đỏ máu đang kiêu ngạo mà cũng không kém phần ngu xuẩn bên cạnh, Lục Thanh cảm hận khôn cùng, chàng chỉ vào vị Thần đó nói: “Cái thứ kia,

các người ắt sẽ phải gánh chịu tội lỗi các người đã làm, các người ắt sẽ bị chúng Thần hủy diệt”.

Trong ánh sáng rực rỡ, Lục Thanh và Tôn Nguyệt Hương biến mất.

Chỉ còn lại vị Thần kiêu ngạo mà ngu xuẩn kia, âm thầm ngẫm nghĩ câu trách cứ đầy phần nộ vừa rồi của Lục Thanh.

Chương 3: Satan giáng xuống

Phần 1: Sơn vũ dục lai phong mãn lâu (1)

Kỳ 1: Tâm nguyện dưới mưa sao băng

Nhật nguyệt xoay vần, ngày lại tiếp ngày, tuần hoàn lặp lại, trong bất tri bất giác, thu qua xuân đến, thời gian như tên bắn, trong chớp mắt, đã đến tiết cuối xuân của những ngày đầu tháng 4 năm 1999, càng ngày càng tiến gần bước ngoặt quan trọng trong lịch sử hồng truyền Đại Pháp. “Chính Pháp chi Luân” mà chúng Thần của cự vũ trụ đặt định sắp chuyển xuất một thiên tượng trọng đại, một khảo nghiệm lớn khiến mọi thứ tan rã một cách toàn diện vô lậu sắp xảy ra đối với các đệ tử Đại Pháp và sự kiện Đại Pháp hồng truyền tại nhân gian.

Lục Thanh và các đệ tử Đại Pháp của Tiểu Thành đều không hay biết về kiếp nạn sắp giáng xuống, họ vẫn cứ thế sinh hoạt, làm việc và tu luyện như thường lệ.

Cuộc sống tu luyện của Lục Thanh đơn giản mà lại quy củ, mỗi ngày vào bốn rưỡi sáng, chàng thức dậy luyện công, bảy rưỡi bắt đầu đạp xe đến nhà máy cơ khí làm việc, buổi tối ăn uống giản đơn rồi học Pháp, cuối tuần thì đến các huyện thị hồng Pháp. Cuộc sống của Lục Thanh, ngoài công việc, thì chính là học Pháp, luyện công và hồng Pháp. Lục Thanh rất hạnh phúc, trong khoảng thời gian nhanh như chớp này, Lục Thanh tinh tấn vô cùng dũng mãnh, phần lớn thời gian

của chàng đều được dung nhập trong Pháp, “Chuyển Pháp Luân” đã đọc không biết bao nhiêu lần, giúp Lục Thanh đã đặt cơ sở học Pháp vững chắc trong đại khảo nghiệm sắp giáng xuống.

Tu dưỡng nhân phẩm của Lục Thanh trong tu luyện Đại Pháp được tôi rèn càng thêm ưu tú, lãnh đạo và các đồng nghiệp của nhà máy cơ khí đều rất mến chàng thanh niên thuần phác và thiện lương này, trong công việc trước giờ chưa từng kén chọn, việc lãnh đạo giao phó, việc các đồng nghiệp nhờ giúp đỡ, trước giờ đều tận tụy cẩn thận hoàn thành tốt, người tốt, việc tốt đầy một bồ. Điều khiến mọi người càng thích thân cận với chàng chính là, Lục Thanh không bao giờ nghị luận thị phi đúng sai ở dù trước mặt hay sau lưng người khác, lúc nào cũng cứ như một pho tượng Bồ Tát mặt mũi hiền từ, vui vẻ lạc quan đối đãi với mỗi một sinh mệnh cạnh bên.

Người thanh niên tốt như thế trong thời đại ngày nay thật sự quả là hiếm có, Đoàn ủy của nhà máy cơ khí đã lấy Lục Thanh làm hình mẫu thanh niên ưu tú, năm nào cũng bình chọn chàng là đoàn viên xuất sắc của nhà máy, trong ngăn kéo của Lục Thanh chất đầy các giải thưởng vinh dự của nhà máy. Nghe nói năm nay Đoàn ủy nhà máy cơ khí còn nộp đơn lên Đoàn ủy huyện, tiến cử Lục Thanh ứng tuyển danh hiệu “Top 10 thanh niên của Tiểu Thành” cho “Ngày lễ Thanh niên Ngũ Tứ” năm nay, Lục Thanh cũng rất cao hứng, cả nhà máy đều biết mình đang tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, vinh dự của bản thân chàng là mang về vinh quang cho Đại Pháp mà.

Trong nhà máy, các dì các cô liên tục lần lượt giới thiệu đối tượng cho Lục Thanh, Lục Thanh vừa hay đang trong độ hoa niên thanh xuân, nhân phẩm lại tốt, nhất thời số người đến tòa nhà nhà máy cơ khí bàn chuyện cưới xin với Lục Thanh nhiều đến muốn mòn bậc cửa của bộ phận kỹ thuật. Chỉ riêng cấp trên của Lục Thanh, sếp trực tiếp Lưu Bắc Nhận, Lưu trưởng phòng, đã đề xuất năm mối hôn sự với Lục Thanh, đều là con của những cựu công chức nhà máy cơ khí, những cô gái tốt lại còn xinh tươi như hoa, thế nhưng Lục Thanh đều không đồng ý. Trong tâm trí Lục Thanh, tu luyện mới là ưu tiên hàng đầu, chàng thật sự không muốn kết hôn; chàng cảm thấy chuyện tình yêu lứa đôi, thề non hẹn biển, thành gia lập thất, sinh con đẻ cái mà con người thế gian hướng tới ấy... Trời ơi, sao lãng phí thời gian, đau lòng nhức óc, phiền toái đến cực điểm! Lục Thanh mới nghĩ đã thấy nặng đầu, hưởng hồ trong mệnh của chàng vốn không có số kết hôn. Trước đây có nhiều thầy toán mệnh sau khi xem tướng cho chàng, phát hiện chỉ tay của Lục Thanh thế mà lại không có đường tình duyên, đều nói Lục Thanh trời sinh cái số xuất gia tu hành, nếu đi tu nhất định có thể trở thành cao nhân vang danh. Lục Thanh nghĩ bụng, nếu không gặp được Pháp Luân Đại Pháp, có lẽ bây giờ mình đã xuất gia làm hòa thượng rồi.

Nghĩ đến những điều này, Lục Thanh liền từ chối những ý tốt cầu thân của đồng nghiệp, cần gì lãng phí thời gian và sức lực vào những việc này chứ.

Nhưng việc làm này của Lục Thanh đã vấp phải sự phản đối kịch liệt của những người bạn tốt. Hôm nay, Lưu Kiếm Phong dẫn theo Bạch Phi và Hồng Lăng đến

văn phòng của Lục Thanh, họ mở cuốn “Chuyển Pháp Luân” rồi cho Lục Thanh một trận giáo huấn, nhất trí cho rằng Lục Thanh đang đi sang cực đoan, bởi vì Đại Pháp tu luyện là tu trong xã hội người thường, cần bảo trì tối đa trạng thái giống như người thường, cần có một hoàn cảnh sinh hoạt và tu luyện chính thường. Trong sách đã giảng rõ ràng như thế, đệ tử trẻ tuổi còn cần kết hôn sinh con, thành gia lập thất, nếu mọi người đều giống như Lục Thanh cậu, thành cái dạng hòa thượng không ra hòa thượng, ni cô không ra ni cô, vậy nếu tương lai người học Pháp nhiều lên, nhân loại chẳng sẽ tuyệt chủng hết cả sao? Cậu không kết hôn, người trong cả nhà máy này sẽ nhìn cậu thế nào, nhìn nhận Đại Pháp thế nào đây? Cậu không phải là đang phá hoại Đại Pháp sao?... Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng là ba người bạn thân nhất của Lục Thanh, bạn một câu, tôi một lời, trích dẫn nguyên văn trong “Chuyển Pháp Luân”, nhất thời trách mắng đến mức khuôn mặt Lục Thanh từ trắng bệch lại đỏ bừng. Lục Thanh tự biết đui lý, đúng là mình đã đi sang cực đoan, đành giơ tay xin hàng, đồng ý rằng nếu có người nào giới thiệu đối tượng kết hôn, thì sẽ không từ chối nữa.

Lưu Kiếm Phong cười lớn, cần gì người nào giới thiệu, vợ tôi đã sớm chọn được cho cậu một người rồi, chỉ là cậu một mực không muốn kết hôn, nên không dám nói ra, hôm nay cậu đổi ý, Lưu Kiếm Phong tôi tự đứng ra làm người mai mối của cậu.

Lưu Kiếm Phong vốn là nhân tài xuất chúng, năng lực hơn người, chỉ là trước khi đắc Pháp vì gia đình khốn cùng, đã hình thành cá tính quá khích, lòng dạ hẹp hòi, tư tưởng cực đoan, thế nên không hòa hợp lắm

với lãnh đạo và đồng nghiệp. Kể từ sau khi đắc Pháp tu luyện, chân chính thực tu, một lòng khổ tu tâm tính của mình một cách vững chắc, toàn bộ trạng thái tinh thần đã có những biến đổi vô cùng to lớn, quan hệ với lãnh đạo và đồng nghiệp cũng trở nên hòa hợp, năng lực xuất chúng của cậu chàng lập tức nổi bật hẳn lên, khiến từ già đến trẻ trong nhà máy đều phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Vừa đúng lúc nhà máy cơ khí đang tiến hành cải cách, yêu cầu cán bộ cần có trí thức, trẻ hóa và có năng lực, cấp lãnh đạo ra quyết sách của nhà máy cơ khí đã quyết định đưa Lưu Kiếm Phong trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Đầu năm ngoái, Lưu Kiếm Phong được đề bạt làm phó chủ nhiệm xưởng dập, trở thành cán bộ cấp trung trẻ tuổi nhất của nhà máy cơ khí, ngay lập tức dòng người đến bàn hôn sự nườm nượp không ngớt. Kể từ sau khi tu luyện, Lưu Kiếm Phong cởi bỏ được nút thắt trong tâm, trái ngược với tính cách u ám và muộn phiền thời đại học, tính cách vui vẻ hào sảng của cậu ta bất ngờ được bộc lộ, thêm vào sự nghiệp đạt thành tựu, đúng là tuổi trẻ đắc ý, tinh thần phấn khởi.

Cũng lại là nhân duyên kiếp trước của Lưu Kiếm Phong, số phận định đoạt, được người mai mối giới thiệu, Lưu Kiếm Phong tuổi trẻ sôi nổi, đã ngỏ lời cùng một cô gái nông thôn nơi này là Mã Quế Hoa, tốc chiến tốc thắng, nhanh gọn dứt khoát, anh kết hôn sinh con vào năm ngoái, sinh ra một bé gái hoạt bát đáng yêu. Đứa trẻ đến nay đã gần một tuổi, điều này khiến Lục Thanh sững sốt mở to mắt kinh ngạc, kêu lên đầy ngạc nhiên.

Chỉ là Lưu Kiếm Phong vẫn luôn bận tâm đến hôn sự của bạn học cũ Lục Thanh, cậu ta sớm đã nhờ Mã Quế Hoa để ý, tìm xem có cô gái tốt nào phù hợp với Lục Thanh hay không, đáng tiếc là cô gái tốt thì đã tìm thấy, chỉ là anh chàng Lục Thanh thanh cao này hoàn toàn không có ý định thành gia lập thất, Lưu Kiếm Phong cũng không biết làm sao. Hôm nay, Lưu Kiếm Phong kéo theo Bạch Phi, Hồng Lăng cùng đến làm công tác tư tưởng cho Lục Thanh, chụp cái mũ lớn là làm trái nguyên tắc tu luyện Đại Pháp và bước sang cực đoan lên đầu Lục Thanh, nhiều người như thế liên tục nã đạn, Lục Thanh chỉ đành giơ tay đầu hàng, đồng ý chuyện yêu đương kết hôn. Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng đều vui mừng hớn hở, mọi người đều kết hôn, có gia đình, sinh con, vậy thì tương lai thật đúng là náo nhiệt, đều rất hoan hỷ.

Người mà Lưu Kiếm Phong giới thiệu với Lục Thanh chính là một nhân viên đánh máy của trường trung học số 4 Tiểu Thành, tên là Trần Linh Linh, cũng vốn là bạn học cấp hai của Mã Quế Hoa.

Lưu Kiếm Phong nói, Trần Linh Linh này thân hình cao ráo, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng trẻo, xinh đẹp động lòng người, chỉ là lúc nhỏ mắc trận bệnh nặng, đưa đến bệnh viện để điều trị, khi ấy vừa đúng đang là “Đại Cách mạng Văn hóa”, đấu tranh khắp nơi, xã hội lòng người hỗn loạn, các bác sĩ trong bệnh viện cũng không có tinh thần chữa trị cho bệnh nhân, trong lúc rối loạn đã vô ý tiêm một lượng thuốc liều cao cho Trần Linh Linh, hậu quả được tính quá mạnh, khiến hai tai Trần Linh Linh không còn nghe rõ. Cha mẹ của Trần Linh Linh đáng thương là phần tử trí thức cao cấp, lại

có người thân ở hải ngoại, nên khi đó bị “đấu tố”, bị đánh thành “phần tử trí thức xú lão cửu” (2) lần “gián điệp nước ngoài cấu kết bán nước”, nào dám đến bệnh viện đòi công lý, chỉ đành nuốt nước mắt vào trong, nén cục tức ôm Trần Linh Linh về nhà. Sau khi “Đại Cách mạng Văn hóa” kết thúc, cha mẹ của Trần Linh Linh cũng được rửa oan, khôi phục lại thân phận địa vị vốn có, kinh tế cũng trở nên rất sung túc, họ đã chi rất nhiều tiền đến các bệnh viện lớn chạy chữa bệnh tai cho Trần Linh Linh, đáng tiếc đều vô ích, phải nhờ vào máy trợ thính nhập khẩu từ Mỹ, Linh Linh mới có thể nghe được một chút âm thanh từ bên ngoài. Vì chuyện này, nên từ thời tiểu học Trần Linh Linh đã khó khăn trong giao tiếp với bạn bè cùng lớp, cô bé gần như sống đơn độc trong một thế giới không có thanh âm của riêng mình, khi Linh Linh thiện lương đơn thuần lớn dần theo năm tháng, cha mẹ Trần Linh Linh cũng ngày càng lo lắng. Hai vợ chồng già chỉ có hai cô con gái, Linh Linh là con gái lớn, đưa con ấy khi còn sự bảo vệ của mình sẽ không bị người ta ức hiếp, nhưng nếu hai người mình ra đi rồi thì sao đây? Đưa con gái này biết giao phó cho ai? Hôn sự của Trần Linh Linh đã trở thành mối bận tâm lớn nhất của hai vợ chồng già.

Quế Hoa cùng Linh Linh quan hệ rất tốt, thường đến nhà Linh Linh chơi, hai ông bà bèn nhờ Quế Hoa để ý xem có chàng trai trẻ nào phù hợp để Linh Linh giao phó cuộc đời không, nhất định phải lương thiện, chính trực, ân cần và dịu dàng... Dù sao thì, cần phải là người thành thật đáng tin, trung hậu là được, hơn nữa con rể cần phải “ở rể”. Hai vợ chồng già thật sự lo sợ Linh Linh sau khi xuất giá sẽ bị nhà chồng bắt nạt, con

gái con rể ở nhà mình, dù thật sự có xảy ra chuyện gì, con gái dưới sự che chở của hai vợ chồng mình cũng không phải chịu thiệt thòi. Quế Hoa đương nhiên đồng ý, trở về nói chuyện này với Lưu Kiếm Phong, Lưu Kiếm Phong cười lớn nói, người hoàn hảo ấy, trên đời cũng chỉ có bạn học cũ Lục Thanh mới gánh vác được trách nhiệm này, ta nên tác hợp cho mối nhân duyên của hai người.

Hôm nay, Lưu Kiếm Phong nói chuyện này với Lục Thanh, Lục Thanh liền vui vẻ đồng ý, những khiếm khuyết nhỏ này không đáng ngại gì, chỉ cần tấm lòng lương thiện, thành thật dễ gần là được, tục ngữ nói rất hay, “hữu duyên thiên lý lai tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”, chuyện nhân duyên, vốn định sẵn từ kiếp trước, nếu mình và Linh Linh này có duyên vợ chồng, tự cũng sẽ sớm kết mối lương duyên ấy. Lục Thanh tu luyện đã nhiều năm, hiểu rõ cái lý ấy, liền đồng ý đến nhà Linh Linh ra mắt. Vì thế, Lưu Kiếm Phong và Mã Quế Hoa đã đưa Lục Thanh đến nhà Linh Linh, cha mẹ Linh Linh đã đợi từ lâu. Vài ngày trước, sau khi nghe Quế Hoa giới thiệu về Lục Thanh, hai vợ chồng già liền hỏi thăm cận kề những người quen của họ ở nhà máy cơ khí về con người Lục Thanh, tất cả người quen của họ đều khen ngợi Lục Thanh không sót, là thanh niên ưu tú nổi tiếng của nhà máy cơ khí, người tốt hiếm có trên đời, nếu Linh Linh có người chồng như Lục Thanh, thì coi như có chỗ dựa vững chắc, hai người già mừng rỡ, nghĩ bụng lần này đã kén được chàng rể tốt, bèn làm bàn tiệc tại nhà khoản đãi ba người Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong, Quế Hoa, trong khi trò chuyện, hai người cẩn thận quan sát Lục Thanh,

quả thật thấy Lục Thanh là người tri thức lễ nghĩa, ôn nhu thành thật, hai vợ chồng già này là người đã từng trải, nếm đủ mọi thăng trầm, sao có thể không nhìn ra Lục Thanh là người quân tử thành thật hiếm có, giao con gái mình cho chàng trai này, tuyệt không phải lo lắng! Nhất thời hai người vui cười đến không khép miệng lại được.

Lục Thanh thấy cô nàng Linh Linh kia xinh đẹp thuần khiết, duyên dáng dễ mến, cặp mày nhạt, hai gò má ửng ửng đỏ, ngại ngùng nhìn xuống, không dám nhìn thẳng Lục Thanh, tuy không nói lời nào, nhưng cũng lộ ra nét e ấp thẹn thùng của người con gái. Lục Thanh thầm tán thưởng trong lòng, đột nhiên có hảo cảm với Linh Linh, cứ thế hai bên coi như đã quyết định mối quan hệ này. Từ đó, ngoài công việc và tu luyện, Lục Thanh lại có thêm một việc nữa, mỗi cuối tuần, ngoài thời gian hồng Pháp, Lục Thanh liền đến nhà Linh Linh, ăn cơm cùng gia đình nàng, sau đó đưa Linh Linh đi dạo ở Văn Phong Sơn. Lúc ấy vừa đúng vào tiết xuân tháng ba, dòng sông Kim Sa nước chảy róc rách, núi Văn Phong cây cối phủ một màu xanh tốt, biển hoa đua nở, non xanh nước biếc phản chiếu vào nhau. Lục Thanh và Linh Linh đan tay sánh bước, chậm chậm dạo bước trên con đường nhỏ trong rừng cây, hai người chuyện trò không nhiều, đa phần là im lặng không nói, nhưng ý xuân dâng trào trong ánh mắt của cả hai, đúng là sự lãng mạn cùng dịu dàng của chàng trai cô gái đang độ thanh xuân.

Lục Thanh nhớ lại đêm hôm đó, Lục Thanh nắm tay Linh Linh ngồi bên bờ Kim Sa, bầu trời đầy sao tựa như hàng vạn ánh đèn nơi Tiểu Thành, những ngọn

đèn vạn ngôi nhà trong Tiểu Thành lại hết như những bầu trời tràn ngập ánh sao, ánh sáng của tinh tú và đèn đan xen, phản chiếu trên mặt sông Kim Sa, nước chảy róc rách, như ảo như mộng, khó mà phân biệt đâu là sao và đâu là đèn. Lục Thanh cùng người con gái tĩnh lặng này, ngược nhìn trời sao, rồi lại đưa mắt nhìn những ánh đèn, tâm trí mơ màng, chợt thấy sao băng như mưa trên bầu trời phía Đông, quét qua vòm trời bao la, tráng lệ huy hoàng, đúng là cơn mưa sao băng mà hai người trẻ chưa thấy bao giờ. Người con gái xinh đẹp tĩnh lặng đó vội hợp thập, cầu nguyện với trời cao, người ta chẳng đều nói rằng nếu cầu nguyện dưới mưa sao băng, trời cao sẽ thành toàn tâm nguyện bản thân hay sao? Cô gái này thành tâm lặng lẽ khẩn nguyện, trên khóe mắt vương những giọt lệ lấp lánh như sao, người con gái thầm lặng cô độc này đang cảm tạ ơn trên đã ban cho mình một tình yêu mỹ lệ như thế, cũng mong trời cao thành toàn cho ước nguyện về mối nhân duyên đẹp đẽ này.

Khoảnh khắc ấy, ngắm nhìn người con gái này, Lục Thanh thực sự có chút si mê.

Gió đêm hiu hiu thổi, Lục Thanh đột nhiên nhớ ra, trong tử vi học của Trung Quốc cổ đại, sao chổi chính là tai tinh, tượng trưng điềm xui rủi, mưa sao chổi hiếm thấy trước mắt này, quyết không phải đại biểu cho hạnh phúc và cát tường, mà là kiếp nạn và tai họa to lớn. Tích tắc đó, trong lòng Lục Thanh dâng lên dự cảm không lành, vẻ tráng lệ huy hoàng của cơn mưa sao băng trước mắt chàng đột nhiên trở nên thần bí và quỷ dị, thiên tượng thần bí và quỷ dị cự đại này, sẽ mang đến họa kiếp gì cho nhân gian đây? Đối diện với

đại kiếp nạn sắp giáng xuống, câu chuyện tình yêu đẹp
đẽ như mơ trước mắt liệu có giống như ánh đèn trên
mặt nước, những ngôi sao băng vội lướt qua, chỉ để lại
những tia sáng đẹp đẽ ngắn ngủi, vụt sáng vụt tắt rồi
biến mất không dấu vết vào bóng tối hay không?

Dưới ánh sao, Lục Thanh không kiềm được mà
nhè nhẹ siết chặt tay Linh Linh, phảng phất cảm giác
câu chuyện tình như mơ này trong chớp mắt liền hóa
thành hư không.

Chú thích

(1) Sơn vũ dục lai phong mãn lâu: Một câu trích trong
bài thơ “Hàm Dương thành đông lâu” của thi sĩ Hứa Hồn. Nó
thường được sử dụng làm một phép ẩn dụ rằng tình huống
nguy hiểm sắp xảy ra sẽ luôn có những dấu hiệu báo trước.

(2) Xú lão cửu: ám chỉ phần tử trí thức. Đến thời kỳ
Đại cách mạng văn hóa (1966 - 1976), trí thức bị liệt vào
thành phần thấp kém, đứng thứ 9 trong xã hội qua cách gọi
miệt thị là “xú lão cửu” (臭老九), một cụm từ xuất phát từ
quyển Cai dư tòng khảo (咳余丛考) của Triệu Dục thời nhà
Thanh, trong đó giới trí thức được xếp sau gái điếm (thứ 8)
và trước ăn mày (thứ 10).

Kỳ 2: Phong ba ngày 25 tháng 4

Vũ trụ mệnh mang, đất trời vô tận, nhật nguyệt
luân chuyển. Chúng Thần phụ trách giúp đỡ Chính
Pháp vũ trụ tại các cảnh giới khác nhau trong vũ trụ
mênh mông rộng lớn, những Vị Thần đỏ máu được lựa
chọn tham gia Chính Pháp, đã đẩy mạnh vận chuyển
“Chính Pháp chi Luân” đã được định ra trước đó, thúc
đẩy thiên tượng, cuối cùng dẫn đến sự kiện các học

viên Pháp Luân Công đi thỉnh nguyện tập thể ngày 25 tháng 4 năm 1999 tại Trung Nam Hải chấn động cả trong ngoài nước.

Mạng Chánh Kiến đã công bố “Niên giám các sự kiện lớn của Pháp Luân Đại Pháp” như sau:

Ngày 11 tháng 4 năm 1999: Hà Tộ Hưu có bài báo với tiêu đề “Tôi không tán thành thanh thiếu niên luyện khí công” đăng trên tạp chí “Triển lãm Thanh thiếu niên” của học viện giáo dục Thiên Tân Trung Quốc, một lần nữa trích dẫn những ví dụ sai sự thật của Đài truyền hình Bắc Kinh từng dùng vào năm 1998 để phê phán Pháp Luân Công.

Từ ngày 18 đến ngày 24 tháng 4 năm 1999: Các học viên Pháp Luân Công ở Thiên Tân đã lần lượt đến Học viện Giáo dục Thiên Tân và các cơ quan liên quan để phản ánh tình hình thực tế của Pháp Luân Công. Chỉ trong vài ngày, đã có hàng ngàn học viên Pháp Luân Công đến đây.

Ngày 23, 24 tháng 4 năm 1999: Cục Công an thành phố Thiên Tân đã điều động hơn 300 cảnh sát chống bạo động để trấn áp và giải tán các học viên Pháp Luân Công đến phản ánh tình hình, đã bắt 45 người. Một số học viên Pháp Luân Công đã đổ máu và bị thương.

Ngày 25 tháng 4 năm 1999: Hơn 10.000 học viên Pháp Luân Công từ Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc và những nơi khác đã đến Trung Nam Hải, nơi đặt Văn phòng tiếp dân của Quốc vụ viện Bắc Kinh để thỉnh nguyện. Thủ tướng Chu Dung Cơ đã ra mặt tiếp đón. Những học viên đại diện nhóm thỉnh nguyện đưa ra ba yêu cầu: Trả tự do cho các học viên Pháp Luân Công bị bắt ở Thiên Tân; cung cấp một môi trường tu luyện

thoải mái cho các học viên Pháp Luân Công; cho phép xuất bản sách của Pháp Luân Công. Các học viên bị bắt ở Thiên Tân đã được trả tự do vào ngày hôm đó. Các học viên Pháp Luân Công thỉnh nguyện đã rời đi vào khoảng chín giờ tối.

Đêm ngày 25 tháng 4 năm 1999: Tổng Bí thư Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc Giang Trạch Dân, đã viết thư cho các thành viên Ban Thường vụ Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc và các lãnh đạo liên quan khác, nói rằng: “Nếu Đảng Cộng sản không thể chiến thắng Pháp Luân Công, đó hẳn là một trò cười lớn”. Bức thư này được xem như tài liệu nội bộ truyền đạt xuống các cấp bên dưới.

Ngày 27 tháng 4 năm 1999: Hơn 10.000 học viên Pháp Luân Công ở thành phố Đại Liên đã luyện công tập thể trên đường Hoa Bắc, Đại Liên để ủng hộ cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 4 ở Bắc Kinh.

...

Sự kiện Trung Nam Hải “25 tháng 4” là một sự kiện mang tính thời đại trong lịch sử hồng truyền Đại Pháp, cho thấy thế lực tà ác trong vũ trụ đã bắt đầu cưỡng chế đảo ngược thiên tượng, bắt đầu cuộc khảo nghiệm tà ác nhằm đào thải một cách toàn diện vô lậu đối với Đại Pháp; và các đệ tử tu luyện Đại Pháp cũng rất minh xác bắt đầu từ “25 tháng 4”, dưới sự quan sát chăm chú của chúng Thần trên khắp bầu Trời, thực hiện thệ ước thần thánh của mình. Trong thệ ước của họ đã viết rõ rằng, khi tà ác bức hại Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, họ sẽ dùng thân xác người phạm cùng linh hồn cao quý của mình để chứng thực Đại Pháp, cứu độ chúng sinh.

Sự kiện “25 tháng 4” đã có tác động lớn đến các học viên Đại Pháp ở Thiên Tân, Bắc Kinh, Hà Bắc, Liêu Ninh và những nơi khác, đó là nghĩa cử chứng thực Đại Pháp kinh thiên động địa, khiến chúng Thần phải tán thán của một quần thể các học viên Pháp Luân Công. Mỗi học viên Đại Pháp tại phía Bắc đều đang diễn những vai diễn khác nhau trong sự kiện này, có một số đệ tử không sợ sinh tử, tự mình bước ra, chứng thực Đại Pháp; có học viên tâm tính bình hòa; có người nhân tâm bị kích động; có học viên lấy danh nghĩa kiên định thực tu, bề quan mà không bước ra; cũng có học viên do hoài nghi để rồi bị cuốn vào chính trị mà lo lắng trùng trùng; hơn nữa còn xuất hiện những người thân phận không rõ ràng, lý trí không thanh tỉnh ở đằng sau tung tin đồn thất thiệt. Trong khoảng thời gian này đã biểu hiện ra các cảnh giới tu luyện khác nhau của đệ tử Đại Pháp, cùng vô số các chấp trước lẫn nhân tâm của các học viên Đại Pháp.

Địa khu Tiểu Thành nằm ở vùng núi hẻo lánh, tin tức bế tắc, Lục Thanh và bạn bè đồng môn của chàng vẫn cứ thế sinh hoạt, làm việc và tu luyện như thường lệ, chẳng mấy may biết gì về sự kiện lớn đầy chấn động vừa mới xảy ra vào “25 tháng 4” tại Bắc Kinh.

Lại nói vào một ngày cuối tháng tư, Lục Thanh đạp xe đi làm, vừa bước vào cổng lớn nhà máy cơ khí, liền nhìn thấy mọi người tụm năm, tụm ba trước cổng nhà máy, đầu người nhấp nhô, đang bàn tán xôn xao chuyện gì đó. Mọi người vừa thấy Lục Thanh dắt xe vào xưởng, liền lập tức im bặt không nói, dáng vẻ kỳ lạ, Lục Thanh khẽ chột dạ, nhưng vẫn gật đầu chào mọi người như thường lệ, miệng mang ý cười chào, dắt xe

đạp vào bãi, rồi đi lên tầng bốn của bộ phận kỹ thuật. Lục Thanh phát hiện điểm bất thường, tất cả các đồng nghiệp chàng gặp trên dưới cầu thang đều có biểu hiện lạ lùng, chần chừ do dự, như muốn nói gì đó. Hôm nay làm sao thế nhỉ, đã xảy ra chuyện gì vậy, sao hôm nay mình gặp ai cũng đều tỏ ra thần thần bí bí thế nhỉ?

Đi ngang qua văn phòng trưởng bộ phận kỹ thuật, trưởng phòng Lưu Bắc Nhận gọi chàng vào phòng làm việc và hỏi: “Lục Thanh, cậu đã xem tin tức trên TV hôm qua chưa?”

Lục Thanh lắc đầu, lối sống của chàng cực kỳ giản đơn, trạng thái thanh tâm quả dục của một người tu đạo đã khiến các nhu cầu vật chất trong cuộc sống của Lục Thanh luôn ở mức rất thấp. Sau khi tốt nghiệp đại học rồi được phân công làm việc tại nhà máy cơ khí đến nay, Lục Thanh đến chiếc TV đen trắng 17 inch rẻ nhất cũng chưa từng mua. Chàng cảm thấy việc xem TV sẽ bị mất tập trung, hơn nữa dễ gây nghiện, coi nhiều ắt sẽ bị đắm chìm vào đó, dung dưỡng thất tình lục dục, đối với người tu luyện mà nói, xem TV tuyệt đối là một loại ma chướng, thế nên Lục Thanh sau nhiều lần do dự, đã quyết định không mua TV, vả lại tin tức thời sự hằng ngày đều có thể xem trên báo giấy do đơn vị đặt mua, sẽ không đến nỗi vì không có TV mà trở thành kẻ què mùa thiếu thông tin.

Lưu Bắc Nhận cũng biết sự tình này của Lục Thanh, bèn lấy tờ trong ngăn kéo ra một tờ nhật báo, đưa cho Lục Thanh và nói: “Cháu đọc kỹ đi, Pháp Luân Công của các cháu xảy ra chuyện rồi”.

Lục Thanh đón lấy tờ báo, chăm chú đọc, hóa ra tại vị trí nổi bật của tờ báo này có một hàng chữ lớn,

đưa tin một sự kiện, chính là sự kiện thỉnh nguyện tập thể “25 tháng 4” của học viên Pháp Luân Công ở Trung Nam Hải, còn nói rằng sự kiện ở Thiên Tân và Bắc Kinh đã được giải quyết thỏa đáng, trên trang nhất tờ báo đã đăng tuyên bố của người phụ trách Văn phòng Quốc Vụ Viện, yêu cầu các học viên Pháp Luân Công không nghe tin vào lời đồn đại, chính phủ sẽ không can thiệp vào hoạt động luyện công bình thường của các nhóm luyện công quần chúng; chính phủ vẫn kiên trì với chính sách “ba không”: “không tuyên truyền”, “không báo cáo”, “không bình luận” đối với khí công, hy vọng quần chúng luyện công tin tưởng vào chính phủ, v.v.

Lục Thanh cũng rất ngạc nhiên, thì ra đã xảy ra một sự kiện lớn như vậy ở Trung Nam Hải, hàng vạn người tu luyện Đại Pháp đã đến Trung Nam Hải để thỉnh nguyện, thế mà mình lại không hề hay biết gì, xem ra nơi Tiểu Thành xác thực quá xa xôi và phong bế tin tức quá.

Lưu Bắc Nhạn nói: “Lục Thanh, cậu nhất định phải chú ý cẩn thận, đừng tham dự vào hoạt động nhóm như vậy, đây là một cuộc vận động chính trị, rất nguy hiểm đó”.

Lưu Bắc Nhạn, đã ngoài 50 tuổi, là người đã từng trải qua các phong trào chính trị như “Đại Cách mạng Văn hóa”, có nhiều kinh nghiệm trong các cuộc vận động chính trị. Ông vừa mới xem tin tức trên TV hôm qua và tin báo sáng nay, ông liền biết ngay rằng chính quyền do Đảng Cộng sản chấp chính không thể dung thứ cho sự kiện Trung Nam Hải “25 tháng 4”, đây là sự kiện tụ tập quần chúng tu luyện khí công chưa từng thấy kể từ khi Đảng Cộng sản chấp chính đến nay, đây

cũng là sự kiện có tính quần chúng lớn nhất xảy ra ở một cấm địa trung ương như Trung Nam Hải từ sau sự kiện sinh viên “lục tứ” năm 1989. Với tính miễn cảm về chính trị của một người như Lưu Bắc Nhạn, ông đoán chắc rằng Đảng XX tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua dễ dàng như vậy, một khi sự kiện này dần dần lắng xuống, sau này Đảng XX nhất định sẽ tính sổ, đây là cách làm và thủ đoạn nhất quán của Đảng XX. Lưu Bắc Nhạn biết Lục Thanh dường như là người phụ trách Trạm phó trạm phụ đạo Pháp Luân Công của Tiểu Thành, nếu Đảng XX bắt đầu tiến hành thanh trừng, chàng trai trẻ Lục Thanh này chắc chắn khó thoát khỏi kiếp nạn, trở thành đối tượng bị đánh của Đảng XX, Lưu Bắc Nhạn vô cùng lo lắng cho Lục Thanh.

Lục Thanh nhận thấy trưởng phòng Lưu Bắc Nhạn đang lo lắng cho mình, liền cười nói: “Trưởng phòng cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng cháu cũng không phải làm chính trị, Chính phủ đã đưa ra phát ngôn chính thức, nói rõ sẽ không can thiệp vào việc luyện công của chúng cháu, thật đáng tiếc, tiếc là lúc đó cháu không ở Bắc Kinh, nếu cháu ở gần Bắc Kinh, cháu cũng muốn đến Trung Nam Hải để thỉnh nguyện”.

Lưu Bắc Nhạn khê than thẳm, đúng là bọn trẻ không biết trời cao đất dày, cậu chưa từng trải qua những phong trào vận động chính trị như “Tam phản”, “Ngũ phản”, “Đại Cách mạng Văn hóa”, thì làm sao biết được sự lợi hại của Đảng XX khi muốn đánh đổ những người bất đồng chính kiến chứ. Mặc dù trong mấy năm qua cải cách mở cửa, kinh tế khởi sắc, tinh thần lẫn tư tưởng của người dân cởi mở hơn, khiến người ta dường như đã quên mất bộ mặt hiểm ác của Đảng XX,

nhưng Lưu Bắc Nhạn sẽ không bao giờ quên, trong Cách mạng Văn hóa, Lưu Bắc Nhạn được xem là tấm gương điển hình của “phần tử trí thức Xú lão cửu” của nhà máy cơ khí, từng bị chụp một chiếc mũ lớn, còn bị đưa đi diễu hành khắp phố, cho đến bây giờ, Lưu Bắc Nhạn cũng chưa bao giờ quên được những năm tháng kinh hoàng và khủng khiếp đó.

Lưu Bắc Nhạn vô cùng hiểu rõ, dựa vào năng lực phán đoán chính trị được hình thành qua nhiều năm của ông, một khi Đảng XX nhìn nhận rằng bạn đang làm lung lay nền tảng chính trị của nó, nó sẽ không dễ dàng bỏ qua, mà Pháp Luân Công này chỉ trong chớp mắt lại có thể quy tụ đông đảo quần chúng luyện công như vậy, chúng tôi Pháp Luân Công có năng lực hiệu triệu khá mạnh mẽ, Đảng XX tuyệt đối cho rằng uy tín và quyền lực của nó đang bị uy hiếp nghiêm trọng, nó nhất định sẽ ăn thua đủ, đàn áp Pháp Luân Công, giống như đã từng đàn áp phong trào vận động sinh viên “lục tứ” năm xưa. Ôi, mắt thấy một trường vận động chính trị gió tanh mưa máu lại sắp bắt đầu, Lưu Bắc Nhạn thở dài, không nói thêm gì với Lục Thanh về sự kiện “25 tháng 4” nữa, sau khi giao phó một số vấn đề công việc, thì bảo Lục Thanh quay trở lại văn phòng của mình hoàn thành bản vẽ.

Lục Thanh bước ra khỏi văn phòng của trưởng phòng, cũng thầm thở dài, than rằng lá gan của vị trưởng phòng này cũng quá nhỏ rồi, Lục Thanh đã từng nghe ông kể về những bức hại phải chịu trong Cách mạng Văn hóa, thầm nghĩ trong Cách mạng Văn hóa ông ấy hẳn đã bị chính đến ám ảnh rồi, tục ngữ có câu rằng: “Một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”.

Bây giờ đã là cuối thập niên 90 của thế kỷ 20 rồi, đã sắp bước vào kỷ nguyên mới của thế kỷ 21, không phải những năm thời Đại Cách mạng Văn hóa nữa rồi.

Trong tâm hồn người thanh niên trẻ tuổi Lục Thanh không có một chút mảy may sợ hãi nào, chàng chỉ tiếc bản thân không thể đến Bắc Kinh duy hộ Đại Pháp.

Vào chiều chủ nhật, như thường lệ Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong cùng nhau đến nhà Chu Nghi Thanh để tham gia học Pháp giữa các phụ đạo viên, Lưu Kiếm Phong hiện đã là phụ đạo viên điểm luyện công của nhà máy cơ khí, chỉ cần Lưu Kiếm Phong rảnh, cậu chàng đều sẽ từ dưới thôn đến tham gia buổi học Pháp phụ đạo viên vào chiều chủ nhật.

Tại buổi họp lần này, Chu Nghi Thanh thông báo tường tận một lượt về sự kiện “25 tháng 4” cho mọi người, mọi người mới vỡ òa, hóa ra là thế, liền thảo luận sôi nổi. Kết quả của cuộc thảo luận kịch tính là ba kiểu nhận thức hoàn toàn khác nhau: Một bộ phận học viên đứng cùng nhóm với Lục Thanh và Chu Nghi Thanh cho rằng trong sự kiện “25 tháng 4” các học viên Đại Pháp ở phía Bắc không sai, duy hộ Đại Pháp là trách nhiệm của chúng ta, làm sao có thể để các tờ báo tùy tiện vu khống Đại Pháp được? Một bộ phận học viên cùng ý kiến với Vương Kiến Dân thì cho rằng các học viên Đại Pháp tham gia vào sự kiện “Trung Nam Hải” không nên đến đó với quy mô lớn như vậy, tạo ảnh hưởng lớn thế, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh tu luyện thường ngày của chúng ta, Đại Pháp không tham dự chính trị, các học viên làm như vậy, đây há chẳng phải là tham gia chính trị rồi sao? Ngoài ra, một bộ phận học viên đồng tình với Lưu Kiếm Phong, cũng cho rằng các

học viên không nên đến Trung Nam Hải, họ cho rằng người thường có nói gì về chúng ta, dù tốt cũng thế, mà xấu cũng thế, đệ tử Đại Pháp chúng ta căn bản là không nên động tâm, cứ kệ họ thôi, quen mắt thì sẽ không kỳ lạ, chuyện lạ tự bại, nếu chúng ta bất động tâm, thì những sự tình này tự khắc sẽ tan thành mây khói thôi.

Trong phòng khách nhà Chu Nghi Thanh, mọi người bày tỏ ý kiến, tranh luận sôi nổi, không ai nhường ai, từ khi Trạm phụ đạo Đại Pháp Tiểu Thành được thành lập đến nay, cục diện này chưa bao giờ xuất hiện. Lục Thanh biết rằng, tu luyện Đại Pháp là không có hình mẫu, không tồn tại tiêu chuẩn tuyệt đối, hoàn toàn không có kiểu nói thống nhất về nhận thức như trong người thường, tu luyện Đại Pháp sẽ có những cảnh giới tu luyện khác nhau, mỗi người tu luyện đều sẽ ở tại cảnh giới của bản thân để nhận thức Đại Pháp, nhận thức trước mắt về sự kiện “25 tháng 4” có sự khác biệt lớn thế, có lẽ cũng là do cảnh giới tu luyện khác nhau của mỗi cá nhân tạo thành mà thôi.

Tuy là sự kiện “25 tháng 4” xảy ra tại Bắc Kinh, chỉ có các học viên Đại Pháp phụ cận tham gia, nhưng những sóng gió của trận phong ba “25 tháng 4”, tuyệt không chỉ ảnh hưởng đến mấy tỉnh phía Bắc, trên thực chất nó liên quan đến tất cả các học viên Đại Pháp tại Trung Quốc và thậm chí là ở phạm vi toàn thế giới, mỗi người đều đang cân nhắc, đều đang phán đoán, đều đang tự mình điền các đáp án khác nhau vào bài kiểm tra đột ngột này.

Bên trong phòng khách, trạm trưởng cùng các phụ đạo viên Tiểu Thành đang thảo luận sôi nổi, không ai chú ý đến, bên ngoài cửa sổ đã nổi gió, mây đen cuồn

cuộn nặng nề áp xuống, trên bầu trời đặng xa đường như có sấm sét ẩn hiện truyền đến, một trận cuồng phong bạo vũ sắp sửa ập xuống.

Kỳ 3: Sấm chớp đêm trước cơn bão

Một buổi tối cuối tuần tháng 6 năm 1999, ánh đèn neon sáng rực khắp thị trấn Tiểu Thành, tiếng karaoke vang vọng, Lục Thanh đạp xe qua các con phố của Tiểu Thành, hai bên đèn đường rực rỡ, người qua kẻ lại, gió đêm từ sông Kim Sa nhẹ thổi, làm dịu mát cái nóng mùa hè, nhưng trái tim Lục Thanh vẫn rất phiền muộn, hoàn toàn mất đi phong thái thoát tục và tâm cảnh điềm đạm của người tu đạo trước đây, đây là điều rất hiếm trong nhiều năm tu luyện Đại Pháp của Lục Thanh.

Lục Thanh đang trên đường đến nhà Trần Linh Linh, cha mẹ Trần Linh Linh muốn nói chuyện lại một lần cuối với Lục Thanh.

Kể từ sau sự kiện Trung Nam Hải “25 tháng 4”, cha mẹ của Trần Linh Linh đã không ngừng khuyên giải Lục Thanh, khuyên Lục Thanh từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công, hai người lớn tuổi này có năng lực quan sát chính trị cực kỳ nhạy bén, biết rằng sau sự kiện “25 tháng 4”, đảng XX ắt sẽ đàn áp Pháp Luân Công, Lục Thanh lại là phó trạm trưởng của Trạm phụ đạo Tiểu Thành, nếu không sớm rút khỏi tổ chức Pháp Luân Công, thì chắc chắn sẽ bị đàn áp và đá kích trong cuộc vận động chính trị tiếp theo của đảng XX, như vậy Linh Linh chẳng nguy rồi sao? Hai người họ đã từng trải qua những ngày tháng giày vò trong “Đại Cách mạng Văn hóa”, qua biết bao thăng trầm cuộc sống, sao lại không

biết được sự đáng sợ của chuyện này, liền gắng sức thuyết phục Lục Thanh từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Lục Thanh đương nhiên không chịu, còn giải thích rằng, Pháp Luân Công không phải đang làm chính trị, Pháp Luân Công là tu luyện chân chính, giúp rất nhiều người trong xã hội thoát khỏi bệnh tật, giúp người tu luyện thăng hoa cảnh giới tinh thần, đề cao tiêu chuẩn đạo đức, công pháp tốt đến thế mà lại có người phỉ báng, bôi nhọ, vậy thì những đệ tử tu luyện Đại Pháp chúng cháu, những người đã trực tiếp nhận được lợi ích từ Đại Pháp, cần đứng lên giảng rõ chân tướng, phản ánh tình huống chân thực của Đại Pháp cho chính phủ, đây là đạo đức cơ bản của con người. Huống hồ, trong Hiến pháp quy định công dân có quyền kiến nghị, cũng có nghĩa vụ phản ánh tình huống chân thực với chính quyền các cấp, chúng cháu làm như vậy là hợp tình, hợp lý và cũng hợp pháp.

Nhưng hai ông bà không nghe, kiên trì cho rằng Pháp Luân Công đã tham dự vào đấu tranh chính trị, Lục Thanh lý luận sắc bén, không chút nhượng bộ, kết quả là mấy lần gặp mặt mọi người đều không mấy vui vẻ ra về.

Lần này, cha của Linh Linh gọi điện thoại cho Lục Thanh, muốn chàng đến nhà ăn tối, mọi người sẽ cùng thảo luận lại lần cuối. Trong lòng Lục Thanh hiểu rất rõ ý tứ ẩn chứa trong lời nói qua điện thoại của cha Linh Linh, đây là đang nói với Lục Thanh rằng, nếu chàng vẫn lựa chọn kiên trì tu luyện Pháp Luân Công, vậy họ buộc phải xen vào mối quan hệ giữa Lục Thanh và Linh Linh. Lục Thanh đặt điện thoại xuống, trong thâm tâm rất rõ ràng, bản thân chàng không thể từ bỏ tu luyện

Đại Pháp, cuộc gặp tối nay chỉ có một kết quả, chính là đoạn tình duyên đẹp đẽ mà ngăn ngui giữa chàng và Linh Linh từ đây đành phải kết thúc.

Lục Thanh đang đạp xe, gió đêm nhẹ lướt qua mặt, thổi tới từng làn hơi mát lạnh, trái tim chàng thì lại vô cùng rối loạn. Lục Thanh không khỏi cười khổ, mình thực sự tu kém quá, kết cục đã rõ ràng như thế, đã biết đây là lúc để dứt bỏ chuyện nhi nữ tình trường, thế mà bản thân vẫn còn nhu nhược bất lực đến thế, bị chữ “tình” trói buộc. Lục Thanh cắn chặt răng, dù có ra sao thì cái quan này chàng cũng phải vượt qua.

Chẳng bao lâu, Lục Thanh đã đến nhà Linh Linh, Linh Linh mở cửa cho chàng, Lục Thanh trông thấy vẻ mặt không nói nên lời có nét ai oán của Linh Linh. Tuy Lục Thanh và Linh Linh vun đắp quan hệ tình cảm mới được hơn ba tháng, nhưng Linh Linh biết sự thiêng liêng và cao cả của Pháp Luân Công trong lòng Lục Thanh, cũng biết Lục Thanh chắc chắn sẽ không từ bỏ tu luyện Đại Pháp, bản thân nàng thật lòng yêu mến Lục Thanh, cũng có cảm ngộ muốn cùng Lục Thanh đồng cam cộng khổ, thật ra nàng không hề cảm thấy áp lực gì trước những tình thế giông bão đầy nguy cơ trước mắt, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chỉ cần Lục Thanh đồng ý gánh trách nhiệm, Linh Linh nàng bằng lòng cùng chàng gió mưa đồng thuyền, cùng vượt hoạn nạn, nhưng công ơn cha mẹ không thể phụ, ý chí của cha mẹ lại càng không thể đối nghịch, tình yêu lãng mạn ba tháng cùng Lục Thanh, làm sao có thể so sánh với công ơn dưỡng dục hơn 20 năm qua của cha mẹ? Linh Linh chỉ đành phụ người yêu mà nghe theo lời cha mẹ.

Mọi người đều thấy bối rối, trên bàn ăn đều nói những lời khách sáo, trong lòng ai cũng ngầm hiểu, đây là lần cuối Lục Thanh ăn cơm ở nhà họ Trần.

Sau bữa tối, mọi người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cha Linh Linh cầm tờ báo của mấy hôm trước đưa cho Lục Thanh, bảo Lục Thanh xem. Lục Thanh cầm lấy tờ báo, vừa đúng là tờ Nhân dân Nhật báo số ngày 14 tháng 6. Ở vị trí tiêu đề đăng những lời phát biểu của người phụ trách Văn phòng Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc và Văn phòng thư tín Quốc Vụ Viện, nói rằng mọi người có quyền tin hoặc không tin loại công pháp nào đó, cũng nói tin tức về cuộc đàn áp Pháp Luân Công chỉ là tin đồn. Lục Thanh xem qua xong, liền đặt tờ báo xuống, Lục Thanh đã đọc tờ báo này vài ngày trước rồi.

Lục Thanh nói: “Thưa bác trai, cháu đã xem qua số báo này rồi”.

Ông Trần nói: “Lục Thanh này, đây là một tín hiệu nguy hiểm, cho thấy rằng Trung Cộng sắp bắt đầu tìm cách xử lý Pháp Luân Công các cháu. Hôm qua, bác đã cố ý gọi cho bạn học cũ trong hệ thống công an tỉnh, biết được Bộ Công an đang giám sát Pháp Luân Công các cháu. Trung ương đã có chỉ định nội bộ rằng Pháp Luân Công là X giáo, chẳng mấy chốc sẽ thực thi cưỡng chế cấm đoán, đây là tin tức nội bộ tuyệt đối đáng tin. Lục Thanh à, cháu nên mau rút ra đi, hiện tại vẫn còn kịp đấy”.

Lục Thanh trầm mặc, chàng biết những điều bác Trần vừa nói là sự thật.

Hình thế gần đây đúng thật là “Sơn vũ đục lai phong mãn lâu” (gió thổi lâu cao trước giông bão),

thời gian này điểm luyện công tại công viên Văn Phong Sơn và các điểm luyện công khác đều có các cảnh sát mặc thường phục xuất hiện, còn có những cảnh sát mặc thường phục lấy danh nghĩa học công để tham gia luyện công học Pháp tại Văn Phong Sơn. Nhưng bởi vì Tiểu Thành chỉ là một thị trấn nhỏ như lòng bàn tay, mọi người đều sinh sống trong phạm vi nhỏ hẹp nên ngẩng đầu không biết, cúi đầu sẽ nghe, đa phần mọi người đều quen biết nhau cả, ngay lập tức có học viên phát hiện rằng có nhân viên công an trà trộn vào trong quần thể những người luyện công, sự việc ấy đã lan rộng trong các học viên Đại Pháp Tiểu Thành, ai nấy đều xông xáo, liền hiểu rằng Pháp Luân Công mà mình luyện đã nằm dưới sự giám sát nghiêm ngặt của Trung Cộng, có nguy cơ bị đánh bất kỳ lúc nào, hóa ra những lời đồn rằng Chính phủ sắp đàn áp Pháp Luân Công đều là sự thật. Đột nhiên các học viên Đại Pháp Tiểu Thành ai nấy cũng thấy một loại nguy hiểm, biết rằng một cơn phong ba bão táp sắp ập đến nhắm vào Đại Pháp và các học viên Đại Pháp, điều này thật sự quá đáng sợ, trong sự hoảng loạn của nhân tâm, có một bộ phận học viên, bao gồm cả phụ đạo viên đã biến mất khỏi các điểm luyện công và học Pháp, họ đã lựa chọn từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Lục Thanh và Chu Nghi Thanh khi thảo luận chuyện này, đều rất buồn ngủi, tu luyện Đại Pháp là tự nguyện, ai cũng vậy, đến đi tự do, họ không học thì không học thôi, trước hình thế khẩn trương trước mắt, người không chân tu rất khó kiên trì, tu luyện chính là như vậy, sóng lớn cuốn cát đi, còn lại mới là vàng ròng. Trước khi tu luyện Đại Pháp, Chu Nghi Thanh là tín đồ Cơ Đốc

giáo thành tín, vì vậy bà biết việc Chúa Giê-su và các tín đồ Cơ Đốc của Ngài năm xưa đã chịu đựng sự bức hại cực kỳ tàn khốc của Đế quốc La Mã. Chúa Giê-su trong bức hại tàn khốc ấy bị đóng đinh trên thập tự giá, các môn đồ của Ngài cũng phải chịu đựng rất nhiều những cuộc bức hại vô nhân tính khác. Chu Nghi Thanh và Lục Thanh thảo luận đến sự kiện, ngày 6 tháng 6, Bắc Kinh lần đầu tiên phỏng vấn hơn 100 học viên Pháp Luân Công đã từng tham gia thỉnh nguyện “25 tháng 4”, các nơi cũng không ngừng lan truyền tin tức việc học viên Pháp Luân Công luyện công gặp phải trở ngại và can nhiễu, hiện tại ngay cả vùng núi xa xôi hẻo lánh Tiểu Thành của chúng ta cũng đã xuất hiện cảnh sát mặc thường phục trà trộn vào quần thể học viên, có thể thấy đây là điềm báo trước cho cuộc đàn áp Pháp Luân Công mang tính toàn quốc, phải chăng việc tu luyện Đại Pháp của chúng ta ngày hôm nay cũng sẽ dẫm lên vết xe đổ tương tự như việc Cơ Đốc giáo gặp bức hại năm xưa? Hai người vô cùng lo lắng.

Lại nói đến Lục Thanh sau khi nghe câu nói của ông Trần, liền rơi vào trầm tư.

Trầm mặc hồi lâu, Lục Thanh ngẩng đầu, nhìn Trần Linh Linh cùng cha mẹ nàng rồi nói: “Thưa bác trai, bác gái và cả Linh Linh, con đã quyết định rồi, dù con đường phía trước có mưa to gió lớn chẳng nữa, con đường tu luyện Đại Pháp này con quyết đi đến cùng, vĩnh viễn sẽ không đổi. Nhưng con cũng không muốn vì mình tu luyện Pháp Luân Công mà liên lụy đến Linh Linh, bác trai và bác gái, con không muốn vì chuyện này mà mang đến cho mọi người bất kỳ tổn thương nào về vật chất lẫn tinh thần, vì vậy, kể từ hôm nay,

con sẽ chấm dứt mối quan hệ tình cảm với Linh Linh, sau này mọi việc con làm đều là chuyện cá nhân con, không có liên quan gì với Linh Linh và hai bác. Tối nay, chúng con sẽ hồng Pháp luyện công tại quảng trường trung tâm Văn Phong Sơn, Lục Thanh con xin phép cáo từ, Lục Thanh biết ơn một đoạn duyên phận trong ba tháng qua cùng hai bác và Linh Linh”.

Lục Thanh nói xong đứng dậy ra về.

Ông Trần và mẹ con Linh Linh không nín giữ chàng, đây vốn là kết cục đã được dự đoán trước, thế nhưng đôi mắt của Linh Linh vẫn đỏ hoe, nước mắt long lanh chực chờ rơi, Linh Linh nghẹn ngào, quay người chạy về phòng đóng sầm cửa lại. Chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở trong phòng không ngừng truyền tới, hiển nhiên kết cục vốn đã định sẵn này vẫn làm thiếu nữ đơn thuần thiện lương ấy tổn thương sâu sắc.

Trái tim Lục Thanh chua xót, vội vã cúi đầu chào hai vợ chồng ông Trần, cất tiếng nói: “Hai bác bảo trọng”, liền quay người rời khỏi nhà Linh Linh, kéo chiếc xe đạp, chạy như bay thẳng hướng quảng trường Văn Phong Sơn ở trung tâm thành phố. Đằng sau vọng đến tiếng với theo của bác gái: “Tiểu Lục, con phải cân nhắc kỹ, chú ý an toàn”. Lục Thanh không đáp, nhấn mạnh bàn đạp, chỉ vài giọt nước mắt im lặng rơi xuống, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của hai vợ chồng nhà họ Trần.

Sông Kim Sa gió đêm thanh mát.

Núi Văn Phong đường nét thướt tha.

Đèn trên phố tỏa sáng rực rỡ.

Buổi tối cuối tuần giữa mùa hè ở Tiểu Thành, là một đêm hè lãng mạn biết bao.

Duy chỉ có chàng thanh niên đang đạp xe tâm ý tiêu điều, lạnh lẽo như mùa đông.

Lục Thanh đạp xe đến đầu cầu sông Kim Sa, đầu phía Nam chính là quảng trường trung tâm của thành phố Tiểu Thành, bây giờ đang là hơn tám giờ tối, mọi người sau khi tắm rửa ăn tối, bắt đầu tản bộ đến quảng trường trung tâm bên bờ sông Kim Sa, gió sông mát rượi, đúng là một nơi tốt để thư giãn và tận hưởng không khí mát mẻ. Lục Thanh từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc luyện công quen thuộc truyền tới, vừa đúng ngay bài tĩnh công công pháp thứ năm, tiếng nhạc an tĩnh xa xăm, tiếng phạm âm của chuông khánh và mộc ngư nhẹ nhàng gõ lên giai điệu thánh khiết, đám đông ở quảng trường có ồn ào và huyên náo đến đâu, cũng không ảnh hưởng chút gì đến sự trang nghiêm và vĩnh hằng của giai điệu vĩ đại ấy.

Trong tích tắc, Lục Thanh bị âm nhạc này làm bừng tỉnh.

Đi qua đầu cầu, Lục Thanh liền nhìn thấy toàn cảnh trường luyện công của các đệ tử Đại Pháp Tiểu Thành. Những tấm biển giới thiệu các bài công pháp của Pháp Luân Đại Pháp được treo giữa hai hàng hoa quế, trên biểu ngữ màu vàng kim được viết bốn chữ “Pháp Luân Đại Pháp” bằng chu sa đỏ theo thể lệ thư, tấm biểu ngữ màu vàng tung bay trong gió, nổi bật giữa biển người. Bên dưới tấm biểu ngữ, hơn 20 người đang ngồi xếp bằng, diện mục nghiêm trang, đang luyện bài công pháp thứ năm “Thần thông gia trì Pháp”, Chu Nghi Thanh, Vương Kiến Dân, Bạch Phi, Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong đều đang luyện tĩnh công bên trong, trong khi

hai phụ đạo viên bên ngoài đang nhiệt tình giới thiệu Đại Pháp cho đám đông xung quanh.

Lục Thanh một lần nữa cảm thấy chấn động, đây là đêm cuối cùng trước khi phong ba ập đến, các đệ tử Đại Pháp ở Tiểu Thành vẫn như thường lệ hồng dương Đại Pháp không hề dao động, truyền bá chân lý vĩ đại của vũ trụ cho chúng sinh trầm mê bên bờ sông Kim Sa, Lục Thanh cảm thấy vô cùng hổ thẹn vì bản thân chàng vừa mới chìm đắm vào cơn ái tình nơi thế tục. Các Đại Giác Giả từ xưa đến nay, không có ai bị gục ngã trước ân ái tình trường nơi thế gian con người, tất cả các Đại Giác Giả vĩ đại đều siêu thoát, đã vượt qua những xiềng xích sắc dục thế gian con người, mọi thứ của thế gian này chớp mắt đều sẽ thành không, hóa thành hư vô. Chỉ có huy hoàng của các đệ tử Đại Pháp trong khi chứng thực Đại Pháp mới trở thành kiến chứng vĩnh hằng trong vũ trụ bao la này mà thôi.

Lục Thanh vừa nghĩ đến đây, hình thần đều chấn động, một luồng năng lượng to lớn không gì sánh được trong nháy mắt quán nhập đỉnh đầu, thông thấu toàn thân, từ không gian khác mà nhìn, nguyên anh hình tượng Đạo gia của Lục Thanh đã được nguồn năng lượng thần thánh này gia trì quán đỉnh, trong hào quang rực rỡ, chuyển hóa và thăng hoa thành một hình thái thần thánh và trang nghiêm hơn, một hình tượng Đại Kim Cương của Phật gia màu xanh lam long lanh sừng sững hiện ra. Trong uy lực vô biên, hình tượng Kim Cương này hiển hiện với nghìn mắt nghìn tay, trong một khắc này mạnh mẽ phát ra ánh sáng trắng lệt lết vạn lần ánh sáng mặt trời, lập tức dung nhập vào trường luyện công của các đệ tử Đại Pháp Tiểu Thành,

cũng đồng thời khi ấy, trường luyện công Pháp Luân Đại Pháp cũng phát ra ánh sáng nghìn trượng đầy hùng vĩ và tráng lệ, bao bọc Lục Thanh trong lớp lồng bảo hộ luyện công của Pháp Luân Đại Pháp.

Lục Thanh hít một hơi thật dài, trong thần thức chỉ có sự linh liêng và linh mẫn, chàng bước nhanh về phía trường luyện công của các đệ tử Đại Pháp Tiểu Thành, gật gật đầu với hai vị phụ đạo viên đang giới thiệu Đại Pháp, nghiêm trang bước vào trong trường luyện công Pháp Luân Đại Pháp, ngồi xếp bằng, tay kết ấn, chính là bài công pháp thứ năm của Pháp Luân Đại Pháp “Thần thông gia trì Pháp”.

Sông Kim Sa nước chảy róc rách.

Núi Văn Phong gió man mát lành.

Trung tâm quảng trường đám đông người náo nhiệt lạ thường.

Ngày này tháng 6 năm 1999, đây là sự trang nghiêm và vĩnh hằng dưới núi Văn Phong và bên bờ sông Kim Sa.

Phần 2: Hào quang chân tính bay trong đêm đen

Kỳ 1: Satan giáng xuống

Công nguyên, ngày 18 tháng 7 năm 1999, buổi tối, phía bắc thôn Tam Cô, huyện Tiểu Thành, tại ký túc xá của nhà máy cơ khí.

Dưới ánh đèn, Lục Thanh tập trung chuyên tâm học “Bài giảng thứ chín – Chuyển Pháp Luân”, học xong chàng thành kính gấp sách lại, cung kính đặt “Chuyển Pháp Luân” lên giá sách, sau đó đứng lên bước đến

trước cửa sổ, ngắm nhìn những dãy núi nhấp nhô dưới ánh sao xa xa, chìm vào trầm tư.

Hình thể tu luyện Đại Pháp ở Tiểu Thành ngày càng gay gắt, tin tức của các kênh thông tin khác nhau cho thấy, cuộc đàn áp của Đảng XX đối với quần chúng tu luyện môn Pháp Luân Đại Pháp giống như tên đã lên cung, chỉ chờ chực bắn, hiện tại chẳng những điểm luyện công hồng Pháp nơi công cộng bị giám sát nghiêm ngặt, mà hầu hết tất cả các phụ đạo viên đều phát hiện mình bị các cảnh sát mặc thường phục theo dõi. Trong tình thế căng thẳng đó, đã có rất nhiều học viên không đến điểm luyện công và điểm học Pháp tập thể nữa. Sáng nay, còn có xe cảnh sát đến nhà máy cơ khí, một người bạn của Lục Thanh, Phương Kiến Quân của phòng bảo vệ đã âm thầm báo với Lục Thanh, người đến là Phó trưởng Phòng Công an số 1 thị trấn Tiểu Thành, đây người chuyên trách điều tra tình huống của Lục Thanh cậu đấy, nhưng các anh em phòng bảo vệ đều vỗ ngực bảo đảm cho cậu, cam đoan rằng cậu là người tốt nhất thế gian, năm nay lại vừa được danh hiệu “Top 10 thanh niên tiêu biểu của Tiểu Thành”, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai sót gì, thời gian này Lục Thanh cậu nên ngoan ngoãn ở trong đây đi, tránh tạo thêm phiền phức gì cho nhà máy nữa. Lục Thanh cười nói: “Tôi thì có thể gây rắc rối gì cho nhà máy đây, yên tâm đi”.

Lục Thanh xác thực không sợ Phòng công an, mình một là không ăn trộm, hai là không cướp, ba là không giết người, bốn là không phóng hỏa, có gì phải sợ. Ai nói Pháp Luân Đại Pháp là tà pháp, vậy ta sẽ dùng kinh nghiệm bản thân để nói với họ rằng Pháp Luân Đại Pháp không phải là tà pháp. Nhưng Lục Thanh vẫn còn

rất lo lắng, chàng lo lắng rằng liệu các học viên Đại Pháp Tiểu Thành có thể vượt qua kiếp nạn tương lai trước mắt hay không, vốn dĩ học viên Đại Pháp ở Tiểu Thành không nhiều, dưới hình thế “sơn vũ dục lai phong mãn lâu” này, đã có không ít học viên đã từ bỏ Đại Pháp, một khi bức hại thực sự bắt đầu, chẳng biết sẽ còn lại bao nhiêu đệ tử chân tu nữa.

Hôm nay Chu Nghi Thanh đến tìm Lục Thanh, hỏi Lục Thanh có kiểm đầu được máy fax không, bởi vì hình thế ngày càng cấp bách, thời gian lại gấp rút, nếu như có kinh văn của Sư phụ và những thông tin khẩn cấp khác thì gửi thư qua bưu điện sẽ không kịp, chỉ có máy fax mới có thể đáp ứng mục đích truyền tin nhanh chóng. Lục Thanh liền đưa cho Chu Nghi Thanh số máy fax của văn phòng nhà máy, nếu trạm tỉnh có tin khẩn, thì có thể gửi đến máy fax công ty chàng. Lục Thanh đã dặn kỹ chị Chu bên văn phòng, một khi có fax của chàng, chị Chu sẽ nhanh chóng báo Lục Thanh đến lấy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến giờ Tý, đây là thời gian tu luyện tĩnh công của Lục Thanh. Lục Thanh lắc lắc đầu, bỏ đi, không nghĩ những chuyện này nữa, bản thân chi phối không nổi vận mệnh người khác, không can thiệp được cuộc sống của người khác, việc tu luyện đều là chuyện của riêng mỗi cá nhân, ai cũng không thay thế được, mỗi cá nhân đều có con đường của tự mình, có thể bước tốt con đường của mình hay không, có thể bước tốt con đường của mình đến cùng hay không, chẳng phải đều là việc của tự người ấy hay sao? Sự lo lắng của mình chẳng cũng là một kiểu chấp trước sao? Thuận theo tự nhiên vậy.

Tâm ấy vừa buông, Lục Thanh như được cởi bỏ tầng tầng giáp sắt dày cộp, lập tức nhẹ nhàng, liền xoay người lấy tấm bồ đoàn mang từ núi Nga Mi về đang treo trên tường xuống, bước ra khỏi phòng ngủ, đến sân thượng, đả tọa luyện công.

Thương khung bao la không lời.

Mặt đất sâu thăm tĩn mịch.

Chỉ còn văng vẳng tiếng côn trùng cùng tiếng ếch nhái đan xen nơi đồng ruộng, càng làm nổi bật sự tịch mịch thăm thẳm của vũ trụ bao la rộng lớn.

Lục Thanh đả tọa hiển hiện ra hình tượng chân Phật tại không gian khác của mình, lại thấy toàn thân Lục Thanh ở trong lớp màn bảo hộ của Pháp Luân tỏa ra hào quang xanh lam lưu ly thánh khiết, vòng hào quang xanh lam trên đỉnh đầu, hỏa điểm xanh lam bao bọc xung quanh đầy trang nghiêm, phía trước ngực có một Pháp Luân xanh lam lưu ly xoay chuyển, song thủ kết ấn, song bàn trên Đại Bảo Liên Hoa Lưu Ly lam sắc. Thần ấy toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh lam lưu ly trong suốt, tướng mạo thần vũ, thần nhãn như điện, nửa khép nửa mở, vị Thần ấy vươn ra vô số những cánh tay ngọc ngà sắc lam đầy trang nghiêm, trong mỗi lòng bàn tay đều có một con mắt Thần lớn xanh lam lưu ly, thật ra chính là một Vị Thần Kim Cương nghìn mắt nghìn tay Thanh Lưu Ly.

Khi ấy, Thần hiệu Phật hiệu của Lục Thanh không còn là “Huyền Thanh Chủ” nữa, mà là “Huyền Thanh Kim Cương Chủ”.

Lục Thanh tại “Pháp giới” và trong các tầng cảnh giới bên dưới Pháp giới đều lấy danh hiệu là “Huyền Thanh Chủ”, vốn hiển hiện theo hình tượng Đạo gia,

thế nhưng bản nguyên sinh mệnh của Lục Thanh cũng không chỉ giới hạn ở Pháp giới, chàng trong các tầng thiên thể bên trên Pháp giới cũng có các loại hình tướng trang nghiêm khác nhau, trong một tầng thứ cao bên trên Pháp giới, Lục Thanh đã lấy danh hiệu “Huyền Thanh Kim Cương Chủ”.

Hiện tại, Lục Thanh hiển hiện ra hình tượng Kim Cương, cho thấy cảnh giới tu luyện của Lục Thanh đã phát sinh một bước thăng hoa lớn, đột phá khỏi phạm vi Pháp giới, tiến nhập vào cảnh giới thiên thể tầng cao hơn.

Chỉ thấy hộ pháp cho Lục Thanh ở bên ngoài lớp màn bảo hộ Pháp Luân ấy, không còn là hai con rồng đen và trắng nữa, mà là hai vị hắc bạch đồng tử, một người trắng như ngọc, một người đen như mực, mỗi người đều có hai thanh hắc bạch song kiếm cắm trên vai, lúc này cũng đang bắt chéo chân kết ấn, ngồi bên ngoài lớp màn Pháp Luân hộ pháp cho Lục Thanh. Hai vị đồng tử này, trắng tên “Vân Kiếm”, đen tên “Mặc Kiếm”, vốn là tùy tùng dưới trướng Huyền Thanh Kim Cương Chủ trong Kim Cương Pháp giới, khi Huyền Thanh Kim Cương Chủ chuyển sinh hạ giới, hai vị hắc bạch đồng tử này đã hóa thành hai thanh kiếm một đen một trắng theo Kim Cương Chủ tiến vào Pháp giới, trực chỉ nhân gian. Hiện tại, Lục Thanh đã tu luyện đến Kim Cương Pháp giới, hắc bạch song kiếm cũng theo đó có sự thăng hoa năng lượng cực lớn, nên không lấy hình tượng rồng để hộ pháp nữa, mà trực tiếp hiển hiện dưới hình thái đồng tử hộ Pháp.

Lục Thanh là tu luyện tiêm ngộ, sự đột phá mỗi tầng thứ đều hiển hiện xuất lai, trong tu luyện Đại Pháp,

sự đột phá tầng thứ của Lục Thanh nhanh hơn cả hỏa tiễn, càng tu, thì lại càng cảm thán sự bác đại tinh thâm của Pháp Luân Đại Pháp, cảm thán trước sự hồng đại vô cùng của thiên thể vũ trụ, chàng càng tu, càng thấy rằng “Chuyển Pháp Luân” đúng là một bộ Đại Pháp vũ trụ vĩ đại, những Pháp lý vô biên vô tế của Đại Pháp đã sáng tạo ra đại khung thiên thể vô biên vô tế. Lục Thanh nhận thức rõ ràng rằng, cảnh giới trước mắt mà chàng nhìn thấy cũng không phải là cảnh giới cuối cùng của bản thân, Đại Pháp vô biên, bản thân cuối cùng có thể tu đến cảnh giới nào, chàng cũng không biết được, chỉ cần chiếu theo yêu cầu của Sư Phụ, nghiêm túc tu luyện, thì nhất định có thể quay trở về nơi sinh ra bản nguyên của mình.

Lục Thanh còn phát hiện rằng, một khi những nhân tâm lẫn chấp trước bề mặt được tu khứ đi, thuận theo đó là sự thăng hoa cực lớn của bản thân trong cảnh giới vi quan, là sự đột phá từng tầng từng tầng thiên thể, hoàn toàn giống với những gì Sư phụ giảng trong Pháp. Khi Lục Thanh nhận thức rõ ràng điểm này, việc tu luyện tâm tính của Lục Thanh lại càng thêm nghiêm khắc, tuyệt không bỏ qua bất kỳ cơ hội để đề cao trong mâu thuẫn nào.

Ánh sao nhàn nhạt.

Trăng lưỡi liềm vắng vặc.

Cột công trụ xanh lam trên đỉnh đầu Lục Thanh xuyên việt vũ trụ vô hạn.

Đêm nay, tâm trạng của Lục Thanh cực tốt, trước khi luyện công đã vứt bỏ một tâm chấp trước, công trụ của chàng ngay lập tức nhảy vọt lên một tầng thứ, hào quang phần Thần đã hoàn toàn ức chế phần nhân tâm

trên bề mặt, tư duy trở nên cực kỳ sáng suốt, đủ sáng suốt để thấu triệt những thiên cơ tối cao của vũ trụ bao la. Một khắc ấy, Lục Thanh triển hiện hình tượng Kim Cương nghìn mắt nghìn tay, vốn là một loại thần thông to lớn trong cảnh giới này. Thấy rằng các cánh tay bảo ngọc lam lưu ly đầy trang nghiêm ấy phóng ra vô lượng hào quang xanh lam, trong mỗi một con mắt thần lớn sắc lam lưu ly đều có vô số các con mắt thần nhỏ sắc lam lưu ly, mỗi con mắt thần sắc lam lưu ly ấy đều có thể nhìn thấu triệt một thiên thể to lớn vô tỷ.

Đây là sự vĩ đại và trang nghiêm của Phật Pháp thần thông trong cảnh giới này.

Tuy Lục Thanh vẫn là người tu luyện đang trong quá trình tu luyện, không được phép nhìn thấu toàn bộ chân tướng vũ trụ, thế nhưng do phương thức tu luyện tiệm ngộ quyết định, chỉ cần tâm tính Lục Thanh đạt đến tiêu chuẩn của cảnh giới này, vũ trụ sẽ khai mở ra một phần chân tướng tương ứng cho chàng, đây là do đặc tính của vũ trụ quyết định.

Trong không gian cục bộ được vũ trụ triển hiện cho Lục Thanh, Lục Thanh phát hiện trong phạm vi khung thể to lớn này, từ trên xuống dưới tồn tại vô số bánh xe (luân), thế nhưng lại không phải là Pháp Luân của Pháp Luân Đại Pháp. Vô cùng vô tận những bánh xe (luân) này, dưới sự quan sát của Lục Thanh tại tất cả các cảnh giới từ tối vi quan đến tối hồng quan, đều đang tồn tại, từ cực nhỏ đến cực lớn, những bánh xe lớn nhỏ đều đang chuyển động chiếu theo quy luật của riêng mình, mỗi một bánh xe đều có vô số Thần linh màu đỏ máu thúc đẩy, sự xoay chuyển của mỗi một bánh xe đều sẽ khiến các cảnh giới bên dưới nó phát

sinh các thiên tượng khác nhau, khiến vô số bánh xe tại các cảnh giới bên dưới phát sinh biến hóa tương ứng, lại dẫn đến biến hóa tương ứng của vô số bánh xe trong cảnh giới của tầng thấp hơn. Lục Thanh kinh sợ phát hiện, những gì chàng thấy được, từ cảnh giới vũ trụ lớn nhất cho đến tận cùng nhất thể mà cũng lại là một bánh xe (luân).

Lục Thanh thấy rằng vô lượng vô số bánh xe (luân) này đang bị một cỗ ý chí khổng lồ vô hình thao túng, dần dần vận chuyển đến một trạng thái đồng bộ cực kỳ đặc thù, chỉ nghe tất cả chúng Thần trong vũ trụ bao la vô tận đều đồng thanh hét lớn: “Bắt đầu...”, các Thần linh màu đỏ máu trong tất cả không gian đồng loạt cười điên cuồng, vận dụng pháp lực, thúc đẩy bánh xe thiên tượng, ngay lập tức trong tất cả không gian đều đồng thời mở ra một con đường màu đen, trong con đường ấy xuất hiện vô cùng vô tận những thể sinh mệnh biến dị khổng lồ, tập hợp tràn vào phạm vi Tam giới.

Đó là vô cùng vô tận, vô biên vô tế các sinh mệnh hắc ám biến dị, sau khi tiến vào Tam giới, những thể sinh mệnh hắc ám bại hoại được cấu thành từ các tầng lớp tử có kích thước lớn nhỏ khác nhau này đã cùng tổ hợp thành một hình tượng, diện mạo hung ác, không ngờ lại chính là hình tượng ác quỷ Satan.

Tên Satan này hiển nhiên phát hiện được Lục Thanh đã dò xét thấy sự giáng đến của nó, trong tiếng cười ngạo nghễ, bay ra một đạo hắc quang, đáp xuống trước mắt Lục Thanh, không ngờ lại là một hình tượng ác quỷ Satan, hẳn là một phân thân của bản thể kia, phân thân ác quỷ Satan ấy cười điên cuồng, lại biến thành hình dạng một màn sương mù đen tối trước mắt

Lục Thanh, màn sương này cũng là được cấu thành từ các tầng lạp tử khác nhau, Satan muốn dùng khí thể rợp trời dầy đặc mạnh mẽ cưỡng ép xâm nhập vào trường không gian thần thánh của Lục Thanh.

Lục Thanh kinh hoàng, mỗi một lỗ chân lông trên người chàng đều tràn ngập sự sợ hãi, Lục Thanh kêu lớn: “Sự phụ, cứu con...” Lời vừa dứt, một bàn tay khổng lồ sắc vàng kim xuất hiện, ngăn màn sương đen của tên Satan kia ở bên ngoài trường không gian của Lục Thanh.

Lục Thanh mở mắt, dư âm của nỗi sợ còn đó, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, áo trong ướt đẫm.

Trời đêm giờ Tý vẫn mỹ lệ như thế.

Mặt đất giờ Tý vẫn trầm tĩnh như thế.

Côn trùng giờ Tý vẫn náo động như thế.

Thế nhưng, Lục Thanh đã biết, hết thảy những điều này sẽ không còn tốt đẹp nữa, vì Satan đã giáng đến.

Kỳ 2: Bản fax từ tỉnh gửi đến

Vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, Satan cuối cùng đã giáng xuống.

Hắc ám phô thiên cái địa từ trong mỗi tầng lạp tử vi quan của vũ trụ tràn ngập khắp tam giới, địa cầu nơi con người sinh sống rơi vào tăm tối và khủng bố, trở thành nơi trung tâm tập hợp tất cả các thế lực hắc ám trong toàn vũ trụ, đây là khảo nghiệm mang tính hủy diệt của các thế lực tà ác của vũ trụ nhắm thẳng vào Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, đồng thời cũng đẩy vô lượng vô tế chúng sinh trong vũ trụ vào thế đối đầu với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, từ đó trở thành khởi điểm cho

đại kiếp nạn của chúng sinh trong toàn vũ trụ, bao gồm cả nhân loại trên trái đất.

Trong lịch sử văn minh nhân loại từng có rất nhiều những lời tiên tri của các dân tộc khác nhau lưu lại cho hậu nhân những truyền thuyết cùng dự ngôn liên quan đến đại kiếp nạn cuối thế kỷ năm 1999, ví như vào 300 năm trước nhà tiên tri nổi tiếng người Pháp Nostradamus đã viết trong cuốn “Các thế kỷ”:

“Vào năm 1999, tháng 7,

Đế Đại vương Angoulmois phục sinh,

Đại vương Khủng bố sẽ từ trên trời xuống,

Đến thời trước và sau khi Mars thống trị thiên hạ,

Nói là để có cuộc sống hạnh phúc cho mọi người”.

Trang Chánh Kiến đã đăng tải “Niên giám các sự kiện lớn của Pháp Luân Đại Pháp” ghi lại giai đoạn lịch sử này như sau:

Ngày 19 tháng 7 năm 1999: Trong hội nghị cấp cao, Giang Trạch Dân chính thức tuyên bố, toàn diện bài trừ Pháp Luân Công.

Ngày 20 tháng 7 năm 1999: Thống nhất bắt giữ và khám xét nhà các phụ đạo viên Pháp Luân Công trên quy mô toàn quốc. Cùng ngày, có hàng chục nghìn học viên Pháp Luân Công sau khi biết tin đã đến khiếu nại tại Văn phòng Khiếu nại Quốc vụ viện để rồi bị bắt, bị giam tại nhà thi đấu Phong Đài, nhà thi đấu Thạch Cảnh Sơn, cũng như các nhà thi đấu lớn khác tại Bắc Kinh.

Ngày 22 tháng 7 năm 1999: Cuộc đàn áp chính thức bắt đầu. Nhân dân nhật báo, tờ báo đảng của Trung Cộng, đã xuất bản một bài phê phán dài kỳ mang tên “Con người và việc làm của Lý Hồng Chí”, Bộ Dân Chính đã đưa ra thông cáo “Về quyết định cấm Hiệp hội

Nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp”, Bộ Công an đã ban bố thông cáo về “Sáu điều cấm”, bao gồm:

– Nghiêm cấm bất kỳ ai, ở bất kỳ nơi nào treo, dán biểu ngữ, hình ảnh, huy hiệu và các biểu tượng khác để tuyên dương Pháp Luân Đại Pháp (Pháp Luân Công);

– Nghiêm cấm bất kỳ ai, tại bất cứ đâu phát tán sách báo, chế phẩm nghe nhìn và các sản phẩm tuyên truyền khác để quảng bá Pháp Luân Công;

– Nghiêm cấm tụ tập tại bất kỳ nơi nào để thực hiện các hoạt động của Pháp Luân Công như “hội luyện công” và “hồng Pháp”;

– Nghiêm cấm hành vi tịn tọat, thỉnh nguyện và các loại hình thức hoạt động như hội tập trung, diễu hành, thị uy nhằm duy hộ, tuyên truyền Pháp Luân Công;

– Nghiêm cấm bịa đặt, bóp méo sự thật, cố ý tung tin đồn nhảm, hoặc giả kích động dưới các hình thức khác nhau gây nhiễu loạn trật tự xã hội;

– Nghiêm cấm bất kỳ tổ chức cá nhân nào câu kết, chỉ huy đối kháng với các hoạt động và quyết định có liên quan của chính phủ”.

Ủy ban Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc đã ban hành “Thông báo liên quan đến việc cấm Đảng viên tập luyện Pháp Luân Đại Pháp”. Công an các nơi tiếp tục truy bắt các học viên Pháp Luân Công, hoặc cưỡng ép đưa họ đến Cục công an để xem tuyên truyền trên TV, lục soát nhà, tịch thu sách, đốt sách và các tài liệu nghe nhìn của Pháp Luân Công v.v. Cũng vào thời điểm ấy, đã có hàng trăm hàng nghìn học viên Pháp Luân Công đến Văn phòng chính phủ tại Bắc Kinh và các nơi khác để thỉnh nguyện hòa bình. Quần chúng đến thỉnh nguyện đều bị xua đuổi hoặc bắt giữ.

...

Không biết vì có gì, vào ngày 20 tháng 7 trong khi thể lực tà ác bắt đầu tiến hành hành động bắt giữ và soát nhà những trạm trưởng và phụ đạo viên của các trạm phụ đạo Pháp Luân Công trên quy mô lớn tại các thành phố lớn trên cả nước, thì tại Tiểu Thành lại hoàn toàn không có vụ bắt giữ trạm trưởng cùng phụ đạo viên nào. Có lẽ, là vì Cục công an Tiểu Thành đã điều tra rất rõ ràng, số người tu luyện Đại Pháp ở Tiểu Thành khá thưa thớt, cộng hết những điểm luyện công ở nội thành và nông thôn chỉ có khoảng 200 người, trong đó các ông các bà đã nghỉ hưu chiếm hơn phân nửa, số người luyện công ấy đã bị giảm một nửa trong mưa gió “sơn vũ dục lai phong mãn lâu” trước ngày 20 tháng 7, trạm trưởng trạm phụ đạo kia bắt quá cũng chỉ là một cặp vợ chồng già đã về hưu và một thanh niên trẻ hơn 20 tuổi. Các tổ chức chuyên môn phụ trách các vấn đề Pháp Luân Công ở Tiểu Thành như “phòng 610” và cơ quan công an cho rằng một nhóm người lèo tèo như thế, một trạm phụ đạo lỏng lẻo đến vậy thì không hề có chút uy hiếp nào, thế nên việc bắt giữ và soát nhà của các trạm trưởng trạm phụ đạo Tiểu Thành đã được trì hoãn, dự định tiến hành vào đêm ngày 22 tháng 7, khi cuộc đàn áp toàn quốc chính thức bắt đầu.

Vào sáng ngày 22 tháng 7 năm 1999, một buổi sáng nặng nề trước khi giông bão kéo đến.

Lục Thanh đứng trên ban công hành lang của tòa nhà bộ phận kỹ thuật, tựa vào lan can nhìn xa xăm, như ngóng chờ điều gì, chàng đang đợi điện thoại của chị Chu ở văn phòng nhà máy. Gần đây, hình thể ngày càng trở nên nặng nề và khẩn cấp, hôm qua Chu Nghi Thanh

nói với Lục Thanh rằng, điện thoại nhà bà đã bị Cục Công an nghe lén, việc liên hệ giữa trạm tỉnh và Tiểu Thành cũng bị gián đoạn. Tối qua, Chu Nghi Thanh đã dùng điện thoại công cộng gọi cho con gái Vương Ngọc Mai ở tỉnh, Ngọc Mai nói với Chu Nghi Thanh, các phụ đạo viên, trạm trưởng, trạm phó của tổng trạm phụ đạo tỉnh đều đã bị bắt vào đêm 20 tháng 7. Hiện tại, các học viên ở tỉnh đang tập trung trước Văn phòng Khiếu nại, yêu cầu thả tự do cho trạm trưởng và các phụ đạo viên. Ngọc Mai căn dặn Chu Nghi Thanh và các học viên Tiểu Thành cần chú ý an toàn. Sáng nay Lục Thanh đi làm, tại văn phòng của mình đã nhận được cuộc gọi của Chu Nghi Thanh, thím Chu thông báo ngắn gọn tình hình trên tỉnh cho Lục Thanh, muốn Lục Thanh nhận giúp fax được gửi từ tỉnh đến vào sáng nay, Lục Thanh gật đầu đồng ý, liền lập tức gọi cho chị Chu ở văn phòng nhà máy, nếu thấy fax thì lập tức thông báo cho chàng, chị Chu mỉm cười nhận lời.

Sáng nay, Lục Thanh ghé qua văn phòng vài lần, đều không thấy cuộc fax nào, Lục Thanh hơi nóng ruột, đã nói sẽ gửi fax lúc 10 giờ sáng, bây giờ sắp gần 11 giờ rồi, mà vẫn chưa nhận được, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Lục Thanh nghĩ ngợi bất an, lại quay về văn phòng của mình gọi điện cho chị Chu.

Lục Thanh nói: “Chị Chu, fax của em vẫn chưa đến sao?”

Chị Chu nói: “Vừa mới nhận được, chỉ là...” Bên kia đầu dây điện thoại, giọng chị Chu có chút ngập ngừng.

Lục Thanh mừng rỡ nói: “Chờ một chút, em đến lấy ngay”.

Lục Thanh đặt điện thoại xuống, quay người rời khỏi phòng mình, lộc cộc chạy xuống, vội vã tiến vào khu văn phòng tại tầng hai, hỏi chị Chu đang cầm cui viết chữ cạnh máy fax: “Chị Chu, fax của em?” Chị Chu không đáp, nét mặt có chút khác lạ, lắc lắc đầu với Lục Thanh, đánh mắt về hướng trưởng phòng Viên Mẫn ra hiệu cho Lục Thanh, nói: “Chỗ trưởng phòng...”

Lục Thanh quay đầu, nói với trưởng phòng Viên Mẫn: “Trưởng phòng Viên, fax của em?”

Lục Thanh phát hiện, vẻ mặt của Viên Mẫn và chị Chu giống nhau, có phần là lạ, muốn nói nhưng rồi lại thôi, trưởng phòng Viên do dự hồi lâu, rồi nói: “Lục Thanh, bản fax này không thể đưa cho em”.

Lục Thanh thoáng kinh ngạc, lập tức ý thức được nội dung bản fax này không tầm thường, nhất định có liên quan đến tình thế khẩn cấp trước mắt, liền cười nói: “Trưởng phòng Viên, đừng quá cứng nhắc vô tình thế mà, dù sao, cũng nên cho em xem nội dung fax chứ”.

Viên Mẫn trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, lấy bản fax từ trong ngăn kéo đưa cho Lục Thanh, vừa nhắc đi nhắc lại chàng: “Lục Thanh, cho cậu xem cũng được, nhưng cậu tuyệt đối không thể mang nó đi”. Kỳ thực, về lý mà nói Viên Mẫn không được cho Lục Thanh xem bản fax này, chỉ vì Viên Mẫn mới 30 tuổi, đã là chủ nhiệm văn phòng nhà máy, đồng thời còn là Bí thư Đoàn đơn vị, phụ trách công tác đoàn thanh niên cộng sản trong toàn bộ nhà máy, mà Lục Thanh vốn dĩ là tấm gương xuất sắc do Đoàn ủy nhà máy đề bạt, quan hệ của hai người bình thường rất hòa thuận. Năm nay, danh hiệu “Top 10 thanh niên Tiểu Thành” của Lục Thanh là do Viên Mẫn bất chấp ý kiến

trái chiều ra sức tiến cử, nên Viên Mẫn vì giữ thể diện, không thể không nể mặt, con người ta sống trên đời, chẳng chính vì chút thể thái nhân tình này sao? Vì có này nên đã đưa bản fax cho Lục Thanh.

Lục Thanh đã nhận tờ fax ấy, đọc xem kỹ lưỡng, một tờ fax khổ A4 lớn thế, mà trên mặt đó chỉ có vài hàng văn tự ngắn ngủi; trái bao năm tháng, Lục Thanh đã không cách nào nhớ được chính xác nội dung tờ fax nữa, chỉ nhớ ý đại khái nói rằng, «Không cần hỏi xem tôi là ai, các đệ tử Đại Pháp lẽ ra đều biết tôi là ai, quyết không cho phép Đại Pháp của vũ trụ tại cõi người gặp phải phá hoại, [hãy] lập tức bước ra duy hộ Đại Pháp, lập tức đến Bắc Kinh, đến chính phủ [cấp] tỉnh, [nếu] vẫn không bước ra thì không phải đệ tử của tôi».

Chẳng trách Viên Mẫn không chịu đưa bản fax này cho mình, hóa ra là vậy.

Trong đầu Lục Thanh lóe lên vài biện pháp ứng phó, Lục Thanh nghĩ, bản fax này tuyệt đối không thể lọt vào tay tà ác được, chẳng vừa đúng trở thành chứng cứ để tà ác nắm đằng cán nói chúng ta là có tổ chức cấu kết hay sao? Làm sao đây? Chi bằng mình xé nát bản fax này và ném ra ngoài cửa sổ, để gió thổi bay những mảnh vụn không còn tung tích nào, hoặc là, mình nuốt vào bụng, để axit trong dạ dày tiêu hóa đi, không còn đối chứng. Trong đầu Lục Thanh lần lượt hiện lên đều là hình ảnh những người hoạt động bí mật trong các bộ phim cách mạng mà chàng đã xem khi còn nhỏ, thời khắc quan trọng này bản thân dường như cũng đã trở thành người anh hùng cách mạng.

Lục Thanh nghĩ lại, không được, bản fax này phải để các học viên Đại Pháp Tiểu Thành được đọc, còn

việc làm cụ thể thế nào thì lại là chuyện của mỗi người, nhưng mình phải truyền đạt những nội dung bản fax này cho trạm phụ đạo.

Trong tích tắc, Lục Thanh liền đưa ra một quyết định khiến Viên Mẫn và tất cả mọi người trong văn phòng nhà máy không thể ngờ đến, chỉ thấy Lục Thanh gấp nhanh bản fax lại, nhét vào túi áo, cất tiếng: “Xin thứ lỗi, bản fax này em phải mang đi đây”. Dứt lời, chàng nhanh chóng bước ra khỏi văn phòng nhà máy, chạy nhanh xuống lầu, Viên Mẫn hoảng hồn, lòng thầm nói không ổn, tự mình rước họa lớn rồi, liền đuổi theo ra khỏi cửa, đứng trên tầng hai nói lớn với theo Lục Thanh đang ngồi trên xe đạp: “Lục Thanh, cậu phải tự mình chịu trách nhiệm...” Trong tiếng la, Lục Thanh nhấn nhanh bàn đạp, lao vút ra khỏi cổng lớn nhà máy, biến mất khỏi tầm mắt của Viên Mẫn.

Lục Thanh đến nhà Lưu Quế Phân, phụ đạo viên có nhà gần nhà máy cơ khí nhất, vội vàng kể đầu đuôi sự tình với Lưu Quế Phân, lại giao bản fax này cho Lưu Quế Phân, muốn Lưu Quế Phân trong thời gian ngắn nhất phân phát bản fax này đến tay Chu Nghi Thanh và các học viên khác, còn bản thân chàng sẽ lập tức lên tỉnh hộ Pháp. Lưu Quế Phân gật đầu đồng ý, hai người liền chia nhau hành động.

Tại trạm điện thoại công cộng ven đường, Lục Thanh lần lượt gọi điện cho Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi, kể lại nội dung bản fax cho hai người, phản ứng đầu tiên của hai người sau khi nghe xong thế mà giống nhau đến kinh ngạc, điều đầu tiên thốt ra chính là: “Lục Thanh, cậu định làm thế nào?” Lục Thanh nói: “Bắc Kinh xa quá, bây giờ đi Bắc Kinh phỏng chừng là không kịp,

tôi lập tức đến tỉnh”. Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi gấp gáp nói: “Cậu đợi tôi đã, chúng ta cùng đi”. Thế là Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi hẹn gặp ở bến xe buýt Tiểu Thành, sau khi đông đủ sẽ cùng đến tỉnh, họ nhanh chóng giải quyết các công việc đang làm, dùng tốc độ nhanh nhất vội vã đến bến xe.

Lục Thanh đặt điện thoại xuống, đập như bay về ký túc xá của mình ở thôn Tam Cô, thu dọn đơn giản đồ đạc, mang theo tiền và chứng minh thư, đây đều là những vật cần thiết để thuê trọ bên ngoài. Đang thu dọn, Bạch Phi thở hổn hển gõ cửa phòng Lục Thanh, Lục Thanh nhìn thấy chân của Bạch Phi vậy mà lại xỏ một đôi dép lê thường ngày, không nhịn được cười phá lên.

Vốn dĩ ký túc xá của Bạch Phi cũng ở thôn Tam Cô, vì vậy anh ấy vội vã đến ký túc xá của Lục Thanh trước, hai người tụ hội cùng nhau gấp rút đến bến xe. Bạch Phi vừa mới công tác từ Quý Châu về, vừa đến nhà liền nhận được điện thoại của Lục Thanh, đến nỗi đôi dép lê đi trong nhà cũng chưa kịp thay, đã vội vàng đến ký túc xá của Lục Thanh.

Lục Thanh cười lớn, không vội, không vội, dù sao đi nữa, cũng cần mang giày bộ hành rồi mới đi, nhờ cảnh sát đuổi theo cậu, cậu cũng có thể chạy nhanh hơn chút chứ! Bạch Phi cũng cười lớn, cũng không cần về nhà thay giày, chọn lấy một đôi giày của Lục Thanh xỏ vào, gấp gáp rời khỏi thôn Tam Cô, hai người phải tranh thủ thời gian, họ đã miễn cảm nhận ra rằng, cuộc đàn áp của tà ác đã bắt đầu, nếu như chậm trễ, họ sẽ không thể rời khỏi huyện Tiểu Thành dù nửa bước.

Giữa đoạn đường đến bến xe, Bạch Phi dừng lại gọi điện thoại cho Hồng Lăng, vì Hồng Lăng đang làm nhân viên bán hàng, ban ngày thường xuyên vắng nhà, luôn ở bên ngoài liên hệ và xử lý công việc, vì vậy khi Lục Thanh báo tin cho Bạch Phi thì Hồng Lăng lại không có nhà, dù ở góc độ vợ chồng hay góc độ đồng tu Đại Pháp, Bạch Phi đều nên nói chuyện này với Hồng Lăng. Hồng Lăng gọi lại, Bạch Phi nói rằng mình, Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong phải nhanh chóng lên tỉnh, Hồng Lăng ngay lập tức đoán được sự việc, liền hét lớn trong điện thoại: “Không được phép bỏ lại một mình em ở huyện Tiểu Thành, phải đợi em ở bến xe, em đến ngay, đợi em đấy!!”

Cứ thế, bốn người bạn tốt, Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Hồng Lăng, tề tựu tại bến xe buýt lúc 12:20 trưa, bắt chuyến xe buýt đường dài đến trung tâm tỉnh.

Bánh xe bon bon.

Ngoài cửa sổ non xanh nước biếc chạy vun vút.

Biểu cảm của bốn người khá nặng nề, ai nấy đều im lặng, tự theo đuổi những tâm sự cá nhân. Lục Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, lại càng lặng im không nói. Bánh xe lăn nhanh suốt dọc đường, phong cảnh đẹp đẽ, như thơ như hoạ.

Cùng lúc đó, một nơi rất xa bên kia trái đất, có một ngọn núi lớn nguy nga.

Một vị Tôn giả từ bi đã rời khỏi New York phồn hoa, đến ngọn núi này tĩnh tọa, tĩnh lặng nhìn đất trời mênh mang, tĩnh quan thế gian vật đổi sao dời, cũng đang tĩnh tĩnh quan sát những việc làm của các đệ tử mình.

Ngài yên lặng không nói một lời.

Ngài cũng muốn nhìn xem bốn người đệ tử này của mình, trong kiếp nạn to lớn trước mắt, trong họa loạn khó phân biệt thật giả kia, sẽ đưa ra một đáp án như thế nào.

Kỳ 3: Đêm soát nhà

Vào 4:30 chiều ngày 22 tháng 7 năm 1999.

Chuyến xe buýt đường dài chở Lục Thanh và những người bạn đồng hành khi đến khu vực ngoại ô Bắc Lĩnh khoảng 3km thì bị Cục Công an thành phố Bắc Lĩnh chặn lại. Cảnh sát lên xe kiểm tra giấy tờ tùy thân của hành khách trên xe, sau đó dẫn hai người Lục Thanh và Bạch Phi đi. Nguyên nhân rất đơn giản, sáng nay Lục Thanh tại văn phòng nhà máy cơ khí đã cố chấp giành lấy bản fax gửi từ tỉnh, đến giờ làm buổi chiều lại không thấy có mặt tại nhà máy, đơn vị liền biết Lục Thanh đã đến Bắc Kinh hoặc lên tỉnh theo yêu cầu trong fax, hơn nữa Bạch Phi cùng trú tại thôn Tam Cô với Lục Thanh, cũng không đến nhà máy báo cáo, quá nửa là đã đi Bắc Kinh hoặc lên tỉnh rồi. Bộ phận bảo vệ của nhà máy cơ khí đột nhiên bận rộn, lập tức trình báo với phòng số 1 Cục Công an Tiểu Thành, cả huyện Tiểu Thành lập tức phong tỏa các bến xe buýt và ga xe lửa, kiểm tra tất cả hành khách ra vào, đồng thời báo cáo với Cục công an và Cục An Ninh Quốc gia nội địa, chặn đường kiểm tra tất cả xe buýt đường dài đi từ Tiểu Thành đến tỉnh, như thế Lục Thanh và các bạn đồng hành sẽ rất khó để đến được nơi cần đến.

Khi Lục Thanh và Bạch Phi xuống xe, đều không hề nhìn Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong, việc hộ Pháp

ở tỉnh có thể đi hai người thì đi hai người, chỉ mong Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong có thể thuận lợi đến tỉnh, hoàn thành sứ mệnh duy hộ Đại Pháp.

Lục Thanh và Bạch Phi không chút sợ hãi, khẳng khái nói với những cảnh sát chấp hành nhiệm vụ kiểm tra, biểu đạt rõ ràng chúng tôi là học viên Pháp Luân Công, chúng tôi chính là muốn đến văn phòng khiếu nại tỉnh để thỉnh nguyện, chúng tôi muốn giảng thanh chân tướng về Pháp Luân Công cho chính quyền tỉnh, Pháp Luân Công giúp người dân có thân thể khỏe mạnh, nâng cao tiêu chuẩn đạo đức người dân, là công pháp tốt khó được trên đời... Lời nói của Lục Thanh vang vọng, không chút sợ hãi, từng câu từng chữ đều tỏa ra hào quang chân tướng không một tia sợ hãi, điều này khiến cho các cảnh sát khu vực đang chấp hành nhiệm vụ rất kinh ngạc, trước đây muôn hình vạn trạng các loại phần tử tội phạm mà họ bắt được trong lúc thi hành án đều thấp thỏm phập phồng, khiếp đảm sợ sệt, chẳng có ai oai phong lẫm liệt giống hai thanh niên trước mặt này, trạng thái của hai thanh niên trước mắt khiến cho những cảnh sát bọn họ cảm thấy như thể hành vi của mình mới là phạm tội, là đang bức hại người tốt, đây là một loại cảm giác đui lý đầy bất an. Khí thế của những cảnh sát này lập tức bị tiêu mất, cuối cùng đều âm thầm không nói lời nào, chỉ biết đưa Lục Thanh và Bạch Phi đến Cục công an khu vực.

Có lẽ cảm động trước tinh thần của họ, các nhân viên thi hành án của Cục công an khu vực cũng không làm khó hai học viên Pháp Luân Công huyện Tiểu Thành, chỉ thăm vấn qua loa tình huống của hai người, thấy sắc trời dần tối, cũng đã đến giờ cơm, liền sắp

xếp cho mọi người cùng đến ăn tối tại nhà ăn của Cục Công an. Thức ăn vô cùng thịnh soạn, tuy chỉ là cơm văn phòng, nhưng so với thức ăn thường ngày của Lục Thanh thì đúng là ngon hơn nhiều, Lục Thanh cũng không khách sáo, nháy mắt với Bạch Phi, ý bảo chúng ta ăn thôi, đừng để cảnh sát nghĩ rằng các học viên Đại Pháp chúng ta sợ đến mức ngay cả cơm cũng nuốt không trôi, Bạch Phi gật nhẹ, hai người liền không chút khách khí cùng ngồi ăn cơm.

Vì buổi trưa Lục Thanh và Bạch Phi vội lên đường, đến cơm trưa cũng chưa kịp ăn, hiện tại đúng lúc được ăn bù, thế nhưng, miệng của Lục Thanh lại không hề cảm nhận được chút mùi vị nào của thức ăn, giống hệt như nhai sáp, chẳng qua là anh giữ vững một niệm động viên bản thân rằng tuyệt không thể để người khác coi thường đệ tử Đại Pháp, nên gắng sức nhét đầy thức ăn vào miệng.

Tám giờ tối, xe chuyên dụng của Cục công an Tiểu Thành đã đến thành phố Bắc Lĩnh, đích thân Cục trưởng Cục công an huyện Tiểu Thành Trương Quốc Hoa dẫn người đến đón Lục Thanh và Bạch Phi về Tiểu Thành. Lục Thanh dường như nghe được chủ quản của Cục công an Thành phố Bắc Lĩnh khiển trách Trương Quốc Hoa một trận, chẳng phải đã yêu cầu các cậu quản nghiêm không cho các học viên Pháp Luân Công đi thỉnh nguyện sao? Tại sao vẫn lọt ra hai người thế này? Các cậu làm việc kiểu gì thế? Nếu như hai người này thực sự đến được tỉnh để thỉnh nguyện, huyện Tiểu Thành của các cậu và thành phố Bắc Lĩnh chúng tôi đều gánh không nổi hậu quả này đâu.

Bánh xe bon bon.

Bên ngoài cửa sổ, ánh đèn cùng ánh sao vùn vụt bay.

Lục Thanh và Bạch Phi ngồi trong chiếc xe chuyên dụng của Cục trưởng Cục Công an Tiểu Thành, tranh luận với Cục trưởng Công an Tiểu Thành Trương Quốc Hoa, nhưng phần nhiều là Lục Thanh nói, còn Bạch Phi chỉ im lặng. Cuối cùng, Trương Quốc Hoa ngừng tranh luận với Lục Thanh, hỏi Bạch Phi có cách nghĩ thế nào. Bạch Phi nói, ý kiến của Lục Thanh chính là ý kiến của tôi, quan điểm của chúng tôi như nhau. Trương Quốc Hoa mỉm cười, không nói gì thêm, lại mở radio, trên radio đang phát bản tin của tà ác, chính là thông báo về “Quyết định cấm Hiệp hội Nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp” của Bộ Dân chính ban hành, và thông cáo về “Sáu điều cấm” của Bộ Công an ban bố, bao gồm:

“- Nghiêm cấm bất kỳ ai, ở bất kỳ nơi nào treo, dán biểu ngữ, hình ảnh, huy hiệu và các biểu tượng khác để tuyên dương Pháp Luân Đại Pháp (Pháp Luân Công);

– Nghiêm cấm bất kỳ ai, tại bất cứ đâu phát tán sách báo, chế phẩm nghe nhìn và các sản phẩm tuyên truyền khác để quảng bá Pháp Luân Công ;

– Nghiêm cấm tụ tập tại bất kỳ nơi nào để thực hiện các hoạt động của Pháp Luân Công như “hội luyện công” và “hồng Pháp”;

– Nghiêm cấm hành vi tĩn tọa, thỉnh nguyện và các loại hình thức hoạt động như hội tập trung, diễu hành, thị uy nhằm duy hộ, tuyên truyền Pháp Luân Công;

– Nghiêm cấm bịa đặt, bóp méo sự thật, cố ý tung tin đồn nhảm, hoặc giả kích động dưới các hình thức khác nhau gây nhiễu loạn trật tự xã hội;

– Nghiêm cấm bất kỳ tổ chức cá nhân nào câu kết, chỉ huy đối kháng với các hoạt động và quyết định có liên quan của chính phủ”.

Đột nhiên, những người ngồi trong xe đều ngừng nói chuyện, duy chỉ có đài phát thanh của tà ác đang phát đi tin tức tà ác này.

Trên bầu trời cao, chúng Thần thấy rất rõ, thanh âm tà ác được phát tán ra từ tất cả các đài phát thanh và truyền hình ở Trung Quốc đại lục tựa như vỡ đê, tràn ngập đầu đường cuối phố từ thành thị đến nông thôn, xâm nhập vào mỗi từng gia đình. Bất cứ nơi nào nó đi qua, sẽ có vô số vô số nhân tố hắc ám với mật độ dày đặc bao trùm che mất ánh sáng chân tính của mỗi từng sinh mệnh trên mặt đất, ý chí của tất cả các vị Thần đổ máu thuộc Cựu vũ trụ bằng một cách chuẩn xác không chút sai sót đã đánh thẳng năng lượng hắc ám kia đến mỗi từng đệ tử Pháp Luân Đại Pháp trên mặt đất, bóng tối dày đặc to lớn này to lớn đến nỗi đủ để hủy diệt toàn bộ địa cầu, cũng như toàn bộ Tam giới, thậm chí có thể phá hủy một phần cục bộ của một thiên thể, thế nhưng, hiện tại lực lượng hắc ám này được tập hợp lại, ngưng tụ vô hạn, nén lại vô hạn, nhất tề hướng đến 100 triệu học viên Pháp Luân Đại Pháp trên địa cầu nhân gian.

Ngay cả trong không khí của trái đất cũng mang theo thứ hắc ám này, từ ấy trở đi nhật nguyệt lu mờ, hắc ám ấy đã phong ấn hết thủy hào quang chân tính của các sinh linh trên mặt đất, Đại vương khủng bố tà ác Satan, cuối cùng đã giáng xuống trong cơn sóng đen cuộn cuộn, quét sạch đi thiên tính của con người trong đêm tối tháng bảy.

Trong lòng Lục Thanh đột nhiên có một tảng đá nghìn cân đè nặng, ngay cả hít thở thôi cũng cảm thấy khó khăn.

11 giờ đêm, xe chuyên dụng của Cục trưởng Cục công an Tiểu Thành đã về đến, Lục Thanh và Bạch Phi bị đưa đến phòng công an số một trên tầng bốn của tòa nhà Cục Công an. Đây là phòng ban chuyên môn phụ trách Pháp Luân Công. Lục Thanh nhìn thấy Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân cũng ở đây, không biết liệu họ đã nhận được bản fax kia chưa, liền gật đầu ra hiệu với hai người họ, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân cũng gật đầu đáp lại, thế nhưng Lục Thanh phát hiện trong ánh mắt của Vương Kiến Dân có sự do dự bất an, lại không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Thanh, hoảng loạn thấy rõ.

Bốn người Lục Thanh, Bạch Phi, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân được thẩm vấn tại các phòng riêng, đối với những câu hỏi liên quan tới các học viên khác, chẳng hạn như điểm luyện công có bao nhiêu người, danh tính phụ đạo viên là gì v.v., Lục Thanh nhất loạt đều không trả lời, đặc biệt là khi được hỏi đến câu chuyện về lai lịch của bản fax đó, Lục Thanh lại càng ngậm miệng không nói. Khi bị tra hỏi gắt gao, Lục Thanh nói: “Sự phụ của tôi dạy chúng tôi làm một người tốt. Bình thường ở điểm luyện công mọi người cũng đều tin tưởng lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, hiện tại đại nạn lâm đầu, hình thế đảo ngược, anh muốn tôi nói ra những chuyện này, chẳng phải giống như bảo tôi bán đứng đồng môn của mình? Kỳ thực, những chuyện về trạm phụ đạo Tiểu Thành này các anh sớm đã điều tra rõ ràng cả rồi, chẳng phải các anh đã phái người

đóng giả học viên đến học công mà bước vào thế giới của những người tu luyện chúng tôi hay sao? Lẽ nào lại không biết tình huống của chúng tôi? Chúng tôi vốn quang minh chính đại, không thẹn với người, nhưng dưới tình thế này các anh muốn bức bách tôi khai ra, điều này lại là chuyện hoàn toàn khác rồi, tôi sẽ không nói bất cứ điều gì”.

Cuối cùng, Lục Thanh dứt khoát ngậm miệng, cũng không nói thêm lời nào nữa, hai viên cảnh sát thẩm vấn thấy bất lực, chỉ đành xin ý kiến cấp trên, lập tức Phó cục trưởng của Cục công an đến, hung hăng hét với Lục Thanh: “Cậu nên ngoan ngoan thành thật khai rõ hết đi, cậu muốn chống lại bộ máy nhà nước ư, cậu cứ thử mà xem!” Trong lòng Lục Thanh run lên, cứ thế một cảm giác sợ hãi đầy nhục nhã trào dâng, cái vật chất “Sợ” này bắt đầu tràn ngập khắp lồng ngực của Lục Thanh, chuẩn bị chiếm đoạt linh hồn chàng. Lục Thanh nghiến chặt răng, lòng tự nhủ: “Lục Thanh, đã đến thời khắc này rồi, mình phải học theo chuyện Chúa Giêsu chịu nạn, hôm nay dù có chết, cũng không nói nửa lời.”

Lục Thanh nhắm nghiền hai mắt, không nghe, không nói cũng không nhìn, chuẩn bị tinh thần để đối mặt với cuồng phong bạo vũ sắp đến.

Các vì sao bên ngoài cửa sổ căng thẳng mở to mắt, nhìn chăm chăm không chớp, quan sát từng tư từng niệm của vị đệ tử Đại Pháp trẻ tuổi bên dưới này.

Gió giữa đêm mát lạnh.

Nửa đêm mọi người đã ngủ say.

Bên trong tầng bốn tòa nhà công an này thế mà vẫn nghe được tiếng ếch nhái ôm oang nơi ngoại ô.

Trong lòng Lục Thanh chợt thấy bình yên và xa xăm.

Pháp Luân trên người Lục Thanh vào đúng tích tắc này đột nhiên sáng bừng, tỏa ra từng làn từng làn ánh sáng, khiến toàn bộ không gian phòng thẩm vấn được bao phủ trong ánh hào quang, đồng thời cũng xua tan hết thảy những sinh mệnh phụ thể của tà ác và bóng tối trong căn phòng này, bộc lộ ra sự thiện lương vốn có của sinh mệnh. Phó Cục trưởng và hai viên cảnh sát cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, tâm linh chấn động, phảng phất như có thứ gì đó được gỡ bỏ, tại một nơi sâu thẳm trong tâm hồn dường như bị vật gì đó đánh thức, họ đột nhiên thấy cảm động trước chàng thanh niên trẻ tuổi tu luyện Đại Pháp này, chao ôi, hà tất phải khổ vậy. Kỳ thực trong điều tra, họ đã sớm biết trạm phụ đạo Đại Pháp Tiểu Thành chẳng qua cũng chỉ là một tổ chức tập luyện khí công mang tính quần chúng, họ đều là những người dân lương thiện, hà tất phải dùng đến bạo lực để đối phó với những người dân lương thiện này cơ chứ, bỏ đi thôi!

Nửa đêm ngày 22 tháng 7 năm 1999, Cục Công an huyện Tiểu Thành đã xử phạt “cảnh cáo trị an” đối với bốn người Lục Thanh, Bạch Phi, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân, dùng xe cảnh sát đưa họ về nhà, lại thi hành công vụ như thường lệ, lục soát nơi ở của bốn người này, cưỡng chế tịch thu toàn bộ kinh sách, băng nhạc luyện công, băng giảng Pháp của Pháp Luân Công v.v... tìm thấy tại nơi ở của họ, đây là cách xử lý bắt buộc phải có để báo cáo với cấp trên.

Khi cảnh sát hình sự lục soát xong, Lục Thanh dùng đèn pin soi đường, đưa họ xuống lầu. Bởi vì ký túc xá nơi thôn Tam Cô của Lục Thanh nằm ở vùng hẻo lánh, đèn đường đã hỏng từ lâu, tối đen như mực, đối với

những cảnh sát trẻ lần đầu đến nơi đây sẽ thấy khá bất tiện. Lục Thanh ngẫm nghĩ một chút, vẫn là nên dùng đèn pin soi đường cho họ, giúp họ xuống lầu, suy cho cùng, những cảnh sát trẻ trạc tuổi mình này cũng chỉ đang chấp hành nhiệm vụ, bức hại không phải do họ phát động, họ chỉ là đang hoàn thành công việc theo chỉ thị cấp trên mà thôi.

Tiến họ đến dưới lầu bên ngoài ký túc xá, bất chợt một cảnh sát trẻ hỏi Lục Thanh: “Anh cũng thuộc Top 10 thanh niên của Tiểu Thành năm nay phải không?” Cậu chàng này khi lục soát nhà đã thấy rất nhiều chứng nhận vinh danh của Lục Thanh, trong đó có giấy chứng nhận vinh danh Top 10 thanh niên của Tiểu Thành năm nay, khiến viên cảnh sát trẻ rất bất ngờ, cũng rất xúc động, bởi vì bản thân mình cũng thuộc Top 10 thanh niên của Tiểu Thành năm nay, vị đệ tử Pháp Luân Công trước mặt mình thì ra đã từng đứng chung trong phòng hội nghị chính quyền huyện để nhận giải thưởng cùng mình, chẳng trách bản thân cảm thấy người này có chút quen mắt, cảm giác đã gặp qua ở đâu đó rồi, hóa ra là thế.

Lục Thanh gật gật đầu.

Viên cảnh sát kia lại nói: “Tôi cũng thuộc Top 10 thanh niên của Tiểu Thành năm nay”.

Lục Thanh lại gật đầu, thật trùng hợp.

Viên cảnh sát kia nói: “Anh tội gì cứ phải luyện Pháp Luân Công gì đó vậy, yên ổn sống chẳng phải không cần rước những phiền phức trước mắt này sao?”

Lục Thanh cười cười, không trả lời, chàng biết rằng thanh niên trạc tuổi trước mắt này, rất khó để hiểu được cảnh giới tinh thần của một người tu luyện

Pháp Luân Đại Pháp, Lục Thanh chỉ vung vẩy chiếc đèn pin trong tay, nói một tiếng: “tạm biệt”, rồi quay người lên lầu.

Tiếng khởi động ô tô sau lưng, tiếng động cơ gầm rú rồi cũng đi xa dần, các cảnh sát trẻ tuổi phải quay về Cục công an báo cáo.

Lục Thanh không về phòng, mà trực tiếp lên tầng thượng ở lầu hai.

Chàng ngược nhìn lên bầu trời rộng lớn, bầu trời này vẫn đầy sao như thế, vẫn cao vợi vợi thần bí như vậy, dải ngân hà lộng lẫy vẫn y nhiên vắt ngang khung trời, hết thảy đều như giấc mộng hảo huyền, những ngôi sao vẫn ồn ào vô tri như vậy, nơi cao cao tại thượng, pháp nạn nơi mặt đất trong mắt chúng chẳng qua cũng chỉ là một màn khảo nghiệm mà thôi, chúng cũng rất hứng thú dõi theo các đệ tử Pháp Luân Đại Pháp dưới khổ nạn cự đại này rốt cuộc sẽ là vàng hay là cát.

Lục Thanh cũng không để ý tới lời thì thầm của các vì sao, chàng ngược nhìn những thiên thể vũ trụ vô tận này, chàng chỉ đang cầu nguyện với Sư tôn của mình, ‘Sư phụ ơi, không biết giờ này Hồng Lăng, Lưu Kiếm Phong có thuận lợi đến tỉnh được hay không, có lẽ bây giờ họ đã đến tỉnh rồi, xin Người hãy gia trì cho họ hoàn thành sứ mệnh của mình...’

Gió đêm nhẹ thổi.

Ếch nhái đình tai.

Lời khẩn cầu của Lục Thanh hóa thành một đoá liên hoa, rồi lại thêm một đoá đại bạch Liên hoa, xuyên qua gầm trời tăm tối, bay về phía những đồng bạn của chàng ở nơi tỉnh thành xa xôi...

Kỳ 4: Một bức tường, hai tầng trời

8:45 tối ngày 22 tháng 7 năm 1999, chuyến xe buýt đường dài từ Tiểu Thành đi tỉnh đã đến bến xe đúng giờ, Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong xuống xe, nghỉ tạm tại một khách sạn gần bến xe.

Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong rất may mắn, Lưu Kiếm Phong tình cờ không mang chứng minh thư, mà Hồng Lăng mặc dù có đem, nhưng cảnh sát hình sự của Cục công an khu vực đang chấp hành nhiệm vụ chặn bắt không hề biết rằng Hồng Lăng cũng là một học viên Pháp Luân Công đến tỉnh thỉnh nguyện cùng nhóm với Lục Thanh và Bạch Phi. Trong danh sách chặn bắt của họ chỉ có tên của vài học viên Pháp Luân Công nhà máy cơ khí Tiểu Thành, hơn nữa cấp trên bàn giao rằng chỉ có hai học viên Pháp Luân Công của nhà máy cơ khí bỏ đi, do đó, khi kiểm tra thấy chứng minh thư của Lục Thanh và Bạch Phi, hoàn toàn trùng khớp với tình huống cấp trên giao xuống, liền chắc rằng họ đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, điều này giúp Lưu Kiếm Phong và Hồng Lăng tránh khỏi vụ chặn bắt giữa đường này, thuận lợi đến tỉnh.

Khi Lục Thanh và Bạch Phi bị giữ lại, Hồng Lăng máu nóng sục sôi, lúc ấy cô nàng liền muốn xuống xe cùng hai người họ, nhưng chuyển niệm lại nghĩ, vẫn là việc đến tỉnh hộ Pháp quan trọng hơn, đây mới là mục đích quan trọng nhất của chuyến đi này, liền tự ép bản thân ngồi lại xuống ghế, trong suốt quãng đường sau đó Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong rất ít trò chuyện, cả hai người đều gắng hết sức giữ im lặng, tránh để những

hành khách khác phát hiện thân phận học viên Pháp Luân Công của mình.

Chỗ nghỉ trong khách sạn được đăng ký bằng chứng minh thư của Hồng Lăng, hai người lấy danh nghĩa anh trai em gái để đăng ký hai phòng, chỉ nói hai người họ đến tỉnh thăm người thân và bạn bè, bác gái lớn tuổi đăng ký phòng cũng không hỏi han gì nhiều, chỉ nói rằng hai ngày qua Cục Công an kiểm tra khách rất gắt gao, yêu cầu tất cả khách đến lưu trú đều phải đăng ký nghiêm ngặt, nghe nói là muốn kiểm tra những học viên Pháp Luân Công từ nơi khác đến, tránh cho bọn họ đến tỉnh quấy rối tạo chuyện phiền phức. Bác gái lớn tuổi phàn nàn, hiện đang là thế đạo gì chứ, không phải chỉ tập luyện khí công thôi sao, cần gì làm hết như “Đại cách mạng văn hóa” vậy, cháu xem trong TV kìa, bày binh bố trận kiểu này chẳng giống với khởi mào phong trào sinh viên “lục tứ” năm ấy và những cuộc vận động khác sao? Ôi, lại sắp vận động chính trị nữa sao, bác gái lớn tuổi này vừa viết đơn đăng ký phòng cho Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong, vừa thở dài ngao ngán. Chiếc TV cạnh bàn đăng ký đang phát đi thông cáo của Bộ Dân chính trong việc ban bố “Về quyết định cấm Hiệp hội Nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp” và thông cáo của Bộ Công an về ban hành “Sáu điều cấm”.

Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong không dám tùy tiện nói lời nào, đợi bác gái lớn tuổi đăng ký xong, hai người liền đến phòng của Hồng Lăng, đóng cánh cửa phòng, hai người mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hồng Lăng vỗ vỗ ngực nói: “Sợ chết tôi rồi, khi Lục Thanh và Bạch Phi bị chặn tại thành phố Bắc Lĩnh, tôi thiếu chút nữa là sẽ xuống cùng Lục Thanh và Bạch Phi rồi, cuối

cùng vẫn cố nhẫn lại được, việc hộ Pháp vẫn quan trọng, không biết hai người họ bây giờ thế nào rồi, không biết có bị cảnh sát đánh không nhỉ, Kiếm Phong, chúng ta nên làm sao đây?” Hồng Lăng nói đến đây, trong tâm trí cô chợt hiện ra cảnh tượng thâm cảm của hai người bị tra tấn hành hạ, nước mắt giàn giụa chảy, Bạch Phi là người yêu thương, là chỗ dựa cho đời sống tình cảm của cô nàng; Lục Thanh thì là người bạn tốt, là người dẫn đường trên con đường tu luyện của cô ấy, bây giờ hai người quan trọng nhất đều bị bắt, là nơi để gửi gắm tình cảm, khiến cho Hồng Lăng đau lòng, nước mắt ướt đẫm vạt áo.

Trong cuộc đời tu luyện của Hồng Lăng, trong giai đoạn tu luyện này của cô, Lục Thanh có ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc, lúc này Hồng Lăng vẫn chưa ý thức rõ rằng Lục Thanh đã trở thành hình mẫu tu luyện trong lòng cô, vô hình đã trở thành một chỗ dựa trên con đường tu luyện của cô.

Lại nói, Lưu Kiếm Phong trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Đừng khóc, nghe theo số trời thôi, hai người họ có con đường phải đi, Lục Thanh và Bạch Phi bị chặn bắt, nhiệm vụ hộ Pháp chỉ đành trông vào hai người chúng ta thôi, buồn hết và bước ra thôi, ngày mai chúng ta sẽ đến Văn phòng khiếu nại chính quyền tỉnh, đến lúc đó các học viên Đại Pháp các nơi trong toàn tỉnh cũng đã tề tựu đông đủ rồi, chúng ta cùng nhau phản ánh chân tướng Pháp Luân Công đến chính phủ, có lẽ sẽ có bước ngoặt đấy”. Kỳ thực, khi Lưu Kiếm Phong nói những lời này, bản thân cũng cảm thấy yếu đuối bất lực, vừa rồi nhìn thấy khí thế tà ác trong TV tuôn trào như mãnh thú hồng hoang, anh biết rằng cuộc đàn áp

Pháp Luân Công của chính phủ đã không còn khả năng xoay chuyển nữa rồi, dưới tình thế này dù có đến chính quyền tỉnh tỉnh nguyện thì cũng chỉ như lấy trứng chọi đá mà thôi, như thiêu thân lao vào lửa, trong lòng Lưu Kiếm Phong thực sự cho rằng việc tỉnh nguyện không có ý nghĩa thực tế nào cả, chỉ là cậu ta cảm thấy dù gì thì cũng đã đến rồi, chưa làm gì mà lại quay về, thì dường như cũng trái với mục đích ban đầu.

Hai người lại động viên nhau vài câu, Lưu Kiếm Phong an ủi Hồng Lăng một lúc, sau đó liền tạm biệt, rời khỏi phòng của Hồng Lăng, về phòng nghỉ ngơi. Cả ngày nay đột nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, cả hai đều cảm thấy kiệt quệ về tinh thần và thể xác, rất mệt mỏi, thật sự cần ngủ sớm, để thể lực và tinh thần được phục hồi nhanh nhất, ngày mai còn phải đến chính quyền tỉnh tỉnh nguyện.

Khách sạn mà Lưu Kiếm Phong và Hồng Lăng nghỉ chân nằm cạnh bến xe đường dài của tỉnh, vừa đúng là khu vực nhộn nhịp nơi trung tâm tỉnh, đèn nê-ông rực rỡ trong đêm, ca múa nhộn nhịp, tiếng người huyên náo, đúng là đêm không ngủ của một đô thị lớn.

Ở đây không có bầu không khí trong lành như Tiểu Thành.

Ở đây không có bầu trời đầy sao lung linh như Tiểu Thành.

Ở đây không có tiếng ếch nhái kêu ộp ộp như Tiểu Thành.

Chỉ có nỗi chán chường cùng hỗn loạn bất tận.

Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong nằm trong phòng riêng, trở mình qua lại, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc cả đêm đều không ngủ.

Sáng sớm ngày 23 tháng 7 năm 1999, mặt trời đỏ rực đã treo lơ lửng phía Đông chân trời, một đô thị phần hoa đã tỉnh giấc, người dân trong thành phố bắt đầu một ngày mới đầy hối hả, xe cộ đông đúc, biển người mênh mông, dòng xe như mắc cửi, đây là một buổi sáng thông thường như bao ngày vẫn vậy.

Vì hai người cả đêm mất ngủ, sáng sớm khoảng bốn, năm giờ sáng mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc nồng, khi hoảng hốt tỉnh giấc, đã là 8:30 sáng, hai người giật mình, vội vàng thức dậy, đánh răng rửa mặt, thu dọn hành lý, làm thủ tục trả phòng và ăn sáng. Khi xong tất cả mọi việc thì đã là 9 giờ sáng. Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong không khỏi hối hận, trễ thế này, sợ rằng các học viên đến Văn phòng khiếu nại đã xong việc rồi, liền vội vã bắt chuyến xe điện tuyến số 15 khẩn trương đến quảng trường Hồng Kỳ, nơi đặt trụ sở chính quyền tỉnh.

Phía trước quảng trường Hồng Kỳ là tòa trụ sở văn phòng tỉnh vô cùng rộng lớn, quảng trường trung tâm Tiểu Thành còn xa mới có thể sánh được, nơi quảng trường bên dưới bầu trời quang đãng nhận nhịp người qua lại, ngoài những trang phục rực rỡ màu sắc của bách tính, còn có một mảng xanh màu lục, chính là những cảnh sát vũ trang và quân nhân được trang bị đầy đủ, đặc biệt là khoảng đất trống trước trụ sở chính quyền tỉnh đã chật kín người dân đến xem náo nhiệt, ở bên trong đám đông người vây xem là một vòng tròn gồm những binh sĩ đã chiến được vũ trang đầy đủ, súng thật đạn thật. Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong liếc mình chen vào vòng người, khi chen đến bức tường người

được những binh lính đã chiến vây quanh, nhìn vào bên trong, họ không khỏi giật mình khiếp đảm.

Bên trong bức tường do những binh sĩ xanh lục vây lại kia, có khoảng chừng hơn một nghìn người ngồi ngay ngắn, nam nữ già trẻ, ăn vận khác nhau, toàn bộ song bàn trên nền đá hoa cương, hiển nhiên là các học viên Pháp Luân Đại Pháp. Vòng vây những binh lính bên ngoài thần sắc khẩn trương, chĩa súng vào đoàn người bên trong, chỉ thấy một quân nhân dáng vẻ trông như chỉ huy trưởng một tay cầm loa, một tay cầm xấp giấy, lớn tiếng nói: “Nhân viên Pháp Luân Công hãy mau rời đi, Bộ Công an đã ban hành thông báo ‘Sáu điều cấm’ như sau:

- Nghiêm cấm bất kỳ ai, ở bất kỳ nơi nào treo, dán biểu ngữ, hình ảnh, huy hiệu và các biểu tượng khác để tuyên dương Pháp Luân Đại Pháp (Pháp Luân Công);

- Nghiêm cấm bất kỳ ai, tại bất cứ đâu phát tán sách báo, chế phẩm nghe nhìn và các sản phẩm tuyên truyền khác để quảng bá Pháp Luân Công;

- Nghiêm cấm tụ tập tại bất kỳ nơi nào để thực hiện các hoạt động của Pháp Luân Công như “hội luyện công” và “hồng Pháp”;

- Nghiêm cấm hành vi tĩn tọ, thỉnh nguyện và các loại hình thức hoạt động như hội tập trung, diễu hành, thị uy nhằm duy hộ, tuyên truyền Pháp Luân Công;

- Nghiêm cấm bịa đặt, bóp méo sự thật, cố ý tung tin đồn nhảm, hoặc giả kích động dưới các hình thức khác nhau gây nhiễu loạn trật tự xã hội;

- Nghiêm cấm bất kỳ tổ chức cá nhân nào câu kết, chỉ huy đối kháng với các hoạt động và quyết định có liên quan của chính phủ”.

Trái tim của Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong đột nhiên quặn thắt, lòng bàn tay đầm mồ hôi, hai người nhìn nhau, nếu như bây giờ xông vào, có lẽ vẫn còn khả năng tiến vào trong nhóm người. Hai người do dự một lúc, rồi Lưu Kiếm Phong lắc lắc đầu với Hồng Lăng, Hồng Lăng gật nhẹ, hai người liền dừng lại ở bên ngoài bức tường người màu xanh lục này, từ bỏ cơ hội tiến vào đoàn người.

Cơ hội này như cánh hồng nhạt lướt qua, trong chớp mắt bay mất, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhiều năm sau đó, khi nhớ lại giai đoạn lịch sử này, hai người không khỏi thở dài tiếc nuối, đối với người tu luyện mà nói đây là một cơ hội buông bỏ sinh tử, bước về viên mãn. Hai người cứ thế mà đã bỏ lỡ cơ duyên, bức tường người màu xanh này vốn chính là ranh giới phân định giữa người và Thần, ngăn Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong khỏi chúng Thần.

Lại nói vị sĩ quan chỉ huy kia xuất thân từ quân ngũ, tính khí hung tợn, khi thấy đám người Pháp Luân Công không quan tâm, không động đậy, không khởi giận tím mặt, lại hét lên lần nữa: “Nhân viên Pháp Luân Công nhanh chóng rời khỏi hiện trường, nếu không, chúng tôi sẽ thi hành trực xuất cưỡng chế, càn quét nơi này”. Chỉ thấy viên chỉ huy kia vung vẩy xấp giấy trong tay, những binh sĩ nắm tay thành vòng, cưỡng chế cách ly đám đông bên ngoài, mà những binh sĩ đứng bên trong bức tường người kia lập tức nằm rạp xuống đất một cách chĩnh tề, khẩu súng trường trong tay nhất tề loạt soạt lên nòng, rồi bất thành linh, có hơn mấy chục khẩu súng máy cũng đồng loạt lên nòng, tất cả đều nhắm về hướng nhóm người Pháp Luân Công, trong tư thế sẵn

sàng nếu có gì không phục tùng, thì sẽ lập tức nổ súng bắn ngay.

Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong toàn thân mồ hôi đầm đìa, không dám cử động, trái tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi cổ.

Trong nhóm người Pháp Luân Công cũng có một số dao động, từ trong đó có hai người đứng dậy, chạy ra bên ngoài, có một người khi chạy đến bức tường người, quay đầu nhìn lại thấy quần thể những người tu luyện vẫn y nhiên ngồi yên bất động, vô cùng hồ thẹn, giậm chân, lại xoay người, chạy trở về hàng ngũ của mình, lại ngồi xuống song bàn lại từ đầu. Trong số hơn một nghìn người này vậy mà chỉ có một người rời khỏi hiện trường.

Trời quang trong sáng.

Mặt trời đỏ rực treo cao.

Đám đông bên ngoài huyên náo.

Trong nhóm người đang ngồi không biết là ai đã cất tiếng nhảm tụng:

“Phật Pháp’ là tinh thâm nhất, Ông là khoa học huyền bí nhất và siêu thường hơn hết thầy các học thuyết trên thế giới...” (***Luận ngữ (bản cũ), Chuyển Pháp Luân***)

Không khí ngưng trệ.

Thời gian đình chỉ.

Vạn vật vô thanh.

Duy chỉ có âm thanh của Pháp ngâm tụng nhẹ nhàng khoan thai vang vọng khắp quảng trường Hồng Kỳ rộng lớn.

Thấy rằng quần thể học viên Pháp Luân Công đang ngồi ngay ngắn ấy bắt đầu đồng thanh đọc “Luận ngữ”

ở trang đầu *Chuyển Pháp Luân*, mọi người tiếp tục ngâm tụng:

“...Nếu khai mở ra lĩnh vực này, thì phải cải biến từ tận gốc quan niệm của người thường; nếu không, chân tướng vũ trụ sẽ vĩnh viễn là điều thần thoại của nhân loại, và người bình thường vĩnh viễn bò lết trong cái khung do hiểu biết ngu muội của mình dựng nên...”

(Luận ngữ (bản cũ), Chuyển Pháp Luân)

Mọi người bên ngoài đều rúng động, từ các binh sĩ giới nghiêm cho đến quần chúng xung quanh, cũng gồm cả Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong trong ấy, mỗi một sinh mệnh tại quảng trường Hồng Kỳ đều bị năng lượng mạnh mẽ này làm chấn động, nhóm người gan dạ trước mắt này rất cuộc là nhóm người như thế nào vậy?! Những hào quang vĩnh hằng được đem đến từ cảnh giới vĩ đại không ngại sinh tử này ngay lập tức xua tan bóng tối đang bao phủ tâm hồn của tất cả chúng sinh!

Trong Pháp âm hồng đại, một Pháp Luân kim sắc hồng đại vô tỉ hiển hiện trên bầu trời của quảng trường Hồng Kỳ, vô số Pháp Luân lớn nhỏ với nhiều màu sắc khác nhau xoay chuyển chung quanh vô cùng trang nghiêm, trong hào quang vạn trượng, những Pháp Luân nhỏ như hoa tuyết lần lượt rơi, giống như một bức màn mưa rơi xuống những đệ tử Pháp Luân Công đang ngồi ngay ngắn. Trong màn mưa này có vô cùng vô tận các Pháp Luân, nhỏ như hạt bụi, cực kỳ vi quan tinh tế, biến Pháp Luân này rơi thẳng lên thân mỗi từng đệ tử Đại Pháp trong trường này, thân thể của các đệ tử đang ngồi ngay thẳng trong trường này bỗng trở nên trong suốt.

Thế nhưng biển Pháp Luân ấy chỉ rơi đúng vào các đệ tử đang ngồi vững chãi trong trường này, tuyệt không rơi ra bên ngoài chút nào.

Biển hào quang khổng lồ này lập tức xuất hiện trong trường này, lấy các đệ tử Pháp Luân Đại Pháp làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh, từng đợt từng đợt sóng ánh sáng, ngũ quang lục sắc, gột rửa hết thảy những tà ác cùng bùn nhơ trong tâm linh chúng sinh.

Cảnh tượng thù thắng này, không chỉ các đệ tử Đại Pháp tại hiện trường được thấy, các học viên Đại Pháp bên ngoài trường cũng đồng thời được thấy, kỳ thực những học viên Đại Pháp đứng xung quanh mà không bước vào trong trường ấy cũng không chỉ có Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong, còn có rất nhiều học viên giống như Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong, vì tâm sợ hãi mà bị chặn ở bên ngoài; cảnh tượng thù thắng này cũng không chỉ các học viên Pháp Luân Công được chứng kiến, cả những quan – binh giới nghiêm, những người dân thường vây quanh ngoài trường cũng đồng thời được chứng kiến, chỉ có số ít những ác nhân với bản chất hoàn toàn biến dị là không thấy được gì.

Nước mắt của Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong tức khắc rơi xuống.

Tất cả các học viên Pháp Luân Đại Pháp bên ngoài quảng trường đều khóc không thành tiếng, lệ tuôn như suối.

Chỉ có các đệ tử ngồi ngay ngắn trong trường thần thánh trang nghiêm, dù nước mắt như mưa, vẫn y nhiên vững chãi như núi.

Lúc đó là 10 giờ sáng ngày 23 tháng 7 năm 1999, ngày hôm ấy chính là khoảnh khắc mà tất cả đệ tử và

các học viên Pháp Luân Đại Pháp tại quảng trường Hồng Kỳ sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, sự thần thánh và trang nghiêm của ngày hôm ấy đã khắc sâu nơi sâu thẳm tâm linh của tất cả mọi người, rất nhiều người sau này vào những thời điểm khó khăn nhất tại chốn lao tù, nhớ đến ngày này, họ đã bật khóc nức nở, liền tràn đầy tín tâm để kiên định đến cùng, sự thần thánh trang nghiêm của ngày này sẽ bầu bạn cùng họ bước qua vô số vô số những ngày tháng gian khó.

Khi lịch sử lật sang một trang mới, trong bức tường cao của một nhà tù nhiều năm sau, một đệ tử có mặt tại sự kiện quảng trường Hồng Kỳ “23 tháng 7” đã kể với Lục Thanh, ban đầu ở tỉnh không chỉ có hơn một ngàn học viên này, chỉ là lúc đó tất cả các trạm trưởng, phụ đạo viên của tỉnh đều đã bị bắt giữ, hơn nữa hầu như tất cả các học viên đều bị ủy ban khu phố, phòng bảo vệ của đơn vị và các bộ phận khác giám sát, muốn đến quảng trường Hồng Kỳ thỉnh nguyện gần như là không thể, thế nhưng khi họ thấy TV và báo chí vu khống Đại Pháp, bản nguyện của đệ tử Đại Pháp đã nói với bản thân rằng quyết không thể dung thứ cho những vu khống về Đại Pháp của tà ác, liền gạt bỏ muôn trùng khó khăn, đã tự phát đến trước quảng trường Hồng Kỳ của chính quyền tỉnh. Khi ấy còn có rất nhiều người từ các nơi khác đến tỉnh để hộ Pháp, nhưng bị chặn bắt và phong tỏa trên đường, số người có thể đến được tỉnh cũng cực kỳ hữu hạn, cuối cùng những ai có thể buông bỏ sinh tử, có thể chân chính ngồi bên trong quảng trường Hồng Kỳ, chỉ còn lại rất ít. Lục Thanh gạt đầu nói, đúng vậy, đó là một đại quan sinh tử vô cùng đột ngột, nếu không bước qua cảnh giới sinh tử, thì không

cách nào tiến vào bên trong quảng trường thần thánh trang nghiêm vĩ đại ấy được, đây chính là sự khác biệt giữa người và Thần.

Màn đêm buông xuống, vạn sao điểm xuyết.

Một con rồng thép dài xuất hiện, lao vun vút chạy về hướng Tiểu Thành.

Hồng Lăng và Lưu Kiếm Phong ngồi trong toa tàu, im lặng không nói, những gì diễn ra tại quảng trường Hồng Kỳ dường như vẫn đang còn diễn ra ngay trước mắt, sự thần thánh ấy, trang nghiêm ấy, vĩ đại ấy, không ngôn từ nào có thể hình dung. Hai con người ấy trong sự im lặng kia, trong tim dường như lơ mơ biết được bản thân mình đã bỏ lỡ một cơ hội tiến đến viên mãn, một nỗi ân hận và tiếc nuối khôn nguôi trào dâng trong lòng, tưởng chừng rất thờ ơ, thế nhưng lại không thể xóa nhòa.

Phần 3: Khế Ước của Quang Minh Tàng

Kỳ 1: Phong ấn của Ma vương

Buổi tối ngày 24 tháng 7 năm 1999.

Ngoài cửa sổ, mưa xối xả như trút nước, rào rào lộp độp, màn mưa mù mịt từ trên trời đổ xuống, sấm sét rền vang, ánh chớp lóa mắt như con rắn dài uốn lượn, thoắt ẩn thoắt hiện cuộn giữa các tầng mây, gió lốc phần phật, những tia sấm sét xua tan cái nóng như thiêu như đốt của mùa hè, trả lại không khí mát mẻ đã mất từ lâu cho người dân Tiểu Thành. Tuy mưa gió sấm sét có thể làm dịu cái nóng thiêu đốt bên ngoài, nhưng

còn cái nóng thiêu đốt và sự buồn bực trong lòng thì dùng gì để chế ngự và dập tắt đây?

Trời xanh không đáp, chỉ có trận mưa giăng trắng trời trắng đất, thỏa thích nhảy nhót tuôn trào giữa đất trời.

Trong tiếng mưa, tại phòng khách, chiến tranh giữa hai người vẫn đang tiếp tục.

Vương Kiến Dân đi tới đi lui, thần sắc kích động, lớn tiếng quát tháo Chu Nghi Thanh, mà Chu Nghi Thanh ngồi ở trên ghế sofa không cất lời nào, sắc mặt không chút biểu cảm, im lặng đối kháng Vương Kiến Dân đang lớn tiếng la mắng.

Trong hơn 40 năm hôn nhân của Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân, đây là lần đầu tiên họ cãi nhau kịch liệt đến thế. Trên hành trình cuộc đời hơn 40 năm, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân đã “cùng thuyền gió mưa” trải qua biết bao thăng trầm, ngay cả trong thời kỳ khủng bố đỏ của “Đại Cách mạng Văn hóa”, Vương Kiến Dân bị Hồng vệ binh và phái tạo phản của Cục Thủy Lợi huyện Tiểu Thành gấn mác tư bản, bị đưa đi diễu hành thị chúng, cho dù dưới tình huống ấy, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân vẫn tay trong tay vượt qua. 40 năm tương kính như tân, cùng vinh cùng nhục không rời, chẳng ngờ rằng ngày hôm nay vào thời khắc Satan giáng xuống trong cuộc đàn áp Pháp Luân Công, nhận thức của hai người về Pháp Luân Đại Pháp lại có sự khác biệt vô cùng to lớn về bản chất, mâu thuẫn gay gắt đến mức đẩy ân nghĩa phu thê hơn 40 năm đến bờ vực rạn nứt.

Ngoài cửa sổ sấm chớp đùng đoàng, tiếng mưa rả rích, mưa gió giao hòa mang đến không khí mát lành

cho những con người đang cúi gập trong đêm hè, nhưng lại không thể rũ bỏ được sự lo lắng và bức bối trong lòng Vương Kiến Dân.

Thái độ của Vương Kiến Dân đối với Pháp Luân Đại Pháp, từ “hoài nghi” vào cái ngày xảy ra đàn áp 22 tháng 7 đã trở thành “phủ định” như hiện tại. Chẳng phải nói Đại Pháp là Đại Pháp của vũ trụ sao? Chẳng phải nói Sư phụ sẽ bảo hộ đệ tử sao? Chẳng phải nói nếu động đến tôi là đã động đến toàn bộ vũ trụ sao? Tại sao vẫn xuất hiện cuộc bức hại thế này? Không chỉ không bảo hộ được đệ tử của mình, mà ngay bản thân Sư phụ cũng phải sang Mỹ lánh nạn, có thể thấy công pháp này là một lời nói dối gạt người, Vương Kiến Dân đã dựa vào hơn chục năm kinh nghiệm chính trị của cuộc đời mình để đưa ra kết luận chắc chắn về môn Pháp Luân Đại Pháp mà ông đang tu luyện. Có thể thấy Chu Nghi Thanh ngây thơ vẫn bám cứng không buông môn Pháp Luân Đại Pháp gạt người kia, một lòng một dạ biện hộ cho Pháp Luân Đại Pháp, không mấy may cân nhắc chút gì đến hậu quả của sự cố chấp ấy, điều này khiến Vương Kiến Dân lo lắng và phẫn nộ, chẳng biết vì sao, lý trí và sự tỉnh táo trong ba năm tu luyện Đại Pháp của ông vào giờ phút này đã biến mất không còn dấu vết, Vương Kiến Dân không cách nào kiềm chế được cảm xúc của bản thân dành cho người bạn đồng hành ân ái nhiều năm, người đệ tử đồng môn tương kính như tân nhiều năm ấy, ông đã nổi trận lôi đình, gào thét chửi bới.

Trạng thái này hiếm khi xuất hiện ngay cả khi Vương Kiến Dân còn là Phó cục trưởng Cục Thủy Lợi huyện Tiểu Thành năm đó.

Chu Nghi Thanh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, muốn khóc mà không khóc được, không biết Vương Kiến Dân rốt cuộc bị làm sao nữa, rõ ràng sáng và trưa hôm nay mọi thứ đều ổn, hai vợ chồng đã nói rõ, dù xuất hiện ma nạn gì đi nữa, cũng nhất định phải kiên tu Đại Pháp đến cùng, Chu Nghi Thanh có thể cảm nhận được tâm nguyện của Vương Kiến Dân là xuất ra tự bản tính, mặc dù Chu Nghi Thanh biết Vương Kiến Dân đã bị dao động vào hôm trước lúc bị soát nhà ngày 22 tháng 7, nhưng Chu Nghi Thanh vẫn tin rằng Vương Kiến Dân nhất định sẽ kiên định trở lại, dù sao, hai người họ cũng được coi là đệ tử đặc Pháp sớm nhất ở Tiểu Thành, tu luyện cũng tính là vững chắc. Chu Nghi Thanh tin rằng, sự lý trí và minh mẫn tu xuất từ Đại Pháp trong nhiều năm như vậy chắc chắn sẽ dẫn dắt mình cùng lão Vương bước qua đại quan sinh tử này.

Tình trạng này có căn nguyên từ buổi chiều muộn hôm nay, Cục Công an Tiểu Thành đã triệu tập Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh đến văn phòng khoa số 1 tại lầu 4 của tòa nhà công an, Trưởng phòng của khoa số 1 là Trương Vạn Thanh, vừa thấy hai người bước vào, liền niềm nở chào đón: “Chú Vương, thím Chu, mời ngồi”, lời nói với Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh rất khách khí, anh ta đứng dậy, vừa bước ra đóng cửa văn phòng, vừa luôn miệng mời họ ngồi, lại còn rót cho họ một cốc nước nóng, pha một ít trà và bắt đầu trò chuyện.

Vì cha của Trương Vạn Thanh, Trương Đỉnh Thịnh, vốn là nhân viên của Cục Thủy lợi Tiểu Thành, chính là cấp dưới của Vương Kiến Dân, lúc bấy giờ gia cảnh Trương Đỉnh Thịnh nghèo túng, trên có song thân,

dưới có bốn người con, vợ lại thất nghiệp, cả nhà tám người dựa vào đồng lương ít ỏi hơn 40 nhân dân tệ của Trương Đỉnh Thịnh để duy trì cuộc sống, kinh tế thật sự khó khăn. Có lẽ cũng là duyên phận sắp đặt, khi Vương Kiến Dân còn tại chức đã đặc biệt quan tâm gia đình của Trương Đỉnh Thịnh, sắp xếp vợ Trương Đỉnh Thịnh làm nhân viên tạm thời trong nhà ăn Cục Thủy lợi, lại bố trí cho con trai cả là Trương Vạn Lôi đến làm việc trong bộ phận hành chính khoa thủy điện của Cục Thủy lợi, giải quyết một vấn đề lớn cho nhà họ Trương, đối với cả nhà Trương Đỉnh Thịnh có thể nói là ơn trọng như núi. Già trẻ lớn bé trong nhà họ Trương đều khắc sâu ân đức của Vương Kiến Dân, mỗi dịp năm hết Tết đến hoặc lễ lạt đều mang quà đến thăm hỏi Vương Kiến Dân; Vương Kiến Dân đương nhiên không nhận, mà Trương Đỉnh Thịnh cũng rất cố chấp, khẳng khái rằng đây không phải là quà hối lộ, chỉ là chút thành ý của cả nhà họ Trương, Vương Kiến Dân từ chối không được, cảm nhận được tấm chân tình của họ, cũng đành nhận lấy, đồng thời khi Trương Đỉnh Thịnh ra về thì cũng tặng lại lễ vật tương ứng, cả hai nhà cũng xem như là có qua có lại. Sau nhiều năm, hai gia đình kết mối giao tình sâu sắc, quan hệ bạn bè khăng khít và ấm áp này vẫn luôn kéo dài đến ngày nay.

Trương Vạn Thanh là con trai thứ hai của Trương Đỉnh Thịnh, là người xuất sắc nhất trong mấy anh em nhà họ Trương, năm ấy thi vào trường Đại học Cảnh sát Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp được bổ nhiệm đến Cục Công an huyện Tiểu Thành, chỉ vài năm ngắn ngủi đã vút thẳng lên mây, đến nay đã trở thành trưởng phòng trẻ tuổi nhất của Cục Công an huyện Tiểu Thành, ai

cũng nói Trương Vạn Thanh chính là hạt giống trọng điểm bồi dưỡng của Cục Công an huyện Tiểu Thành, được cấp trên đánh giá rất cao, tiền đồ vô lượng.

Với thái độ khiêm cung, sau khi chào hỏi Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh, Trương Vạn Thanh liền đi thẳng vào chủ đề chính.

Chợt thấy nét mặt anh ta thay đổi, chúng Thần trên trời cao thấy rất rõ ràng, một vị Thần cường đại và tà ác bỗng xuất hiện trên không trung, trong nháy mắt tiến nhập vào trong thân thể chàng thanh niên trẻ, khoảnh khắc ấy, vị Thần tà ác này nhanh chóng dùng đại thần thông ngăn trở, chia cắt mối liên hệ giữa thân thể và linh hồn của Trương Vạn Thanh, thao túng lớp vỏ thân xác phàm nhân này trong tay. Chỉ thấy từ trong diện mục biểu cảm của thân thể này lập tức tỏa ra sự tà ác và yêu dị mạnh mẽ, một trường năng lượng màu đen vô cùng mạnh mẽ và tà ác lập tức xuất hiện bên trong văn phòng khoa số 1, lầu 4 của tòa nhà Cục Công an huyện Tiểu Thành.

Lấy thân xác của Trương Vạn Thanh làm trung tâm, trường năng lượng màu đen này tuôn trào mạnh mẽ, sóng dữ cuộn cuộn, xung kích thẳng về hướng hai người đang ngồi trên ghế: Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh. Thấu qua thân thể của Trương Vạn Thanh, vị Thần đang thao túng thân thể này chính là một hình tượng Ma vương thuộc thể hệ hắc ám, Liên hoa màu đen, hào quang màu đen, cơ thể màu đen biến hóa ra ba đầu sáu tay đều màu đen, khuôn mặt chính diện có vẻ tịch lặng, hai tay cầm hắc liên hoa và hắc minh châu; khuôn mặt bên trái bày ra nét cười điên cuồng, hai tay cầm búa lớn và Thần kiếm màu đen; khuôn mặt bên

phải thì đang găm rống giận dữ, hai tay cầm đầu lâu và bộ xương người màu đen, điều kỳ lạ là, ánh sáng bản nguyên của vị Thần ấy dù rõ ràng là những tia hắc ám, nhưng những tia sáng hắc ám này hiển hiện trước mắt chúng Thần lại dường như tản xạ thêm sắc đỏ máu yêu dị, bên ngoài mỗi một lạp tử vi quan của năng lượng màu đen đều đồng thời được phủ lên một vầng sáng đỏ máu nhàn nhạt, đặc biệt là thiên mục giữa trung tâm trán của hình tượng chính diện của Ma vương chính là một Đại thần nhãn màu đỏ máu, hồng quang chói mắt, đây rõ ràng là một trong những ký hiệu thuộc thể hệ các vị Thần màu đỏ máu trong thiên thể vũ trụ. Hắc ám xen lẫn sắc đỏ như máu, trường năng lượng biến dị này trong phút chốc bỗng lấp đầy toàn bộ không gian trong văn phòng khoa số 1, Cục công an.

Sự khủng bố hắc ám bất ngờ ập xuống Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh.

Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh ngay lập tức cảm ứng được trường năng lượng khủng bố này, cả người chấn động, cột công trụ vàng kim trên đỉnh đầu của họ xông ra khỏi nê hoàn cung, phóng thẳng lên trời, Pháp Luân chỗ bụng dưới tức khắc xoay chuyển ngược chiều kim đồng hồ, trường năng lượng thần thánh nhanh chóng được khuếch đại, Thần thể tại không gian khác mà hai người đã thành tựu tỏa sáng rực rỡ, phát ra hào quang thần thánh của bản năng. Chỉ thấy trong trường năng lượng ánh sáng linh thiêng, hai đóa Liên hoa vàng kim khổng lồ được dựng lên, Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân đồng thời hiển hiện ra hình tượng Như Lai trang nghiêm thuộc thể hệ Phật gia, hình tượng hai vị Tôn Thánh này đều cực kỳ to lớn,

cực kỳ thánh khiết, biển hào quang trí huệ trên đỉnh đầu phóng ra hào quang rực rỡ bốn phương như mặt trời, mỗi người đều khoác một tấm vải màu vàng kim, Pháp Luân kim sắc xoay chuyển trước ngực, hai tay kết định ấn, sừng sững bất động, vòng tròn ánh sáng vàng kim bao bên ngoài thân thể như chiếc bánh xe khổng lồ, thấy rõ huyền quan bên trong thân thể đã thành tựu được rất nhiều tiểu thể giới.

Trường năng lượng ánh sáng linh thiêng này ngay lập tức hình thành thế đối đầu với trường năng lượng hắc ám khủng bố.

Vũ trụ mệnh mang.

Thiên thể vô tận.

Các vị Thần to lớn trong vũ trụ vô biên vô tế, vô lượng vô tế biến ánh mắt, đều tầm tắp chăm chú nhìn vào trường năng lượng giao chiến chính tà tại căn phòng tầng 4, tòa nhà công an huyện Tiểu Thành tại nơi trần ai chốn địa cầu này.

Chỉ thấy tên Ma vương màu đen kia huy động sáu cánh tay màu đen, thi triển đại thủ ấn, thân thể Trương Vạn Thanh kia liền mở miệng nói: “Vương Kiến Dân, Chu Nghi Thanh, bây giờ chúng ta nói đến chuyện chính, như hai bác đã biết, hiện tổ chức Pháp Luân Công đã bị cấm toàn diện, Sư phụ của các bác đã sang Mỹ không dám quay về, bây giờ người tập Pháp Luân Công trên toàn quốc ai cũng phải tỏ thái độ, biểu đạt ý muốn thoát khỏi tổ chức Pháp Luân Công, đây là nguyên tắc xử lý vấn đề Pháp Luân Công của Phòng 610 và Bộ Công an trên toàn quốc, đặc biệt là những trạm trưởng và phụ đạo viên như hai bác, bắt buộc phải tỏ rõ thái độ thoát ly Pháp Luân Công, ngày mai chúng cháu sẽ

mời Đài truyền hình Tiểu Thành đến phỏng vấn và đưa tin về hai bác, mong hai bác sẽ phối hợp, hoàn thành cuộc phỏng vấn lần này, tỏ rõ muốn thoát ly Pháp Luân Công, hai bác thấy thế nào?”

Sóng đen ùn ùn.

Sát khí trùng thiên.

Thủ ấn của Ma vương kia bay lượn, năng lượng màu đen thuận theo từng nhịp ngắt nghỉ trong lời nói của Trương Vạn Thanh, lao thẳng đến trường năng lượng thần thánh của hai vị Tôn giả.

Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh nghe nhưng không đáp, ngồi trên ghế bất động, trong hào quang sừng sững, những vàng sáng vàng kim ẩn hiện dường như muốn đột phá khỏi phong bế của không gian, hiển hiện xuất lai tại không gian nhân loại này.

Ma vương như thế nói ba thứ tiếng, muốn hai người đồng ý buổi phỏng vấn trên TV vào ngày mai, nhưng hai người họ không lên tiếng, mãi giữ im lặng, trường năng lượng vàng kim không lùi bước chút nào, hiển nhiên là đang im lặng kháng cự.

Ma vương giận dữ, sáu cánh tay đồng thời vũ động, đánh ra một đại thủ ấn phức tạp, ánh sáng màu đen tràn ngập, lúc này con mắt lớn màu đỏ máu ngay trước trán của phần hình tượng thân thể chính diện khai mở, ánh sáng đỏ xông thẳng lên trời, một cuộn giấy màu vàng kim lấp lánh xuất hiện từ trong ánh sáng đỏ, hai tay của hình tượng Ma vương ở chính diện đặt trước ngực kết lại thành khế ước thần thánh. Thân xác phàm của Trương Vạn Thanh lại không hề có động tác nào, Ma vương lại dùng sóng vũ trụ hô lớn: “Khế ước thần thánh. Mở!” Cuộn giấy vàng kim nằm trong trường ánh

sáng đỏ phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, thuận theo tiếng hô mà mở ra, khi cuộn giấy mở ra, biến ánh sáng vàng kim từ trong cuộn giấy tỏa ra mạnh mẽ, chiếu thẳng vào trường năng lượng của hai người Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh, ánh sáng phóng ra từ cuộn giấy này trắng lệt và hùng vĩ, cảnh tượng hoành tráng, chính chứ không tà, hiển nhiên không thuộc về thể hệ năng lượng của tên Ma vương kia, mà là năng lượng từ bi điển hình của Phật gia.

Hai vị Tôn giả Vương, Chu phong bế cảm quan, thu liễm nhập định, cũng không để ý nguồn năng lượng quen thuộc mà lại đột nhiên này.

Ma vương kia cười lớn, nói: “Quang Minh Tàng, kế ước của ngươi, ngươi định từ bỏ ư!”

Trong tiếng cười dài, tên Ma vương kia búng tay, mở lộ toàn bộ cuộn giấy, ánh sáng vàng trong cuộn giấy tuôn trào như biển, văn tự ngũ quang thập sắc hiển hiện bên trong, lại thấy nguyên thần của Chu Nghi Thanh không có phản ứng, y nhiên nhập định, còn nguyên Thần của Vương Kiến Dân nghe tiếng liền ngẩng đầu, vừa nhìn những dòng chữ trong cuộn giấy thì toàn thân chấn động, cuộn giấy kim sắc kia sớm đã hóa thành một đạo kim quang, tiến nhập vào trong cơ thể của Vương Kiến Dân, khoảnh khắc ấy, thần thể cũng như nguyên thần của Vương Kiến Dân đã bị phong ấn toàn bộ.

Vương Kiến Dân lúc này đã trở lại thành kẻ phàm phu tục tử, nguyên thần bị phong ấn, chỉ còn lại những quan niệm người thường đang chi phối cỗ thân xác này.

Tuy nhiên, một kẻ phàm phu tục tử thì làm sao đối kháng với Thần và Ma đây, thế nên Vương Kiến Dân ngồi trên chiếc ghế trong văn phòng mà tuôn trào mồ

hôi lạnh, cả người không ngừng run rẩy, toàn bộ tinh thần và thể xác đều chìm ngập trong sự sợ hãi to lớn, Chu Nghi Thanh tất nhiên cảm nhận được sự thay đổi khác thường của Vương Kiến Dân, quay đầu vừa nhìn Vương Kiến Dân, liền kinh ngạc nói: “Lão Vương, ông sao thế?”

Ma vương kia cười lớn, thi triển thủ ấn, thân phàm của Trương Vạn Thanh tiếp tục nói: “Chú Vương, chú là cựu đảng viên, vừa là lãnh đạo tiền nhiệm của Cục Thủy lợi, hơn nữa đã trải qua các cuộc vận động chính trị, lẽ ra còn hiểu rõ hơn cháu, nếu như chú làm trái với lãnh đạo của Đảng, trái với yêu cầu của đảng, chú biết hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào rồi đấy”.

Vương Kiến Dân lau những giọt mồ hôi trên trán, trả lời: “Tôi biết hậu quả, tôi biết hậu quả, tôi kiên quyết phục tùng yêu cầu kỷ luật của Đảng, kiên quyết ủng hộ quyết định anh minh của Trung ương Đảng, tôi tuyên bố rời khỏi tổ chức Pháp Luân Công từ giờ phút này, ngày mai tôi sẽ phối hợp với yêu cầu của đài truyền hình, tuyên bố rời bỏ Pháp Luân Công trước toàn thể người dân huyện Tiểu Thành...”

Chu Nghi Thanh thất kinh, nắm chặt tay Vương Kiến Dân, nói: “Lão Vương, ông điên rồi?”

Vương Kiến Dân gạt tay Chu Nghi Thanh, nói: “Tôi không điên, bà mới điên, chúng ta bị Pháp Luân Công lừa rồi, ở đâu có Phật? Ở đâu có Thần chứ? Nếu như thật sự có Thần Phật, Pháp Luân Công liệu có rơi vào tình cảnh như hôm nay chẳng? Nghi Thanh, bà cũng đừng luyện nữa, hai vợ chồng chúng ta cùng thanh minh, rời bỏ Pháp Luân Công, Đảng và chính phủ sẽ khoan hồng cho chúng ta”.

Chu Nghi Thanh vừa kinh ngạc vừa giận dữ, nhất thời bối rối, hào quang chói sáng của Thần tính trong một khắc ấy đã bị nhân tính nhấn chìm, tại thời khắc then chốt giữa sinh và tử, giữa người và thần, chỉ một niệm, mà Chu Nghi Thanh cũng bị rút xuống trở thành kẻ phạm nhân, bị vây hãm vào trong những ân tình yêu ghét vợ chồng.

Vương Kiến Dân xoay người, ở trước mặt Trương Vạn Thanh, ngay tại hiện trường bắt đầu làm công tác tư tưởng với vợ mình, Chu Nghi Thanh khí thế sục sôi, lập tức cãi lý với Vương Kiến Dân, vừa khóc vừa nói, nói rằng sao Vương Kiến Dân ông lại dám phỉ báng Sư phụ, sao có thể phỉ báng Đại Pháp, ông là đệ tử Đại Pháp, đều đã tu luyện nhiều năm thế rồi, sự thật giả của Đại Pháp lẽ nào ông còn không biết sao?... Trong phòng làm việc của Trương Vạn Thanh, hai người đã tranh cãi rất kịch liệt, mãi đến tận khi Trương Vạn Thanh tan làm.

Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh cãi nhau suốt dọc đường, về đến nhà, cả hai đều không có tâm trạng làm bữa tối, cũng không muốn ăn, thậm chí bên ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu mưa từ bao giờ cũng chẳng biết, trong tâm trí Chu Nghi Thanh chỉ có một niệm, tuyệt đối không thể để lão Vương làm chuyện xấu loại ấy, nhất định phải khuyên ngăn ông. Thần tính của Chu Nghi Thanh đã bị chính nhân tâm của mình phong bế, duy chỉ còn lại lương tri con người đang chèo chống thân xác phạm, cùng tranh luận với Vương Kiến Dân về đúng sai phải trái của Đại Pháp.

Không biết qua bao lâu, cả hai tranh cãi đã mệt, bèn cùng ngồi trên ghế sofa mà không nói lời nào.

Cuộc cãi vã như thế đã khiến cả hai người đều kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần.

Lại không biết đã bao lâu, hai con người ngồi trên ghế sofa đều chìm dần vào giấc ngủ sâu.

Ngoài cửa sổ gió mưa không ngớt.

Ngoài cửa sổ sét nổ chói mắt.

Ngoài cửa sổ sấm rền đình tai.

Thế nhưng dù cho gió mưa sấm sét kêu gào thế nào, cũng không thể lay tỉnh hai vị đệ tử Pháp Luân Đại Pháp, càng không thể đánh thức nguyên thần đã bị Ma vương phong ấn của họ.

Kỳ 2: Lựa chọn về phía ánh sáng

Sét giật lập lòe.

Sét nổ đùng đoàng.

Mây đen cuồn cuộn.

Màn mưa mịt mù.

Các hộ gia đình tại Tiểu Thành đều đã tắt hết đèn, ngắt nguồn điện, phòng ngừa sét đánh, chỉ còn một gia đình trong khu dân cư cao tầng thuộc trung tâm thành phố, đèn điện sáng choang, vô cùng nổi bật trong đêm mưa gió sấm sét, đây là căn nhà của Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh thuộc khu nhà Cục Thủy Lợi tại Tiểu Thành.

Trong phòng khách, có hai người đang say ngủ.

Ánh sáng màu đen chợt lóe, một vị Thần xuất hiện giữa không trung phòng khách, hình tượng của vị Thần này là một đồng tử ma gia, chân bước trên Liên hoa đen, tay cầm bảo cầu đen, toàn thân lấp lánh màu sắc trong suốt của hắc lưu ly, đôi mắt uy vũ như thần, con

mắt thần lớn màu đỏ máu ở giữa trán tỏa ánh hào quang sáng rực, chứng tỏ rằng đồng tử ấy chính là Đại ma vương hắc ám đã xuất hiện vào sáng hôm nay trong văn phòng khoa số 1 của Cục Công an. Ông lúc này đã thu lại hết những hình tượng biến hình Ma vương ba đầu sáu tay vào ban ngày, đến cả trường năng lượng hắc ám cường đại cũng thu lại cực điểm, không còn cảm nhận được sự tồn tại của trường năng lượng hắc ám ấy, thoát nhìn, đồng tử này chỉ như một sinh mệnh phụ diện thông thường của không gian tầng thấp mà thôi.

Đồng tử này cứ thế đứng trong phòng khách, chăm chú nhìn Vương Kiến Dân đang ngủ say, biểu tình phức tạp.

Miệng ông chợt lẩm bẩm, những chú ngữ thần bí và cổ xưa tuôn khỏi miệng như nước, khi niệm chú, hai bàn tay như ngọc lưu ly đen đánh ra các tiểu thủ ấn vô cùng đẹp mắt trước ngực, ánh sáng đen cuồn cuộn dâng cao, năng lượng phóng ra, đồng tử này khẽ hô: “Khế ước thần thánh, khởi!” Kim quang trên người Vương Kiến Dân tuôn trào như biển, xuyên qua thân thể tuôn ra ngoài, ánh sáng ngập tràn, một cuộn giấy màu vàng kim lấp lánh từ trong thân thể của Vương Kiến Dân bay ra, bay vào trong tay của Hắc đồng tử. Cùng sự xuất hiện của cuộn giấy, một Thánh đồng tử vàng kim sáng rực ly thể từ trong thân thể của Vương Kiến Dân bước ra, đứng trước mặt của Hắc đồng tử.

Thánh đồng tử vàng kim này khoác một tấm vải vàng, Pháp luân chậm chậm xoay chuyển trước ngực, Thánh Liên hoa kim sắc nâng đỡ dưới chân, tay cầm một đóa Bảo Liên Hoa kim sắc, trên Bảo Liên Hoa đặt một viên ngọc Lưu ly vàng kim rực rỡ, vị Thánh đồng

tử này hiển nhiên cũng đã thu lại trường năng lượng cường đại đến đáng sợ của mình, hiển hiện ra hình thái của một đồng tử Phật gia rất phổ thông của tầng không gian nơi hạ giới.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa gió vùn vủ, sấm sét đan xen, ánh chớp sáng lóa.

Trong mắt hai đồng tử, một vàng kim một đen, không còn điều gì khác, chỉ chăm chú vào đối phương.

Năm tháng đằng đằng.

Vũ trụ tang thương.

Đại khung luân hồi.

Trong khoảnh khắc, một kiếp của thiên thể vũ trụ đã đến thời diệt, vô số các vũ trụ được sinh thành rồi lại bị huỷ diệt.

Người thân của tôi ơi, còn nhớ đến cố hương ở khoảng trời bên ngoài thiên không chăng, liệu có còn nhớ ước định ban sơ giữa tôi và bạn?

Khoảnh khắc này, thời gian như ngừng trôi.

Trong mắt của Hắc đồng tử đã ướt nhòe, từng cơn ý niệm chấn động khe khẽ, hiệu triệu ra Thần hiệu bản nguyên ban sơ nhất của Thánh đồng tử trước mặt: “Quang Minh Tàng”.

Hắc đồng tử vừa nói xong, ba chữ thần hiệu “Quang Minh Tàng” phóng ra ánh hào quang rực rỡ không trung, thần quang xán lạn, mang theo năng lượng bản nguyên của nơi cố hương viễn cổ đầy xa xăm mà lại có chút tang thương, hóa thành một đạo sáng vàng kim, tiến nhập vào nơi thâm sâu trong thức hải của vị Thánh đồng tử trước mặt này, trong nháy mắt mở ra phần ký ức bị phong ấn, Thánh đồng tử vàng kim toàn thân chấn động.

Ký ức khai mở.
Vạn kiếp luân hồi.
Như mộng như ảo.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt của Thánh đồng tử vàng kim tuôn trào như suối, trong lòng tự hỏi bản thân rằng, chính là thời khắc này sao?

Thánh đồng tử vàng kim nhìn Hắc đồng tử phía đối diện không chớp mắt, gọi lên tên Thần hiệu của vị Thần này: “Hắc Âm Tàng, chính là lúc này sao?”

Hắc đồng tử gật đầu, trả lời: “Chính là lúc này, chúng ta đi thôi”.

Kim đồng tử gật đầu đồng ý.

Viên minh châu đen trong lòng bàn tay của Hắc đồng tử phát ra hào quang, một cánh cửa không gian màu đen xuất hiện trong phòng khách, hai đồng tử bước vào cánh cửa không gian, hắc quang vừa lóe, cả hai đồng tử lẫn cánh cửa nơi phòng khách liền biến mất.

Xuyên qua tầng tầng vũ trụ.

Xuyên qua tầng tầng thiên thể.

Xuyên qua tầng tầng đại khung.

Hai đồng tử xuyên qua vô tận các tầng không gian vũ trụ với những màu sắc giao thoa từ đỏ, da cam, vàng, lục, lục lam, lam, tím, hữu sắc và vô sắc, hình thái thân thể của họ cũng phát sinh biến hóa tương ứng theo từng tầng không gian, đó là hình thái trang nghiêm của sinh mệnh trong mỗi một cảnh giới khác nhau, dung lượng thân thể của họ thuận theo việc liên tục xuyên việt các không gian mà không ngừng mở rộng, cũng có thể nói rằng, thuận theo việc không ngừng xuyên việt các tầng không gian vũ trụ chính là đang liên tục dung nạp các thiên thể vũ trụ vào trong thân thể của mình,

đây là một cảnh tượng tráng quan vô cùng huyền diệu của vũ trụ và sinh mệnh.

Thành tựu của Quang Minh Tàng thật huy hoàng, chỉ trong ba năm tu luyện ngắn ngủi, đã sớm vượt qua hết thấy hết thấy những cảnh giới vĩ đại này, tuy hình thức tu luyện của ông là thuộc loại “đốn ngộ”, nhưng ông cũng chưa từng thấy các không gian khác, Sư tôn đã đem phần tu luyện tốt phong bế và cách khai, bảo đảm cho Quang Minh Tàng có thể liên tục thăng hoa và đề cao. Việc xuyên không gian trước mắt Quang Minh Tàng trên thực tế chính là ngồi trên công trụ của bản thân mà lên. Quang Minh Tàng một đường phi thăng, vượt qua tầng tầng đại khung, trong lòng Quang Minh Tàng cũng vô cùng cảm khái, những vũ trụ này, những thiên thể này, những đại khung này khiến ông vô cùng quen thuộc, những cảnh giới này chính là các tầng vũ trụ khi ông từ nơi bản nguyên nhất của mình, hạ thế chuyển sinh và kết duyên với chúng sinh tại các tầng vũ trụ, mỗi tầng cảnh giới đều được lưu giữ trong nơi sâu thẳm ký ức của Quang Minh Tàng, cứ qua một tầng không gian lại khai mở một tầng ký ức, mãi đến tận bản nguyên sinh mệnh của ông.

Hắc Ám Tàng và Quang Minh Tàng vút bay một đường, mắt thấy hình thái thân thể không ngừng biến hóa của Quang Minh Tàng, Thần thể thánh khiết vô tỉ, thuần tịnh vô tỉ, không chút tì vết. Hắc Ám Tàng biết rằng Quang Minh Tàng trước mắt mình đây đã không còn là Quang Minh Tàng của trước kia nữa, hết thấy mọi thứ của Quang Minh Tàng đều đã được Pháp Luân Đại Pháp thành tựu, canh tân và sáng tạo, tất cả những

thứ mới mẻ ấy khiến hàng vạn sinh mệnh đều cảm thấy khó mà so sánh, tự thấy hổ thẹn.

Trong lòng Hắc Ám Tàng cảm khái muôn phần, chỉ là ông lại càng thêm vui mừng và tán thán trước những thành tựu của Quang Minh Tàng, sự vĩ đại của Pháp Luân Đại Pháp đã chứng thực trên Quang Minh Tàng, hết thảy những huy hoàng của Quang Minh Tàng ngày hôm nay đều tương ứng với sự phó xuất của vị ấy. Kỳ thực, khi xưa Hắc Ám Tàng cũng từ nơi bản nguyên nhất cùng Quang Minh Tàng hạ thế chuyển sinh xuống từng tầng đại khung, tại mỗi tầng không gian, ông đều lựa chọn chuyển sinh thành sinh mệnh phụ diện dưới hình dạng Ma vương thuộc thể hệ hắc ám, chỉ là vào lúc cuối cùng Hắc Ám Tàng đã lựa chọn không đến nhân gian đặc Pháp, ông đã dừng việc chuyển sinh tại một không gian Thần Phật gần nhất với nhân gian, vì ông muốn tại thời khắc cuối cùng này đây, trợ giúp Quang Minh Tàng.

Hắc Ám Tàng tồn tại vì Quang Minh Tàng.

Chỉ cần Quang Minh Tàng có thể đặc Pháp canh tân đại khung, Hắc Ám Tàng sẽ làm hết thảy vì tương lai của Quang Minh Tàng.

Xuyên qua tầng tầng vũ trụ.

Xuyên qua tầng tầng thiên thể.

Xuyên qua tầng tầng đại khung.

Cuối cùng, họ đã đến được cảnh giới sinh ra bản nguyên sinh mệnh của mình.

Sự bàng đại của cảnh giới này là điều mà ngôn ngữ nhân loại không cách nào hình dung được, ngay cả dùng ngôn ngữ của Thần cũng rất khó diễn tả một phần vạn sự bàng đại và trang nghiêm ấy, kỳ thực, hình

thái của toàn bộ các sinh mệnh tại cảnh giới ấy đều là vô hình, vật chất của những sinh mệnh vô hình phân bố khắp các nơi trong đại khung thiên thể, họ sáng tạo hết thủy vũ trụ, ước chế hết thủy vũ trụ, cân bằng hết thủy vũ trụ, những sinh mệnh vô hình này, mỗi một vị đều to lớn đến mức không cách hình dung, mỗi một sinh mệnh vô hình đều bao hàm vô lượng vô số các đại khung thiên thể, họ vi quan đến mức đối với những sinh mệnh như vương của đại khung cũng là tồn tại tất nhiên không thể tưởng tượng được, bất kỳ sinh mệnh nào rơi vào đó cũng sẽ bị giải thể không còn dấu vết.

Họ có thể được gọi là “Tử thủy”, cũng có thể gọi là “Bản Nguyên” hoặc là “Bản Nguyên chi Thần”.

Nhưng những “Bản Nguyên chi Thần” này trong những cảnh giới đồng đẳng của họ cũng tồn tại biểu hiện của sinh mệnh, cũng có tồn tại sự câu thông giữa các sinh mệnh, cũng có tồn tại mối quan hệ giữa một sinh mệnh và chính thể các sinh mệnh với nhau, những “Bản Nguyên chi Thần” như vậy có vô lượng vô số, như những tinh tú phân bố khắp trong cảnh giới ấy.

Hắc Ám Tàng và Quang Minh Tàng được sinh ra từ một trong các “Bản Nguyên” ấy, “Bản Nguyên chi Thần” này tên là “Vô”.

Cảnh giới của “Vô” vô biên vô tế, không có sinh mệnh nào thấy được biên giới của “Vô”.

Hắc Ám Tàng và Quang Minh Tàng trong cảnh giới của “Vô” còn có một tên gọi khác.

Quang Minh Tàng gọi là “Quang”.

Hắc Ám Tàng gọi là “Ám”.

“Quang” và “Ám” là hai nhân tố sinh mệnh lớn được “Vô” tạo ra trong thời sơ khai hình thành vũ trụ,

là những tồn tại chí cao gần nhất tiệm cận với “Vô” trong những khung thể hồng đại được “Vô” sáng tạo ra, không sinh mệnh nào có thể biết được sự tồn tại của họ.

Trong cảnh giới Vô Không như thế, họ bắt đầu đối thoại.

“Vô” nói: “Quang ơi, con trai của ta, cuối cùng con đã quay lại nơi này”.

“Quang” trả lời: “Đúng vậy, phụ thân của con, con đã trở về bên cạnh Ngài”.

“Vô” nói: “Con trai, con đã biết kế ược của mình rồi chứ?”

“Quang” nói: “Vâng, con đã biết kế ược của mình”.

“Vô” nói: “Quang, con trai của ta, con là niềm tự hào của ta, ta sẽ kể lại cho con nghe về nhân duyên năm đó. Ở thời kỳ vũ trụ nguyên thủy xa xưa, khi ta vẫn còn rất trẻ, cảnh giới Bản Nguyên này đã phát sinh một đại sự, có một vị Bản Nguyên của Bản Nguyên đã đến cảnh giới mà chúng ta tồn tại này đây, Ngài nói với chúng ta, cảnh giới Bản Nguyên của chúng ta cũng như các cảnh giới vũ trụ khác đã xảy ra sự lệch rời nghiêm trọng, đã định sẽ đối mặt với kết cục cuối cùng là giải thể. Nguyên nhân tạo thành hậu quả như thế là do Pháp vũ trụ của thời ban sơ đã phát sinh biến dị, kết cấu và cơ sở của vũ trụ cũng như sinh mệnh đều đã có những khuyết tàn không thể viên dung, Ngài nói rằng Ngài sẽ chuyển sinh đến cảnh giới thấp nhất của sinh mệnh, dùng Bộ Pháp khai sáng Tân vũ trụ của Ngài để quy chính viên dung lại mới hết thủy. Khi ấy, tất cả các ‘Bản Nguyên chi Thần’ trong cảnh giới Bản Nguyên chúng ta đều chấn động, có rất nhiều Thần của cảnh giới Bản

Nguyên liền hạ thể chuyển sinh đến cảnh giới bên dưới cùng Vị Thần Bản Nguyên của Bản Nguyên vĩ đại ấy, muốn trợ giúp Ngài hoàn thành hồng nguyện, chúng ta gọi sự kiện này là ‘Chính Pháp’, chúng ta vì sự kiện này đã an bài rất nhiều thứ, bao gồm cả việc tạo ra chốn nhân gian trong Tam giới, cũng là một an bài cho sự kiện này, vũ trụ trước đây chưa từng tồn tại Tam giới và nhân gian như vậy”.

“Quang” nói: “Vâng, phụ thân của con, những điều này, con đều đã biết”.

“Vô” nói: “Quang à, con trai của ta, con đừng vội, con phải nghe cha kể lại đầu đuôi câu chuyện ấy một lần nữa, nó liên quan đến sự tuyển chọn lần nữa của con”.

“Vô” tiếp tục nói: “Vào lúc chúng Thần tại cảnh giới Bản Nguyên cùng theo Bản Nguyên chi Vương vĩ đại chuyển sinh hạ xuống những không gian bên dưới, ta không đi cùng chúng Thần, ta và các Bản Nguyên chi Thần khác đã phát nguyện, chúng ta sẽ toàn lực vận chuyển Thiên tượng, trợ giúp Vị Bản Nguyên chi Vương và chúng Thần hoàn thành sự kiện Chính Pháp. Chúng ta vẫn luôn chú ý cẩn thận từng bước phát triển của việc này, cũng đã có những an bài tương ứng, thể nhưng, sau này thuận theo sự diễn hóa của vũ trụ, chúng ta đã phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, những an bài cho Chính Pháp của Bản Nguyên chi Vương khi còn tại đây lúc ban sơ cho đến những an bài của chúng ta sau này đều có khiếm khuyết nghiêm trọng, sẽ sinh ra những hậu quả khó lường cho vũ trụ tương lai, nhưng những an bài vào thuở đầu ấy đã không cách nào sửa đổi được nữa, chúng đã dung nhập vào quy luật vận hành của các Thiên thể tầng thứ bên dưới rồi, ta vì điều

này mà lo lắng vô cùng. Lúc này đây, con trai của ta, Quang, con cũng đã nhìn thấy những khiếm khuyết và hữu lậu trong an bài của chúng ta, vì vậy, con hãy cùng chúng ta thảo luận tìm biện pháp giải quyết sự việc ấy, cuối cùng con hãy mang theo sứ mệnh của chúng ta hạ xuống không gian bên dưới, Quang, con trai của ta, con chính là niềm kiêu hãnh của ta”.

“Trong an bài của chúng ta và con, khi con đến thế giới Phật quốc tiệm cận địa cầu con sẽ ký kết khế ước ma quỷ, trong khế ước quy định vào thời khắc Satan giáng xuống, con sẽ phối hợp với Satan để khảo nghiệm chúng Thần, lên truyền hình tuyên bố thoát ly Đại Pháp, để ma luyện chúng Thần, khảo nghiệm chúng Thần, hiện tại con sắp phải thực thi khế ước này, vốn dĩ chúng ta đã hẹn trước sẽ như vậy”.

“Nhưng mà, con trai của ta, Quang ơi, trong sự diễn hóa của vũ trụ đến ngày nay, chúng ta lại phát hiện những sai lầm nghiêm trọng trong các an bài ban đầu, thế nhưng, sự tình này cũng đã đi đến tình cảnh gần như không thể thay đổi được nữa; nhưng mà, con trai của ta, Quang, điều này thật bất công với con, chúng ta đã thấy, khi con chuyển sinh đến mỗi tầng tầng thứ bên dưới đều bước rất chính, dù khi con đến cảnh giới đó thì Bản Nguyên chi Vương đã sớm chuyển sinh hạ giới rồi, con đã thảo luận những lý giải của mình về Chính Pháp với các vị Thần thuộc thể hệ đỏ máu kia, trí tuệ của con đã khiến họ thán phục vô tỷ, khiến sự chuyển sinh của con được hết thấy chúng Thần thể hệ đỏ máu trải đường, cũng giao phó hy vọng của họ cho con, con đã ký kết khế ước ma quỷ ấy tại thế giới Phật quốc ở tầng thấp nhất như sở nguyện, Bản Nguyên chi

Vương biết sự tồn tại của con, cũng biết con đã đến, trong thời Xuân Thu Chiến Quốc của nhân gian đã kết nên mối nhân duyên đặc Pháp cùng con, bản thân con trong quá trình liên tục chuyển sinh tại nhân thế đã kết thành những nhân duyên với các vị Vương, các vị Chủ khác nhau như ý nguyện, hết thấy những điều này dường như đang diễn ra theo những an bài sau này, hết thấy dường như đang trở thành hiện thực đúng như nhận thức sau này của chúng ta”.

“Nhưng mà, con trai của ta, Quang à, hiện tại từ trong những biến hóa của vũ trụ, chúng ta lại lần nữa phát hiện một nguy cơ cụ đại, hết thấy những gì đang diễn ra trước mắt đều khác hẳn với lúc ấy, con đang làm giống hệt những an bài trước đây của chúng ta cho sự kiện này, trên bản chất đã tồn tại những thiếu sót và lỗ hổng, điều này thật bất công với con. Con trai của ta, Quang à, con đã mang theo tất cả nguyện vọng của tất cả Bản Nguyên chi Thần tại cảnh giới Bản Nguyên này hạ thế, sự lựa chọn của con liên quan đến sự an nguy của hết thấy những gì trong cảnh giới Bản Nguyên chúng ta”.

“Con trai của ta, Quang ơi, được sự đồng ý của tất cả Bản Nguyên chi Thần trong cảnh giới Bản Nguyên, ta đã để ‘Ám’ huynh trưởng của con đưa con đến đây, một lần nữa kể rõ hết thấy nguyên do sự việc này, chúng ta trao cho con tuyển chọn lại một lần nữa”.

Thiên thể to lớn, vũ trụ to lớn, sinh mệnh to lớn, hết thấy những điều trong câu chuyện mà “Vô” kể, đều đang triển hiện trước mắt “Quang” và “Ám”.

Vũ trụ vô cùng vô tận.

Sinh mệnh vô cùng vô tận.

Nhận thức về Đại Pháp vũ trụ của vô lượng vô số vũ trụ và sinh mệnh đều đang triển hiện trước mắt “Quang” và “Ám”.

“Quang” và “Ám” ngay lập tức phát hiện được khiếm khuyết cùng sơ hở trong những an bài ban đầu của cảnh giới Bản Nguyên, xác thực đúng thế, tất cả đều giống hệt như những gì phụ thân “Vô” đã kể, trong cảnh giới chí cao vô thượng này, hết thảy mọi thứ đều là chân tướng của vũ trụ, không có bí mật nào.

Trầm mặc hồi lâu, “Quang” nói: “An bài ban đầu xác thực đã không thể đối ứng với tình huống vũ trụ hiện tại, thế nhưng, điều này đã không còn cách nào thay đổi được nữa, sự việc này đã được định xong trong tất cả không gian vũ trụ rồi, một khi phá vỡ, sẽ khiến cho Pháp lý tại các tầng thứ từ cảnh giới Bản Nguyên trở xuống bị rối loạn, tạo thành hậu quả khó mà tưởng tượng nổi”.

“Phụ thân của con, vẫn cứ làm theo những an bài ban đầu thôi, Ngài cũng đã thấy rồi, nhân tâm cùng tình thân của Chu Nghi Thanh, lại còn rất nhiều đệ tử Đại Pháp huyện Tiểu Thành đều nhìn trạm trưởng và phụ đạo viên như hình mẫu trong tu luyện, đây sẽ khiến rất nhiều Bản Nguyên chi Thần và Đại Thần từ các cảnh giới khác nhau của huyện Tiểu Thành khó mà quay về cảnh giới của mình, điều này khiến con càng cần phải thực thi theo những an bài ban đầu”.

“Phụ thân của con, con đã biết chuyện này nhưng lại không thể nào giải quyết được vấn đề căn bản, con cũng biết rõ việc này là không thể làm mà vẫn tự ép mình phải làm, chính là sẽ phạm vào Thiên quy, ‘biết mà cố phạm’ tội nghiệp sẽ càng thêm nặng, nhưng mà,

phụ thân của con ơi, con giống Ngài, trí tuệ của con không đủ để giải quyết những vấn đề vũ trụ đan xen phức tạp này, thế thì, chỉ đành chiếu theo ý chí hiện tại mà làm thôi”.

“Con biết, hậu quả này sẽ khiến con hình thần toàn diệt, nhưng mà, phụ thân của con, khi con quyết định từ cảnh giới Bản Nguyên chuyển sinh hạ thế, con đã biết rằng sự thành bại của sự kiện này, là một biến số không thể đoán trước, cũng không phải tất cả sinh mệnh sau khi hạ xuống đều có thể quay trở về, trong lịch sử của vũ trụ, cũng chưa từng có sinh mệnh nào có thể chân chính quay trở về cảnh giới tiên thiên của mình, thế nên, phụ thân của con, khi hạ xuống con đã giác ngộ được điều ấy, xin Ngài cùng các Bản Nguyên chi Thần vĩ đại hãy ban cho con quyền được độc lập quyết định vấn đề này”.

“Phụ thân của con, khẩn cầu Ngài, hãy cứ theo ý nguyện của con thôi”.

“Vô” nghe câu được trả lời của “Quang”, bắt đầu rơi lệ, bởi vì chính “Vô” cũng không biết nên giải quyết những vấn đề này thế nào, ván đã đóng thuyền, nước đổ đi khó với lại. Kỳ thực, khi “Vô” nhìn thấy những biến hóa của tân vũ trụ, Ông liền biết rằng vận mệnh của “Quang” chính là kết cục không thể vãn hồi.

Ông biết rằng, “Quang” vĩnh viễn sẽ không thể trở về, sinh mệnh của “Quang” sẽ bị giải thể triệt để trong lần sai lầm này, lần gặp mặt này chính là lần ly biệt một đi không trở lại của cha con họ.

Mà “Quang” là đứa con trai khiến Ông thấy kiêu hãnh và tự hào, “Quang” là nguồn sống của sinh mệnh Ông.

Cuối cùng, Bản Nguyên chi Thần vĩ đại - “Vô” đã khóc rất thê lương.

Tất cả Bản Nguyên chi Thần ở cảnh giới Bản Nguyên đều thốn thức, những vị Thần minh to lớn đến đáng sợ này đều đã nghe hết cuộc đối thoại của “Vô” và “Quang”, tất cả Bản Nguyên chi Thần đều biết kết cục cuối cùng của sự việc này, họ đều ta thán, cảnh giới Bản Nguyên đau buồn mất đi một vị Pháp tử ưu tú nhất và kiệt xuất nhất.

Trong nỗi bi ai của những vị Thần to lớn, chỉ có huynh trưởng “Ám” của “Quang” vẫn điềm tĩnh một cách lạ thường, trong ánh mắt đen láy thâm sâu của ông đã nhìn thấu hết thủy nhân duyên, sức mạnh cường đại của ông khiến chúng Thần vũ trụ kinh ngạc.

Đại khung mệnh mang vô tận.

Thiên thể mệnh mang vô tận.

Vũ trụ mệnh mang vô tận.

Tất cả các cảnh giới vũ trụ, trong con mắt của những sinh mệnh tại cảnh giới cao hơn, xuyên qua thời gian và không gian chỉ trong một khắc búng tay.

Trong tích tắc, “Quang” cùng “Ám” đã trở lại phòng khách của Vương Kiến Dân và Chu Nghi Thanh tại huyện Tiểu Thành, thân xác phàm của Vương Kiến Dân vẫn đang ngủ say, Chu Nghi Thanh cũng chưa tỉnh, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, tí ta tí tách chẳng ngừng, tựa như nỗi bi thương vô tận của cha họ tại cảnh giới Bản Nguyên, không có bắt đầu, không có kết thúc.

Hắc Ám Tàng và Quang Minh Tàng đều không nói lời nào.

Trong ánh kim quang chói ngời, Hắc Ám Tàng sử dụng “Khế ước thần thánh” một lần nữa phong ấn

Quang Minh Tàng, đưa về lại cơ thể Vương Kiến Dân, “Khế ước thần thánh” tạm thời phong ấn ký ức về thượng giới của Quang Minh Tàng, chỉ lưu lại những tư duy và ký ức của cảnh giới thấp nhất.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm vẫn rền vang.

Ngoài cửa sổ ánh chớp vẫn chói mắt.

Ngoài cửa sổ mưa lớn vẫn nháy nhót.

Nhưng, cánh tay của Thánh đồng tử khởi lên hắc quang vùn vụt, phóng ra luồng ánh sáng đen, tiến thẳng vào cơ thể Vương Kiến Dân, đó là “Ám chi phong ấn”, đồng tử hắc ám này đã dám vi phạm Thiên quy, sử dụng năng lượng của cảnh giới Bản Nguyên phong ấn toàn bộ Quang Minh Tàng.

Đồng tử hắc ám ngửa mặt cười lớn, nước mắt lăn chã rơi, vào lúc “Quang” muốn từ cảnh giới Bản Nguyên hạ thế, “Ám” đã thấy được kết cục tất yếu của “Quang”, ông vì muốn ngăn chặn bi kịch của “Quang” cũng đã từ cảnh giới Bản Nguyên chí cao vô thượng tầng tầng chuyển sinh, chính là vì khoảnh khắc này, những việc của ngày mai ta sẽ quyết. Hắc quang chợt lóe, đồng tử hắc ám đã biến mất trong màn đêm mưa gió bão bùng.

Kỳ 3: Quang Ám đối đầu

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Núi xanh được gột rửa.

Mặt trời lại ló rạng.

Vạn vật cùng tươi sáng.

Đây là sáng sớm ngày 25 tháng 7 năm 1999, Vương Kiến Dân đang bước vội trên con đường hướng đến đài truyền hình.

Tâm tình của Vương Kiến Dân trái ngược hẳn với cảnh sắc như thơ như họa này, chỉ còn sự âm ám, lo âu và bồn chồn. Nhớ lại những lời uy hiếp mơ hồ của Trương Vạn Thanh ở Phòng công an Đội số 1 hôm qua, trái tim Vương Kiến Dân lại thấp thỏm không yên, đầy run sợ, ông cũng không hiểu vì sao mình lại sợ quá lên như thế. Trương Vạn Thanh – đứa con trai thứ hai của nhà họ Trương bình thường trông rất khiêm tốn, sao hôm qua lại dọa mình thành bộ dạng ấy, Vương Kiến Dân cũng tự lắc đầu cười khổ, chỉ có điều, ông cũng không để tâm lắm, Vương Kiến Dân đã quyết định đến đài truyền hình để ghi hình, tuyên bố cắt đứt với Pháp Luân Công. Vốn ông còn định bảo Chu Nghi Thanh đi cùng, nhưng Chu Nghi Thanh kiên quyết không chịu, Vương Kiến Dân cũng đành thôi, chuyện tín ngưỡng vốn là thứ không thể miễn cưỡng, Nghi Thanh muốn luyện Pháp Luân Công, thì để bà ấy ở nhà luyện vậy, chỉ cần không cho bà ấy ra ngoài tuyên truyền là được rồi.

Vương Kiến Dân đã tính, định là sẽ chịu trách nhiệm về tất cả sự vụ của trạm phụ đạo, tự mình nhận hết, cũng giúp Chu Nghi Thanh giảm bớt áp lực tâm lý, Vương Kiến Dân thấy rõ ràng, Chu Nghi Thanh đã tiêu tụy đi nhiều, hoàn toàn không còn dáng vẻ của trước “ngày 20 tháng 7” nữa. Chu Nghi Thanh khi ấy có làn da mịn màng mềm mại, đường dù xa thế nào thì bước đi cũng như có người đẩy, nhiều thanh niên đều không sánh kịp, không hề giống người trên 60 tuổi, bề ngoài nhìn cứ như mới hơn 40 tuổi, Đại Pháp thật thần kỳ! Có thể thay đổi thân thể con người đến vậy... Vương Kiến Dân vừa nghĩ đến đây, không khỏi vỗ đầu một cái: “Sao lại bắt đầu nghĩ về những điểm tốt của Pháp Luân Công

thế này, mình đang đi ghi hình chương trình thoát ly Pháp Luân Công cơ mà!”

Vương Kiến Dân thở dài, nếu như không có cuộc vận động này thì tốt biết bao.

Đúng 9:00 sáng, Vương Kiến Dân đến đài truyền hình, nhóm người Trương Vạn Thanh đã đợi sẵn từ sớm tại trung tâm ghi hình, Trương Vạn Thanh thấy Vương Kiến Dân đến, liền nhiệt tình, ân cần hỏi han, mà Vương Kiến Dân vừa thấy Trương Vạn Thanh, trong lòng không khống chế mà run, những xung kích của ngày hôm qua do Trương Vạn Thanh mang đến thật quá sâu sắc. Sau vài câu xã giao, Vương Kiến Dân nói với Trương Vạn Thanh: “Đêm qua Chu Nghi Thanh bị cảm mạo, thân thể không khỏe, không thể đến ghi hình chương trình được, xin mọi người lượng thứ”. Trương Vạn Thanh cười nói: “Không sao, không sao, chỉ cần chú đến là đủ rồi, thím Chu bị ốm cần ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, đừng ra ngoài lôi kéo là được rồi”.

Trong lòng Trương Vạn Thanh đã sớm biết Chu Nghi Thanh sẽ không đến buổi ghi hình, bà lão đó nhìn bên ngoài trông khí chất thanh nhã, đoan trang nho nhã, nhưng khi nghiêm túc thì không ai lay chuyển được. Nhớ lại cái đêm ngày 22 tháng 7 đó, tại tòa nhà công an cuộc thẩm vấn chỉ hơi kéo dài một chút, bà lão này liền tức giận, ngang nhiên ngồi xếp bằng và bắt đầu luyện công ngay trong phòng thẩm vấn của đội công an số 1, mọi người khuyên thế nào cũng không được, cũng không ai dám lôi kéo, chỉ đành kết thúc sớm buổi thẩm vấn, đến thẳng nhà Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân soát nhà, khép lại vụ việc. Kỳ thực, trong lòng của Trương Vạn Thanh vẫn rất kính phục Chu Nghi Thanh,

người phụ nữ này không tầm thường, chỉ là, màn kịch tranh cãi trong phòng làm việc ngày hôm qua giữa Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân lại nằm ngoài dự liệu của Trương Vạn Thanh. Bởi vì cần cho việc xử trí các vụ án Pháp Luân Công, Trương Vạn Thanh cũng đã đọc qua vài lượt cuốn “Chuyển Pháp Luân”, theo hiểu biết của Trương Vạn Thanh về tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, anh cảm thấy Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân phải bất động như kim cương mới phù hợp với yêu cầu của người tu luyện, không ngờ đến cục diện như ngày hôm qua, Vương Kiến Dân đầu hàng, còn Chu Nghi Thanh khóc lóc âm ỉ, đây là điều Trương Vạn Thanh hoàn toàn không thể lường trước.

Như thế cũng tốt, miễn là có thể hoàn thành công việc là được, một mình Vương Kiến Dân hoàn toàn có thể đại diện cho trạm trưởng và các phụ đạo viên của trạm phụ đạo Pháp Luân Đại Pháp Tiểu Thành, tại huyện Tiểu Thành nhỏ bé như lòng bàn tay này, mọi người đều là ngược lên không thấy, cúi xuống sẽ thấy, cũng không cần phải nghiêm túc như vậy, có thể đối phó qua chuyện, mọi người đều bình an vô sự, mọi chuyện thuận lợi là được rồi.

Trương Vạn Thanh vừa nghĩ những sự tình này, vừa đưa Vương Kiến Dân đến trường quay, nhóm người Trương Vạn Thanh bố trí tiết mục cho Vương Kiến Dân kỳ thực rất đơn giản, chính là để Vương Kiến Dân cầm kịch bản đã soạn sẵn, đứng trước máy quay đọc lên là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Đèn chiếu bật lên.

Đám đông nín lặng.

Vương Kiến Dân tay cầm kích bản, trán lấm tẩm mồ hôi, cầm bản thảo lên rồi lại đặt xuống, mấy lần định mở miệng, lại không cất nổi nên lời, từ kích bản nhỏ bé này thế mà lại thật sự có thể làm khó được Vương Kiến Dân!

Trên bầu trời cao, chúng Thần tề tựu, nhìn rất rõ ràng, dù nguyên thần của Vương Kiến Dân bị “Khế ước thần thánh” phong ấn, thế nhưng sức mạnh nguyên thần của Vương Kiến Dân rất dũng mãnh, vượt xa phán đoán của chúng Thần, trạng thái biểu hiện tại bề mặt con người của Vương Kiến Dân chính là trạng thái của nguyên thần, quan niệm bề mặt của Vương Kiến Dân cũng không thật sự khống chế được thân thể, ngay cả khi nguyên thần đang bị phong ấn, thì năng lượng mạnh mẽ đó vẫn có thể chi phối được những hành vi bề mặt con người.

Chúng Thần trong tầng tầng thiên thể đều bối rối, Quang Minh Tàng chẳng phải đã cam tâm tình nguyện ký khế ước Ma bộ rồi sao? Đối cách nói khác, việc tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công trên TV ngày hôm nay, chẳng phải cũng là an bài của bản thân Ngài ấy sao? Mà biểu hiện của Quang Minh Tàng thời khắc này rõ ràng là một loại nghi ngờ và băn khoăn đối với sự an bài của chính mình.

Quang Minh Tàng đang nghi hoặc điều gì?

Quang Minh Tàng đang băn khoăn điều gì?

Chúng Thần kinh ngạc, trí tuệ thù thắng của Quang Minh Tàng là điều được chúng Thần trong vũ trụ công nhận, dù đó có là Chư Thần thể hệ đỏ máu, những vị Đại Thần màu đỏ máu kiêu ngạo nhất, trí tuệ nhất kia đều thừa nhận, hơn nữa, sự việc này vừa đúng là do

chính Quang Minh Tàng tại mỗi lần chuyển sinh đến một tầng thứ đã cùng chúng Thần đổ máu tại mỗi tầng an bài, vì sao hiện giờ Quang Minh Tàng lại bần khoản như vậy?

Trong sự kinh ngạc của chúng Thần, thấy rằng từ nê hoàn cung của Vương Kiến Dân phát ra một đạo ánh sáng kim sắc, hiển nhiên chính là ánh sáng bản nguyên của Quang Minh Tàng, mắt thấy trong một khắc ấy, Quang Minh Tàng dường như muốn phá bỏ phong ấn “Khế ước thần thánh”, nắm giữ thân xác phàm Vương Kiến Dân này.

Chúng Thần chấn động.

Nói thì chậm, nhưng sự việc lại rất nhanh, một đường hắc quang từ không trung đánh nhập thẳng vào cơ thể Vương Kiến Dân, chính là Hắc Ám Tàng đánh nhập thẳng vào trường không gian của Vương Kiến Dân.

Hắc Ám Tàng tiến nhập vào bên trong thân thể Vương Kiến Dân, xuất hiện trong trường không gian của Quang Minh Tàng, chính là hình tượng Đại Ma Vương hắc ám với ba đầu sáu tay, trong trường không gian ấy toàn thân Quang Minh Tàng phát ra hào quang như biển, mắt thấy thì như sắp xung phá những trói buộc của “Khế ước thần thánh” trên thân, làm chủ nhục thân. Hắc Ám Tàng không nhiều lời, chỉ thấy từ trong miệng của Ma vương hắc ám này lẩm nhẩm niệm chú, đại thủ ấn như biển, tiểu thủ ấn như sóng, các thủ ấn bay lượn, Hắc Ám Tàng hô lớn: “Ám chi phong ấn... Phong!”, chỉ thấy trong trường không gian ấy, tại nơi thân thể của Quang Minh Tàng bị ánh sáng vàng kim của “Khế ước thần thánh” trói buộc, bỗng phóng xuất ra một đạo ánh sáng đen, đó là “Ám chi phong ấn” của

Hắc Âm Tàng, một loại năng lượng màu đen cực kỳ vi quan, cực kỳ mạnh mẽ lập tức hình thành một tấm chắn trong trường không gian bên trong thân thể của Vương Kiến Dân, ngăn cách chủ nguyên thần của Vương Kiến Dân và bản thể nhục thân của ông ta.

Khí thể hào quang hung hãn như muốn xung phá thân thể của Quang Minh Tàng đó bỗng đột nhiên không thể tiến thêm một bước.

Hắc Âm Tàng đồng thời cũng tự phân tách ra một thân thể, trực tiếp gắn vào nhục thân bên ngoài của Vương Kiến Dân, lợi dụng những quan niệm của Vương Kiến Dân, thao túng thân thể của lão, Vương Kiến Dân bắt đầu cầm tờ kịch bản đọc lên những lời phỉ báng Pháp Luân Công.

Vũ trụ mệnh mang.

Thiên thể vô tận.

Cơ thể của Vương Kiến Dân cũng là một phạm vi vũ trụ cực kỳ to lớn, bao hàm các thời không vũ trụ bao la vô tận.

Nội trong phạm vi này, có một cuộc đối kháng giữa quang minh và hắc ám.

Quang Minh Tàng triển hiện hình tượng Pháp vương ánh sáng vàng kim, kim sơn sừng sững, kim quang như biển.

Hắc Âm Tàng triển hiện hình tượng Ma vương uy phong khủng bố, ba đầu sáu tay, hắc ám vô tận.

Hắc Âm Tàng: “Người muốn phản bội khế ước thần thánh của mình ư, Quang Minh Tàng?”

Quang Minh Tàng: “Không phải, ta chỉ muốn ý chí của ta làm chủ thân thể của mình, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Người muốn trực tiếp làm chủ thân thể của mình, muốn biểu hiện của nhục thân sẽ là biểu hiện chân chính của ý chí của người sao, Quang Minh Tàng?”

Quang Minh Tàng: “Đúng vậy, đây chính là điều ta muốn, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Điều này đồng nghĩa với việc người lựa chọn phía chân chính, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Đúng vậy, ta đã lựa chọn phía chân chính, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Nhưng người cũng không thể biết được lựa chọn của mình là đúng hay là sai, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Đúng vậy, ta không có cách nào đoán định được lựa chọn của mình là đúng hay sai, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Nếu đã như vậy, bất kỳ lựa chọn nào cũng đều khiến người bị đọa nhập vào vực thẳm tội lỗi lẫn trừng phạt, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Đúng vậy, ta biết, bất kỳ lựa chọn nào của ta đều sẽ đối diện với kết cục của sự hủy diệt, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Người không thể làm như vậy, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Tại sao ta lại không thể làm như vậy, Hắc Âm Tàng?”

Hắc Âm Tàng: “Bởi vì người là một sinh mệnh đặc Đại Pháp, bởi vì người là hy vọng của vũ trụ tương lai, bất kỳ lựa chọn nào bây giờ của người đều sẽ đem lại những tổn thất không thể bù đắp cho tương lai của vũ trụ, thế nên, nếu hiện tại người chưa có được phán

đoán chính xác, thì không thể tùy tiện lựa chọn như thế được, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Ta đã không còn nơi để trốn tránh nữa, bởi vì thời khắc lựa chọn cho tương lai đã ở ngay trước mắt, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Vẫn còn một biện pháp có thể hóa giải nguy cơ của ngươi, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Biện pháp gì, Hắc Âm Tàng?”

Hắc Âm Tàng: “Để ta phong ấn nguyên thần của ngươi, thao túng thân thể của ngươi, còn ngươi sẽ chờ đợi thời cơ lựa chọn vào lần sau, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Không thể được, như thế khác nào bắt ngươi phải gánh chịu hậu quả mà lẽ ra ta nên chịu, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Ngươi có còn nhớ thời khắc chúng ta cùng nhau chuyển sinh từ cảnh giới bản nguyên ban sơ hay không? Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Ta nhớ, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Ta từng nói với ngươi, ta sẽ tồn tại vì những mộng tưởng của người, ta sẽ giúp ngươi gánh chịu một lần sai lầm sinh tử, ngươi còn nhớ chăng? Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Ngươi sớm đã nhìn thấy tuyệt cảnh hôm nay của ta, đúng không, Hắc Âm Tàng?”

Hắc Âm Tàng: “Phải, nên ta đã lựa chọn cùng ngươi chuyển sinh hạ giới, tại thế giới Thần Phật của cảnh giới thấp nhất, ta không lựa chọn hạ thế đặc Pháp, ta sẽ chờ đợi trong cảnh giới này, chính là để chờ đến cái ngày mà ngươi sẽ phạm phải sai lầm cơ bản nhất này, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Vì sao ban đầu ngươi không nói những điều này với ta, mà bây giờ lại nói ra, Hắc Âm Tàng?”

Hắc Âm Tàng trầm mặc không đáp.

Quang Minh Tàng nổi giận nói: “Lựa chọn của ta do ta làm chủ, ta không muốn bất cứ ai chọn lựa thay ta, càng không muốn ai gánh chịu hậu quả thay ta, ngươi tránh ra, Hắc Âm Tàng!”

Hắc Âm Tàng nói: “Nếu như ngươi có thể phá bỏ trói buộc của ta, ta sẽ không can thiệp vào quyết định của ngươi nữa, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng nói: “Quang Minh Tàng mong cùng Ngài quyết chiến”.

Hắc Âm Tàng nói: “Nguyện được thấy Quang Minh Tàng thành tựu thần thông quảng đại vô cùng trong Đại Pháp, Hắc Âm Tàng cùng Ngài quyết chiến!”

Kỳ 4: Phong ấn, chờ khai mở

Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng, hai vị đại Thần có tính chất tuyệt nhiên tương phản này, bắt đầu khai triển những biến hóa thần thánh kinh tâm động phách trong tầng tầng vô tận các vũ trụ được chứa đựng phạm vi trong thân thể Vương Kiến Dân.

Cuộc chiến vừa nổ ra, sớm đã kinh động đến vô cùng vô tận các thế giới trong vũ trụ, từ thiên thể cực nhỏ đến cực lớn, từ Đại khung vi quan đến hồng quan, xuyên đến tận các cảnh giới Bản Nguyên càng rộng lớn hơn. Những cặp mắt của các Vương và Chủ của vô lượng những thế giới này đều đổ dồn vào trận quyết chiến giữa Quang và Âm. Kỳ thực, trong trận quyết

chiến giữa Quang và Âm, vô lượng không thể tính đếm được những thiên thể vũ trụ bị liên quan này cũng chỉ nằm trong phạm vi vũ trụ xuyên suốt hai nhân tố lớn của sinh mệnh là Quang và Âm, đó cũng chỉ là sự thể hiện của một tầng thứ nhất định trong vũ trụ bao la này mà thôi, mà những nhân tố sinh mệnh vì Chính Pháp vũ trụ giáng hạ xuống nhân gian tuyệt nhiên không chỉ có hai nhân tố vật chất lớn là Quang và Âm này, còn có vô số vô số những nhân tố vật chất khác cũng hạ xuống nhân gian như Quang và Âm, thiên thể rộng lớn, hồng quan vi quan đều đầy chật những con mắt, chúng Thần đều chăm chú dõi theo những biến hóa của thiên thể có liên quan đến bản thân mình.

Lại nói đến việc Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng bắt đầu thi triển pháp lực thần thông, kịch liệt khai chiến.

Quang Minh Tàng bắt đầu từ cơ điểm hình tượng Phật Như Lai của không gian tầng thấp mà diễn hóa lên, hào quang của Ông, lòng từ bi của Ông, sự thần thánh, thuần chính của Ông, hết thảy những điều này đều thuận theo sự thăng hoa của Quang Minh Tàng, càng thêm thù thắng, càng thêm trang nghiêm, thân thể của Ông cũng càng thêm to lớn, lập tứ cấu thành nên thân thể cũng càng vi quan; đối ứng với sự biến hóa của Quang Minh Tàng, Hắc Âm Tàng lấy cơ điểm là hình tượng Ma vương, cũng đồng thời thăng hoa theo sự thăng hoa của Quang Minh Tàng. Trong mỗi từng cảnh giới trang nghiêm của Quang Minh Tàng, Hắc Âm Tàng cũng đồng thời xuất hiện hình thái trang nghiêm tương ứng.

Khi Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng thăng hoa đến cảnh giới cuối cùng trong các tầng thứ vũ trụ: đỏ, da cam, vàng, lục, lục lam, lam, tím, hữu sắc và vô sắc, hai người đồng thời hóa thành thân thể trong suốt, tiến nhập một tầng thứ vũ trụ lớn hơn của cảnh giới Bản Nguyên. Không lâu sau, cả hai lại cùng hiển hiện xuất lai, lại tiếp tục thăng hoa tại mức vi quan hơn của đỏ, cam, vàng, lục, lục lam, lam, tím, hữu sắc và vô sắc trong vũ trụ bàng đại này, hiển hiện ra hình thái sinh mệnh càng trang nghiêm hơn, thù thắng hơn, khi đạt đến trạng thái cuối cùng lại hóa thành thân thể trong suốt, lại đột phá, rồi lại xuất hiện trong vũ trụ bao la càng vi quan, càng vi quan hơn nữa của đỏ, cam, vàng, lục, lục lam, lam, tím, hữu sắc và vô sắc.

.....

.....

Tuần hoàn như thế, không ngừng không nghỉ, vô cùng vô tận.

Trong những tầng thứ vũ trụ này, Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng đã triển hiện ra vô số những biến hóa thần thông, vô số những hình thức sinh mệnh, tất cả hết thảy những biến hóa này đều là thể hiện của Pháp tại những cảnh giới khác nhau, tầng thứ khác nhau của ánh sáng và bóng tối, chính và phụ, âm và dương, hình thức biểu hiện của Pháp là vô số vô kể.

Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng cứ thế vừa quyết chiến để thăng hoa, vừa thăng hoa để quyết chiến. Mỗi khi trận quyết chiến của hai người đạt đến một cảnh giới nào đó, liền tạo nên những chấn động lớn cho vô số sinh linh trong cảnh giới ấy, bởi vì hình thức giao đấu giữa Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng vốn là biểu

hiện của Pháp lý tương sinh tương khắc trong Pháp của cự vũ trụ, đối với các sinh mệnh của cự vũ trụ thì đây là sự diễn hóa của Pháp hoàn mỹ đến cực hạn.

Xuyên qua tầng tầng Vũ trụ.

Xuyên qua tầng tầng Thiên thể.

Xuyên qua tầng tầng Đại khung.

Cuối cùng, họ lại một lần nữa đứng tại cảnh giới tối hậu của sinh mệnh bản thân mình, trên đỉnh đầu là hư vô, không có bất kỳ vật chất nào tồn tại, đó chính là phụ thân “Vô” của họ.

Khi đạt đến cảnh giới này, hình thức giao chiến giữa Quang và Âm chỉ là bình tĩnh đối mắt nhìn nhau, cả hai đều chăm chú, cả hai đều tán thưởng sự khác biệt của đối phương, cùng ca ngợi những tạo hóa thần kỳ của phụ thân.

Khoảnh khắc trầm mặc.

Hai người bắt đầu đối thoại.

Hắc Âm Tàng: “Đây chính là tất cả những gì ngài có sao? Những thứ này không khác gì với ngài của trước đây cả, Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Ta đã biết mục đích của ngài, cảm tạ ngài, huynh trưởng của ta, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Ngài biết điều gì, anh em của ta, Quang Minh Tàng?”

Quang Minh Tàng: “Mục tiêu của ngài đã đạt được, còn ta cũng đã biết ta nên lựa chọn như thế nào, trong trường hợp Vương Kiến Dân phản bội, ta sẽ phủ định triệt để an bài của mình, ta lựa chọn phế bỏ “Khế ước Thần thánh”, đây mới là điều mà vũ trụ tương lai mong muốn, huynh trưởng của ta, Hắc Âm Tàng”.

Hắc Âm Tàng: “Đây là lựa chọn cuối cùng của ngài? Quang Minh Tàng”.

Quang Minh Tàng: “Đúng vậy, đây chính là lựa chọn cuối cùng của ta, Hắc Âm Tàng”.

Quang Minh Tàng vừa dứt lời, Bản Nguyên Thần cảnh sinh ra chấn động to lớn, Thiên thể của “Vô” phát ra vô số như biển hào quang màu đỏ, da cam, vàng, lục, lục lam, lam, tím, hữu sắc và vô sắc. Vào khoảnh khắc này, các vị Bản Nguyên chi Thần trong cảnh giới Bản Nguyên nhiều như những lập tử nhỏ bé lập tức biết rằng, Quang Minh Tàng, vị Pháp tử (con của Pháp) ưu tú nhất, kiệt xuất nhất của cảnh giới Bản Nguyên, tại chính thời khắc này đã đắc được Đại Pháp.

Toàn thân Quang Minh Tàng phóng ra hào quang rực rỡ thánh khiết, chính lúc này, tại cảnh giới của “Bản Nguyên Thần cảnh” hiển hiện ra hình tượng đồng tử Phật gia. Đó là hình tượng của Ông trong thế giới Thần Phật gần kề với thế giới loài người nhất, Ông ấy chính là dùng hình tượng này để ký kết khế ước ma quỷ với những vị Thần đỏ máu của tầng thứ thấp. Đây là hình thái sinh mệnh của không gian tầng thấp, vốn dĩ tuyệt đối không thể tồn tại trong cảnh giới vi quan của cảnh giới Bản Nguyên như “Bản Nguyên Thần cảnh” này được, thế nhưng, Quang Minh Tàng lại hiển hiện ra hình thái sinh mệnh thế này tại cảnh giới Bản Nguyên này, khiến cho tất cả các Bản Nguyên chi Thần trong cảnh giới Bản Nguyên đều chấn động kinh ngạc, đồng thời họ đều ý thức rằng, Quang Minh Tàng đã vượt qua khỏi đỉnh cao Pháp lý, thăng hoa đến cảnh giới chí cao vô thượng giống như họ, trở thành Bản Nguyên chi Thần mới, điều này khiến họ chấn động kinh ngạc vô tỷ.

Đây là một hình tượng đồng tử cực kỳ thánh khiết, trên đài hoa sen vàng kim, Quang Minh Tàng ngồi song bàn, hai tay kết ấn chuyển Pháp Luân trước ngực, giữa các ngón tay đang kết thủ ấn, khai nở hai đóa hoa sen vàng kim, hoa sen ấy ánh màu vàng kim mà lại trong suốt, phân tách hai bên trái phải, đóa hoa sen bên trái nâng một bộ “Chuyển Pháp Luân”, đóa hoa sen bên phải nâng một Pháp Luân sắc vàng kim trong suốt, toàn thân Quang Minh Tàng hiển hiện ra thân thể kim sắc lưu ly, trước ngực có một Pháp Luân sắc vàng kim trong suốt đang xoay chuyển, trang nghiêm vô tỷ, thần thánh vô tỷ.

Thần thể của Quang Minh Tàng phát ra biển hào quang vạn trượng, đại dương ánh sáng ấy tràn ngập toàn bộ Bản Nguyên Thần cảnh, đối ứng với cảm ứng kêu gọi của biển hào quang này, các Bản Nguyên chi Thần trong cảnh giới Bản Nguyên đã nhất tề động niệm đến thế giới Bản Nguyên của “Vô”.

Chỉ thấy phụ thân “Vô” của Quang Minh Tàng và Hắc Ám Tàng trước tiên ngưng tụ thành một hình thái sinh mệnh hữu hình, đó là hình tượng một lão đạo sĩ râu trắng, y phục trắng, áo bào trắng. Nếu nhìn xuyên qua cơ thể của lão đạo sĩ này, sẽ phát hiện mỗi từng lạp tử vi quan cấu thành nên thân thể của ông đều là hình tượng Thái Cực, mỗi Thái Cực đều hiển lộ ra màu sắc trên đỏ dưới xanh lam, lại nhìn sâu xuống hơn nữa, sẽ phát hiện mỗi Thái Cực đều là một khung thể cực kỳ to lớn. Nét mặt của vị đạo sĩ già này vô cùng ngây thơ, đáng yêu, vụt qua vụt lại trước mặt Hắc Ám Tàng và Quang Minh Tàng, bộ dạng thích thú vui mừng cho sự anh minh vĩ đại thần vũ của con trai của ông giống y

như một đứa trẻ nhỏ. Kỳ thực, “Vô” vốn ban đầu muốn biến thành diện mạo trẻ nhỏ, chỉ là cân nhắc cần phải duy trì sự tôn nghiêm của người cha trước mặt hai con, nên đã tự hình thành một vị đạo sĩ già.

“Vô” triển khai pháp lực thần thông, biến thế giới Không – Vô ban đầu thành một thế giới hữu hình. Trong chớp mắt, sinh ra trời đất, tạo nên nhật nguyệt, núi sông trải dài, sông hồ tuôn chảy, vạn loại sinh mệnh phần vịnh, vô số các loài chim muông hồn nhiên bay nhảy khắp nơi, thế giới rộng lớn đến vô hạn này lập tức ngập tràn sức sống. “Vô” lại thi triển pháp lực, mở rộng nơi Quang Minh Tàng ngời trải đến vô tận, một vùng đất ánh vàng kim đến vô hạn, biển hoa sen ánh vàng kim đến vô hạn, trên không trung mây lành cũng nhiều vô hạn.

Hết thấy những điều này, chỉ trong một niệm của “Vô” liền được sinh thành.

Trong hào quang rực rỡ, vô số các Bản Nguyên chi Thần từ hình tượng vô hình của bản thân đã tự lại thành hình thái sinh mệnh hữu hình, lần lượt tề tựu trong Thiên thể của “Vô”, “Vô” và các Bản Nguyên chi Thần khác cùng nhau đến trước Pháp tọa của Quang Minh Tàng, chúc tụng Quang Minh Tàng trở thành Bản Nguyên chi Thần mới trong cảnh giới Bản Nguyên. Trong phút chốc Thiên thể của “Vô” đã tràn ngập vô vàn hào quang, vô vàn hương thơm kỳ lạ, vô vàn loại thiên hoa, thực sự là trang nghiêm vô lượng, thù thắng vô lượng.

Hắc Ám Tàng thời khắc này lại hiển hiện ra hình tượng đồng tử thuộc thể hệ Ma gia của hạ giới, dưới thần lực gia trì của chúng Thần trong cảnh giới Bản

Nguyên, Hắc Âm Tàng quỳ gối trước Pháp tọa của Quang Minh Tàng, hợp thập hỏi: “Tôn giả, xin hỏi tại sao ngài muốn lựa chọn như thế?”

Quang Minh Tàng phóng ra hào quang cực lớn, nói: “Hắc Âm Tàng, ngài có biết thực chất của việc ta và ngài một mạch quyết chiến từ hạ giới rồi thăng hoa đến đây là gì không?”

Hắc Âm Tàng hợp thập, hồi đáp: “Tôn giả, Hắc Âm Tàng không biết”.

Quang Minh Tàng thi triển đại thủ ấn trang nghiêm, thuyết giảng: “Đó chính là hình ảnh thu nhỏ của quá trình chính lại Pháp của vũ trụ cũ trong thể hệ chúng ta. Trong thể hệ này của chúng ta, quy luật tương sinh tương khắc là chân lý tuyệt đối mà chúng ta có thể nhận thức được, đây cũng là chân lý tối thượng mà Quang Minh Tàng và Hắc Âm Tàng đại biểu. Ta cùng ngài một đường kịch chiến thăng hoa, những gì diễn hóa ra, những gì thể hiện ra vừa đúng chính là cái lý tương sinh tương khắc. Tuy nhiên, ngài cũng thấy rồi, ta và ngài dựa vào Pháp lý cự vũ trụ để triển hiện cho chúng sinh, dù có thể làm cho chúng sinh xúc động cùng chấn động, nhưng lại không thể thật sự thay đổi hết thảy mọi thứ, ngài cũng đã thấy, những gì chúng ta đã làm cũng bằng như chưa làm, bản chất của hết thảy mọi thứ hoàn toàn không có sự chuyển biến từ căn bản”.

Hắc Âm Tàng hợp thập, nói: “Đúng vậy, Tôn giả, tôi đã thấy”.

Quang Minh Tàng đại thủ ấn bay lượn, tiếp tục nói: “Hắc Âm Tàng, vào thời đầu chúng ta an bài Vương Kiến Dân phản bội chính là dựa trên cảnh giới Pháp lý tương

sinh tương khắc, có chính thì có phụ, có Quang thì có Âm, có âm thì có dương. Sự phản bội của Vương Kiến Dân vào thời khắc quan trọng đã khởi một tác dụng phụ diện, có thể ma luyện chúng Thần, trợ giúp chúng Thần đề cao, lúc ấy chúng ta cho rằng điều này là phù hợp với Pháp lý”.

Hắc Âm Tàng hợp thập nói: “Đúng vậy, Tôn giả, chúng ta đều nhận thức như vậy”.

Quang Minh Tàng: “Nhưng, hiện tại, Quang Minh Tàng nhận ra rằng, những gì khởi tác dụng phụ diện đối với bản thân Chính Pháp, ắt không thể được Chính Pháp thừa nhận, ắt không thể được Vũ trụ mới thừa nhận. Cảnh giới Bản Nguyên an bài sự phản bội của Vương Kiến Dân đã phạm sai lầm căn bản lớn nhất chính là sắp đặt sai lầm mối quan hệ giữa sinh mệnh và Đại Pháp đã thành tựu nên sinh mệnh, mà thái độ đối đãi của mỗi từng sinh mệnh với Đại Pháp tạo tựu nên sinh mệnh mới là vấn đề bản chất nhất, quan trọng nhất trong Chính Pháp”.

Hắc Âm Tàng: “Thưa Tôn giả, xin hãy khai thị”.

Quang Minh Tàng nói: “Hắc Âm Tàng, ta và ngài giao chiến, có hợp với Pháp lý chăng?”

Hắc Âm Tàng: “Bẩm Tôn giả, phù hợp Pháp lý. Ánh sáng và bóng tối vốn là tồn tại bằng việc vừa phụ thuộc vừa đấu tranh như thế”.

Quang Minh Tàng: “Hắc Âm Tàng, vậy ta và phụ thân vĩ đại ‘Vô’ của chúng ta giao chiến, thì có hợp với Pháp lý chăng?”

Hắc Âm Tàng: “Bẩm Tôn giả, không phù hợp Pháp lý, bởi vì phụ thân vĩ đại của chúng ta – ‘Vô’, đã sáng tạo ra chúng ta, không thể vận dụng Pháp lý tương

sinh tương khắc để đối đãi với Đấng vĩ đại đã khai sáng ra sinh mệnh bản thân mình, không thể bội phản đối nghịch, chỉ có thể thuận theo”.

Quang Minh Tàng: “Hắc Âm Tàng, hết thấy những thành tựu ngày hôm nay của ta bắt nguồn từ đâu?”

Hắc Âm Tàng: “Bẩm Tôn giả, mọi thứ của ngài hôm nay đều có nguồn gốc từ Pháp Luân Đại Pháp của Bản Nguyên chi Vương”.

Quang Minh Tàng: “Hắc Âm Tàng, như lời ngài nói, mọi thứ của ta hôm nay đều đến từ Pháp Luân Đại Pháp của Bản Nguyên chi Vương, thế thì, Bản Nguyên chi Vương và Pháp Luân Đại Pháp của Ngài chính là cha mẹ tái sinh ra ta. Hắc Âm Tàng ơi, liệu Quang Minh Tàng có thể dùng Pháp lý tương sinh tương khắc để đối đãi với cha mẹ đã tái sinh, đã thành tựu Quang Minh Tàng chăng?”

Hắc Âm Tàng: “Bẩm Tôn giả, ngài không thể dùng Pháp lý tương sinh tương khắc để đối đãi với cha mẹ đã tái sinh ra ngài, ngài đối với Bản Nguyên chi Vương, đối với Đại Pháp vũ trụ, chỉ có thể phục tùng, không thể bội phản đối nghịch, ngài nên kính Sư kính Pháp”.

Trong ánh sáng tốt lành, đại thủ ấn của Quang Minh Tàng phóng ra Pháp quang cực kỳ thần thánh. Quang Minh Tàng nói: “Hắc Âm Tàng, như ngài đã nói, Quang Minh Tàng nên kính Sư kính Pháp, cái lý ấy tồn tại siêu việt khỏi Pháp lý tương sinh tương khắc, thế nên, ta lựa chọn phế bỏ ‘Khế ước Thần thánh’, bởi vì Đại Pháp vũ trụ của Bản Nguyên chi Vương sẽ thành tựu, sẽ canh tân vô lượng vô số các Đại khung và Thiên thể, ắt cũng sẽ canh tân cảnh giới Bản Nguyên mà chúng ta đang tồn tại hiện nay. Sự tôn kính và cao quý của Ông, là

không một sinh mệnh nào có thể so sánh, Ông là sự tồn tại vĩnh hằng chí cao vô thượng, thế thì, sinh mệnh nên lựa chọn quan hệ đối với Đại Pháp như thế nào, nên xếp đặt vị trí của bản thân đối với Đại Pháp thế nào, sinh mệnh nên ôm giữ thái độ với Đại Pháp như thế nào, đây chính là vấn đề mà mỗi sinh mệnh đều cần phải tĩnh lặng suy xét”.

Pháp quang chiếu sáng mười phương.

Pháp âm hồng truyền Thiên vũ.

Các Bản Nguyên chi Thần trầm mặc tịch mịch.

Tĩnh lặng đợi Quang Minh Tàng tiếp tục tuyên giảng những chứng ngộ từ trong Pháp.

Quang Minh Tàng từ bi quan sát những Bản Nguyên chi Thần vĩ đại trước mắt, một khoảng tĩnh mịch, thân thể tỏa ra Phật quang từ bi hồng đại, soi tỏ tất cả các Bản Nguyên chi Thần, Đại thủ ấn thần thánh trang nghiêm, Quang Minh Tàng dùng lời lẽ chân thành nói với chúng Thần: “Hỡi các Bản Nguyên chi Thần vĩ đại, Quang Minh Tàng đã quyết chọn mọi thứ mà Quang Minh Tàng muốn, Quang Minh Tàng đã nhận ra, chỉ có lựa chọn tuân theo Pháp lý chí cao: kính Sư kính Pháp, mới là con đường duy nhất để tiến đến tương lai, thế nhưng mà, hỡi các Bản Nguyên chi Thần vĩ đại, Quang Minh Tàng không thể lựa chọn thay cho bản thân các vị. Ngày hôm nay, Quang Minh Tàng tại cảnh giới Bản Nguyên này tuyên giảng những lý giải của bản thân về Chính Pháp, cũng chỉ là một tham khảo cho sự lựa chọn tương lai của các vị, chỉ nguyện các vị có thể lựa chọn đúng đắn”.

Thiên hoa rục rỡ như mưa.

Đại địa liên tiếp rung chuyển.

Thế giới tráng lệ được Thiên thể “Vô” thuộc Bản Nguyên Thần cảnh diễn hóa ra, lại càng thêm phần trang nghiêm vô hạn trong ánh hào quang.

Các vị Bản Nguyên chi Thần chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại giữa Quang Minh Tàng và Hắc Ám Tàng, không ai là không gật đầu tán đồng, vui vẻ vô cùng, Quang Minh Tàng đã mang đến trí tuệ thù thắng, đem đến cho họ sự tham khảo quý báu, không hổ danh là Pháp tử ưu tú nhất, kiệt xuất nhất của cảnh giới Bản Nguyên, không cô phụ sự ủy thác của chúng Thần.

Trong hào quang vạn trượng, Quang Minh Tàng sấp rờ khỏi cảnh giới Bản Nguyên.

Quang Minh Tàng nói với Hắc Ám Tàng: “Chúng ta phải quay về hạ giới rồi, đến lúc ta phải đưa ra lựa chọn chính xác rồi, Hắc Ám Tàng”.

Hắc Ám Tàng quỳ trên mặt đất, bật khóc thương tâm đáp: “Tôn giả ơi, xin ngài thứ lỗi cho tôi, thời điểm để ngài đưa ra lựa chọn đã trôi qua rồi. Vào thời khắc ngài cùng tôi giao chiến, cỗ thân xác của Vương Kiến Dân dưới sự thao túng của phân thân của tôi đã hoàn tất kế ước phản bội và trở về nhà của mình rồi. Ngài đã lỡ mất cơ hội lựa chọn lần này, đây là tội lỗi của tôi, xin ngài hãy lượng thứ cho tôi”.

Quang Minh Tàng dùng Phật quang chiếu rọi Hắc Ám Tàng, vỗ về an ủi anh trai của mình và nói: “Hắc Ám Tàng à, đừng khóc, kỳ thực, ta nên cảm ơn ngài, với sự giúp đỡ của ngài, ta đã có được lựa chọn chính xác, bản nguyên của ta đã được thanh tịnh; Hắc Ám Tàng này, đừng đau buồn quá, đánh giá sinh mệnh trong Chính Pháp, cũng không chỉ có một lần cơ hội, ta vẫn còn có cơ hội cùng quyền lựa chọn khác”.

Hắc Ám Tàng: “Đúng vậy, Tôn giả, bản nguyên của ngài đã thanh tịnh, ngài ắt vẫn còn cơ hội lựa chọn”.

Quang Minh Tàng: “Vậy thì, Hắc Ám Tàng này, xin hãy sử dụng ‘Khế ước Thần thánh’ phong ấn ta một lần nữa, ta sẽ ngủ say trong vực sâu hắc ám. Ta sẽ chờ đợi các đệ tử Đại Pháp khai mở phong ấn, đánh thức Chân Thần ngủ say của ta. Hỡi các đệ tử Đại Pháp, ta chúc nguyện các vị có thể cấp cho ta cơ hội được lựa chọn lại lần nữa, ta trông mong ngày ấy sẽ sớm đến”.

Thương vũ mệnh mang.

Khung thể vô tận.

Quang Minh Tàng và Hắc Ám Tàng hoá thành hai luồng ánh sáng, xuyên qua tầng tầng Thiên thể, đi xuống hạ giới.

Đây là ngày 25 tháng 7 năm 1999, phó trạm trưởng trạm phụ đạo huyện Tiểu Thành Vương Kiến Dân đã phản bội Pháp Luân Đại Pháp, đã có bài phát biểu phỉ báng Pháp Luân Đại Pháp trên TV, biểu đạt thái độ thoát ly Pháp Luân Công, 300.000 người dân toàn huyện đã xem chương trình ấy. Điều này khiến cho Chu Nghi Thanh, Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong và các đệ tử Pháp Luân Đại Pháp khác vô cùng thương tâm.

Phần 4: Thanh Liên Hoa khai nở

Kỳ 1: Lời thề của ngày hôm qua

Vũ trụ to lớn.

Tinh tú khắp trời.

Bên bờ Kim Sa.

Gió đêm thanh mát.

Đó là đêm mùa hè Tiểu Thành mát đẹp lòng người – buổi đêm ngày 25 tháng 7 năm 1999.

Hai hàng lông mày của Lục Thanh chau lại, tâm sự trùng trùng, lúc này anh chẳng còn tâm trạng thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ hai bờ sông Kim Sa, chỉ lặng lẽ bước đi trên con đường của mình, sắp xếp lại những tâm sự rối ren trong lòng. Chàng đã đi vòng quanh con đập bờ bắc dòng sông Kim Sa này được mấy vòng, gió đêm không ngừng thổi, Lục Thanh vẫn bước, làn gió đêm thanh mát kia cũng không làm tâm trạng của chàng dễ chịu hơn chút nào.

Tâm trạng Lục Thanh rất tệ.

Chiều nay, Viên Mẫn của văn phòng nhà máy cơ khí đã lấy danh nghĩa Đảng ủy, Đoàn ủy và bộ phận bảo vệ của nhà máy cơ khí, thông báo chàng tan làm đừng về vội, đúng 8:00 giờ tối tại phòng họp cùng xem một tiết mục quan trọng trên TV, Lục Thanh cười khổ đồng ý, không đồng ý cũng không được, bây giờ mình đã là đối tượng được giám sát trọng điểm của Đảng ủy nhà máy cơ khí do “Phòng 610” Tiểu Thành đặc biệt chỉ định. Kể từ cái đêm soát nhà ngày 22 tháng 7 đến nay, lúc nào cũng có người theo dõi chàng, tránh việc chàng lại chạy đến tỉnh hoặc Bắc Kinh lần nữa.

Nghe nói rằng “Phòng 610” huyện Tiểu Thành đã xem Lục Thanh là nhân vật trọng điểm, chỉ đích danh muốn Đảng ủy nhà máy cơ khí bố trí lực lượng để canh chừng Lục Thanh, tuyệt không thể để chàng lại đến Bắc Kinh hoặc lên tỉnh nữa. Nhóm thanh niên Pháp Luân Công này thật đúng là không biết trời cao đất dày, dám đứng đầu ngọn gió thịnh nguyện, thật sự đã dọa các lãnh đạo huyện ủy Tiểu Thành một phen ra trò. Lần đó,

Lục Thanh và bạn đến tỉnh tỉnh nguyện, may mà đã bị chặn lại tại thành phố Bắc Lĩnh, không xảy ra hậu quả, nếu không huyện Tiểu Thành cũng xong rồi, việc giải quyết các vấn đề Pháp Luân Công liên quan trực tiếp đến thành tích chính trị của họ, những người đứng đầu từ tỉnh đến huyện, đều thực thi chế độ một phiếu phủ quyết với vấn đề Pháp Luân Công, đây tuyệt đối không phải là chuyện đùa.

Đúng 8:00 giờ tối, phòng họp của nhà máy cơ khí đã có hơn 20 người. Ngoài Bí thư Đảng ủy nhà máy cơ khí Phương Quốc Hoa, Bí thư Đoàn ủy Viên Mẫn, mấy người thuộc Văn phòng Đảng ủy và bộ phận bảo vệ, còn lại toàn bộ đều là học viên Pháp Luân Công của nhà máy cơ khí, Lục Thanh, Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi cũng nằm trong số đó. Nhà máy cơ khí vẫn chưa biết Lưu Kiếm Phong cũng đến tỉnh, sau khi Lưu Kiếm Phong trở về, anh chỉ nói mẹ vợ lâm bệnh, bản thân phải về quê thăm bố mẹ, sự tình khẩn cấp, chậm trễ một ngày, không kịp xin nghỉ phép. Nhà máy cũng không truy hỏi nhiều.

Số học viên Pháp Luân Công của nhà máy cơ khí không nhiều, cộng hết cả lại mới được mười mấy người, trong đó phần lớn là những cụ bà đã nghỉ hưu và người nhà của công nhân. Trên thực tế, rất nhiều người trong số mười mấy người này, dưới hình thể khắc nghiệt “sơn vũ đục lai phong mẫn lâu” của đêm “22 tháng 7” đã không còn tu luyện nữa rồi, thế nhưng lần này nhà máy cơ khí vẫn gọi họ đến phòng họp để xem TV.

Trong phòng họp mọi người chỉ nhìn nhau gật đầu, xem như chào hỏi, không ai nói lời nào. Lục Thanh có thể cảm nhận được tâm trạng của mọi người đều rất

nặng nề, nhất là những ai đã từng trải qua các cuộc vận động chính trị như “Đại Cách mạng Văn hóa”, tâm trạng của họ còn sợ hãi và hoảng loạn hơn. Những học viên đã nghỉ hưu này cảm nhận rõ ràng qua những chương trình TV, báo đài rợp trời dậy đất từ ngày 22 tháng 7 đã lộ rõ hình thế đàn áp, thanh thế khủng bố tà ác ấy vượt xa các cuộc vận động trước đây, điều này thật sự khiến họ thấy cực kỳ khiếp sợ, thậm chí mấy ngày trước còn có người chủ động viết thư cho Đảng ủy nhà máy cơ khí tỏ ý đã thoát ly khỏi Pháp Luân Công.

Bí thư Đảng ủy Phương Quốc Hoa lên phát biểu trước, yêu cầu mọi người nhận thức rõ ràng hình thế, cần nghiêm túc học tập các tài liệu như thông cáo “Về quyết định cấm Hiệp hội Nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp” của Bộ Dân Chính ban hành, “Sáu điều cấm” của Bộ Công an ban hành và bài viết “Con người và sự nghiệp của Lý Hồng Chí” đăng tải trên Nhân dân Nhật báo, phục tùng quyết định của Trung ương Đảng, cần kiên quyết vạch rõ giới tuyến với Pháp Luân Công, không nên chấp mê bất ngộ nữa. 8:20, mọi người bắt đầu xem TV.

Chương trình TV được phát sóng chính là đoạn video do Đài truyền hình huyện Tiểu Thành quay dựng về Vương Kiến Dân, trạm phó trạm phụ đạo Pháp Luân Công Tiểu Thành. Vương Kiến Dân mắt đeo kính, tay cầm xấp giấy, tinh thần sục sôi đọc thư sám hối, miệng phát ra toàn là những lời phỉ báng, còn ca tụng công đức của đảng xx, cảm ơn đảng xx đã giáo dục cứu rỗi mình, từ nay về sau nhất định ăn năn hối cải, làm con người mới, v.v. Cuối cùng, còn cảm động đến mức khoe

mắt rung rung, nước mắt lăn chã thể hiện thành ý. Toàn bộ tiết mục truyền hình ấy dài 20 phút.

Không khí trong phòng họp càng thêm bức bối và ngột ngạt, suốt quá trình xem TV không ai nói lời nào.

Nhìn Vương Kiến Dân trên TV thao thao phát biểu, nước mắt giàn giụa, cảm nhận ban đầu của Lục Thanh đối với báo cáo của Vương Kiến Dân là không dám tin, sau là phẫn nộ, lại thấy buồn cười, cuối cùng là bi thương, những lời lẽ phỉ báng kinh tởm đáng xấu hổ như thế mà lại phát ra từ miệng của Vương Kiến Dân được. Trong lòng Lục Thanh, Vương Kiến Dân tuyệt không phải là cái bộ dạng này, Vương Kiến Dân sao lại là loại người như vậy, vì sao bình thường mình lại không nhìn ra được chứ? Những thanh niên như Bạch Phi, Lưu Kiếm Phong cơ bản cũng có cùng cảm nhận, ông không luyện nữa thì thôi, làm cái việc kinh tởm thế để làm gì chứ, sự tương phản về thái độ trước và sau cuộc vận động cũng lớn quá đi! Nhân cách biến thái cũng không thể đến mức này được! Thế nhưng trong mắt những học viên đã từng trải qua các cuộc vận động chính trị của Trung Cộng, bài diễn thuyết của Vương Kiến Dân lại rất đỗi bình thường, vận động chính trị mà, chính là như thế, bọn họ trong những năm trước đây sớm đã trải qua nhiều rồi, chẳng còn thấy lạ nữa.

Kết thúc chương trình TV, Phương Quốc Hoa yêu cầu mọi người phải viết một tờ đơn cam kết không tập Pháp Luân Công nữa, ngày mai nộp cho văn phòng đảng ủy. Mọi người rối rít bày tỏ đồng ý, chỉ có Lục Thanh không lên tiếng.

Sau khi tan họp, Lục Thanh, Bạch Phi và Lưu Kiếm Phong đều im lặng, mọi người ai về nhà nấy. Lưu Kiếm

Phong trở về ký túc xá của mình, Lục Thanh và Bạch Phi cùng về thôn Tam Cô, Lục Thanh nhường xe đạp cho Bạch Phi về trước, chàng muốn đi dạo một mình trên bờ kè sông Kim Sa cạnh nhà máy, sắp xếp lại những tư tưởng hỗn loạn trong những ngày qua. Bạch Phi gạt đầu, sau ngày 22 tháng 7, áp lực đè lên mỗi người đều rất lớn, rất nhiều việc cần phải nghiêm túc cân nhắc, cũng cần có thời gian làm rõ suy nghĩ của mình, suy nghĩ sau này nên đi như thế nào, còn muốn tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công hay không? Thế là Bạch Phi ngồi lên xe đạp, vẫy vẫy tay với Lục Thanh rồi biến mất trong màn đêm.

Ánh sao lấp lánh.

Nước sông róc rách.

Gió đêm phàn phật.

Hai bên bờ sông Kim Sa đèn đuốc rực rỡ.

Đúng là buổi đêm đẹp như mộng như huyền.

Lục Thanh dừng chân, vọng nhìn ánh đèn đằng xa, hồi tưởng lại hết thảy những việc xảy ra trong mấy ngày qua.

Vào ngày 22 tháng 7, trên hành trình đến tỉnh tỉnh nguyện, tâm thái của Lục Thanh là một loại xúc cảm “tráng sĩ một đi không trở lại” bi tráng. Chàng hiểu rõ, cuộc đả kích và đàn áp nhắm vào Pháp Luân Công cuối cùng đã giáng xuống như dự đoán, chàng vốn biết rõ hậu quả là thế nhưng vẫn dứt khoát dẫn bước trên con đường lên tỉnh tỉnh nguyện. Lúc đó, trong đầu chàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ là gia cường ý chí tinh thần của mình đến cực hạn. Sau đó, tại thành phố Bắc Lĩnh, chàng và Bạch Phi bị ngăn lại, chàng cũng không hề sợ hãi, còn muốn cãi lý với cảnh sát của thành phố Bắc

Lĩnh và huyện Tiểu Thành. Sau khi Cục công an huyện Tiểu Thành thẩm vấn và lục soát xong, các công an đều đã không còn bóng dáng. Lục Thanh trở lại ký túc xá, nhìn mớ hỗn độn trước mặt, thần kinh đầy căng thẳng suốt ngày hôm nay của Lục Thanh mới được thả lỏng đôi chút, tinh thần sa sút, nhất thời cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Đó là một loại cảm giác vừa trống rỗng, vừa nặng nề và lại vừa bị đè nén.

Ngày hôm sau, Lục Thanh như thường lệ đến nhà máy cơ khí làm việc, văn phòng nhà máy cơ khí và bộ phận bảo vệ lập tức tìm chàng bàn chuyện, yêu cầu Lục Thanh hoàn thành nhiệm vụ của “phòng 610” huyện giao cho họ. Khoảng thời gian này, tuyệt đối không được tự ý rời nhà máy, việc gì cũng phải trình báo với nhà máy, nếu không, họ sẽ khó ăn nói với bên trên, yêu cầu Lục Thanh không làm liên lụy mọi người và phối hợp với họ, Lục Thanh im lặng đồng ý. Từ văn phòng nhà máy quay về, những đồng nghiệp trong tòa nhà cơ quan mà Lục Thanh gặp phải, những công nhân từ quen biết đến không quen biết, tất cả đều chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao. Chỉ trong một đêm, mình đã trở thành nhân vật nóng của cả nhà máy thậm chí toàn huyện. Sống lưng Lục Thanh như tê cứng trước những cuộc nghị luận kiểu này, điều này cũng không nói làm gì, khiến Lục Thanh thấy phi lý nhất là, những ngày sau đó, ngày nào cũng có lãnh đạo và đồng nghiệp dù quen dù không đến văn phòng làm công tác tư tưởng, bày ra tư thái nghiêm chỉnh, nói Lục Thanh đừng chấp mê bất ngộ nữa, muốn Lục Thanh loại bỏ những độc tố của Pháp Luân Công, mau mau rời xa Pháp Luân Công, còn nhận được xử lý khoan hồng của đảng và nhân dân.

Mấy ngày nay, người đến làm công tác tư tưởng cho chàng đi lại như con thoi, còn náo nhiệt hơn mấy tháng trước đến bàn hôn sự gấp nhiều lần. Lục Thanh chỉ trầm mặc, cắn chặt răng, nhú chặt mày, gắng gượng chống đỡ thể xác và tinh thần.

Lục Thanh cũng biết, tình thế này rõ ràng là đang luân phiên oanh tạc, xa luân chiến, xem ra, không chuyển hóa được khiến mình từ bỏ Pháp Luân Công họ sẽ không dừng tay.

Mấy ngày nay, TV liên tục phát sóng suốt ngày đêm những tin tức báo cáo của tà ác.

Mấy ngày nay, các tờ báo lớn liên tục đăng tải các tin đồn vu khống.

Mấy ngày nay, lãnh đạo và đồng nghiệp liên tục dùng chiến thuật biến người để luân phiên oanh tạc.

Mấy ngày nay, bạn bè hàng xóm trong tối ngoài sáng bàn luận khuyên can.

Còn có những tiếng khóc lóc xen lẫn trong những cuộc điện thoại dồn dập của bố mẹ nơi quê nhà.

Hết thấy những điều này khiến Lục Thanh cảm thấy một áp lực to lớn chưa từng có, áp lực vô hình này tràn ngập trong tất cả các môi trường từ cuộc sống cho đến công việc của chàng, trong từng lời nói cử chỉ của những người chàng quen lẫn không quen đều dồn ép lên Lục Thanh, tại trong mỗi từng không gian chàng thấy được lẫn không thấy được đều đang đè nặng lên tinh thần của chàng. Lục Thanh cảm thấy đến nỗi hít một hơi thở tự do cũng là việc rất khó khăn, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập áp lực, tràn ngập tà ác.

Giờ đây, đến cả Vương Kiến Dân cũng phản bội Đại Pháp.

Lục Thanh ngược nhìn trời, trời cao một mảng xanh thẫm, những ngôi sao như kim cương rải rác khắp nơi.

Khoảnh khắc này, Lục Thanh cũng hoài nghi và dao động sâu sắc, Pháp Luân Đại Pháp mà mình tu luyện ba năm qua rốt cuộc là thật hay giả?

Lẽ nào những gì thiên mục nhìn thấy qua tu hành tiêm ngộ đều là hư giả hay sao? Kỳ thực, kể từ ngày 18 tháng 7, sau khi Lục Thanh thấy được hình tượng Quỷ vương Satan trong lúc luyện tĩnh công, thiên mục của Lục Thanh đã bị đóng lại. Chàng không thể nhìn thấy bất kỳ không gian khác nào nữa, không khác gì một người phàm bình thường. Rốt cuộc có không gian khác hay không? Rốt cuộc có Thần Phật hay không? Pháp Luân tu luyện Đại Pháp rốt cuộc là thật hay giả? Nếu Đại Pháp là thật, thế thì tại sao ngày nay lại bị xã hội nhân loại đá kích và bức hại nghiêm trọng đến vậy...

Thời khắc này, những nghi vấn của Lục Thanh lần lượt kéo đến trong đầu.

Lục Thanh ngẩng đầu hỏi trời, thiên khung không đáp.

Lục Thanh cúi đầu hỏi mặt đất, mặt đất cũng không trả lời.

Duy chỉ có gió đêm nhẹ nhàng, tiếng nước chảy rì rào, tiếng côn trùng, ếch nhái hòa vào nhau, phổ soạn thành bài ca của thiên nhiên.

Lục Thanh ôm gối ngồi trên bờ đê, chìm vào trầm tư.

Bên dưới tinh tú.

Bên trên dòng nước.

Gió đêm dịu êm.

Chúng Thần trên trời cao đã khiến một lời thệ ước tại nhân gian khi ẩn khi hiện trong trái tim người tu luyện.

Lục Thanh chợt nhớ đến một buổi tối ba năm trước, đó là một đêm đầu hè.

Bầu trời đêm lúc đó cũng bao la sâu thẳm như bầu trời đêm bây giờ.

Những ngôi sao lúc đó cũng rực rỡ như những ngôi sao bây giờ.

Gió đêm lúc đó cũng dịu êm như gió đêm bây giờ.

Trên một tòa nhà ký túc xá ở đầu bắc thôn Tam Cô, một chàng thanh niên đứng bên cửa sổ, tay nâng cuốn “Chuyển Pháp Luân” lấp lánh ánh vàng kim, ngẩng nhìn thương khung rộng lớn, hai hàng lệ rơi, cảm ân vô hạn, cảm ơn trời cao đã ban tặng Đại Pháp chân tu vạn cổ khó gặp cho mình, đối diện với chúng Thần trên cao, đối diện với đồ hình Pháp Luân do tự tay mình vẽ, chàng đã từng lập lời thề:

“Đệ tử Lục Thanh ngày hôm nay đắc Đại Pháp này, đời này không còn gì hối tiếc, trừ Đại Pháp, Lục Thanh không còn mong cầu gì khác, định rõ tu luyện đến cùng, công thành viên mãn!”

Bên dưới tinh tú.

Bên trên dòng nước.

Gió đêm dịu êm.

Vẫn khung cảnh ấy, nhưng giờ đây nước mắt của Lục Thanh không nén được mà rơi xuống giàn giụa.

Thiên mục thấy được hay không có gì là quan trọng đâu, thuở đầu khi gặp được Đại Pháp, bản thân không hề mong cầu Đại Pháp ban cho mình thần thông nhìn thấu những điều ảo diệu. Khai mở thiên mục thì sao?

Không khai mở thì sao? Bản thân vì thiên mục mới tu luyện Đại Pháp hay sao? Không phải, vì mình biết Pháp Luân Đại Pháp là chính Pháp, là chân Pháp, là Phật Pháp nên mới quyết định tu luyện Pháp Luân Đại Pháp.

Lấy gì để chứng minh? Mình đã tu luyện ba năm, trước sau ba năm, tâm tính cao thấp, hết như hai người khác nhau, đây là điều chân thực của Pháp Luân Đại Pháp, đây là uy đức của Pháp Luân Đại Pháp, đây chính là hồng ân của Pháp Luân Đại Pháp.

Sự phỉ báng của người đời thì có sao? Sự bôi nhọ của người đời thì thế nào? Thế nhân cười nhạo thì sao? Thế gian phồn hoa, vạn vật thịnh vượng, trong con mắt của Lục Thanh tôi đây thì đều chẳng đáng một xu, vạn lượng hoàng kim cũng không bằng nửa câu chân ngôn của Thầy tôi.

Chúa Giê-su Ki-tô truyền đạo lại còn bị đóng đinh trên thập tự giá, vậy Thầy tôi truyền Pháp gặp phải ma nạn này thì có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Bên dưới tinh tú.

Bên trên dòng nước.

Gió đêm dịu êm.

Nước mắt của Lục Thanh rung rung rớt xuống, tựa như tiếng cười khúc khích của nước sông Kim Sa dưới bờ đê.

Một cách nhàn nhã khoan thai, một đóa hoa Thanh Liên cao quý thiêng liêng, thần quang rực rỡ, trong một không gian khác ngay trước mặt Lục Thanh, dần dần hé nở.

Kỳ 2: Lựa chọn của Lục Thanh

Buổi chiều ngày 26 tháng 7 năm 1999, trong phòng họp của nhà máy cơ khí chập kín những người trẻ tuổi.

Đây là cuộc họp đại hội của chi bộ đoàn thanh niên nhà máy cơ khí, triệu tập toàn bộ đoàn viên chi bộ, ngoài các đoàn viên thanh niên thuộc chi bộ Đoàn nhà máy, còn có các Ủy viên chi bộ Đoàn của các phân xưởng, bí thư Đảng ủy nhà máy Phương Quốc Hoa và bí thư Đoàn ủy Viên Mẫn cũng tham dự cuộc họp, có thể thấy rõ sự bất thường của cuộc họp đại hội chi bộ lần này.

Chủ đề của cuộc họp lần này là học tập các văn kiện của Ban chấp hành Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng sản Trung Quốc: “Về Thông tri đoàn viên Thanh niên Cộng sản không được phép tu luyện Pháp Luân Đại Pháp”.

Hội nghị lần này còn có bốn đoàn viên đặc biệt được chỉ định bắt buộc, Lục Thanh thuộc chi bộ nhà máy, Lưu Kiếm Phong và Lý A Đông của xưởng dập, Bạch Phi của công ty bán hàng, bốn người họ chính là những người tu luyện Pháp Luân Công có tên trong danh sách đăng ký đoàn viên của toàn bộ nhân viên nhà máy.

Ngay giữa phòng họp là một chiếc bàn tròn lớn hình bầu dục sang trọng, có thể ngồi được 30 đến 40 người, xung quanh cạnh tường phòng họp được đặt những bộ bàn ghế họp sang trọng màu đỏ sẫm, trên bàn được tô điểm bằng những chậu hoa nhựa, toàn bộ phòng họp có thể chứa 80 đến 90 người, hiện tại không còn ghế trống. Góc phía tây của bàn họp tròn lớn là vị trí của

người chủ trì và ban lãnh đạo, ngồi đó có bí thư Đảng uỷ Phương Quốc Hoa, bí thư Đoàn uỷ Viên Mẫn và bí thư chi bộ cơ quan Trần Tĩnh; Lục Thanh, Bạch Phi và Lý A Đông ngồi ở phía nam bàn họp tròn, bên cạnh còn một chỗ trống, đó là vị trí của Lưu Kiếm Phong, nghe bí thư chi bộ xưởng dập nói rằng, phó chủ nhiệm Lưu Kiếm Phong đang chủ trì cuộc họp sản xuất tại xưởng dập, tạm thời không đến được, phải đợi bên ấy họp xong thì mới đến tham gia đại hội đoàn viên này được.

Tuy trong phòng họp đã kín người ngồi, thế nhưng bên cạnh nhóm người Lục Thanh rõ ràng còn mấy ghế trống, xem chừng cố ý khiến Lục Thanh, Bạch Phi và Lý A Đông trở nên nổi bật, tỏ rõ ba người này chính là nhân vật trọng điểm của cuộc họp lần này.

Phương Quốc Hoa gật đầu với Viên Mẫn, Viên Mẫn ra hiệu cho bí thư chi bộ cơ quan Trần Tĩnh bắt đầu.

Trần Tĩnh liền bắt đầu chủ trì đại hội đoàn viên lần này, nói rằng Trung ương Đảng đã ra quyết định sáng suốt vĩ đại về vấn đề Pháp Luân Công, bài trừ tổ chức phi pháp Pháp Luân Công, toàn quốc khởi lên cao trào quần chúng phản đối, vạch trần phê phán Pháp Luân Công. Đoàn viên thanh niên chúng ta là trợ thủ đắc lực của Đảng, nên phải phục tùng vô điều kiện các quyết định của Trung ương Đảng, ủng hộ các quyết định của Trung ương Đảng. Hiện tại Trung ương Đoàn căn cứ theo yêu cầu của Trung ương Đảng, quyết định không cho phép đoàn viên Thanh niên Cộng sản tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, tất cả đoàn viên thanh niên chúng ta phải phục tùng, ủng hộ quyết định này của Trung ương Đoàn. Ngày hôm nay, chi bộ Đoàn cơ quan chúng ta triệu tập đại hội mở rộng cho toàn thể các chi bộ

đoàn viên, chính là đặc biệt để mọi người nghiêm túc học tập văn kiện của Trung ương Đoàn ban hành: “Về Thông tri đoàn viên Thanh niên Cộng sản không được phép tu luyện Pháp Luân Đại Pháp”. Sau đó mọi người hãy phát biểu ý kiến.

Trần Tĩnh nói xong, liền bắt đầu đọc lớn: “Về Thông tri đoàn viên Thanh niên Cộng sản không được phép tu luyện Pháp Luân Đại Pháp”. Sau đó, đoàn viên cơ quan chi bộ và đại diện chi bộ đoàn của từng phân xưởng lên trình bày thể hội sau khi học tập thông tri này.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bên trong hội trường bắt đầu bị bao phủ trong một màn vật chất màu đen vô hình.

Không khí hội trường có lẽ không sôi nổi lắm, thế nhưng lại rõ ràng ngập tràn loại năng lượng uy hiếp của quỷ vương Satan tà ác nhất.

Mỗi từng người đều đứng dậy phát biểu.

Mỗi từng người đều bày tỏ ủng hộ.

Mỗi từng người đều đã bị che mờ chân tính, dưới sự thao túng trong bàn tay của Satan, từ trong miệng họ tuôn ra những lời lẽ xúc phạm và phỉ báng.

Chúng Thần trên trời cao thấy rất rõ ràng, năng lượng màu đen tà ác ấy đã tràn ngập khắp các không gian khác của nơi diễn ra cuộc họp, vô số những linh thể biến dị màu đen xuất hiện tại chốn nhỏ bé này, ma quỷ múa loạn, tà ác tuôn trào, theo cùng với những phát ngôn và thái độ biểu đạt của mỗi người, năng lượng màu đen kia càng thêm tà ác và mạnh mẽ khi những phát ngôn khinh nhờn của mỗi người phát ra, hơn nữa đối tượng duy nhất mà tất cả năng lượng tà ác này hướng tới, chính là ba học viên Pháp Luân Công

đang ngồi tại phía nam chiếc bàn tròn lớn trong phòng họp: Lục Thanh, Bạch Phi và Lý A Đông.

Trường năng lượng hắc ám lập tức tăng mạnh, áp chế linh quang thần thánh của ba học viên Pháp Luân Công này đến cực hạn thấp nhất.

Nỗi sợ hãi cực lớn từ bốn phương tám hướng ập đến, không có nơi ẩn náu và trốn chạy, chỉ đành đối mặt trực diện với tên ma vương Satan tùy ý kiêu ngạo.

Thế nhưng, dưới thiên tượng tà ác cực lớn, liệu tinh thần một cá thể có thể thật sự đối kháng lại ý chí của đám đông chẳng? Con người có thể thật sự chống lại ma vương chẳng?

Chỉ thấy Bạch Phi cắn chặt răng, cố gắng khống chế cơ thể mình, kháng cự lại sự bức bách mạnh mẽ từ bên ngoài. Còn Lý A Đông sớm đã hồn bay phách lạc, căng thẳng lo sợ đến nỗi hai chân run rẩy. A Đông bình thường tu luyện không được tinh tấn, học Pháp và luyện công đều là “ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới”, việc tu luyện tâm tính thì càng không đủ, từ đó khiến cho chính niệm của A Đông rất yếu nhược, giờ đây khi ma vương giáng đến trước mặt, dưới áp bức của uy thế tà ác mạnh mẽ, A Đông thật sự rất khó chế ngự nỗi khiếp sợ từ trong xương tủy.

Lục Thanh cảm nhận được nguy cơ của A Đông và Bạch Phi, liền dùng tay dẫn nhẹ lên cái chân đang run rẩy của A Đông dưới gầm bàn, A Đông xoay đầu nhìn Lục Thanh, Lục Thanh khẽ lắc đầu với cậu ta, rồi lại gật nhẹ. A Đông hiểu ra, đây là Lục Thanh đang động viên mình không cần sợ hãi, phải kiên cường. Từ trong ánh mắt của Lục Thanh, A Đông cảm nhận được một ý chí mạnh mẽ kiên cường, thần thái hoảng loạn lập tức

được khôi phục tốt lên nhiều. Lúc này Bạch Phi cũng nghiêng đầu nhìn vào mắt Lục Thanh một lúc, Bạch Phi cũng được sự kiên định từ trong ánh mắt Lục Thanh cảm hóa, tâm vừa định lại, lập tức phong bế giác quan, cách biệt với hết thảy những can nhiễu bên ngoài.

Nhìn từ không gian khác, thân thể Lục Thanh phát sáng rực rỡ, trường năng lượng thần thánh của Lục Thanh bao trùm cả Bạch Phi, A Đông và bản thân chàng, trường năng lượng của Bạch Phi và A Đông vốn đang dao động thì lúc này cũng dần ổn định, ánh sáng bản tính của ba người gia trì lẫn nhau, lập tức hợp thành một chỉnh thể, tạo thành thế đối đầu với năng lượng tà ác trong phòng họp.

Những người trong phòng họp vẫn tiếp tục tiến hành lên án Pháp Luân Công, chỉ là những lời phê phán này đã khó mà có thể làm dao động ý chí của người tu luyện được nữa.

Khi tất cả mọi người đều đã phát biểu xong, Viên Mẫn phát biểu tổng kết, cuối cùng tại buổi đại hội đã nói với ba người Lục Thanh, Bạch Phi và Lý A Đông: “Lục Thanh, Bạch Phi, Lý A Đông, còn cả Lưu Kiếm Phong, bốn người các cậu là bốn người tu luyện Pháp Luân Công duy nhất trong số các đoàn viên thanh niên tại xưởng ta, vừa rồi các cậu đã cùng mọi người học tập văn kiện “Về Thông tri đoàn viên Thanh niên Cộng sản không được phép tu luyện Pháp Luân Đại Pháp” của Trung ương Đoàn, cũng đã nghe các biểu đạt thái độ của các đoàn viên khác về việc này. Tất cả chúng tôi đều hy vọng rằng các cậu có thể nhận thức rõ ràng triệt để về sự độc hại của Pháp Luân Công, triệt để thoát khỏi trói buộc của Pháp Luân Công, bước ra khỏi tổ

chức Pháp Luân Công, thế thì, mọi người chúng ta đây cũng muốn lắng nghe ý kiến và suy nghĩ của các cậu, các cậu có thể nói vài lời”.

Phòng họp yên tĩnh lặng ngắt như tờ, đến nỗi có thể nghe rõ tiếng chim hót ngoài cửa sổ.

Ba người Lục Thanh, Bạch Phi và Lý A Đông im lặng không nói, đây là sự phản kháng thầm lặng.

Trầm mặc hồi lâu.

Viên Mẫn không hài lòng, cao giọng, tiếp tục nói: “Đoàn ủy Nhà máy cơ khí mong rằng các cậu có thể nhận rõ hình thế, đưa ra lựa chọn sáng suốt, đừng chống đối Trung ương Đảng, cũng đừng chống đối Trung ương Đoàn. Các cậu vẫn kiên trì luyện Pháp Luân Công thì sẽ cực kỳ nguy hiểm. Những ngày qua, các cậu cũng đã thấy rồi, Sư phụ của các cậu thì chạy trốn sang Mỹ, những người đứng đầu Hội nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp của các cậu đều đã bị bắt, các trạm phụ đạo Pháp Luân Công của các thành phố lớn kể cả trạm phụ đạo huyện Tiểu Thành chúng ta đây, gần như tất cả trạm trưởng và phụ đạo viên đều đã phát biểu trên truyền hình, bày tỏ thoát ly khỏi Pháp Luân Công, những học viên phổ thông như các cậu lại kiên trì vì điều gì chứ? Không có ý nghĩa thực tế gì cả”.

Viên Mẫn ngưng một chút, rồi nói tiếp: “Đoàn ủy nhà máy cơ khí chúng ta cũng lại càng không muốn làm khó dễ ba người các cậu, đây là nhiệm vụ mà ủy ban đoàn huyện giao cho chúng tôi. Hai người Lục Thanh và Bạch Phi các cậu đến tỉnh thỉnh nguyện, dù chưa gây ra hậu quả, nhưng đã gây ra ảnh hưởng cực xấu đến danh tiếng của nhà máy cơ khí chúng ta. Lãnh đạo huyện ủy bây giờ đã biết nhà máy chúng ta là khu vực

bị Pháp Luân Công gây ảnh hưởng nặng nề nhất. Đặc biệt yêu cầu làm tốt công tác tư tưởng cho các cậu, yêu cầu mỗi người tập luyện Pháp Luân Công của nhà máy cơ khí vượt qua cuộc kiểm tra này, cứu vãn tình thế. Vậy nên, các cậu phải cân nhắc thận trọng những hậu quả từ hành vi của mình”.

Trong lời lẽ của Viên Mẫn toát ra sự uy hiếp mạnh mẽ, ba người đang ngồi ở phía nam bàn tròn đương nhiên cảm nhận được lực lượng uy hiếp đằng sau những lời nói này, nhân tâm tức thì nổi lên, Viên Mẫn nhìn thấy rất rõ, trước những lời lẽ mạnh mẽ của mình, Bạch Phi và Lý A Đông tay chân luống cuống, chỉ có Lục Thanh bình tĩnh không biến sắc.

Viên Mẫn thầm cười lạnh, anh ta không tin những thủ đoạn quan trường bao nhiêu năm của mình lại không xử lý được ba người luyện Pháp Luân Công các cậu.

Anh ta chuẩn bị thực thi chiến thuật “làm tan rã, công kích từng người”.

Khi đang suy nghĩ, bỗng từ ngoài cửa phòng họp có một người bước vào, chính là Đồng Hoa nhân viên văn phòng xưởng dập. Đồng Hoa bước đến bên Viên Mẫn, nói nhỏ vào tai Viên Mẫn, rồi giao cho Viên Mẫn một lá thư. Viên Mẫn nhanh chóng xem lướt qua, mừng rỡ, đưa lá thư cho bí thư Đảng uỷ Phương Quốc Hoa bên cạnh, Phương Quốc Hoa vừa xem lá thư ấy, cũng trở nên vô cùng mừng rỡ, trả lá thư cho Viên Mẫn, mỉm cười gật đầu.

Chỉ thấy Viên Mẫn tay cầm lá thư, lớn tiếng nói: “Hôm nay tại phòng họp xưởng bộ chúng ta mở cuộc họp đại hội mở rộng dành cho các đoàn viên của chi

bộ đoàn cơ quan, học tập thảo luận “Về Thông tri đoàn viên Thanh niên Cộng sản không được phép tu luyện Pháp Luân Đại Pháp” của Trung ương Đoàn. Đồng chí Lưu Kiếm Phong, phó chủ nhiệm xưởng dập, vốn cũng tham gia, tiểu Lưu cũng là người học luyện Pháp Luân Công, nhưng do nhiệm vụ sản xuất ở xưởng dập cấp bách, họ đang có cuộc họp kỹ thuật sản xuất tại hiện trường, không có thời gian đến tham gia hội nghị đoàn viên của chúng ta hôm nay, đây là một điều vô cùng đáng tiếc, nhưng tính giác ngộ chính trị của đồng chí Lưu Kiếm Phong rất cao, cậu ấy vừa rồi đã viết thư bảo chúng không tu luyện Pháp Luân Công nữa, để nhân viên văn phòng xưởng đến giao nộp, tôi sẽ đọc cho mọi người nghe”.

Viên Mẫn đọc to: “Thư bảo chúng:

– Tôi cam đoan sẽ không tu luyện Pháp Luân Công nữa.

– Người bảo chúng – Xưởng dập: Lưu Kiếm Phong.
Ngày 26 tháng 7 năm 1999”

Toàn hội trường im bật, sau đó đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tất cả những người bị phong ấn linh hồn ở trong phòng họp đều biểu hiện ra sự phấn khích cuồng nhiệt, nhiệt liệt chúc mừng công cuộc chuyển hóa học viên Pháp Luân Công cuối cùng đã có đột phá, cuối cùng đã xuất hiện kết quả như mong đợi.

Sóng dữ cuồn cuộn.

Rợp trời dậy đất.

Năng lượng tà ác bắt đầu dùng thái độ cuồng điên đến cực điểm mặc ý tấn công ý chí của ba người tu luyện Đại Pháp trong phòng họp.

Trường năng lượng thần thánh xuất hiện vết nứt, nhanh chóng lan rộng, cuối cùng đã sụp đổ hoàn toàn.

Ý chí của Bạch Phi và Lý A Đông đã bị vỡ tan.

Đột nhiên, có một vị Thần tà ác mạnh mẽ tiến nhập vào cơ thể của Bạch Phi và Lý A Đông, thi triển đại thần lực, cách khai nguyên thần và thân thể của Bạch Phi và A Đông. Trong nháy mắt, nhục thể của Bạch Phi và A Đông chỉ còn lại những quan niệm hậu thiên.

Trong tiếng pháo tay ngập tràn tà ác, Viên Mẫn công kích từng người một, đầu tiên bắt đầu từ nơi yếu nhược nhất, thấy rằng Viên Mẫn lớn tiếng hỏi: “Lý A Đông, cậu còn luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?”

A Đông run rẩy lo sợ, đáp: “Không luyện nữa...”

Ở không gian khác, đám yêu ma vỗ tay cười lớn, đối ứng với cánh tượng trong phòng họp, chính là tiếng cười to và tiếng vỗ tay của mọi người. Trong phòng họp, mọi người không mấy may phát giác rằng trạng thái của mình phát ra là một loại điên cuồng lẫn tà ác.

Viên Mẫn thừa thắng truy kích, hỏi Bạch Phi: “Bạch Phi, cậu còn tu luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?”

Bạch Phi ngập ngừng hồi lâu, nhìn Lục Thanh rồi lại nhìn đám người ngạo nghễ xung quanh, cuối cùng đáp: “Tôi không luyện nữa...”

Trong hội trường, sự hống hách của tà ác đột nhiên càng thêm kiêu ngạo đến cực điểm, tiếng cười, tiếng vỗ tay giao thoa thành một biển hắc ám, thứ dâng trào trong bóng tối ấy toàn là ý chí của Quỷ vương Satan, ý chí của nó bao trùm tất cả sinh mệnh tại hội trường, muốn bóp nghẹt hoàn toàn ánh sáng chân tính của tất cả sinh mệnh nơi đây.

Biển hắc ám cuồn cuộn, mãnh liệt dâng trào, lao mạnh về phía Lục Thanh, người tu luyện Đại Pháp cuối cùng trong cuộc họp.

Lục Thanh cảm ứng được ý chí hắc ám này như muốn nuốt chửng hết thủy, sự kiêu ngạo ấy, lực lượng ấy, sự bóp nghẹt ấy (hình thành nên biển hắc ám tà ác), thế nhưng, biển hắc ám tà ác này lại không thể nghiền nát được ý chí của Lục Thanh, ngược lại, nó lại kích phát bản tính cứng rắn trong cảnh giới tiên thiên của Lục Thanh. Về mặt Lục Thanh vốn đang có chút nóng nảy của nhân tâm vì sự phản bội Đại Pháp của Bạch Phi và A Đông đột nhiên biến đổi, thần sắc trầm tĩnh, cột công trụ xanh lam phóng vút khỏi nê hoàn cung, xông thẳng đến tận cùng thiên địa, trường năng lượng khổng lồ xanh lam lưu ly của Lục Thanh xuất hiện bên trong phòng họp xướng bộ, thấu qua không gian vật chất ở bề mặt mà nhìn thấy được. Lục Thanh vốn là một vị Thần Kim Cương màu xanh lam lưu ly với nghìn mắt nghìn tay, hiển nhiên, vị Thần Kim Cương uy vũ này đã đưa ra một lựa chọn trong nội tâm làm chấn động tất cả những người trong phòng họp.

Trường năng lượng màu xanh lam trong suốt lập tức hình thành thế đối đầu cân sức với trường năng lượng hắc ám kiêu ngạo.

Viên Mẫn lại hỏi: “Lục Thanh, cậu vẫn còn muốn tu luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?”

Lục Thanh im lặng.

Viên Mẫn hỏi lại: “Lục Thanh, cậu có muốn tu luyện Đại Pháp nữa hay không?”

Lục Thanh vẫn im lặng.

Viên Mẫn giận dữ nói: “Lục Thanh, tôi hỏi cậu đấy! Cậu vẫn muốn luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?”

Lần này Lục Thanh cuối cùng đã trả lời: “Tôi đương nhiên vẫn muốn luyện Pháp Luân Đại Pháp!”

Lời này của Lục Thanh vừa dứt, toàn hội trường trong nháy mắt im phăng phắc.

Mọi người đều choáng váng, Lục Thanh điên rồi ư? Thật sự không muốn sống nữa ư?

Trong im lặng đó, Lục Thanh chậm rãi mở miệng, nói lên lý do sự lựa chọn của mình, chỉ thấy Lục Thanh nói rằng: “Su phụ của tôi, thầy Lý Hồng Chí, dạy tôi nói lời thật, dạy tôi làm người chiếu theo ‘Chân-Thiện-Nhẫn’. Thế nên, tôi sẽ nói cho mọi người suy nghĩ thật của mình, Pháp Luân Đại Pháp này tôi nhất định vẫn học”.

“Tôi chưa từng gặp người thầy của mình, tôi chỉ dựa vào bộ sách Đại Pháp cùng cuốn “Chuyển Pháp Luân” để học công học Pháp, Thầy tôi liệu có giống như bài viết “Con người và sự nghiệp của Lý Hồng Chí” trên báo đài hay không, tôi cũng không có chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của thầy tôi, nhưng, đồng thời tôi cũng muốn nhắc mọi người, trong mỗi cuộc vận động chính trị trước đây, khi Đảng xx muốn đả kích những ai bất đồng, đều chưa từng nói lời thật, trước giờ luôn là những lời dối trá lừa gạt, chẳng hạn như Chủ tịch nước Lưu Thiếu Kỳ năm đó, khi muốn đả đảo ông ta thì ông ấy trở thành kẻ phản đồ, là tên giặc bán nước lớn nhất, khi muốn rửa oan cho ông ấy, thì ông chính là nhà cách mạng giai cấp vô sản vĩ đại nhất, là chiến sĩ trung thành của đảng. Có thể thấy, những tin tức trên báo đài

ở Trung Quốc không hề phản ánh đúng sự thật, cũng không nhất định là chân tướng sự thật”.

“Tôi chỉ có thể dùng những linh hội trong ba năm tu luyện Pháp Luân Công của bản thân nói với mọi người, trong ba năm này, điều mà Pháp Luân Đại Pháp dạy tôi chính là ba chữ ‘Chân-Thiện-Nhẫn’, dạy tôi thời thời khắc khắc đều phải chiếu theo ‘Chân-Thiện-Nhẫn’ tu luyện tâm tính bản thân, tôi đã làm được thế nào, mọi người tự có công luận. Trong ba năm nay, tôi đã nhận được bao nhiêu vinh dự do Đoàn ủy nhà máy cấp, Đoàn ủy nhà máy lẽ ra còn rõ ràng hơn tôi. Tháng 5 năm nay, tôi còn nhận được danh hiệu “Top 10 thanh niên huyện Tiểu Thành”, đây là những chứng minh của tôi, là những minh chứng về tôi sau khi tu luyện Pháp Luân Đại Pháp”.

“Hôm nay, các vị muốn tôi lựa chọn giữa Đoàn Thanh niên Cộng sản và Pháp Luân Đại Pháp, vậy thì tôi chọn Pháp Luân Đại Pháp, tôi từ bỏ danh hiệu đoàn viên Thanh niên Cộng sản, tôi bằng lòng thoái xuất khỏi Đoàn Thanh niên Cộng sản từ hôm nay”.

Lục Thanh vừa dứt lời, cả hội trường kinh ngạc.

Nhìn từ không gian khác, khi Lục Thanh nói những lời này, trường năng lượng của chàng càng thuần tịnh hơn, càng cường đại hơn, càng rực rỡ hơn, mỗi từng câu chữ được thốt ra từ miệng chàng đều hóa thành một Pháp Luân, bay lượn, xoay tròn, giải thể và xua tan những hắc ám đang bao trùm trái tim chúng sinh. Cuối cùng, toàn bộ thân xác của Lục Thanh hiển hiện ra trạng thái trong suốt, bộc phát ra một biển hào quang thánh khiết màu lam lưu ly mạnh mẽ, quét sạch toàn bộ phòng hội nghị của nhà máy.

Ánh sáng chiếu đến, xua tan bóng tối, chúng sinh thức tỉnh.

Trong phòng họp hoàn toàn im lặng.

Tất cả mọi người đều bị Lục Thanh làm cho cảm động, tất cả mọi người đều nghiêm túc suy xét lại những lời vừa rồi của Lục Thanh.

Qua hồi lâu, bí thư đảng uỷ Phương Quốc Hoa bưng tỉnh trước tiên, đánh trống thu quân trong ngưng ngừng, nói: “Tiểu Lục bây giờ vẫn còn một số chướng ngại tư tưởng chưa được giải khai, vẫn chưa nhận thức ra, nhưng mà cũng không sao cả, chúng ta hãy để cho đồng chí Lục Thanh có một quá trình chuyển biến tư tưởng, ngày mai là kỷ niệm 40 năm thành lập nhà máy chúng ta, đêm hội văn nghệ tối nay do nhà máy chúng ta tự biểu diễn sẽ chính thức trình diễn tại phòng chiếu phim của nhà máy cơ khí, rất nhiều người chúng ta đều cần tập dượt tiết mục lần cuối, thế thì đại hội đoàn viên của chúng ta hôm nay đến đây thôi. Tan họp”.

Tối ngày 26 tháng 7 năm 1999, đêm hội văn nghệ kỷ niệm 40 năm thành lập Nhà máy Cơ khí được biểu diễn chính thức tại phòng chiếu phim của nhà máy. Nhìn mọi người ca hát nhảy múa trên sân khấu, Lục Thanh không sao ngăn được nước mắt lã lã trên má, trong lòng Lục Thanh không ngừng nói đi nói lại: “Con người à, Đại Pháp đã bị bôi nhọ và chà đạp, con người đã không còn tương lai nữa rồi, con người ơi, các vị vì sao vẫn chưa thức tỉnh...”

Trên sân khấu, chiêng trống rộn ràng, ca múa nhạc thanh bình.

Dưới sân khấu, Lục Thanh khóc không thành tiếng, mà tại một không gian khác ngay trước mặt Lục Thanh,

một đóa Thanh Liên e ấp chớm nở, thánh khiết cao quý, thần quang sáng lạn, đã nửa khép nửa mở rồi.

Kỳ 3: Bước Bước Thanh Liên Hoa như biển

Sáng ngày 27 tháng 7 năm 1999, trời mưa nhẹ.

Lục Thanh đang dựa vào ban công hành lang phòng kỹ thuật tầng bốn, dưới lầu tiếng người huyên náo, trên trời mây xám xịt, những giọt mưa lất phất bay trong gió. Bầu trời u ám ngọt ngào này như là biểu hiện tâm trạng âm đạm của Lục Thanh vậy.

Hôm nay là kỷ niệm 40 năm ngày thành lập Nhà máy cơ khí, khắp nơi trong nhà máy là biểu ngữ và trang trí xanh đỏ đan xen, giăng đèn kết hoa, bầu không khí ngập tràn hân hoan, cả nhà máy ngừng sản xuất một ngày, cử hành rất nhiều hoạt động chúc mừng, như thi kéo co, đổ vui có thưởng, công viên trò chơi v.v. Hoạt động quan trọng nhất trong những ngày này là hội đặt hàng do Phòng Bán hàng tổ chức, nhân dịp kỷ niệm 40 năm, đã mời rất nhiều khách hàng từ tỉnh khác đến thăm quan, nhà máy cơ khí đã đầu tư một lượng lớn nhân lực, vật lực và tài lực để tổ chức các hoạt động kỷ niệm 40 năm, mục đích chủ yếu để khách hàng cảm nhận được diện mạo tinh thần đầy hăng hái của nhân viên nhà máy, ký nhiều đơn đặt hàng hơn, thay đổi tình hình thị trường càng ngày càng khó khăn của nhà máy cơ khí. Thật ra, những người lý trí sáng suốt đều biết, phương án marketing này cũng không thật sự giải quyết được vấn đề căn bản của nhà máy, trong bối cảnh kinh tế thị trường đầy biến động này, thì về cơ bản phương pháp vận hành theo cơ chế doanh

nghiệp nhà nước của nhà máy cơ khí sẽ không thích nghi kịp với nhu cầu thay đổi của thị trường, tình hình kinh tế ngày càng sa sút của nhà máy cũng là hệ quả tất nhiên, ắt khó tránh khỏi kết cục cuối cùng là phá sản. Cảnh tượng náo nhiệt trước mắt bất quá cũng chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, hồi quang phản chiếu mà thôi.

Chỉ là, với những con người này họ cũng không muốn nghĩ quá nhiều đến tương lai bản thân, chỉ vui vẻ tận hưởng đến niềm vui và sự náo nhiệt trước mắt.

Tâm trạng Lục Thanh u sầu, vừa hay hình thành nên một trạng thái tương phản mạnh mẽ với sự náo nhiệt và vui vẻ của những người dưới lầu.

Lục Thanh không có tâm trạng tham gia các hoạt động giải trí kỷ niệm 40 năm này, tâm tư chàng vẫn dừng lại tại màn cảnh tượng của hôm qua, tại đại hội đoàn viên cơ quan chi bộ, Lưu Kiếm Phong, Bạch Phi và Lý A Đông bị bức bách biểu đạt thái độ không tu luyện Pháp Luân Công nữa, điều này khiến Lục Thanh nảy sinh cảm giác chán nản rất lớn, Lục Thanh không thể nào tiếp nhận được sự thật như thế.

Đặc biệt là Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi là bạn tốt nhất của Lục Thanh, trong tu luyện, Lục Thanh cũng dành sự quan tâm rất lớn cho họ, tại thời khắc quan trọng nhất hai người ấy lại vứt bỏ đi tín ngưỡng. Tại đại hội đoàn viên ngày hôm qua, Lục Thanh vẫn chưa có cảm giác mạnh mẽ lắm, khi ấy phần Thần của Lục Thanh rất mạnh, đã áp chế những cảm thụ của mặt con người. Nhưng lúc này tại đây, phần con người của Lục Thanh liền trở nên cường thịnh, nhân tâm chưa được tu bỏ hết được bộc lộ hết sức rõ ràng.

Trong lòng Lục Thanh giờ phút này đang lên án sự phản bội của Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, những hạt mưa bụi lất phất theo gió nhẹ phả lên mặt, đó là cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, đầu não Lục Thanh đột nhiên hiện lên một đoạn kinh văn trong bài “Kiên Định – Tinh Tấn Yếu Chỉ” của Sư Phụ:

“Tu ấy là việc của bản thân mình, không ai làm thay, người làm Sư phụ về bề mặt chỉ là bảo cho họ Pháp Lý. Tu tâm đoạn dục, minh huệ bất hoặc ấy là trách nhiệm của tự mình”.

Lục Thanh không khỏi tự thẹn. Đúng vậy, tu luyện đều là việc của bản thân mỗi người, ai cũng không thay thế được, mà là một con người tu luyện chính là vẫn có tâm con người, vốn dĩ chính là người đang tu luyện mà, chỉ cần còn là người, thì sẽ có sai lầm, sẽ có những quan chưa qua được tốt, mà mình lại cứ canh cánh mãi trong lòng những thiếu sót của Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi như thế, hiển nhiên không phải là chính niệm của một người tu luyện, mà là biểu hiện của việc bị “tình” vây khốn, nên buông bỏ cái “tình” này, thăng hoa thành “tự bi”. Đây mới là thái độ đúng đắn để đối diện với Lưu Kiếm Phong và Bạch Phi.

Lục Thanh vừa nghĩ thế, liền như cắt bỏ gánh nặng, lòng lập tức nhẹ nhàng.

Song, tâm trạng nhẹ nhõm của Lục Thanh đã định sẵn chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi như cánh nhọn lướt qua.

Chúng Thần trên trời cao thấy rất rõ, trong tam giới sóng đen cuộn cuộn, năng lượng biến dị hỗn tạp hắc ám và màu đỏ máu đang được rất nhiều vị Thần thể hệ đỏ máu trong vũ trụ nén ép với mật độ siêu cao,

mạnh mẽ ép nhập vào Tam giới, ép nhập nhân gian, thể năng lượng khổng lồ của Quỷ vương Satan đã đủ để phá hủy một bộ phận Thiên thể khổng lồ, mà ngày hôm qua tại đại hội đoàn viên Nhà máy cơ khí huyện Tiểu Thành khi chân Thần của Lục Thanh xuất hiện, những năng lượng hắc ám bị giải thể, tiêu hủy cũng chỉ là một bộ phận cực kỳ cực kỳ nhỏ trong thân thể hắc ám của Satan. Thời khắc này, huyện Tiểu Thành cũng như những nơi khác tại Trung Quốc đại lục, tràn ngập những nhân tố tà ác khủng bố có một không hai, tương tự vậy, những khảo nghiệm tà ác nhắm đến đệ tử Đại Pháp Lục Thanh được các vị Thần đổ máu gia trì lại càng thêm hung tợn, càng thêm tà ác.

Quỷ vương Satan lại lần nữa phát động công kích đến Lục Thanh.

Lục Thanh chỉ cảm nhận theo bản năng có một loại cảm giác áp bức vô hình từ bốn phương tám hướng tập trung về phía mình, Lục Thanh nhất thời rơi vào trạng thái bị đè ép nặng nề, phẳng phất như có một tòa núi lớn đè nặng trên đỉnh đầu.

Lục Thanh theo bản năng dự cảm lại sắp có chuyện khó lường xảy đến.

Tiếng điện thoại trong văn phòng Lục Thanh kêu “reng reng”. Lục Thanh quay người bước vào văn phòng, nhắc ống nghe, hóa ra là Viên Mẫn của văn phòng xưởng. Trong lòng Lục Thanh cười khổ, quả nhiên, dự cảm của mình lại ứng nghiệm, hôm nay Viên Mẫn gọi đến tuyệt không phải chuyện tốt đẹp gì.

Viên Mẫn nói: “Lục Thanh à? Tôi là Viên Mẫn”.

Lục Thanh nói: “Tôi là Lục Thanh, chủ nhiệm Viên có chỉ thị gì thế?”

Bên kia điện thoại, Viên Mẫn phàn nàn: “Lục Thanh, cậu đừng trách nhà máy mãi không bỏ qua chuyện của cậu, nói thật lòng, chúng tôi cũng không muốn ép cậu, nhưng trên huyện nhấn mạnh, bởi vì Lục Thanh cậu là phó trạm trưởng trạm phụ đạo Pháp Luân Công Tiểu Thành, lại là “Top 10 thanh niên của Tiểu Thành” năm nay, việc xử lý cậu có phạm vi ảnh hưởng quá lớn, điểm chí mạng nhất chính là cậu và Bạch Phi lại dám chạy đến tỉnh thỉnh nguyện, cậu thực sự muốn làm cho những lãnh đạo xưởng cơ khí chúng ta bị sa thải hết thì cậu mới dừng lại hay sao. “Phòng 610” ngày nào cũng tra hỏi chúng tôi đã làm thông công tác tư tưởng cho cậu chưa, áp lực của chúng tôi còn nặng hơn nhiều so với cậu, ài, tôi thật sự hối hận! Lúc ấy, ma xui quỷ khiến sao mà tôi lại tiến cử cậu vào “Top 10 thanh niên của Tiểu Thành” kia chứ? Tôi đúng là tự đập đá vào chân mình mà”.

Đầu dây bên này, Lục Thanh nói: “Chủ nhiệm Viên, thật sự xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho anh và các lãnh đạo, tôi cũng không muốn biến thành cục diện này”.

Đầu dây bên kia, Viên Mẫn đổi giọng nói: “Lục Thanh, tôi nói chuyện chính với cậu. Sáng nay, chúng tôi nhận cuộc gọi từ Phòng 610, họ lại truy hỏi về tình hình của cậu, chúng tôi đều trả lời rằng cậu đã biểu thị thoát ly Pháp Luân Công rồi. Phòng 610 rất mừng, yêu cầu chúng tôi viết báo cáo về trải nghiệm và nhận thức của cậu về tổ chức Pháp Luân Công, chuẩn bị phát sóng trên đài phát thanh Tiểu Thành. Tôi, bí thư Phương và xưởng trưởng Vương đã nhận lời Phòng 610 rồi. Lục

Thanh, chuyện này, cậu nhất định phải phối hợp với chúng tôi đấy.”

Đầu não Lục Thanh “ong” lên một tiếng, đây không phải muốn mình làm giống Vương Kiến Dân sao? Quyết không thể làm thế, hai gò má Lục Thanh nóng bừng, nhịp tim tăng nhanh. Trước tiên chàng hít một hơi thật sâu, ổn định lại cảm xúc để không trở nên quá kích động, sau đó nói với đầu dây bên kia: “Chủ nhiệm Viên, tôi quyết không đồng ý cách làm như thế của các anh. Tuyệt đối không đồng ý”.

Viên Mẫn ở bên kia đầu dây thẹn quá hóa giận, không biết mình đã bị lãnh đạo nhà máy quở mắng bao nhiêu lần vì chuyện của Lục Thanh, Đoàn ủy huyện cũng gây áp lực, nói rằng Top 10 thanh niên xuất sắc là do nhà máy cơ khí đề cử, nhà máy phải chịu hoàn toàn trách nhiệm việc này, phải giải quyết công tác tư tưởng Lục Thanh thật thỏa đáng, bằng không, chính là vấn đề năng lực làm việc của Đoàn ủy nhà máy cơ khí. Mấy hôm nay Viên Mẫn vì chuyện của Lục Thanh phải ôm một bụng đầy uất ức.

Viên Mẫn nói tiếp: “Lục Thanh này! Cậu đúng là đồ não cá gỗ, sao mà lại không biết linh hoạt một chút chứ? Cậu viết một lá thư bảo chứng bày tỏ không luyện Pháp Luân Công nữa chẳng phải xong rồi sao? Sau đó cậu vẫn cứ như trước, ở nhà tập Pháp Luân Công, ai lại đi quản việc của cậu hả Lục Thanh?! Tôi nói cho cậu biết Lục Thanh, chuyện này bây giờ đã không còn là việc của cá nhân cậu nữa, lãnh đạo nhà máy cơ khí, còn có Viên Mẫn tôi đều đã bị cuốn vào rồi, quan lộ của chúng tôi đã bị Lục Thanh cậu ảnh hưởng rồi. Tôi nói cho cậu biết, Lục Thanh, chuyện này không được cũng

phải được, chiều nay, cậu buộc phải nộp thư bảo chứng biểu thị không tập Pháp Luân Công nữa, giao nộp cho văn phòng nhà máy, những việc khác giao cho chúng tôi. Nếu không, Lục Thanh, cậu phải tự chịu hậu quả hành vi của mình, cậu đã vô tình, thì cũng đừng trách Nhà máy Cơ khí bất nghĩa, đừng trách sao tôi chưa nói trước!”

“Cụp”! Viên Mẫn ở đầu dây điện thoại bên kia đã dập máy.

Tim Lục Thanh nhất thời như rơi vào địa ngục băng giá, Lục Thanh biết lần này nhà máy cơ khí thực sự chuẩn bị ra tay thật rồi.

Lục Thanh đặt điện thoại xuống, bước ra ban công ngoài hành lang, ngẩng đầu nhìn trời, tâm trạng nặng nề vô cùng.

Bầu trời u ám.

Mưa lạnh vô tình.

Sóng đen cuộn trào.

Không bờ không bến.

Trên không trung, quỷ vương Satan nở nụ cười dữ tợn lạnh ngắt, hẳn muốn dùng hiện thực lạnh lẽo và tàn khốc để hủy diệt ý chí người tu luyện này.

Lục Thanh đang trầm tư, chợt nghe dưới lầu có người gọi lớn tên mình. “Lục Thanh—”, Lục Thanh cúi đầu nhìn xem, chính là Lưu Kiếm Phong đang vẫy tay với mình bên dưới lầu, ý bảo chàng đi xuống. Lục Thanh ngập ngừng một hồi, rồi nói với Lưu Kiếm Phong: “Được. Tôi xuống ngay”.

Lục Thanh xuống lầu, Lưu Kiếm Phong vốn đợi đã lâu liền kéo lấy tay chàng, hai người đi đến một nơi yên tĩnh phía sau xưởng dập, nơi ấy có một chiếc xe nông

nghiệp hỏng bị đặt ở đó. Lục Thanh và Lưu Kiếm Phong mở cửa xe, vào buồng lái, ngồi trên chiếc ghế da hư cũ.

Cả hai đều không chủ động mở lời.

Ngoài cửa sổ mưa phùn tí ta tí tách.

Tiếng người từ xa vọng lại huyên áo.

Tâm tình của hai người bạn thân phức tạp tạp.

Qua hồi lâu, Lưu Kiếm Phong phá vỡ sự ngột ngạt này, nói: “Xin lỗi, Lục Thanh”.

Lục Thanh ngắt lời Lưu Kiếm Phong, nói: “Cậu không có lỗi với tôi, cậu chỉ có lỗi với chính bản thân cậu, Kiếm Phong”.

Lưu Kiếm Phong ngừng lại một chút, nói tiếp: “Tôi đã nghe chuyện cậu tại đại hội đoàn viên chi bộ cơ quan hôm qua. Tôi rất hổ thẹn vì bản thân đã làm không tốt, Lục Thanh”.

Lục Thanh khuyên Lưu Kiếm Phong, nói: “Việc qua rồi, chúng ta cũng đừng nhắc lại nữa, sau này làm tốt là được. Tôi biết, Kiếm Phong, cậu khó khăn hơn tôi, cậu còn vợ con, lại là cán bộ cấp trung trẻ tuổi nhất vừa nhận chức, những áp lực từ phương diện gia đình và xã hội đều nặng hơn tôi. Tôi cũng đã nghe nói, hôm qua Mã Quế Hoa dẫn đứa bé đến xưởng dập, kêu khóc ầm ĩ trước mặt mọi người trong xưởng, đòi sống đòi chết, muốn cậu bỏ Pháp Luân Công. Ôi, đúng là làm khó cậu rồi. Không giống tôi, một người đàn ông độc thân, vô lo vô nghĩ, đương nhiên việc này dễ quyết định hơn cậu”.

Lưu Kiếm Phong không nói chuyện.

Lục Thanh không lên tiếng.

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Thật lâu, Lưu Kiếm Phong lại mở lời: “Hôm nay, Chủ nhiệm Lâm của xưởng dập nói với tôi, hôm qua

ông ấy gọi điện thoại cho người anh cả đang làm việc cho trạm xe buýt đường dài ở quê tại Sơn Đông, vô tình nhắc đến Pháp Luân Công. Anh của chủ nhiệm Lâm nói, những người luyện Pháp Luân Công thật đáng nể, kể từ ngày 20 tháng 7 đến nay, mỗi ngày đều có hàng nghìn vạn người đến Bắc Kinh thỉnh nguyện, chỉ riêng trạm xe tại huyện nhỏ của anh ấy, mỗi ngày có từ 100 đến 200 người luyện Pháp Luân Công đi thỉnh nguyện bị chặn lại, có nam có nữ, có già có trẻ, người luyện Pháp Luân Công ở Sơn Đông từ thành thị đến nông thôn rất phổ biến, có trường hợp thậm chí cả thôn đều là học viên Pháp Luân Công. Có hôm tất cả những người thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công bị chặn lại ở bến xe đều là người cùng thôn. Anh cả của chủ nhiệm Lâm rất tán thưởng Pháp Luân Công, nói rằng Pháp Luân Công thật tuyệt”.

Lục Thanh kinh ngạc.

Tình thế hiện tại Đảng XX đã tuyên bố chính thức cấm Pháp Luân Công, vậy thì học viên Pháp Luân Công cứ tiếp tục đi thỉnh nguyện như vậy sẽ đối mặt với hậu quả thế nào? Chẳng phải là người thỉnh nguyện sẽ thực sự mất đi mọi thứ trong đời sao.

Lục Thanh xấu hổ, cảm thán nói: “Cảnh giới của chúng ta kém quá xa các đệ tử phương bắc. Các đệ tử miền bắc người ta bất chấp sinh tử, người trước ngã xuống người sau tiếp bước hộ Pháp, mà hai chúng ta, lại chỉ biết ngồi trong chiếc xe công nông bỏ phế này trốn mưa tránh gió. Xấu hổ biết bao!”

Bầu trời u ám.

Mưa bụi nhẹ bay.

Tiếng người rối loạn.

Hai người trong xe công nông lại rơi vào trầm mặc, không biết đang ngẫm nghĩ điều gì.

Một lúc sau, vẫn là Lưu Kiếm Phong mở lời: “Nhà máy định xử lý cậu thế nào? Lục Thanh”.

Lục Thanh liền kể lại nguyên văn nội dung cuộc điện thoại giữa mình và Viên Mẫn sáng nay cho Lưu Kiếm Phong.

Lưu Kiếm Phong trầm mặc nửa buổi, nói: “Vậy cậu định làm thế nào?”

Lục Thanh lắc đầu, không đáp.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt, hoạt động kỷ niệm 40 năm thành lập nhà máy buổi sáng đã kết thúc, buổi chiều là cuộc họp hữu nghị giữa khách hàng và thương nhân, tiến hành ký đơn đặt hàng, công nhân nhà máy cơ khí vẫn phải đến xưởng làm việc, cũng không có nhiệm vụ sản xuất cụ thể nào, chủ yếu là để có không khí, duy trì hình tượng náo nhiệt trước mặt khách hàng và các thương nhân mà thôi.

Buổi trưa Lục Thanh không về thôn Tam Cô, mà ở lại ký túc xá nhà máy. Thôn Tam Cô ở ngoại ô Tiểu Thành, cách nhà máy cơ khí hơn 10 dặm, tuy Lục Thanh có xe đạp, nhưng nhiều khi đi lại bất tiện. Trưởng phòng đã xin ký túc xá cấp cho chàng một gian phòng ký túc, trưa nào Lục Thanh quá bận thì có thể nghỉ ngơi tại ký túc xá, bữa trưa ăn cơm tại nhà ăn nhà máy. Hoàn cảnh của Lưu Kiếm Phong cũng giống Lục Thanh, buổi trưa cũng không về nhà, ăn cơm trưa ở nhà ăn, nghỉ trưa một chút, rồi chiều sau khi tan làm lại trở về nhà của Mã Quế Hoa ở thôn nông.

Lưu Kiếm Phong và Lục Thanh cùng ăn cơm tại nhà ăn, cả hai không nói chuyện, lẳng lặng ăn cơm, lẳng lặng nghĩ về những tâm sự của riêng mình.

Ăn trưa xong, hai người tạm biệt, trở về ký túc xá của mình nghỉ ngơi.

Lục Thanh nằm trên giường, trần trọc không thôi, những gì Lưu Kiếm Phong nói trong chiếc xe công nông về việc các đệ tử Đại Pháp ở Sơn Đông thỉnh nguyện tập thể duy hộ Đại Pháp khiến chàng xúc động sâu sắc, đúng vậy, đệ tử Đại Pháp tuyệt đối không cho phép Đại Pháp vũ trụ bị phá hoại tại nhân gian, đệ tử Đại Pháp nên bước ra, nên duy hộ Đại Pháp, nên đến Bắc Kinh. Thế nhưng, bây giờ...

Ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn u ám như cũ.

Ngoài cửa sổ, mưa bụi vẫn tí tách rơi.

Mưa gió vương vít rối rắm bên ngoài kia dường như đã vẽ lên những do dự trong lòng Lục Thanh.

Lục Thanh trần trọc mãi vẫn không biết lựa chọn thế nào, viết, hay là không viết; đi, hay là không đi; thật sự đã làm khó người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp này.

Không biết từ khi nào, ngoài cửa sổ trời bắt đầu mưa như trút nước, tiếng mưa xối xả, sấm vang chớp giạt. Không biết đây là sự lo lắng, hay là lời thúc giục của chúng Thần. Trong phạm vi thiên thể cực kỳ to lớn, các vũ trụ bao la, vô lượng chúng Thần, không khỏi lo lắng chăm chú nhìn vào Lục Thanh đang trần trọc này, chăm chú nhìn vào người tu luyện Đại Pháp có liên quan đến cả tương lai trong vũ trụ của họ, chăm chú xem vào thời khắc mấu chốt này Lục Thanh sẽ lựa chọn thế nào, vì dù là Huyền Thanh Chủ hay là Huyền Thanh Kim Cương Chủ đều là Vương trong thể hệ của

họ, những quyết định quan trọng và những lựa chọn tại những thời khắc mấu chốt của chàng liên quan đến sự tồn hay vong của mỗi từng tiểu vũ trụ của họ.

Ánh chớp lập lòe.

Tiếng sấm đì đùng.

Tiếng mưa rì rào.

Lắng nghe tiếng mưa gió sấm giạt, trong đầu não Lục Thanh đột nhiên có một tia Pháp quang chiếu sáng đến tận nơi sâu thẳm trong tâm linh của Lục Thanh, đó là một đoạn trong kinh văn “Nhổ tận gốc” đăng ngày 6 tháng 7 năm 1998 của Sư phụ:

“Chư vị không thể cứ mãi để tôi dắt chư vị đi lên, chư vị bản thân chư vị không bước đi, Pháp giảng rõ ra rồi thì chư vị mới động, còn chưa giảng rõ ra thì chư vị bất động hoặc động theo hướng ngược lại, tôi không thể thừa nhận loại hành vi đó là tu luyện được đâu. Vào thời then chốt khi mà tôi yêu cầu chư vị quyết cắt đứt con người, chư vị lại không có theo tôi rời đi, mỗi một lần cơ hội đều sẽ không trở lại nữa. Tu luyện là nghiêm túc, khác biệt đang cách ra càng ngày càng lớn rồi, trong tu luyện mà thêm vào bất kể cái gì của con người cũng đều cực kỳ nguy hiểm. Thực ra, có thể làm một người tốt cũng khá dĩ, chỉ có điều chư vị cần phải rõ ràng, con đường là tự chư vị chọn lựa đó.” (Nhổ tận gốc, Tinh tấn yếu chỉ)

Ánh chớp lập lòe.

Tiếng sấm đì đùng.

Tiếng mưa rì rào.

Nê hoàn cung của Lục Thanh như có ngàn vạn tia sét cùng lúc bùng nổ, những quan niệm phiền nhiễu như bụi trần trong khoảnh khắc bị đốt cháy thành tàn

tro, ánh linh quang chân tính từ nơi bản nguyên của Lục Thanh, đột phá tầng tầng vật chất biến dị trong vũ trụ và những trói buộc của các quan niệm của Cựu Thần, trong nháy mắt, xung phá đến bề mặt con người của Lục Thanh, nước mắt của Lục Thanh chợt chảy dài.

Lục Thanh biết, thời khắc quyết liệt vút bỏ phần con người đã đến.

Lục Thanh trở dậy xuống giường, ngồi trước bàn làm việc, lấy giấy bút, soạt soạt viết xong lá thư.

Bên ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh bài hát đang quen thuộc từ chiếc loa công suất lớn, báo hiệu đã đến giờ làm việc buổi chiều của nhà máy cơ khí, Lục Thanh gấp bức thư, cẩn thận nhét vào túi áo khoác, cầm theo một chiếc dù, rời khỏi ký túc xá, đi đến khu văn phòng sản xuất của nhà máy cơ khí.

Tâm tình của Lục Thanh trầm tĩnh lạ thường.

Bước đi của Lục Thanh bình ổn lạ thường.

Trong sự trầm tĩnh và bình ổn của Lục Thanh lại lộ rõ một loại thần thánh và trang nghiêm.

Lục Thanh đến trước bảng chấm công của tòa nhà cơ quan, thẻ tên của chàng đang được đặt ở khu vực làm việc như mọi khi, Lục Thanh không lật thẻ từ mặt đỏ sang mặt xanh như thường lệ, thay vào đó chàng trực tiếp đặt thẻ tên của mình vào cột nghỉ phép dài ngày, sau đó, Lục Thanh đến văn phòng xưởng bộ trên tầng hai, chủ nhiệm Viên Mẫn vẫn chưa đến, chỉ có chị Chu vừa mới mở cửa văn phòng, đang thu xếp tài liệu trên bàn làm việc. Công việc của chiều nay sắp bắt đầu rồi.

Lục Thanh mỉm cười với chị Chu, nói: “Chị Chu, phiền chị giao báo cáo này cho chủ nhiệm Viên Mẫn nhé, cảm ơn chị”.

Chị Chu gật đầu đồng ý.

Lục Thanh liền quay người rời khỏi văn phòng cơ quan nhà máy.

Chị Chu nhìn Lục Thanh biến mất sau cánh cửa văn phòng, liền hiếu kỳ mở tờ giấy ra, hóa ra đây là một tờ đơn xin từ chức, nội dung như sau:

“Ban lãnh đạo tôn kính:

Mấy ngày qua, Lục Thanh xem được những tin tức về Pháp Luân Đại Pháp trên báo đài, cũng suy nghĩ nghiêm túc về con đường tu luyện Pháp Luân Đại Pháp ba năm qua của mình, hiện giờ tôi xin nói rõ với các vị lãnh đạo tôn kính, Pháp Luân Đại Pháp là Chính Pháp. Việc những chân lý mà tôi tôn sùng giờ đây lại chịu sự vu khống và chà đạp làm tôi cảm thấy đau đớn muôn phần, tôi quyết định đến Bắc Kinh thỉnh nguyện, phản ánh chân tướng về Pháp Luân Đại Pháp cho Văn phòng Khiếu nại của Quốc vụ viện, nhưng cần nhắc đến việc thỉnh nguyện sẽ mang lại rắc rối cho nhà máy cơ khí và ban lãnh đạo nhà máy, Lục Thanh hiện giờ xin nộp đơn từ chức này đến nhà máy. Kính mong lãnh đạo nhà máy cơ khí phê duyệt báo cáo của tôi, như vậy, việc tôi thỉnh nguyện chỉ là hành vi cá nhân, không liên quan gì đến nhà máy cơ khí.

Người nộp đơn từ chức: Lục Thanh,

Ngày 27 tháng 7 năm 1999”.

Chị Chu kinh ngạc, vội đến bên cửa sổ, chỉ thấy bóng lưng của Lục Thanh sắp rời đi. Chị Chu muốn gọi

mấy lần rồi lại thôi, dỗi theo Lục Thanh dần khuất khỏi tầm nhìn.

Mưa như trút nước, sấm chớp rền vang, trời đất mịt mù như vô biên vô tế.

Lục Thanh giương lên cây dù màu xanh lam, giữa cảnh trời nước một màu, rảo bước rời đi. Ở không gian khác, đóa Thanh Liên hoa nửa khép nửa mở kia thần thánh lại cao quý, thần quang sáng lạn, đã nở rộ rực rỡ dưới chân chàng, mỗi từng bước chân của Lục Thanh nở ra một đóa Thanh Liên, bước bước Thanh Liên hoa như biển, tan biến trong màn mưa mịt mù.

Kỳ 4: Chuyển tầu tốc hành đưa đến Cổng của chúng Thần

Đêm ngày 28 tháng 7 năm 1999, trên tầng thượng tòa nhà ký túc của nhà máy cơ khí thuộc thôn Tam Cô, ngoại ô huyện Tiểu Thành.

Trời đêm sâu thẳm.

Tinh tú treo cao.

Gió núi nhè nhẹ.

Như tay gảy đàn.

Tiếng ếch kêu hòa lẫn với tiếng côn trùng, hòa quyện thành tiếng hợp âm của thiên nhiên rộng lớn nhẹ nhàng khuấy động.

Lục Thanh chấp tay sau lưng, đứng trên tầng thượng lầu hai, ngược nhìn bầu trời bao la, biết bao suy tư, biết bao cảm khái.

Chiều hôm qua, Lục Thanh đã nộp đơn từ chức đến văn phòng trụ sở nhà máy, khiến cả nhà máy chấn động kinh ngạc, sự việc này lan truyền khắp xưởng

nhanh với tốc độ chóng mặt, cả xương trên dưới xôn xao, bàn luận sôi nổi. Đảng ủy nhà máy cơ khí lập tức triệu tập cuộc họp thảo luận về việc Lục Thanh từ chức. Vì việc này của Lục Thanh không phải chuyện nhỏ, nó động chạm đến những quan hệ phức tạp trên rất nhiều phương diện, nếu xử lý không tốt, sẽ có ảnh hưởng rất lớn, không phải điều mà nhà máy gánh vác nổi, kết quả cuộc họp là: Đảng, đoàn ủy nhà máy cơ khí tạm thời không gây áp lực về việc chuyển hóa và cưỡng chế Lục Thanh nữa, tạm gác lại việc xử lý Lục Thanh, tránh chuyện Lục Thanh do áp lực quá lớn lại làm ra các sự việc cực đoan, cố hết sức xoa dịu ảnh hưởng của sự việc, giảm nhẹ những ảnh hưởng đã gây ra đến mức tối đa.

Vào chập tối, bí thư Đảng ủy nhà máy cơ khí Phương Quốc Hoa, đích thân dẫn theo bí thư Đoàn ủy Viên Mẫn và trưởng phòng bảo vệ Tổng Trí Dũng đến ký túc xá của Lục Thanh ở thôn Tam Cô, khẩn khoản truyền đạt ý kiến xử lý của nhà máy về việc xin từ chức của Lục Thanh, nhà máy sẽ không nhận đơn xin từ chức của Lục Thanh, mong Lục Thanh không từ chức, nhà máy sẽ không gây thêm áp lực gì đến tín ngưỡng tu luyện của Lục Thanh nữa, chỉ cần “Phòng 610” Tiểu Thành không gây áp lực lên nhà máy, nhà máy sẽ mắt nhắm mắt mở trước chuyện của Lục Thanh, đối phó cho qua để mọi việc thuận lợi. Phương Quốc Hoa nói với Lục Thanh gần như khẩn cầu, tiểu Lục này, cậu đến nhà máy cơ khí đã sáu năm rồi, nhà máy đối với cậu cũng không bạc, coi như cũng có tình có nghĩa. Nếu bây giờ cậu vì việc này mà từ chức, một mặt sẽ tạo ảnh hưởng rất xấu trong tập thể, huyện ủy ắt sẽ tức giận với ban lãnh đạo,

sẽ khiến trách nặng nề vì làm việc không xong, khiến sự việc tệ hơn; mặt khác chúng tôi cũng không hẳn tâm, tìm người đều bằng xương bằng thịt cả, tội tình gì phải bức bách cậu đến bước này, làm tổn thương tình cảm song phương chứ”.

Cuối cùng Phương Quốc Hoa nói, tiểu Lục à, chuyện từ chức tạm gác lại đã, hiện trưởng phòng các cậu về quê thăm nhà vẫn chưa trở lại nhà máy, phòng kỹ thuật lại đang thiếu người, cậu vốn là lực lượng cốt cán của phòng kỹ thuật, hiện giờ nếu cậu đi, chẳng phải mọi việc trong phòng kỹ thuật sẽ tê liệt sao? Dù sao thì, mong cậu hãy đợi trưởng phòng trở về rồi lại cân nhắc sự việc này.

Lục Thanh yên lặng nghe Phương Quốc Hoa nói hết, trầm tư giây lát, rồi gật đầu đồng ý.

Trong cảnh giới tu luyện hiện tại của Lục Thanh, Lục Thanh biết rằng, “bước ra” không nhất định là phải thực sự đến nơi nào đó, mà là bước ra khỏi chính mình, bước ra khỏi nhân tâm, đoạn dứt hết thủy phần con người. Lúc này trong lòng Lục Thanh trầm tĩnh như nước, tư tưởng cực kỳ thuần tịnh, không gợn chút nhân tâm nào, chàng đã hoàn toàn bước ra một bước quan trọng, quyết liệt dứt khỏi phần người, giờ đây có đi Bắc Kinh hay không, khi nào đi Bắc Kinh, v.v. đã không còn quá quan trọng với Lục Thanh nữa. Nếu như chúng sinh muốn giữ lại, thế thì cứ thuận theo ý nguyện của chúng sinh vậy, đợi trưởng phòng Lưu Bắc Nhận thăm người thân trở về rồi đưa ra quyết định vậy.

Thời khắc này Lục Thanh chỉ có sự thông suốt và tĩnh lặng.

Trong mơ hồ, trên người Lục Thanh phảng phất như có ánh hào quang xanh lam đang liên tục tỏa ra, nhất là gương mặt Lục Thanh lúc này trắng khiết như ngọc, thần thánh trang nghiêm, thoạt nhìn cứ như một thiếu niên mới 16, 17 tuổi.

Hiện tượng kỳ lạ này của Lục Thanh khiến nhóm người Phương Quốc Hoa, Viên Mẫn cảm thấy sững sốt. Nhắc đến cũng lạ, từ lúc họ đặt chân vào ký túc xá của Lục Thanh, mỗi từng người bọn họ đều cảm thấy nơm nớp lo sợ. Đối mặt với một Lục Thanh vốn bình thường vô cùng hòa ái, vô cùng bình dị và gần gũi này, họ lại không dám nói một câu tùy tiện nào, thậm chí không dám đùa cợt nửa lời, loại cảm giác này tuy không phải sợ hãi, nhưng tuyệt đối là một loại uy hiếp vô tỷ, dường như chỉ cần bản thân hơi có chút bất kính, thì sẽ có một năng lượng mạnh mẽ không gì sánh nổi nghiền nát linh hồn họ.

Nhóm người Phương Quốc Hoa bị mê trong thế gian con người lúc này không thấy được hình tượng thần thánh của Lục Thanh tại không gian khác, càng không thấy được nơi căn phòng ký túc chật hẹp của Lục Thanh lúc này đã tề tựu biết bao vị Thần linh hộ Pháp, nhưng phó nguyên thần và tất cả linh thể trên thân họ đều thấy rõ, một khi nhìn thấy thì liền bị dọa đến phát run, trạng thái này phản ánh trực tiếp đến bề mặt nhục thân của họ.

Hiện tại, bọn người Phương Quốc Hoa thấy Lục Thanh gật đầu đồng ý, như trút được gánh nặng, vô cùng vui mừng, liền nhanh chóng đứng dậy ra về, khi ra đến cửa, không nén được thở ra một hơi dài, lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng họ âm thầm tự hứa, sau

này mặc kệ “Phòng 610” có thúc giục thế nào, họ cũng tuyệt đối không quan tâm đến việc Lục Thanh tu luyện Pháp Luân Công nữa.

Ngày hôm sau, Lục Thanh đến nhà máy cơ khí làm việc như thường lệ, dáng vẻ của chàng đã khôi phục như mọi khi, không có gì khác lạ. Phương Quốc Hoa và Viên Mẫn đang trực ban ở bảng chấm công vừa trông thấy Lục Thanh cũng thấy rất ngạc nhiên, có phải hôm qua họ đều hoa mắt chóng mặt, Lục Thanh của hôm nay không khác gì với Lục Thanh trước đây, chỉ là trông có vẻ điềm tĩnh hơn mà thôi, còn chập tối hôm qua trong ký ức của Lục Thanh, họ lại thấy một khuôn mặt thiếu niên 16, 17 tuổi sáng bóng như Thần, sự cao quý và thần thánh ấy khiến người ta không dám khinh nhờn.

Lục Thanh thật ra cũng cảm nhận được sự biến hóa này của bản thân, đêm qua Lục Thanh gần như không ngủ được, chàng nằm trên giường trở mình qua lại vẫn không thể đi vào giấc ngủ, chỉ cảm thấy tràn đầy năng lượng, trường năng lượng mạnh mẽ khác thường, năng lượng này dường như đến từ bản nguyên sinh mệnh của mình, tuôn trào như nguồn nước, không ngừng không nghỉ, như thể nguyên thần mạnh mẽ muốn phá vỡ sự trói buộc của nhục thân yếu ớt này, thoát khỏi thân thể. Đây là hiện tượng Lục Thanh chưa từng gặp qua trong ba năm tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, Lục Thanh cũng không biết là chuyện gì, liền nghĩ có lẽ đây cũng chỉ là một loại trạng thái trong vô số trạng thái tại vô số tầng thứ khi tu luyện Đại Pháp, chàng nhớ lại Sư phụ cũng từng giảng Pháp lý tương tự, dù xuất hiện trạng thái gì, chỉ cần chừa vị tu luyện chân chính, thì đều là hảo sự, vậy thì mình cứ tùy kỳ tự nhiên thôi.

Cứ thế, Lục Thanh cả đêm không ngủ, mặc cho trường năng lượng mạnh mẽ kia dung luyện thân thể và nguyên thần của mình.

Mãi đến khi bình minh ló dạng, trường năng lượng siêu mạnh mẽ kia mới yếu dần đi, cuối cùng trả lại trạng thái bình thường cho Lục Thanh, nếu không, Lục Thanh cũng sẽ phát sầu, trạng thái của trường năng lượng siêu mạnh mẽ ấy khiến chàng không muốn làm gì cả, cảm thấy mọi thứ của con người đều nhỏ bé đến đáng cười, đương nhiên cũng không muốn đi làm nữa. Cũng may, trạng thái này chỉ kéo dài một đêm, mình vẫn có thể bảo trì trạng thái sinh hoạt và làm việc bình thường.

Lục Thanh đi làm như mọi khi, lật bảng chấm công như thường lệ, thấy Phương Quốc Hoa và Viên Mẫn đang trực bảng chấm công, liền cười khẽ với họ. Đúng là trùng hợp, hôm nay Phương Quốc Hoa và Viên Mẫn trực ban, thấy biểu cảm của họ có phần ngượng ngùng, Lục Thanh nghĩ có thể là trạng thái năng lượng siêu mạnh mẽ đến đáng sợ của mình hôm qua đã dọa họ rồi, nghĩ về một màn hôm qua, lại nhớ đến dáng vẻ nơm nớp lo sợ của họ, bản thân chàng cũng cảm thấy biểu hiện của họ đúng là rất buồn cười.

Lục Thanh lật bảng điểm danh xong, đang định quay người về tòa nhà cơ quan, bên tai chợt nghe thấy tiếng loa phóng thanh nhà máy bắt đầu phát bản tin hàng ngày của huyện Tiểu Thành, nữ phát thanh viên đọc bản tin: “Nhân viên Pháp Luân Công ở huyện ta, phó trạm trưởng trạm phụ đạo Pháp Luân Công huyện Tiểu Thành, Lục Thanh, hôm qua dưới sự giáo dục công tác tư tưởng tốt đẹp của Đoàn ủy huyện và Đoàn

ủy nhà máy cơ khí, cuối cùng đã cải tà quy chính, thành công bước ra khỏi bùn lầy của tổ chức Pháp Luân Công, phóng viên của đài chúng tôi đã phát đi bản tin...” Lục Thanh vừa nghe, lập tức dừng bước, quay lại nhìn trôn trời vào Phương Quốc Hoa và Viên Mẫn, chỉ thấy hai người Phương, Viên vẻ mặt xấu hổ, nhìn sang hướng khác, rõ là không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Thanh. Lục Thanh thở dài một hơi, cũng không quan tâm hai người họ nữa, quay người bước lên tầng trên.

Tâm thái bây giờ của Lục Thanh hoàn toàn khác với ngày hôm qua, mọi thứ phát sinh trước mắt chỉ là gợn sóng trước tâm cảnh yên tĩnh như nước của chàng, nó cũng chẳng thể khuấy động được sóng to gió lớn gì nữa.

Lục Thanh biết những việc hai người Phương Quốc Hoa và Viên Mẫn làm là điều tất yếu, có thể Phương, Viên hai người đúng là đã phản ánh suy nghĩ chân thật của mình lên “Phòng 610”, nhưng “Phòng 610” xuất phát từ mục đích cần thiết cho chính trị, ắt sẽ tiếp tục thực thi kế hoạch của họ, để tạo ra bầu không khí chính trị mà họ cần, phô diễn cho thế nhân hình thể chính trị Pháp Luân Công có hiệu quả vô cùng lớn.

Con người mà, chính là vậy, người Trung Quốc ngày nay đều đã quen thuộc với việc làm giả và bị làm giả, đã quen với việc lừa gạt và bị lừa gạt, người ta đã coi loại méo mó và biến thái về nhân tính này thành điều bình thường tự nhiên. Tuy nhiên, dù quan niệm đạo đức của nhân loại đã biến dị thế nào, đã méo mó đến đâu; dù tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại đã trượt dốc đến mức độ nào, thì tiêu chuẩn đo lường các sinh mệnh tại từng tầng trong vũ trụ, đặc tính vũ trụ “Chân, Thiện, Nhẫn”

vẫn luôn xuyên suốt từ tầng cao nhất đến tầng thấp nhất, đến tận tầng nhân gian sẽ vĩnh viễn không thay đổi, Ông là sự tồn tại chí cao vĩnh hằng bất biến, thế thì, khi quan niệm của sinh mệnh hoàn toàn biến dị và xa rời đặc tính vũ trụ, thì những gì mà các sinh mệnh này phải đối diện chính là tai họa thảm khốc, con người à con người, nguy thay!

Lục Thanh thở dài, tiếp tục công việc.

Từ trong làn sóng dữ cự đại vào ngày 22.7 khi Đảng xx ra lệnh cấm Pháp Luân Công, trạng thái của Lục Thanh trên cơ bản đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh một người tu luyện nên có.

Trận thế tà ác phô thiên cái địa, thanh thế rợp trời lúc ban đầu tựa như con hổ ăn thịt người, trước tiếng gầm rống của con hổ này, khi bạn thực sự buông bỏ sinh tử, cũng thật sự siêu xuất hết thảy, thì tiếng gầm rống của con hổ ấy liền trở thành tiếng muỗi vo ve, không có chút tác dụng nào, sự tồn tại của con hổ này cũng không còn ý nghĩa, nó sẽ bị trục xuất, bị xua đuổi và bị giải thể. Bởi vì sự tồn tại của con hổ này ngay từ khi bắt đầu đã là một sai lầm, nó bất quá chỉ là biểu hiện của những điều bại hoại được sinh ra từ trong vũ trụ cũ mà thôi.

Vào buổi chiều, có một chuyện nhắm vào Lục Thanh nữa, trưởng phòng bảo vệ Tổng Chí Dũng đã đến văn phòng Lục Thanh, nét mặt của Tổng Chí Dũng rất phức tạp, có ngưng ngưng, có bắt lự, có uy hiếp, có hơi đồng tình, lại cũng có chút hả hê khi thấy người khác gặp họa. Lục Thanh vừa nhìn người đàn ông lực lưỡng vùng Đông Bắc này, đã thấu tỏ tất cả cảm xúc của anh ta, hoá ra là Đội 1 Cục Công an đã gọi điện, yêu

cầu Tổng Chí Dũng đưa Lục Thanh đến Đội 1. Tổng Chí Dũng ra vẻ thần bí nói, nghe bảo Cục An ninh Quốc gia khu vực đặc biệt đến điều tra vụ án của cậu, Lục Thanh, xem ra lần này cậu sẽ ngồi tù thật rồi, đến Đội 1 cậu nhớ phải phối hợp thật tốt với người ta, Nhà máy Cơ khí chúng ta không giúp nổi cậu rồi.

Lục Thanh cười nhẹ, cùng Tổng Chí Dũng xuống lầu ngồi xe đến Đội 1 Cục Công an, chỉ là khi xuống lầu, Lục Thanh bất ngờ phát hiện chân mình hơi run, vật chất sợ bắt đầu tràn ra trong lòng. Lục Thanh thẹn lắm, vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ sinh tử! Chẳng phải là đến Cục Công an sao? Chẳng phải là sẽ ngồi tù sao? Chẳng phải là mình sẽ thật sự mất đi mọi thứ trên đời sao? Lục Thanh ơi là Lục Thanh, người không thấy nhục sao! Giê-su vì để độ nhân đã từng bị con người đóng đinh trên thập tự giá, lẽ nào mình không thể vì chân lý của vũ trụ mà xả bỏ tấm thân này hay sao? Lục Thanh à Lục Thanh, người phải làm sao cho xứng với một người tu luyện Đại Pháp! Đừng để chúng Thần trong vũ trụ cười nhạo.

Dưới tầng vòng quay đều của chiếc xe Jeep của nhà máy, tâm hồn Lục Thanh dần bình tĩnh lại, dần dần thanh tĩnh.

Lục Thanh bước vào phòng làm việc của Đội 1 Cục Công an, phát hiện Chu Nghi Thanh và Vương Kiến Dân cũng đang ở đây, nhân viên của Cục Công an ngoài đội trưởng Đội 1 Trương Vạn Thanh, còn có ba người trẻ tuổi mặc thường phục, có lẽ họ là những người thuộc Cục An ninh Quốc gia mà Tổng Chí Dũng nói. Lục Thanh vừa tiến vào phòng đã cảm nhận được sự kích động của Chu Nghi Thanh và sự sợ hãi của Vương Kiến Dân,

bầu không khí trong phòng rất căng thẳng, hiển nhiên là cuộc trò chuyện đã rơi vào bế tắc.

Nhóm người Trương Vạn Thanh thấy Lục Thanh đến, liền tạm thời bỏ qua Chu Nghi Thanh, bắt đầu hỏi han Lục Thanh, vừa rồi vì cuộc trò chuyện của họ với Chu Nghi Thanh rơi vào bế tắc, tâm thái đều rất kích động và sốt ruột. Kỳ thực chính họ cũng không muốn vậy, chỉ cần yên ổn, thuận lợi giải quyết xong vụ việc thì chẳng đâu tốt đẹp rồi sao, bây giờ, Lục Thanh đã đến, họ hy vọng Lục Thanh sẽ là một điểm đột phá, thế nên thái độ không tệ.

Tâm thái của Lục Thanh rất bình tĩnh và trí tuệ, chàng hùng hồn kể lại câu chuyện bản thân mình từ một người yêu thích khí công cho đến khi trở thành một người tu luyện Đại Pháp trong ba năm qua cho nhóm người Trương Vạn Thanh nghe. Câu chuyện của Lục Thanh rất lôi cuốn, ngôn ngữ rất bình ổn, thần thái của chàng rõ là đã cảm hóa tất cả những người ở đó. Không biết từ khi nào, bầu không khí căng thẳng, cứng nhắc hết như khối băng trong căn phòng đã dần dần tan chảy thành nước. Khi câu chuyện gần kết thúc, những người trẻ tuổi này cười nói vui vẻ cùng Lục Thanh, không hề giống như cảnh sát đang thẩm vấn đương sự, ngược lại lại chỉ như những người bạn đang nói chuyện phiếm mà thôi.

Cuối cùng Lục Thanh mới biết, những thanh niên của Cục An ninh Quốc gia này đến đây để xử lý sự việc Lục Thanh nhận được bản fax từ tỉnh, Cục An ninh Quốc gia tỉnh xem đây là vụ án trọng điểm trong các vụ án Pháp Luân Công trên địa bàn, muốn đột phá từ vụ án này, tìm được toàn bộ mạng lưới liên hệ của tổ chức

Pháp Luân Công trên địa bàn tỉnh, tra theo manh mối, giăng lưới bắt gọn. Khi Lục Thanh đang cân nhắc xem nên nói thế nào, thì Chu Nghi Thanh bên cạnh đã mau chóng tiếp lời, Chu Nghi Thanh lúc này đã không còn kích động, khôi phục lý tính và trí huệ. Chu Nghi Thanh vui vẻ nói với những thanh niên này: “Các chàng trai trẻ, thái độ vừa rồi của bác quá cứng nhắc, không làm theo ‘Chân Thiện Nhân’ mà Thầy bác đã dạy để đối đãi với bản thân và các cháu, là lỗi của bác, trước tiên xin lỗi các cháu. Còn về bản fax này lại không liên quan đến Lục Thanh, bác là trạm trưởng trạm phụ đạo huyện Tiểu Thành, bình thường là bác chịu trách nhiệm liên hệ với tổng trạm tỉnh, khi ấy vì tình hình rất căng thẳng, bác lo nếu đột nhiên có tin tức khẩn cấp gì muốn truyền đạt, dựa vào thư tín thì lại không kịp, may được Lục Thanh đồng ý, bác đã xin tiểu Lục cho bác số máy fax của nhà máy cậu ấy, rồi bác lại đưa số máy fax ấy cho trạm phụ đạo tỉnh, sự việc chính là như vậy”.

Ba nhân viên trẻ tuổi ở Cục An ninh Quốc gia mừng rỡ, Chu Nghi Thanh là nhân vật quan trọng trong vụ án này, bà ấy chịu mở miệng, thì vụ án này nhất định chắc chắn được phá giải, họ bèn hỏi tiếp: “Bác Chu này, bác hãy nói cụ thể hơn đi, cụ thể về thời gian, địa điểm, liên hệ cùng ai, v.v.. chúng cháu cần biết tình huống chi tiết”.

Chỉ thấy Chu Nghi Thanh vỗ tay vào đầu, nói: “Chàng trai trẻ, cậu đây đang ép bác rồi! Bởi vì trí nhớ bác kém, không nhớ hết các việc, vốn bình thường hay ghi chú vào một cuốn sổ nhỏ, trên đó có lưu số điện thoại, địa chỉ của tất cả phụ đạo viên trạm phụ đạo tỉnh và trạm phụ đạo Tiểu Thành. Nhưng ngay sau sự kiện

ngày 22 tháng 7 được phát trên TV, làm bác sợ mất hồn, bác chỉ là một bà lão đã nghỉ hưu, sao chịu nổi khí thế của ngày 22 tháng 7 như thế chứ, dọa khiếp bác rồi, thế là bác liền đem cuốn sổ ghi nhớ ấy đốt hết toàn bộ rồi, giờ cậu muốn hỏi những phụ đạo viên tỉnh đã liên hệ với bác, bác còn không nhớ nổi một người, chứ nói gì đến số điện thoại, địa chỉ, thời gian, nhân vật, đầu óc bác hồ đồ rồi, nửa cái tên còn không nhớ nổi nữa là”.

Chu Nghi Thanh dùng tay xoa ấn huyết thái dương, nói tiếp: “Chàng trai trẻ, các cháu phải biết rằng, Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp chân chính, dạy mọi người làm người tốt theo ‘Chân, Thiện, Nhẫn’, lấy bác làm ví dụ nhé...” Chu Nghi Thanh bắt đầu kể về những trải nghiệm tu luyện Pháp Luân Công của mình cho Trương Vạn Thanh và ba nhân viên An ninh Quốc gia khu vực trong văn phòng.

Bốn thanh niên trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, dở khóc dở cười, bà lão này thật là, hay lắm! Vào thời khắc này, các nhân viên phá án bên trong trường năng lượng từ bi thuần chính này thực ra nói giận cũng không phải, cười cũng không xong, điều quan trọng nhất là, thông qua những lời kể của Lục Thanh và Chu Nghi Thanh, họ thật sự đã minh bạch chân tướng Pháp Luân Công, biết rằng hành vi bức hại Pháp Luân Công là không chính nghĩa, tấn công sự lương thiện thì ắt chính là tà ác, từ sâu trong nội tâm những thanh niên này đã có sự công nhận chính diện với hai người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp này.

Được rồi, vậy thì cứ dựa theo nguyên văn lời bà lão này để viết biên bản thẩm vấn vậy, cứ thế báo lên cấp trên thôi.

Vụ án trọng điểm Pháp Luân Công do tỉnh chỉ định đã vội vàng khép lại trong tay những người trẻ tuổi đầy bi hài như thế.

Chiều tà về Tây.

Ánh lên ráng chiều.

Gió trong mát lành.

Lục Thanh và Chu Nghi Thanh, Vương Kiến Dân bước ra khỏi Cục Công an, ba người mỉm cười tường hòa đầy trân trọng đối phương, ai về nhà nấy. Lục Thanh không vội về nhà, mà dạo bước quanh các con phố, tâm trạng của chàng nhẹ nhàng chưa từng thấy, điều khiến Lục Thanh vui nhất chính là trạng thái của Vương Kiến Dân, dù Vương Kiến Dân hoàn toàn không tỏ thái độ nhận lỗi trước chàng và Chu Nghi Thanh, nhưng Lục Thanh cảm nhận rõ ràng sự hổ thẹn của Vương Kiến Dân, đối mặt với hành động của hai đệ tử Đại Pháp chứng thực Đại Pháp trong nghịch cảnh, Vương Kiến Dân thấy xấu hổ, điều này nói lên rằng Vương Kiến Dân vẫn còn cứu được.

Lục Thanh dạo bước trên đường phố Tiểu Thành, điều khiến Lục Thanh kinh ngạc là, chàng đã liên tiếp gặp được mấy học viên Đại Pháp, đều là những đệ tử Đại Pháp trẻ tuổi, trong đó có một đệ tử đang đẩy xe đạp, trong giỏ xe đựng lại chính là kinh sách Đại Pháp, bìa ngoài đã bị anh ấy xé mất, tránh để người khác biết đây là kinh sách Đại Pháp, anh ta không biết giấu những cuốn sách này ở đâu, sự hoảng loạn hiện rõ trên khuôn mặt anh chàng. Lục Thanh vừa đau lòng, lại vừa lo lắng, liền đề nghị tìm một nơi cùng ăn tối, sau đó đến bờ Kim Sa uống trà, chuyện trò rôm rả về những chuyện xảy ra gần đây, có gì đáng sợ chứ, chúng ta là

bạn bè mà, bạn bè không thể cùng nhau ăn cơm uống trà sao? Tôi sẽ gọi điện gọi Bạch Phi, Hồng Lăng cùng đến, sợ gì chứ, bạn bè tụ tập ăn cơm cũng phạm pháp sao? Chúng ta đi!

Cuộc tụ hội của Lục Thanh và bạn bè bên bờ sông Kim Sa kéo dài đến tận khuya mới kết thúc, Lục Thanh kể cho họ nghe tâm đắc thể hội tu luyện của mình từ ngày 22 tháng 7 đến nay, câu chuyện của Lục Thanh đã khiến các bạn của chàng chấn động. Tuy Sư phụ đã giảng trong Pháp, rằng người tu luyện không có khuôn mẫu, thế nhưng, vào thời khắc đặc thù khi Satan giáng xuống, câu chuyện “Thanh Liên hoa nở” của Lục Thanh thật sự có sức động viên rất lớn đến chính niệm của các học viên Đại Pháp Tiểu Thành, giúp họ bước qua thời khắc đen tối nhất, tà ác nhất khi Satan xuất hiện, tận đến khi họ chân chính tự đặt bước chân vào cánh cửa của các vị Thần.

Đêm ngày 28 tháng 7 năm 1999, trên tầng thượng tòa nhà ký túc của nhà máy cơ khí thuộc thôn Tam Cô, ngoại ô huyện Tiểu Thành.

Trời đêm sâu thẳm.

Tinh tú treo cao.

Gió núi nhẹ nhẹ.

Như tay gảy đàn.

Tiếng ếch kêu hòa lẫn với tiếng côn trùng, hòa quyện thành tiếng hợp âm của thiên nhiên rộng lớn nhẹ nhàng khuấy động.

Tại không gian mà mắt thịt của người phàm không nhìn thấy, hào quang và khí lành cát tường lan tỏa, hoa sen xanh lam nở rộ như biển, hào quang xanh lam như những làn sóng biển từng đợt từng đợt lan rộng trên

bầu trời bao la, cơn mưa hoa mạn đà la màu xanh lam trong suốt là sự tán thưởng của chúng Thần, phấp phới bay bay theo gió, chúng Thần khắp thập phương đều đang tán thưởng Lục Thanh đã vượt qua đại quan sinh tử bước đến viên mãn.

Lục Thanh chấp tay sau lưng, đứng trên tầng thượng lầu hai, ngược nhìn bầu trời bao la, biết bao suy tư, biết bao cảm khái.

Thưa Sư tôn vĩ đại, con nên báo đáp sự cứu độ của Người thế nào? Con đường sau này, đệ tử nên đi như thế nào đây?

Đang lúc trầm tư, trước mắt Lục Thanh đột nhiên bừng sáng, trong ánh hào quang có một đoàn tàu cao tốc đang lao đến cực nhanh, đoàn tàu ấy chở đầy các vị Phật, Đạo, Thần với muôn hình muôn vẻ, các vị Thần Phật hào quang vô hạn, khí thể dũng mãnh quyết liệt không sợ hãi lao về phương Bắc, tại đầu Bắc, cổng thành cổ xưa với vách tường màu vàng kim lộng lẫy, tại vị trí trung tâm trên cổng thành có một bức hoành vàng kim lấp lánh, bên trên có viết bốn chữ với khí thể khoáng đạt “Cổng của chúng Thần”.

Trong ánh hào quang, “Cổng của chúng Thần” hào quang vạn trượng, dáng vẻ trang nghiêm, tĩnh lặng chờ đợi chuyển tàu đưa chúng Thần đến nơi.

(Hết toàn văn)

